

DAVID BALDACKI

Autorul romanelor
CLUBUL CAMEL și COLECȚIONARI

RECE CA PIATRA

Seria Clubul Camel:

*Clubul Camel;
Colecționarii*

Seria Sean King și Michelle Maxwell:

*Ultima secundă;
Jocul orelor;
Un simplu geniu*

Romane:

*Ultimul supraviețuitor;
Puterea absolută*

David Baldacci

RECE CA PIATRA

A TREIA CARTE DIN SERIA *CLUBUL CAMEL*

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALDACCI, DAVID

Rece ca piatra / David Baldacci ; trad. : Cristina-Teodora Brait/
Lingua Connexion. - București: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-309-5

I. Brait, Cristina-Teodora (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raoboooks.com
www.rao.ro

DAVID BALDACCI
Stone Cold

Copyright © 2007 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
CRISTINA-TEODORA BRAIT
prin LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2013
Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-309-5

*Lui Bernard Mason, steel true, blade straight¹
și
În memoria lui Frank L. Jennings,
care a însemnat atât de mult pentru atât de mulți*

¹ Parte a epitafului de pe mormântul lui Sir Arthur Conan Doyle, însemnând aproximativ „loial și integru“. (n.red.)

Capitolul 1

Harry Finn se trezi, după cum îi era obiceiul, la ora șase treizeci, puse de cafea, dădu drumul câinelui în curtea îngrădită, pentru nevoile de dimineață, făcu un duș, se bărbieri, își trezi copiii ca să meargă la școală și, în următoarea jumătate de oră, supraveghe complicata operațiune în vreme ce micul dejun fu înfulecat, rucsacurile și încălțăminte înșfăcate, iar certurile pornite și aplanate. Soția sa i se alătură, arătând somnoroasă, dar gata pentru o nouă zi în rolul de mamă/șofer pentru trei copii, printre care și un adolescent precoce și cu o atitudine independentă.

Harry Finn avea treizeci și ceva de ani, trăsături încă tinerești și ochi de un albastru intens, cărora nu le scăpa nimic. Se căsătorise de tânăr, își iubea soția și pe cei trei copii și chiar resimțea o afecțiune sinceră față de câinele familiei, o corcitură clăpăugă de labrador și caniş, pe nume George. Finn avea în jur de un metru optzeci și cinci și o constituție vânoasă, cu membre lungi, ideală pentru viteză și rezistență. Era îmbrăcat, ca de obicei, cu o pereche de blugi spălăciți, purtând cămașa pe dinafară. Și, având pe nas ochelarii cu rame rotunde și o expresie inteligentă, introspectivă, arăta ca un contabil căruia îi plăcea să asculte Aerosmith după o zi de calcule nesfârșite. Deși uimitor de athletic, inteligența era cea care îi permitea să pună pâine pe masă și iPoduri la urechile copiilor, fiind foarte bun în meseria sa. Într-adevăr, existau prea puțini oameni care puteau face ceea ce făcea el. Și să mai și supraviețuiască pe deasupra.

Își luă la revedere de la soție cu un sărut, își îmbrățișă copiii – chiar și pe adolescent –, înhăță un rucsac pe care îl lăsase lângă ușa de la intrare în seara precedentă, se strecură agil în Toyota sa Prius și conduse până la Aeroportul Național de pe cursul râului Potomac, chiar lângă Washington, D.C. Numele acestuia fusese schimbat în Aeroportul Național Ronald Reagan din Washington, dar pentru localnici avea să rămână mereu Naționalul, pur și simplu. Finn opri mașina în una dintre parcarile de lângă clădirea terminalului principal, a cărei trăsătură arhitecturală principală era o serie de domuri care se conectează între ele, copiate după Monticello, preaiubita proprietate a lui Thomas Jefferson. Cu rucsacul în mână, traversă pasarela care ducea în interiorul elegant al aeroportului. Înăuntrul unei cabine de toaletă, deschise rucsacul, trase pe el o haină albastră groasă, cu dungi reflectorizante pe mâneci și o pereche de pantaloni albaștri de salopetă, își petrecu după gât o pereche de căști de protecție împotriva zgomotului și-și prinse de haină o legitimație cu aspect oficial.

Recurgând la o metodă clasică de trecere a barierei, se alătură unui grup de angajați ai aeroportului care mărșăluiau pentru a trece printr-un punct de control „special”. În mod ironic, acestei verificări nu i se acorda nici măcar atenția superficială la care erau supuși pasagerii obișnuiți. Odată ajuns de cealaltă parte a barierei, își cumpără o cafea și îl urmă fără nici o grijă pe un alt angajat al aeroportului, care ieșea pe ușa securizată ce ducea pe pistă. Bărbatul chiar îi ținu ușa deschisă ca să treacă.

– Ce tură ești? îl întreabă Finn pe angajat, care îi și răspunse. Eu acumă intru, continuă Finn. Ceea ce n-ar fi o problemă, dacă n-aș fi stat treaz aseară să văd afurisitul de meci.

– Mie-mi spui! aprobă omul.

Finn parcurse în fugă treptele de metal și se îndreptă spre un 737 pe care tocmai îl pregăteau pentru un zbor scurt până la Detroit, de unde pleca apoi spre Seattle. În drumul său, trecu pe lângă mai multe persoane, inclusiv pe lângă un responsabil cu alimentarea, doi hamali și un mecanic care inspecta roțile avionului cu destinația

Michigan. Nimeni nu-l luă la întrebări, deoarece se comporta ca și cum ar fi fost îndreptățit să se afle acolo. În timp ce-și termina cafeaua, trecu pe lângă avion.

Se îndreptă apoi spre un Airbus A320 care trebuia să decoleze spre Florida peste aproximativ o oră. Lângă el era parcată mașina de transport bagaje. Cu o mișcare exersată, Finn scoase micul pachet din buzunarul jachetei și îl strecură într-un buzunar lateral al uneia dintre gențile așezate unele peste altele. Îngenunche apoi lângă roțile din spate ale avionului, prefăcându-se că verifică striațiile cauciucurilor. Încă o dată, cei din jurul său nu-l luară în seamă, deoarece Harry Finn avea aerul unui om care se simte pe deplin în largul său în împrejurările date. Un minut mai târziu făcea conversație cu un angajat din echipa de la sol, analizând șansele echipei Washington Redskins și situația deplorabilă a celor care trudesesc în industria aviatică.

– Toți, cu excepția mahărilor, observă Finn. Nenorociții ăia scot bani pe bandă.

– Asta așa-i, replică celălalt bărbat, și cei doi își loviră ușor pumnii pentru a pecetlui acordul lor solemn în privința lăcomiei dezgustătoare a bogătașilor lipsiți de scrupule care stăpâneau industria aviatică, nu chiar atât de prietenoasă pe cât se vehicula în reclame.

Finn observă că trapa din spate a calei avionului cu destinația Detroit era deschisă. Așteptă până când hamalii plecară cu mașina de transport pentru a aduce bagajele, apoi urcă pe platforma de ridicare parcată acolo. Se strecură în interiorul calei și se instalează în ascunzătoare. Și-o alesese deja când studiase câteva schițe ale calei de la modelul 737 pe care le puteai găsi ușor dacă știai unde să cauți, și se vedea că Finn știuse. Mai aflase, de asemenea, căutând pe internet, informații disponibile publicului general, că avionul avea să fie plin doar pe jumătate, așa că greutatea sa adăugată în partea din spate nu avea să creeze probleme.

În vreme ce Finn rămase ghemuit în ascunzătura sa, avionul fu încărcat cu bagaje burduhănoase și pasageri stresați, apoi acesta decolă în direcția Detroit. Finn zbură confortabil în cala presurizată, deși aici era mai rece decât în cabina principală, bucurându-se că

purta o haină groasă. După vreo oră, avionul ateriză și se îndreptă încet spre poartă. După câteva minute, cala fu deschisă și bagajele, descărcate. Finn așteptă răbdător încă puțin după ce fu descărcat ultimul bagaj, înainte de a ieși din ascunzătoare și a privi prin ușa deschisă în partea din spate a avionului. Erau ceva oameni prin preajmă, dar nimeni nu se uita în direcția lui. Coborî din avion. O clipă mai târziu, observă doi agenți de securitate care se îndreptau spre el sorbind din cafea și sporovăind. Băgă mâna în buzunar, scoase o pungă din care luă un sandvici cu șuncă și începu să mănânce, îndepărtându-se de avion.

Când cei doi agenți trecură pe lângă el; îi salută cu o mișcare a capului.

– Cafea normală sau sunteți din ăia care beau café-latte pe jumătate decofeinizată, cu caramel și o aromă de nu-știu-care cu o doză de nu-știu-ce? Rânji cu gura plină de sandvici cu șuncă. Cei doi polițiști chicotiră auzindu-i remarca, iar el trecu mai departe.

Se strecură în interiorul terminalului, merse la toaletă, își scoase haina, căștile și legitimația, dădu un telefon scurt și se îndreptă spre biroul de securitate al aeroportului.

– Am pus o bombă într-o geantă care a fost încărcată pe un A320 la Aeroportul Național azi-dimineață, îi explică el ofițerului de serviciu. Iar eu tocmai am călătorit în cala unui 737 de la Washington. Aș fi putut să-l fac să se prăbușească oricând.

Ofițerul nu purta armă, așa că, uluit, sări peste birou ca să-l pună la pământ. Finn se dădu frumos la o parte din fața atacului, iar tipul căzu lat pe podea, strigând după ajutor. Alți polițiști dădură năvală din biroul din spate și înaintau spre Finn cu armele în mână, dar Finn scosese la iveală scrisoarea de acreditare chiar înainte ca pistoalele să apară.

În acel moment, ușa biroului se deschise și intrară trei bărbați, ținând ca pe niște sceptre regești insignele de agenți federali.

– Departamentul pentru Securitatea Internă, lătră unul dintre aceștia la polițiști. Arată înspre Harry Finn. Omul acesta lucrează pentru noi. Și cineva tocmai a dat de belea.

Capitolul 2

– Bine lucrat, Harry, ca de obicei, zise mai târziu șeful echipei de la Departamentul pentru Securitatea Internă, bătându-l pe Finn pe spate. Angajații au fost muștrați, s-au redactat rapoarte, s-au trimis e-mailuri, iar telefoanele au rămas fără baterie pe măsură ce deficiențele sistemului de securitate scoase la iveală de Harry Finn au fost dezvăluite organelor abilitate. În mod normal, Finn nu ar fi fost însărcinat de Departamentul pentru Securitatea Internă¹ sau DHS, cum era cunoscut adesea, să execute o breșă de securitate pe un aeroport, fiindcă Administrația Federală a Aviației² nu permitea intervenții externe. Finn bănuia că această atitudine se datora faptului că băieții de la FAA știau prea bine ce neajunsuri are sistemul și nu voiau ca cineva din afară să afle. Cu toate acestea, tipii de la DHS obținuseră autorizația pentru operațiune și îl aleseseră pe el să apese pe trăgaci.

Finn nu era angajat al DHS. Firma pentru care lucra el fusese contractată de agenție pentru a testa securitatea atât a unor obiective guvernamentale, cât și a unora private, dar de mare importanță, răspândite pe întreg teritoriul țării. Modul lor de operare era practic și îndrăzneț: încercau să treacă de securitatea locației prin orice mijloc posibil. DHS încheia adesea asemenea contracte cu firme din exterior. Aveau un buget anual de vreo 40 de miliarde și trebuia să bage banii în ceva. Firma lui Finn prelua doar o parte din aceste afaceri, dar chiar și o bucătică din câteva miliarde reprezenta un flux de venit bunicel.

¹ Department of Homeland Security

² Federal Aviation Administration

În mod normal, Finn ar fi părăsit aeroportul fără a dezvălui ce făcuse, lăsând restul în seama altora. Totuși, cei de la DHS, evident sătui de starea securității aeroporturilor și vrând, fără îndoială, să facă o declarație de impact, îl instruiseră să meargă înăuntru și să mărturisească, pentru ca ei să poată intra teatral în urma lui, cu mare tam-tam. Mass-media avea să jubileze, și industria aviatică avea să fie zdruncinată, iar Departamentul pentru Securitatea Internă avea să arate foarte eficient și eroic. Finn nu se amestecă defel în toată afacerea. Nu dădu nici un interviu, iar numele său nu apăru în ziare. El își îndeplini îndatoririle fără a face vâlvă.

Avea să susțină *totuși* o sesiune de informare cu agenții de securitate ai aeroportului pe care îi păcălise, încercând să se arate încurajator și diplomat în evaluarea performanței sau a lipsei acesteia și să le recomande să ia măsuri pe viitor. Câteodată, sesiunile de informare erau partea cea mai periculoasă a activității sale. Oamenii se enervau destul de tare când aflau că fuseseră și fraieriți, și făcuți de râs. În trecut, Finn fusese chiar nevoit să-și facă loc cu pumnii ca să iasă dintr-o încăpere.

Bărbatul de la DHS adăugă:

– Îi punem noi la punct pe oamenii ăștia cumva, într-un fel sau altul...

– Nu cred că voi trăi să o mai văd și pe-asta, domnule, replică Finn.

– Poți să zbori la D.C. împreună cu noi, continuă bărbatul. Avem un avion al agenției care ne așteaptă.

– Mulțumesc, dar vreau să fac o vizită cuiva care locuiește aici. Mă întorc mâine.

– Bine. Pe data viitoare.

„Pe data viitoare“, se gândi Finn.

Bărbații plecară, iar Finn închirie o mașină cu care se îndreptă spre o zonă suburbană a Detroitului, oprindu-se întâi la un minimall. Din rucsac scoase o hartă și un dosar cu o poză înăuntru. Bărbatul din poză avea șaiszeci și trei de ani, era chel, purta câteva tatuaje distinctive și răspundea la numele de Dan Ross.

Nu era numele său adevărat, cum nu era nici cel al lui Finn.

Capitolul 3

Artrită. Și lupus pe deasupra. Un duo încântător, menit să-i facă viața un iad din pricina durerii violente. Fiecare os scârțâia, fiecare tendon pârâia. Resimțea fiecare mișcare ca pe o lovitură de picior drept în pânțece, dar el continua să meargă, deoarece, dacă te opreai, era definitiv. Dădu pe gât câteva pastile tari, pe care nu ar fi avut voie să le dețină, și-și trânti o șapcă pe capul chel, palid, trăgându-și cozorocul peste ochi și punându-și și o pereche de ochelari de soare. Nu-i plăcea ca oamenii să știe la ce se uită. Și nici nu voia ca oamenii să-l poată privi atent.

Se sui cu grijă în mașină și conduse până la magazin. Pe drum, medicamentele își făcură efectul și se simțea bine sau cel puțin avea să se simtă pentru câteva ore.

– Mulțumesc, domnule Ross, îi spuse vânzătorul, aruncând o privire la numele de pe cartea de credit înainte de a i-o înapoia împreună cu punga cu cumpărături. O zi bună să aveți!

– Nu mai am zile bune, răspunse Dan Ross. Mai am doar zile *de trăit*.

Vânzătorul privi scurt la șapca ce-i acoperea capul fără păr.

– Nu e cancer, zise Ross, citindu-i gândurile. Mai bine ar fi fost. Mai rapid, înțelegeți ce zic?

Vânzătorul, care nu avea mai mult de douăzeci și ceva de ani și era, desigur, încă nemuritor, nu părea defel să înțeleagă la ce se referă Ross. Dădu stânjenit din cap și se întoarse să sevească un alt client.

Ross părăsi magazinul, refectând la ce avea de făcut. Nu-și punea problema banilor. Statul se ocupase de el, acum, că era bătrân și pricâjit. Avea o pensie frumoasă, asigurare de sănătate – așijderea; aceasta era o treabă pe care federalii o făceau bine. În opinia sa, una dintr-o listă *scurtă*. Acum avea timp la dispoziție. Aceasta era principala sa grijă. Ce să facă acum? Să meargă acasă și să nu facă nimic? Sau să ia prânzul la un fast-food din oraș, unde putea să-și umple stomacul, să se uite la televizor și să flirteze cu chelnerița care nu-l băga în seamă? Dar putea totuși să viseze, nu-i așa? Să viseze la vremurile când femeile făceau mult mai mult decât să-l bage în seamă.

Asta nu prea era viață, trebuia să recunoască. În timp ce se gândea la toate acestea, privirea îi fugea discret în toate direcțiile. Nici în ziua de azi nu putea să-și înfrângă imboldul de a se asigura că nu este urmărit. Așa se întâmplă când oamenii încearcă mereu să te ucidă. Doamne, dar cât îi plăcuse totuși! Cu mult mai bine decât să aibă de ales între fast-food și casă în fiecare zi mizerabilă pe care o trăia odată ajuns la vârsta „de aur“. Cu trei decenii în urmă se afla în altă țară, în fiecare lună. În fiecare lună din vremurile bune.

„Am văzut lumea din zbor, cu o rugăciune și o armă la alegere“, obișnuia el să spună. Își îngădui un zâmbet nostalgic. Asta era tot ce mai avea acum: amintirile. Și blestematul de lupo. *Se pare că Dumnezeu totuși există*. Ce porcărie să afle tocmai acum.

Din păcate pentru Ross, deși aptitudinile sale de observator erau încă bune, nu mai erau infailibile. În josul străzii, Harry Finn stătea în mașina sa închiriată și îl urmărea pe inimitabilul domn Ross. „Încotro, Danny? Acasă ori la fast-food? La fast-food sau acasă? Cât de mult ai decăzut.“

Cam în trei sferturi dintre cazurile în care Finn îl urmărise, Dan Ross alesese localul în locul casei. Această proporție se adevăra și astăzi, de vreme ce acesta se întoarse, porni în josul străzii și intră la Edsel Deli, deschis din 1954, după cum anunța semnul de deasupra ușii, ceea ce îl făcea mult mai popular decât mașina lipsită de merite după care fusese numit.

Ross avea să rămână acolo cel puțin o oră, mâncând și urmărind fiecare mișcare a chelnerițelor drăguțe. Apoi mai făcea douăzeci de minute cu mașina până la el acasă. După aceea, avea să se așeze în curtea din spate, să citească ziarul, apoi venea vremea să intre: trăgea un pui de somn, își pregătea o cină nepretențioasă, se uita la televizor, juca Solitaire pe măsuta din fața ferestrei, la lumina unei lămpi, și, în cele din urmă, se ducea la culcare. La ora nouă luminile din bungalow se stingeau, iar Dan Ross adormea și se trezea a doua zi pentru a o lua de la capăt. Finn bifă metodic în minte toate aceste momente din existența monotonă a bătrânului.

După ce Finn îl localizase pe Ross în acest oraș, călătorise de mai multe ori până aici pentru a-i afla activitatea zilnică. Supravegherea îi permisesese să pună la cale planul perfect pentru a-și duce la îndeplinire misiunea.

Cu vreo cinci minute înainte ca Ross să iasă de la Edsel, Finn coborî din mașină, traversă strada cu pași mari, privi pe geamul localului și-l văzu pe Ross la obișnuita sa masă din spate, studiind nota de plată care tocmai îi fusese adusă. Finn se îndreptă fără grabă spre locul unde era parcată mașina lui Ross. În două minute era din nou la automobilul pe care-l închiriasse. După trei minute, Ross ieși din restaurant, o luă agale pe lângă clădiri, urcă în mașină și demară.

Finn plecă în direcția opusă.

În acea seară Ross își duse la bun sfârșit ritualul zilnic, încheind cu trei degete de Johnnie Walker Black și, ignorând toate avertismentele de pe etichetă, îl combină cu o doză zdravănă de calmante. Abia ajunse până la pat, că se instalează paralizia. Inițial, presupuse că era efectul medicamentelor și chiar se bucură de senzația de amorțire. Dar, întinzându-se în pat, se panică puțin gândindu-se că poate lupusul avansa spre o fază mai gravă și mai agresivă. Când, dintr-odată, îi fu greu să respire, știu că era vorba despre cu totul altceva. Atac de cord? Dar unde erau greutatea din piept, durerea ascuțită din brațul stâng? Atac cerebral? Dar putea încă să gândească, să vorbească. Rosti câteva cuvinte fără să mormăie. Fața nu părea să i se fi lăsat

într-o parte. Nu simțise înainte nici o durere în afară de cea obișnuită. Tocmai asta era problema; nu-și mai simțea mâinile și picioarele absolut deloc. Privirea îi coborî pe braț până la palma stângă. Încercă să-și frece degetele între ele, dar se părea că degetele nu primeau comanda trimisă de creier.

Dar mai devreme *simțise* ceva pe degete. Ceva alunecos, ca vaselina. Puteai să tot freci că nu se usca. Se spălase pe mâini când ajunsese acasă și se părea că asta rezolvase problema. Nu-și mai simțise degetele alunecoase. Nu știa însă dacă asta se întâmplase din pricina săpunului și a apei sau pentru că substanța, oricare ar fi fost ea, se evaporase.

Atunci, adevărul îl lovi ca un glonț de calibrul 50. „Sau pentru că fusese absorbită. Absorbită de corpul meu.“

Dar unde se udase pe degete? Se forță să-și amintească. Nu de dimineață. Nici la magazin sau la local. După aceea? Poate. Când se urcase în mașină. Mânerul ușii de la mașină! Dacă ar fi putut, Ross s-ar fi ridicat să strige „Evrika“! Dar nu putea. Abia dacă mai era în stare să respire. Tot ce ieșea din gura lui era un gâfâit întretăiat. Mânerul ușii de la mașină fusese uns cu ceva care acum îl omora. Ochi telefonul de pe noptieră. Era la doar jumătate de metru, dar i-ar fi fost tot așa de util și dacă el s-ar fi aflat în China.

Din întuneric apăru o siluetă lângă patul său. Bărbatul nu se deghi-zase; Ross putea să-i distingă trăsăturile chiar și în lumina slabă. Era tânăr și arăta obișnuit, Ross văzuse mii de fețe ca a sa și nu le acordase prea multă atenție. Slujba lui nu presupusese lucruri obișnuite; avusese de-a face doar cu extraordinarul. Nu-și putea imagina cum un om ca ăsta reușise să-l ucidă.

Pe măsură ce respirația lui Ross devenea tot mai greoaie, tipul scoase ceva din buzunar și i-l arată. Era o fotografie, dar Ross nu putu vedea pe cine înfățișa. Dându-și seama de acest lucru, Harry Finn aprinse o lanternă mică și o îndreptă spre fotografie. Privirea lui Ross se plimbă pe imagine în sus și-n jos. Totuși, nu reuși să recunoască persoana până când Finn nu îi rosti numele.

— Acum știi, rosti Finn încet, acum știi.

Puse apoi fotografia deoparte și rămase în picioare, uitându-se în tăcere la Ross în timp ce paralizia avansa în continuare. Îl țintui pe celălalt bărbat cu privirea până când acesta scoase un ultim suspin și pupilele îi deveniră sticloase.

Două minute mai târziu, Harry Finn străbătea pădurea din spațele casei lui Ross. A doua zi de dimineață se afla în avion, de data aceasta în cabina pasagerilor. Ateriză, conduse până acasă, își sărută soția, se jucă puțin cu câinele și își luă copiii de la școală. În aceea seară, ieșiră cu toții la cină pentru a sărbători desemnarea mezinei lor, Susie, în vârstă de opt ani, în rolul de copac vorbitor într-o piesă montată la școală.

Cam pe la miezul nopții Harry Finn se aventură până jos, în bucătărie, unde George, credincioasa corcitură de labrador și caniş, se ridică din patul său moale și-i veni în întâmpinare. Stând la masa din bucătărie și mângâindu-și câinele, Finn îl tăie, în minte, pe Dan Ross de pe lista sa.

Acum se concentra pe următorul nume: *Carter Grey*, fostul șef al spionajului american.

Capitolul 4

Annabelle Conroy își întinse picioarele în timp ce privea peisajul care se derula pe fereastra trenului Acela al companiei Amtrak. Nu călătorea aproape niciodată cu trenul; voiajele sale sa se desfășurau de obicei la aproape douăsprezece mii de metri, înălțime unde ronțăia alune, sorbea din cocteiluri de șapte dolari și punea la cale următoarea escrocherie. Astăzi mergea cu trenul deoarece însoțitorul său, Milton Farb, nu punea piciorul în nici un vehicul care avea capacitatea și intenția de a se ridica de la sol.

– Zborul cu avionul este cel mai sigur mod de a călători, îl informase ea pe Milton.

– Nu și dacă te afli într-un avion care se îndreaptă spre pământ într-o spirală a morții. În acest caz, șansele de a muri sunt de aproximativ sută la sută. Și nu-mi place probabilitatea asta.

Era greu să te cerți cu un geniu, după cum descoperise Annabelle. Totuși, Milton, bărbatul cu o memorie fotografică și un talent în devenire la a minți strălucit, făcuse treabă bună. Plecaseră de la Boston după o afacere de succes. Obiectul fusese repus la locul său și nimeni nu se gândise să sune la poliție. În lumea escrocheriilor cu miză mare, în care se învârtea Annabelle, asta echivala cu perfecțiunea.

Treizeci de minute mai târziu, în vreme ce trenul de mare viteză de la Amtrak șerpuia de-a lungul Coastei de Est, Annabelle privi pe fereastră și se cutremură fără să vrea când conductorul anunță că tocmai soseau în Newark, New Jersey. Jersey era teritoriul lui Jerry Bagger, deși, din fericire, trenul Acela nu oprea la Atlantic City unde

patronul maniac de cazinou își avea imperiul. Dacă s-ar fi oprit, Annabelle nu ar mai fi fost în tren.

Totuși, era suficient de deșteaptă să-și dea seama că Jerry Bagger era destul de motivat să plece din Atlantic City și să o caute oriunde s-ar fi aflat. Când jecmănești pe cineva de patruzeci de milioane de dolari, nu ar fi irațional din partea ta să presupui că acesta va face tot ce-i stă în putință să-ți jupoaie pielea bucată cu bucată.

Îi aruncă o privire lui Milton, care arăta de optsprezece ani, cu fața sa copilăroasă și părul destul de lung. În realitate, bărbatul se apropia de cincizeci. Lucra la calculator făcând ceva ce nici Annabelle, nici altcineva care nu era un geniu nu putea să înțeleagă.

Plictisită, Annabelle se ridică, merse la vagonul-restraurant și cumpără o bere și o pungă de chipsuri. La întoarcere observă un *New York Times* uitat pe una dintre mese. Se așează pe un scaun, își bău berea și ronțai chipsurile întorcând leneșă paginile în căutarea unei frânturi de informație care să declanșeze o nouă aventură. După ce ajungea la Washington, avea de luat câteva decizii, în primul rând dacă să rămână pe loc sau să fugă din țară. Știa care *ar fi trebuit* să fie răspunsul. O insulă necunoscută din Pacificul de Sud ar fi reprezentat cel mai sigur loc pentru ea deocamdată, un loc unde să aștepte ca tsunamiul numit Jerry să treacă. Bagger avea în jur de șaizeci și cinci de ani, iar escrocheria elaborată pe care o pusese la cale îi ridicase, fără îndoială, tensiunea. Cu puțin noroc, acesta avea să crape în curând din cauza unui atac de cord, și ea avea să fie liberă ca pasărea cerului. Totuși, nu putea să se bazeze pe asta. În cazul lui Jerry, trebuia să-ți închipui că tot norocul pe care-l ai se va transforma în ghinion.

N-ar fi trebuit să fie o decizie dificilă, dar totuși era. Se apropiase, pe cât putea cineva ca ea, de un grup straniu de bărbați care-și spuneau Clubul Camel. Zâmbi ca pentru sine gândindu-se la cei patru, dintre care unul se numea Caleb Shaw și lucra la Biblioteca Congresului. Îi amintea foarte bine de leul laș din *Vrăjitorul din Oz*. Apoi zâmbetul i se stinse. Oliver Stone, șeful acestei bande de rebeli, era

cu totul altceva. Avea probabil un trecut infernal, se gândi Annabelle – o poveste care o întrecea chiar și pe a ei în privința neobișnuitului și extraordinarului, și asta nu era de ici, de colo. Nu știa dacă era în stare să-și ia rămas-bun de la Oliver Stone. Se îndoia că o să mai întâlnească pe cineva ca el.

Aruncă o otheadă tânărului care trecea pe lângă ea și care nu încercă să-și ascundă admirația pentru silueta ei înaltă și unduioasă, părul blond și lung și chipul său de treizeci și șase de ani care, dacă nu te făcea să exclami „uau“, era oricum pe-aproape. Și asta în ciuda unei mici cicatrice în formă de cârlig, sub ochiul stâng; un cadou de la tatăl său, Paddy Conroy, cel mai bun din generația sa la escrocherii ușoare și cel mai rău tată din lume, cel puțin după părerea unicului său copil.

– Bună, făcu tânărul. Cu silueta sa subțire, părul ciufulit și hainele scumpe care erau create să pară ieftine și jerpelite, arăta ca o reclamă la *Abercrombie & Fitch*. Îl evaluă rapid ca fiind un student privilegiat, cu mult mai mulți bani decât era sănătos și cu o atitudine nesuferită de superioritate.

– Bună și ție! răspunse ea și se întoarse la ziar.

– Încotro mergi? întrebă el luând loc lângă ea.

– Nu în aceeași direcție cu tine.

– Dar nu știi unde vreau să ajung eu, ripostă el pe un ton jucăuș.

– Presupun că vrei să zici ceva cu asta, nu?

Tânărul fie nu înțelese, fie nu se sinchisi.

– Merg la Harvard.

– Uau, cine ar fi crezut?

– Dar eu sunt din Philly¹. Zona suburbană. Părinții mei au o moșie acolo.

– Încă o dată uau. E plăcut să ai părinți proprietari de moșii, continuă ea pe un ton evident lipsit de interes.

– E plăcut și să ai părinți care sunt plecați din țară jumătate din timp. Dau o mică petrecere acolo diseară. Va fi demential. Te interesează?

¹ Orașul Philadelphia, Pennsylvania (n. tr.)

Annabelle simțea privirea tipului plimbându-i-se pe trup. „Bine, o luăm de la capăt.“ Știa că nu ar fi trebuit să facă asta, dar cu asemenea oameni pur și simplu nu se putea abține. Împături ziarul.

– Nu știu. Când zici demential, cât de demential va fi de fapt?

– Cât de demential vrei tu să fie?

Îl văzu pregătindu-se a rosti cuvântul „păpușă“, dar se pare că se gândi de două ori înainte de a-l folosi în conversație, cel puțin nu atât de devreme.

– Nu-mi place să fiu dezamăgită.

El îi atinse brațul.

– Nu cred că vei fi.

Ea zâmbi și îl mângâie pe mână.

– Deci, despre ce vorbim de fapt? Băutură și sex?

– Se înțelege. O strânse de braț. Hei, eu sunt la clasa întâi. Ce-ar fi să mi te alături?

– Altceva în afară de băutură și sex mai aveți?

– Vrei să intru în detalii?

– Totul stă în detalii, ăă...

– Steve. Steve Brinkman. Și, scoțând un chicotit exersat: știi, fac parte din *acea* familie Brinkman. Tatăl meu este vicepreședintele uneia dintre cele mai mari bănci din țară.

– Ca să știi, Steve, dacă n-ai decât coca la petrecere, și nu mă refer la coca-cola, aș fi cu siguranță dezamăgită.

– Ce-ți trebuie? Sunt sigur că pot face rost. Am cunoștințe.

– Calmante, metadonă, PCP și toată artileria de rigoare, și fără limonadă, limonada mă calcă pe nervi, adăugă ea, referindu-se la droguri de proastă calitate.

– Uau, chiar te pricepi la din astea, făcu Steve, uitându-se neliștit în jurul său la ceilalți clienți din local.

– Ai fumat vreodată de pe o bucată de staniol, Steve? îl întrebă ea.

– Ăă... nu.

– E un mod mișto de a inhala heroina. Îți dă cea mai grozavă senzație din lume, dacă nu te ucide.

El își luă mâna de pe brațul ei.

– Nu pare un lucru prea inteligent.

– Câți ani ai?

– Douăzeci. De ce?

– Îmi plac bărbații un pic mai tineri decât tine. După mine, când un tip ajunge la optsprezece ani nu mai e ce era în pat. Deci, o să aveți și ceva minori la petrecere?

Tânărul se ridică.

– Poate că nu a fost o idee prea bună.

– O, nu sunt pretențioasă. Pot fi fete sau băieți. Adică, atunci când ești rupt în gură de la prafuri, cui îi mai pasă?

– Bine, eu o să plec acum, zise Steve grăbit.

– Încă ceva. Annabelle își scoase portofelul și-i băgă sub nas o insignă falsă. Vorbi pe un ton scăzut: Recunoști însemnele de la DEA, Steve? De la Departamentul Antidrog?

– Dumnezeu!

– Și acum, că mi-ai spus despre proprietatea lui mami și tati Brinkman din suburbie, sunt sigură că echipa de intervenție nu va avea probleme să găsească locul. Asta dacă mai ai încă de gând să ții petrecerea aia *demențială*...

– Vă rog, vă jur, eu doar... Întinse o mână ca să se sprijine. Annabelle o apucă și-i strânse tare degetele.

– Întoarce-te la Harvard, Stevie, și, după ce termini școala, poți să-ți strici viața cum vrei. Dar, pe viitor, ai grijă ce le spui unor străine întâlnite în tren.

Îl privi mergând cu pași grăbiți pe culoar și dispărând în siguranță în vagonul de clasa întâi.

Annabelle își termină berea și citi alene ultimele pagini din ziar. Acum fu rândul ei să i se scurgă tot sângele din obraji.

Un american identificat provizoriu ca Anthony Wallace fusese găsit bătut aproape mortal la un conac de pe litoralul Portugaliei. Alți trei fuseseră găsiți morți la reședința aflată pe o porțiune de plajă izolată. Se credea că jaful era mobilul. Deși Wallace era încă în viață, se afla în comă după ce suferise leziuni extinse pe creier, iar doctorii nu aveau mari speranțe de recuperare în privința sa.

Annabelle rupse articolul și se întoarse clătinându-se la locul său.

Jerry Bagger ajunsese la Tony, unul dintre partenerii la escrocherie. Un conac? Îi spusese anume lui Tony să se dea la fund și să nu arunce cu banii. Nu o ascultase și acum era o legumă. De obicei, Jerry nu lăsa martori în urmă.

Dar oare ce reușise Jerry să scoată de la Tony cu bătaia? La întrebarea asta știa răspunsul. *Totul.*

Milton se opri din tastat la calculator și-și ridică privirea spre ea.

– Ești bine?

Annabelle nu răspunse. În vreme ce trenul zbura înapoi spre Washington, aceasta privea pe fereastră, dar ce vedea ea nu era peisajul rural din Jersey. Încrederea ei se risipise și acum avea înaintea ochilor doar detaliile grafice ale morții sale iminente, primind complimente din partea lui Jerry Bagger.

Capitolul 5

Oliver Stone reuși să ridice piatra de mormânt, veche și plină de mușchi, în poziție verticală, și adună pământ în jurul acesteia, pentru a o menține așa. Se așeză pe vine și-și șterse fruntea. Jos, lângă el, avea un radio portabil setat pe stația locală de știri. Stone tânjea după informație așa cum aveau alții nevoie de oxigen. Ascultând, auzi ceva șocant și neașteptat. În acea după-amiază, urma să se țină la Casa Albă o ceremonie de premiere în care nimeni altul decât Carter Gray, șeful recent pensionat al serviciilor de informații ale țării, avea să primească Medalia Prezidențială a Libertății, cea mai înaltă distincție civilă a națiunii. Gray își slujise țara cu distincție timp de aproape patru decenii, zise crainicul, și-l cită pe președinte, care ar fi afirmat că Gray era un om de care toată America ar fi trebuit să fie mândră; un adevărat patriot în serviciul public.

Stone nu era tocmai de acord cu această evaluare. De fapt, el fusese motivul pentru care Carter Gray demisionase din postul său de șef al serviciilor naționale de informații.

Stone își spuse: „Dacă președintele ar ști că bărbatul căruia îi va înmâna medalia este același care era gata să-i tragă un glonț în cap“. Țara nu avea să fie niciodată pregătită pentru un asemenea adevăr.

Se uită la ceas. Morții puteau, cu siguranță, să supraviețuiască și fără el pentru o vreme. O oră mai târziu, îmbăiat și îmbrăcat în cele mai bune haine ale sale, cumpărate de la un magazin second-hand, acesta ieși din căsuța unde locuia ca îngrijitor al cimitirului Mt. Zion, un punct de pe ruta de evadare a sclavilor și loc de veci al unor

personalități de origine afroamericană din secolul al XIX-lea. Drumul de la marginea Georgetownului până la Casa Albă fu acoperit repede de pașii mari ai lui Stone, un bărbat înalt de aproape un metru nouăzeci.

La șaizeci și unu de ani își pierduse foarte puțin din energie și vigoare. Cu părul său alb tuns foarte scurt, arăta ca un sergent instructor pensionat din Marină. Era și acum un fel de comandant, deși regimentul său pestriț, numit Clubul Camel, avea un statut total neoficial. Din club făceau parte, pe lângă el, alți trei: Caleb Shaw, Reuben Rhodes și Milton Farb.

Și totuși, Stone ar fi trebuit să adauge încă un nume pe listă: Annabelle Conroy. Aproape că muriseră cu toții în ultima lor aventură. Adevărul e că Annabelle era una dintre persoanele cele mai agere, capabile și îndrăznețe pe care le cunoscuse vreodată. Cu toate acestea, instinctul îi spunea că femeia, care se ocupa în prezent de niște afaceri neterminate cu ajutorul lui Milton Farb, avea să-i părăsească în curând. Cineva era pe urmele ei – Stone știa asta –, cineva de care Annabelle chiar se temea. Și în asemenea împrejurări uneori cea mai inteligentă mișcare era să fugi. Stone înțelegea foarte bine asta.

Casa Albă se afla drept în față. Nu aveau să-l lase niciodată să intre pe porțile sacre din față și nu se bucura nici măcar de dreptul de a zăbovi în acea parte atât de râvnită de pe Pennsylvania Avenue. Putea doar să aștepte în Parcul Lafayette de peste drum. Pe vremuri, ridicase un cort acolo, până când Serviciul Secret îl obligase de curând să-l demonteze. Dar libertatea cuvântului era încă vie în America, așa că pancarta lui rămăsese. Desfășurată între două bare de oțel înfipite în pământ, puteai citi pe ea: „Vreau adevărul“. La fel și alți *cățiva* oameni din oraș, umbla vorba. Până la acea dată, Stone nu auzise să-l fi aflat cineva în interiorul capitalei mondiale a mușmalizării și înșelăciunii.

Ca să treacă vremea, stătu de vorbă cu doi agenți în uniformă ai Serviciului Secret pe care îi cunoștea. Când porțile de la Casa Albă se deschiseră, întrerupse conversația și privi limuzina neagră care

ieșea. Nu putea să vadă prin geamurile negre, dar cumva știu că în ea se afla Carter Gray. Poate că din cauza mirosului.

Bănuiala lui se dovedi corectă când geamul fu coborât și se trezi față în față cu fostul șef al serviciilor de informații, proaspăt câștigător al Medaliei Libertății și mare rival al lui Oliver Stone.

În vreme ce mașina încetini pentru a vira pe stradă, fața lată, acoperită cu ochelari, a lui Gray îl țintui impasibilă. Apoi, zâmbind, Gray ridică medalia sa mare, strălucitoare, ca Stone să o poată vedea.

Neavând și el o medalie, Stone alege să-i arate degetul. Zâmbetul lui Gray se transformă într-un mârâit, și geamul fu ridicat.

Stone se întoarce și se îndreaptă pe jos spre cimitirul său, simțind că nu bătuse drumul degeaba.

Când mașina lui Carter Gray viră pe 17th Street, un alt vehicul îl urmă. Harry Finn ajunsese la Washington cu mașina în acea dimineață. Și el auzise de marea zi de la Casa Albă și, la fel ca Oliver Stone, venise să-l vadă. În timp ce Stone se aventurase până aici pentru a-l sfida pe omul pe care îl disprețuia, Finn venise pentru a-și desăvârși planul de a-l ucide pe Gray.

Drumul îi duse la ieșirea din Washington și apoi până în Maryland, în orașul de la malul apei, Annapolis, situat în golful Chesapeake. Acesta era faimos, printre altele, pentru plăcintele cu crab și pentru că aici se afla Academia Navală a Statelor Unite. Gray schimbase de curând ferma retrasă din Virginia cu o casă izolată de pe o stâncă cu vedere la golf. De vreme ce nu mai lucra pentru guvern, efectivul său de securitate era mult mai redus decât înainte. Totuși, deoarece fusese director al CIA, încă primea rapoarte zilnice de informare. I se alocaseră și doi agenți de pază, deoarece activitatea sa din trecut îi înfuriase pe mai mulți dușmani ai Americii, cărora nu le-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i tragă un glonț între ochi.

Finn știa că avea să fie mult mai dificil să-l ucidă pe Gray decât să achite pe cineva ca Dan Ross. Având în vedere complexitatea situației, aceasta era una dintre nenumăratele călătorii de recunoaștere

pe care le făcea pentru a-l studia pe Gray. De fiecare dată folosisese mașini diferite, închiriate sub nume false și se deghizase pentru a nu fi recunoscut. Și, chiar dacă ar fi pierdut limuzina în trafic, știa unde merge. Își întrerupse urmărirea doar când aceasta intră pe un drum privat de pietriș și se îndreptă spre casa lui Gray de pe stânci unde, la cincisprezece metri mai jos, apele golfului vuiau izbindu-se de stânci.

Mai târziu, folosind un binoclu cu rază lungă, dintr-un copac în care se cocoșase, Finn văzuse ceva în spatele casei lui Gray care avea să-i permită să-l ucidă pe tip. Zâmbi în timp ce încropi rapid planul în minte.

În acea seară o duse pe fiica sa, Susie, la înot. Stând în tribună și privind trupul ei mic alunecând fără greș de la un capăt la altul al bazinului, își imagina ultimele secunde din viața lui Carter Gray. Avea să merite.

Își duse fiica acasă, își ajută soția să-i trimită la culcare pe ea și pe fratele ei de zece ani, Patrick, se certă cu fiul său adolescent, apoi jucă baschet cu el pe aleea casei lor, până când într-un sfârșit, transpirați, izbucniră amândoi în râs. Mai târziu, făcu dragoste cu soția sa, Amanda, căreia toată lumea îi spunea Mandy, și, neavând stare, se trezi în jur de miezul nopții și pregăti pachetele cu mâncare ale copiilor pentru a doua zi. Semnă, de asemenea, un bilet de voie pentru ca fiul său mai mare, David, să poată merge într-o excursie ca să viziteze Capitoliul și alte obiective turistice din centru. David avea să intre la liceu anul următor, iar Finn și Mandy îl duseseră la câteva evenimente gen „Ziua porților deschise” organizate de mai multe școli. Lui David îi plăceau matematica și științele exacte. „Probabil va fi inginer”, se gândi Finn. Având el însuși înclinație spre mecanică, Finn aproape că o luase pe acel drum înainte ca viața lui să devieze pe o altă cale. Se înrolase în Marină, unde se făcuse repede remarcat.

Finn era un fost pușcaș marin cu experiență în operațiuni speciale și luptă activă adăugată la CV. Deținea, de asemenea, abilități lingvistice unice pentru limbi străine, dobândite la o școală din California unde învățarea limbii se baza pe imersiune între nativi și

unde își petrecuse o parte din viață învățând limba arabă, iar mai apoi asimilase pe teren, la fața locului, dialectele care nu-i fuseseră predate la școală. Slujba sa actuală îi oferea ocazia să călătorească mult, dar și să petreacă suficient timp acasă. Nu lipsea aproape nicio dată de la evenimentele sportive sau școlare majore. Își susținea copiii sperând că și ei aveau să-l susțină mai târziu. Asta e tot ce putea spera un părinte, după părerea sa.

Termină de făcut pachetele, merse în micul lui atelier, închise ușa și începu să schițeze planul care-l privea pe Carter Gray. Din motive practice, nu avea să semene cu acela pentru Dan Ross. Și totuși, Finn nu era omul care să se complice inutil. Chiar și ucigașii trebuiau să fie flexibili; de fapt, poate mai flexibili decât oricine altcineva.

Privirea lui Finn se opri la fotografiile celor trei copii ai săi așezate pe biroul său, la margine și în mijloc. Naștere și moarte. Era la fel pentru toată lumea. Începeai să respiri la un capăt și încetai la celălalt. Ce ai făcut în acest timp definește cine și ce ai fost. Cu toate acestea, Harry Finn își dădea seama că el ar fi foarte greu de categorisit. Câteodată nici chiar el nu înțelegea.

Capitolul 6

Mașina închiriată trase în fața porților cimitirului tocmai când Oliver Stone își termina treaba. Scuturându-și pantalonii și privind într-acolo, bărbatul avu un sentiment de déjà vu. Femeuia îl mai pusese în situația asta, dar în cele din urmă se întorsese. Cumva, Stone nu credea că doamna va lăsa să se mai întâmple una ca asta. Va trebui să vadă ce era de făcut, pentru că nu voia s-o piardă.

Annabelle Conroy coborî din mașină și intră pe porțile deschise. Paltonul ei negru și lung fâlfâia în bătaia vântului, lăsând să se vadă o fustă maro până la genunchi și o pereche de cizme; părul îi era ascuns de o pălărie cu boruri largi și lăsate. Stone închise ușa micului șopron cu unelte de lângă cabană și puse lacătul.

– Milton mi-a spus că excursia la Boston a fost un succes, zise el. Nu cred că am mai auzit cuvintele „genială“, „uimitoare“ și „neclintită“ folosite de-atâtea ori pentru a descrie o persoană. Sper că te-ai recunoscut.

– Milton ar fi un escroc grozav. Nu că aș recomanda viața asta unei persoane la care țin.

– Mi-a mai spus și că păreai tulburată la întoarcere. S-a întâmplat ceva?

Ea aruncă o privire spre căsuță.

– Putem vorbi înăuntru?

Să descrii interiorul cabanei lui Stone ca fiind spartan însemna să faci o afirmație generoasă. Câteva scaune, mai multe mese desperecheate, etajere lăsate sub greutatea cărților în diferite limbi și un birou cu sertare pe margini, vechi și mâncat de cari, alături de un

spațiu mic alocat bucătăriei, un dormitor și o baie micuță, toate înșirate în aproximativ o sută optzeci de metri pătrați, constituiau caracteristicile întregii locuințe.

Se așezară în fața șemineului gol, pe cele mai confortabile două scaune, adică cele cu căptușeală.

– Am venit să-ți spun că plec. Și, după tot ce s-a întâmplat, simt că-ți datorez o explicație, spuse ea.

– Nu-mi datorezi nimic, Annabelle.

– Nu spune asta! sări ea. Și-așa mi-e destul de greu. Așa că ascultă-mă, Oliver.

Bărbatul se lăsă pe spate, își încrucișă brațele și așteptă.

Ea scoase articolul de ziar din buzunarul hainei și i-l înmână.

– Citește asta mai întâi.

– Și cine e Anthony Wallace ăsta? întrebă el după ce termină.

– Cineva cu care am lucrat, răspunse Annabelle vag.

– Cineva cu care ai lucrat *la o escrocherie*?

Femeia încuviință din cap, absentă.

– Trei oameni uciși?

Annabelle se ridică și începu să se miște încoace și-ncolo.

– Tocmai asta mă scoate din minți. I-am spus lui Tony să se dea la fund și să nu arunce cu banii. Și el ce-a făcut? A făcut exact pe dos și acum au murit trei oameni nevinovați, care nu ar fi trebuit să moară.

Stone bătu cu degetele pe ziar.

– Păi, după cum se vede, domnul Wallace va completa cvartetul.

– Dar Tony nu era nevinovat. Știa exact în ce se bagă.

– Și anume?

Annabelle se opri din mers.

– Oliver, îmi place de tine și te respect, dar asta e un pic...

– Ilegal? Sper că-ți dai seama cât sunt de șocat.

– Și nu te deranjează?

– Mă îndoiesc că ai fi putut face ceva care să întreacă ce am văzut eu la viața mea.

Ea își înălță capul.

– Ai văzut sau ai făcut?

- Cine e pe urmele tale și de ce?
- Asta nu te privește.
- Ba mă privește, dacă vrei să te ajut.
- Nu vreau ajutor. Vreau doar să înțelegi de ce trebuie să plec.
- Chiar crezi că vei fi mai în siguranță pe cont propriu?
- Cred că tu și ceilalți veți fi mai în siguranță dacă nu sunt eu prin preajmă.
- Nu asta te-am întrebat.
- Am mai intrat eu în multe încurcături, dar am reușit întotdeauna să ies din ele.
- Dintr-o încurcătură ca asta? Aruncă o privire spre ziar. Omul ăsta nu pare să se joace.
- Tony a făcut o greșală, una majoră. Eu n-am de gând să fac asta. Mă dau la fund cât timp o să fie nevoie și o să plec oricât de departe de aici.
- Dar nu știi ce le-a putut spune Tony. Cunoștea informații care pot fi folosite ca să-ți dea de urmă?
- Annabelle se cocoță pe bordura ridicată de la căminul șemineului.
- Poate, zise ea brusc. Probabil, se corectă ea.
- Atunci cu atât mai mult nu ar trebui să pleci singură. Te putem ajuta să te aperi.
- Oliver, apreciez grija pe care mi-o porți, dar nu ai idee în ce te implici. Nu numai că tipul ăsta este jigodia pământului, are mulți bani și zdrahoni în spate, dar, pe deasupra, ce am făcut a fost ilegal. Pe lângă faptul că-ți riști viața, ai adăposti un infractor.
- Nu ar fi pentru prima dată, replică el.
- Cine ești tu *de fapt*? întrebă ea.
- Știi tot ce ai nevoie să știi despre mine.
- Și credeam că *eu* sunt o mincinoasă de talie mondială.
- Pierdem vremea, mai bine mi-ai spune mai multe despre el.
- Își frecă degetele lungi și subțiri, trase adânc aer în piept și zise:
- Îl cheamă Jerry Bagger. E patronul cazinoului Pompei, cel mai mare din Atlantic City. L-au gonit din Vegas cu ani în urmă pentru

că era un dement. Îți scotea la propriu mașele dacă încercai să furi un jeton de cinci dolari.

– Și tu de cât l-ai *ușurat*?

– De ce e nevoie să știi?

– E important să știu cât e de motivat să pună mâna pe tine.

– Patruzeci de milioane de dolari. Crezi că asta o să-l motiveze?

– Sunt impresionat. Bagger nu pare un tip ușor de păcălit.

Annabelle își permise un zâmbet scurt.

– A fost una dintre cele mai bune escrocherii ale mele, trebuie să recunosc. Dar Jerry e și foarte periculos și nu chiar întreg la minte. Dacă bănuiește că mă ajută cineva, e ca și cum ar fi vorba despre mine. Acea persoană va avea parte de același tratament: moarte în chinuri groaznice.

– Ai vreun motiv să crezi că el știe că te afli în Washington?

– Nu. Tony n-avea habar că voi veni aici. Și nici ceilalți.

– Deci, mai sunt și alții implicați în escrocherie? S-ar putea ca Bagger să ajungă la ei.

– S-ar putea. Dar, cum am zis, nici ei nu știu că sunt aici.

Stone încuviință cu o mișcare ușoară a capului.

– Bineînțeles, nu putem fi siguri de ce știe sau nu știe Bagger în acest moment. Sunt sigur că informațiile publice despre mica noastră aventură de la Librăria Congresului nu au inclus numele și poza ta. Cu toate astea, nu putem avea certitudinea că nu există ceva care l-ar putea ajuta să te găsească.

– Planul meu inițial era să plec în Pacificul de Sud.

Stone scutură din cap.

– Fugarii pleacă întotdeauna în Pacificul de Sud. Probabil e primul loc unde te va căuta Bagger.

– Glumești, nu-i așa?

– În parte, da. Dar doar în parte.

– Deci, chiar crezi că ar trebui să rămân aici?

– Da. Bănuiesc că ți-ai acoperit bine urmele. Există indicii care să-l conducă aici? Nume, aranjamente de călătorie, telefoane, prieteni?

Ea clătină din cap.

– Venirea aici a fost o decizie de moment. Și totul sub un nume fals.

– Mișcarea inteligentă în acest moment ar fi să afli, cât de discret posibil, ce știe Bagger.

– Oliver, nu te poți apropia de el nici de la o poștă. Ar fi sinucidere curată.

– Știu cum să procedez, așa că lasă-mă să fac ceea ce consider eu potrivit.

– Nu i-am mai cerut nimănui ajutorul până acum.

– Mie mi-a luat zeci de ani înainte să pot cere cuiva să mă ajute. Femeii nu-i venea să creadă.

– Dar te bucuri că ai făcut-o?

– E singurul motiv pentru care sunt încă în viață acum. Mută-te din hotelul în care stai. Presupun că ai bani.

– Banii nu sunt o problemă. Se ridică și se îndreaptă către ușă, dar apoi se întoarce. Oliver, îți sunt recunoscătoare pentru asta.

– Să sperăm că vei putea spune același lucru când se va termina totul.

Capitolul 7

– Mă crezi prost? urlă Jerry Bagger.

Patronul cazinoului își înfipse arma în traheea celui alt bărbat, izbindu-l de peretele biroului luxos al lui Bagger de la etajul douăzeci și trei al cazinoului Pompei. Draperiile erau trase. Întotdeauna Bagger trăgea draperiile când voia să i-o tragă pe canapea unei doamne doritoare sau să bată măr pe cineva. Chestiunile acestea nu trebuiau cunoscute de toată lumea, după părerea lui. Era o problemă de onoare.

Bărbatul nu răspunse întrebării lui Bagger, în primul rând pentru că nu putea respira. Oricum, Bagger nu aștepta un răspuns. Prima lovitură îl nimeri pe tip fix în nas și i-l fractură. A doua lovitură îi scoase un dinte din față. Bărbatul căzu la podea plângând. Ca să fie sigur, Bagger îi trase un picior în stomac. Asta îl făcu pe individ să vomite pe podea. În vreme ce voma se împrăștia pe covorul scump, bodigarzii lui Bagger fură nevoiți să-l împiedice pe șeful lor să-i mai facă rău.

Tipul fu scos din încăpere plângând, sângerând și mormăind că-i pare rău. Bagger se așeză la birou și-și frecă încheieturile degetelor. Aruncându-i o privire șefului serviciului de pază, mormăi:

– Bobby, dacă îmi mai aduci vreun pișat din ăștia, care zice că știe ceva despre Annabelle Conroy și apoi încearcă să mă stoarcă de bani, dar îmi spune numai căcaturi, jur că o omor pe maică-ta. Și, deși mi-e simpatică, tot am s-o omor. Mă *auzi*?

Șeful serviciului de pază, un negru robust, se dădu un pas înapoi și înghiți nervos în sec.

– Niciodată, domnu' Bagger. Îmi pare rău, domnule. Foarte, foarte rău.

– Tuturor vă pare rău, dar nimeni nu face dracului ceva să mi-o aducă pe târfă, nu-i așa? mugi Bagger.

– Credeam că avem o pistă. Una bună.

– Credeați? Credeați? Ei bine, poate ar trebui să încetați să mai credeți ceva.

Bagger apăsă un buton de pe birou și draperiile se deschiseră. Sări în picioare și privi pe fereastră.

– Patruzeci de milioane de dolari a luat de la mine. Asta mi-ar putea strica toată afacerea, știați asta? Nu am suficiente fonduri ca să îndeplinesc reglementările de stat. Dacă vine un conțopist de la guvern să ne verifice registrele, ar putea să-mi închidă afacerea. *Mie!* Pe vremuri, puteai să-i plătești pe nenorociții ăștia, dar acum, cu toată porcăria asta care se vehiculează, cu anticorupția și etica, nu mai poți să faci nici asta. Ascultați-mă pe mine, prostia asta cu transparența va distruge o țară măreață.

– O s-o găsim, șefu', și o să luăm banii înapoi, îl asigură șeful serviciului de pază.

Bagger nu părea să-l asculte. Uitându-se fix în stradă, continuă:

– Peste tot o văd numai pe târfa aia. În vis, în mâncarea pe care o mănânc, când mă bărbieresc, e prezentă în oglindă. La dracu', chiar și când mă ușurez, fața ei mă privește din vasul de toaletă. Mă face s-o iau razna!

Se așeză pe canapea ca să se calmeze.

– Ce se mai aude cu băiatul nostru, Tony Wallace?

– Avem pe cineva care lucrează la spitalul din Portugalia. Ticăloșul e încă în comă. Dar, chiar dacă își revine, nu e mare lucru. Sursa noastră zice că tipul va fi retardat permanent.

– După părerea mea, era un retardat cu mult înainte să ajungem noi la el.

– Știți, șefu', poate ar fi trebuit să-l omorâm ca și pe ceilalți.

– I-am dat cuvântul meu. Mi-a spus ce știa, l-am lăsat în viață; așa ne-a fost înțelegerea. Dar, după mine, să fii o legumă înseamnă

să fii în viață. Mulți trăiesc patruzeci, cincizeci de ani așa. E ca și cum ai rămâne copil până la optzeci de ani. Ești hrănit printr-un tub, ești șters la fund în fiecare zi și te joci cu cuburile. Ce-i drept, nu e cine știe ce viață, dar nu mi-am încălcat cuvântul. Oamenii pot să spună că sunt violent și temperamental și toate prostiile astea, dar nu pot să-mi arate o dată când mi-am luat înapoi cuvântul. Știi de ce?

Șeful pazei scutură precaut din cap, nu foarte convins că șeful său dorea cu adevărat un răspuns.

– Pentru că am anumite standarde, de-aia. Acum ieși.

Singur, Bagger se așeză la birou și-și sprijini capul în mâini. N-ar fi recunoscut niciodată în fața cuiva, dar amestecată cu toată ura sa pentru Annabelle Conroy era și o admirație sinceră, împotriva voinței sale.

– Annabelle, rosti el cu voce tare, ești, fără îndoială, cea mai pricepută escroacă din lume. Mi-ar fi făcut plăcere să lucrez cu tine. Și, probabil, ai fost cea mai bună bucătică pe care am pus laba. Așa că e păcat că m-ai tras pe sfoară, pentru că acum va trebui să te ucid. Sunt nevoit să te pedepsesc exemplar. Și e o pierdere, dar așa trebuie să fie.

Pierderea celor patruzeci de milioane de dolari nu era singurul lucru care îl înnebunea pe Bagger. De când se răspândise zvonul escrocheriei de succes, trișorii deveniseră mult mai îndrăzneți în cazinoul său. Pierderile crescuseră rapid, iar competitorii și partenerii de afaceri nu-i mai arătau chiar același respect ca altădată, simțind că Bagger nu mai era la fel de ager, că devenise vulnerabil. Oamenii nu-l mai sunau imediat. În pat, nu mai avea parte de atâta acțiune ca în trecut.

– Un exemplu, reluă Bagger. Să le arăt nenorociților ăstora că nu sunt doar în vârf, ci devin mai puternic pe zi ce trece. Și am să te găsesc, doamnă. Am să te găsesc.

Capitolul 8

Omul de legătură la care Oliver Stone propuse să apeleze era un membru onorific al Clubului Camel, un agent al Serviciului Secret, pe nume Alex Ford. Cei doi aveau încredere deplină unul în celălalt, iar Oliver știa că la el putea recurge pentru a obține informații în mod discret.

– Treaba asta are vreo legătură cu femeia aia cu care lucrei? Susan o chema parcă, nu? întrebă Alex când Stone îl sună și-i făcu cunoscută cererea sa.

– Nu are nici o legătură cu ea, minți Stone. De fapt, o să plece curând din oraș. Asta are de-a face cu o altă treabă în care sunt implicat.

– Pentru un angajat la cimitir, te miști destul de mult.

– Așa mă mențin tânăr.

– FBI-ul te poate ajuta. După ce ai făcut pentru ei ultima dată, îți sunt datori. Când ai nevoie de un răspuns?

– De îndată ce poți afla ceva.

– Cu titlu informativ, să știi că am auzit și eu de tipul ăsta, Jerry Bagger. Departamentul de Justiție încearcă de mult să-l prindă cu ceva.

– Sunt sigur că merită atenția acordată. Mersi, Alex.

Mai târziu în acea seară, Reuben Rhodes și Caleb Shaw îl vizitară pe Stone. Caleb era foarte nehotărât.

– Mi-au propus, dar nu știu dacă ar trebui să accept sau nu. Pur și simplu nu știu, se văită el.

– Deci, Librăria Congresului vrea să devii directorul Diviziei de Cărți Rare, zise Stone. Pare o promovare grozavă. Ce e de hotărât?

Caleb răspunse încordat:

– Păi, având în vedere că postul s-a eliberat *doar* pentru că fostul director a căzut victimă unei crime oribile săvârșite în incintă, iar directorul interimar care i-a urmat a suferit o cădere nervoasă din cauza celor întâmplătoare acolo, te *cam* face să stai pe gânduri.

Reuben mormăi:

– Ce dracu', Caleb, dă-i bătaie. Adică cine s-ar pune cu un tinerel de toată frumusețea ca tine?

Caleb, la cincizeci de ani, nu foarte înalt și cam durduliu, fără a fi deloc genul sportiv sau curajos, nu fu amuzat de comentariul său.

– Ziceai că este vorba despre mai mulți bani, îi reaminti Stone. Despre mult mai mulți.

– Da, dar, dacă asta înseamnă doar că îmi voi putea permite o înmormântare mult mai frumoasă, nu cred că mă interesează.

– Dar când ai să mori, interveni Reuben morocănos, mori știind că ai mai multe de lăsat prietenilor. Acum, dacă nici asta nu e o consolare, atunci nu știu ce e.

– De ce oare mă mai obosesc să-ți cer ție părerea nu știu, rosti Caleb supărat.

Reuben își întoarse atenția spre Stone.

– Ai mai văzut-o pe Susan în ultima vreme?

Doar Stone cunoștea numele real al lui Annabelle.

– A trecut pe-aici zilele astea, dar n-a stat decât câteva minute. Și-a încheiat cu succes misiunea cu Milton. Obiectul a fost returnat la locul său.

– Trebuie să recunosc, zise Caleb. A făcut ceea ce a promis.

– Și acum, continuă Ruben, dacă aș putea s-o conving să iasă cu mine. Mereu are alte planuri. Nu sunt sigur dacă încearcă să-mi dea cu tifla sau nu. Dar nu pricep. Adică, uită-te la mine. Cum să nu mă iubești?

Reuben avea aproape șaiszeci de ani, o barbă lungă și păr ondulat, negru înspicat cu argintiu care-i ajungea până la umeri. Avea un metru nouăzeci și cinci și constituția unui atacant stânga din NFL. Veteran al Războiului din Vietnam, decorat cu distincții înalte și fost

ofițer de spionaj în armată, dăduse cu piciorul multor legături profesionale și aproape cedase în fața pastilelor și a sticlei înainte ca Oliver Stone să-l salveze de pe marginea prăpastiei. Acum lucra la o platformă de încărcare.

– Am văzut unde a primit „prietenul“ tău Carter Gray Medalia Libertății, zise Caleb după ce îi aruncase lui Reuben o privire neîncrezătoare. Ca să vezi ironia sorții. Dacă ar fi fost după el, voi doi ați fi morți, iar noi am înghiți apă în vreo cameră de tortură a CIA.

– Pentru a suta oară, urlă Reuben, se spune „a tortura prin înec“ nu a „înghiți apă“.

– Ei, cum s-o numi, tipul e rău.

– De fapt, e un om care crede că doar calea sa e cea dreaptă și, cu siguranță, nu e singurul de această părere, observă Stone. M-am dus la Casa Albă și l-am condus după ce și-a primit premiul.

– Ai mers la Casa Albă? se miră Caleb.

– Păi, el mi-a arătat medalia, iar eu i-am făcut cu *mâna*.

– Ce, acum sunteți cei mai buni prieteni? adăugă Reuben pufnind. Cu unu' care a încercat de două ori să te omoare?

– A și salvat pe cineva pentru mine, răspunse Stone încet.

– Ai vrea să ne explici? întrebă Stone curios.

– Nu.

Cineva bătu la ușă. Stone se ridică să răspundă, gândindu-se că putea fi Milton sau poate Annabelle.

Bărbatul din prag era îmbrăcat într-un costum închis la culoare și avea un pistol sub haină, observă Stone. Îi întinse lui Stone o hârtie și plecă. Stone deschise biletul.

Carter Gray voia ca Stone să-i facă o vizită acasă peste două zile. Avea să-l ia o mașină. Nu părea să i se dea posibilitatea de a refuza ordinul. Când le spuse și celorlalți, Caleb zise:

– Oliver, nu te duci.

– Ba sigur că da, răspunse Stone.

Capitolul 9

Acum Harry Finn respira și privea cu ajutorul echipamentului special care-i acoperea capul. Mergeau atât de repede, că nu prea aveai ce vedea. Furtuna se dezlănțuise, iar cei de pe puntea navei erau, fără îndoială, nu doar uzi, ci și îngrijați. Nici lui Finn însă nu-i era mai bine unde se găsea. Dovedindu-și încă o dată talentul pentru alegeri neobișnuite în domeniul mijloacelor de transport, acesta se afla într-o bulă strâmtă, atașată de partea exterioară a navei, lângă pupă, cu un dispozitiv de susținere necunoscut publicului larg. Finn descoperise o „fereastră“ în perimetrul sistemului de supraveghere video și uman, iar acum devenise o protuberanță invizibilă în coasta de metal cenușiu a navei. Călătoria era mult mai incomodă decât cea în cala avionului. De fapt, în ciuda dispozitivului special, era să fie aruncat de două ori din locul unde era cocoțat. Dacă ar fi căzut, și-ar fi pierdut viața la impactul cu cele două elice care propulsau nava pe apă. Călătoria sa începuse la ceea ce ar fi trebuit să fie un loc de andocare de înaltă securitate al armatei, și anume Baza Navală Norfolk. Cu toate acestea, „înalta securitate“ se dusese pe apa sâmbetei la confruntarea cu Harry Finn purtând una dintre deghizările din vastul său arsenal și afișând un aer de om care se simte în largul său în orice situație s-ar găsi.

Nava încetini și ocoli vasul mai mare pentru a trece de partea bordului. Finn o lăasă să se oprească înainte de a-și da drumul sub apă, luându-și avânt cu o lovitură de picior în latura acesteia. În spate avea un rucsac etanș, iar în jurul taliei – o stație de bruiaj care-l

lăcea invizibil oricărui echipament de depistare de pe cele două nave. Se scufundă și mai adânc și se îndreaptă spre celălalt vas, care naviga la limita superioară de afundare a chilei, nu fără motiv. Acesta cântărea peste optzeci de mii de tone, transporta aproape o sută de avioane și șase mii de angajați ai Aviației și Marinei, adăpostea nu unul, ci două generatoare nucleare și scoase din buzunarul contribuabililor americani peste trei miliarde de dolari.

Odată ajuns la locul dorit, îi luă doar două minute să atașeze dispozitivul de fundul navei și apoi, ținându-se la distanță de elicele uriașe, își croi drum către ambarcațiunea cu care venise. Acceptase misiunea aceasta în mare parte, deoarece îi permitea să exerseze pentru o sarcină viitoare, cu un caracter ceva mai personal. Se gândi la detaliile acelei misiuni chiar în timp ce se întorcea spre mal. După ce barca andocă, Finn se furișă din ascunzătoare, înotă până la un loc izolat de pe dig, se cățără afară și-și scoase echipamentul. Dădu un telefon și apoi se prezentă la raport în biroul ofițerului de serviciu, însoțit de o escortă de militari cu grade înalte ai cărei membri pariaseră că nimeni nu ar putea să facă ceea ce făcuse Finn: să amplaseze o bombă pe fundul transportatorului de clasă Nimitz și mândria Marinei, *George Washington*, andocat pe coasta Virginiei. Era o bombă destul de puternică pentru a scufunda transportatorul și pe toți cei aflați la bord împreună cu avioane în valoare de câteva miliarde de dolari.

De data aceasta, amiralul flotei din Atlantic și toți subalternii săi fuseseră loviți de către șeful Statului-Major, întâmplător și general cu patru stele, ca de o bombă de patru megatone. Omul de-abia își putu ascunde încântarea de a aduce zdrobitoarea veste la cunoștința colegului său, iar săpuneala pe care-o primi amiralul fu atât de răsunătoare, încât se spune că îl auziseră pe general, aflat la mai bine de trei sute de kilometri depărtare, și de la Washington. Această umilire publică fu întărită și de prezența secretarului Apărării, care rămăsese în elicopterul său, așteptând să vadă dacă Harry Finn avea să o poată scoate la capăt. Faptul că bărbatul reuși o victorie improbabilă, în

ciuda unor dificultăți imense, îl făcu pe secretar să-i ofere pe loc o slujbă lui Harry Finn.

Secretarul Departamentului pentru Securitatea Internă însă nu vru să accepte cooptarea de către altcineva a unui contractor de valoare. Cei doi membri ai Cabinetului se luară la harță ca doi școlari pe terenul de joacă, până când însuși președintele interveni într-o videoconferință securizată și decretă că Harry Finn avea să rămână unde era: în poziția de colaborator independent al Departamentului de Securitate Internă. Ministrul de Interne, înfrânt și ofensat, urcă în elicopterul privat și se întoarse la Washington.

Harry Finn rămase în Norfolk pentru ședința de informare cu un grup de ofițeri umiliți, de la securitatea Marinei. Deși era întotdeauna politicos și plin de respect, nu-și dilua comentariile. „S-au comis greșeli, iată cum am procedat și iată ce trebuie să faceți pentru a împiedica un terorist get-beget să facă așa ceva de-adevăratelea.“

Profesia lui Finn era cunoscută în branșă drept „celulele roșii“. Termenul fusese inventat de un fost pușcaș marin care ajutase la inițierea programului. Proiectul celulele roșii fusese înființat după Războiul din Vietnam la cererea unui viceamiral de a testa securitatea obiectivelor militare. După 11 septembrie fusese extins pentru a testa obiective nonmilitare împotriva infiltrării teroriștilor și a altor organizații criminale.

Oamenii cu talente speciale, ca ale lui Finn, dintre care aproape toți făcuseră parte din armată, primiseră misiunea de a juca rolul de membri ai unor celule teroriste și de a încerca să treacă de sistemul de securitate al unui obiectiv. De multe ori aceste incursiuni erau operate într-un mod netradițional, ceea ce se numea și umanizarea sarcinii. Asta însemna că Finn și membrii echipei sale imitau nivelul abilităților teroriștilor pe care îi atacau. În momentul de față, nu se credea că teroriștii musulmani aveau abilități sofisticate. Chiar și după 11 septembrie, în cercurile serviciilor secrete americane exista o oarecare neîncredere că aceste celule ale terorii ar putea pune mâna pe un obiectiv important sau să facă ceea ce făcuse Finn în acea noapte cu transportorul. Se pricepeau să se arunce în aer pe ei

înșiși și pe alții sau să intre cu avionul într-un zgârie-nori, dar atacarea unei centrale nucleare sau a unei baze militare era cu totul altă mâncare de pește.

Cu toate acestea, atât politicienii, cât și șefii armatei înțeleseseră în cele din urmă că musulmanii nu era singurii potențiali teroriști din lume. Era posibil ca și China, Rusia și alte țări din fostul bloc sovietic, ba chiar mai multe națiuni din aceeași emisferă cu America să-și dorească la fel de bine să facă rău Statelor Unite. Iar aceste țări *chiar* aveau infrastructura, personalul și accesul la informație pentru a executa atacuri serioase și eventual reușite împotriva obiectivelor americane securizate. Așa că lui Finn i se ordonase să nu se dea înapoi de la nimic și să-și folosească îndemânarea și echipamentul de vârf pentru a străpunge apărarea Marinei. Și asta și făcuse.

Alții, inclusiv câțiva membri ai unor echipe de celule roșii cu care Finn lucrase în trecut, ar fi petrecut până în zori sărbătorind acest triumf major. Totuși, Finn nu se asemana cu majoritatea oamenilor. Rămăsese în zona Norfolkului încă o zi, dintr-un motiv foarte important. Fiul său cel mare, David, era în turneu cu echipa de fotbal și avea un meci în apropiere. În ziua de după ședința de informare, Finn asistă la meciul fiului său și apoi îl conduse victorios și bine dispus pe David înapoi acasă în acea seară. Pe drum, discutară despre școală, fete, sport. Apoi David, care la treisprezece ani era aproape la fel de înalt ca tatăl său, îl întrebă:

– Și ce făceai aici? Treburi de serviciu?

Finn încuviință din cap.

– Cineva avea niște probleme de securitate și m-a rugat să vin și să-l ajut.

– Ai rezolvat?

– A, da. Toată lumea a înțeles. De fapt, nu a fost atât de complicat odată ce problema a fost identificată.

– Ce fel de securitate?

– O mulțime de chestii. Nimic interesant.

– Deci, poți să-mi povestești și mie?

– Mă îndoiesc că ți-ar părea interesant. Sunt aceleași chestii pe care le fac o mulțime de oameni peste tot în țară. Singura parte bună e că eu nu sunt nevoit să stau în spatele unui birou în fiecare zi.

– Am întrebat-o și pe mama odată. Mi-a spus că nu știe exact cu ce te ocupi.

– Cred că mama ta glumea.

– Nu ești spion, nu-i așa?

Finn zâmbi.

– Păi, dacă aș fi, nu aș putea să-ți spun.

– Sau dacă mi-ai spune, ar trebui să mă omori, nu-i așa? făcu David râzând.

– Nu fac decât să-i ajut pe oameni să facă treabă mai bună, indicându-le punctele slabe ale sistemului lor.

– Cum face un informatician cu erorile din sistem? Ești ca un *debugger*.

– Exact. Cum ziceam, chestii destul de plictisitoare, dar se câștigă bine și avem mâncare pe masă, din care tu, apropo, pari să mănânci cam cincizeci de kilograme pe zi.

– Cresc și eu, tati. Hei, știai că tatăl lui Barry Waller l-a urmărit pe un tip cu mașina pe o alee și s-a bătut cu el ca să-i ia arma după ce ăla jefuise o bancă? Barry zice că tipul aproape l-a împușcat pe taică-său.

– Munca unui polițist poate fi foarte periculoasă. Tatăl lui Barry e un bărbat curajos.

– Mă bucur că tu nu faci așa ceva.

– Și eu.

– Așa că vezi-ți tu de *debugging*-ul tău plictisitor, tati. David îl lovi în joacă pe tatăl său cu pumnul în braț. Și să te ferești de necazuri, bine?

– O să mă feresc, fiule, o să mă feresc, zise Harry Finn.

Capitolul 10

Stone și Alex Ford își dăduseră întâlnire într-un loc cunoscut amândurora, Parcul Lafayette de peste drum de Casa Albă. Aici, Alex, un bărbat înalt de un metru nouăzeci, îl păzise ani de zile pe ocupantul Biroului Oval, iar Oliver Stone protestase respectuos împotriva aceluiași locatar, precum și împotriva predecesorilor acestuia, din parcul de vizavi. Cei doi bărbați se așezară pe o bancă lângă statuia unui general polonez pe care istoria îl reține ca pe un aliat de nădejde al americanilor în războiul lor de independență. Era, de asemenea, un om pe care, se putea spune aproape cu certitudine, nu îl cunoștea și de care nici nu-i păsa vreunui american din zilele noastre.

– Ce ai pentru mine? întrebă Stone, uitându-se la dosarul pe care Alex îl scotea dintr-o servietă de piele neagră.

– Nu știam exact ce vrei să afli, așa că m-am gândit să arunc plasa pe o suprafață cât mai mare.

– E perfect, Alex, mulțumesc.

În timp ce Stone se uita peste dosar, Alex își studia prietenul.

– După cum ți-am spus, Departamentul de Justiție e interesat de Bagger de mult timp, dar nu pot să „lipească” nici o acuzație de el. Am discutat cu Kate despre asta. Mi-a spus că cei de la Justiție nu au renunțat, dar, dacă nu-l prind cu ceva cât de curând, vor fi nevoiți să meargă mai departe. Chiar și resursele Unchiului Sam sunt limitate.

– Ce mai face Kate? întrebă Stone, referindu-se la Kate Adams, avocata de la Departamentul de Justiție cu care ieșea Alex.

Nu a mers relația. Acum se vede cu altcineva.

– Îmi pare rău să aud asta. E o femeie minunată, zise Stone.

– Da, este, dar nu e femeia potrivită pentru mine sau eu bărbatul potrivit pentru ea. Că tot veni vorba despre femei, unde e Adelpia?

Adelpia, o femeie ciudată, de origine nedefinită și cu un accent interesant, fusese singurul protestatar rămas în Parcul Lafayette în afară de Stone. Alex bănuia de mult că acesteia îi căzuse cu tronc prietenul său.

– N-am mai văzut-o de ceva vreme, replică Stone. Și-a dat chiar și pancarta jos.

– Era o pasăre ciudată.

– Cu toții suntem. Închise dosarul și se ridică. Apreciez ce ai făcut pentru mine. Îmi va fi de mare ajutor.

– Jerry Bagger, proprietar de cazinou în Jersey. Intenționezi să joci o mână?

– Poate, dar nu în felul în care îți imaginezi tu, probabil.

– Din câte am auzit eu, Bagger e un adevărat psihopat cu înclinații sadice. Nu e omul cu care să te pui.

– N-am nici o intenție să fac așa ceva.

Alex se ridică și el.

– Chiar și așa, să mă aștept la un telefon în al unsprezecelea ceas ca să intervină cavaleria?

– Să sperăm că nu se va ajunge la asta.

– Am văzut că prietenul tău favorit, Carter Gray, a primit Medalia Libertății. A trebuit să fac un efort de voință să nu-l sun și să-i spun să se ducă la naiba.

– Evident, voința mea nu e la fel de puternică precum a ta. Stone îi explică ce făcuse.

Chipul lui Alex se însenină.

– Nu se poate!

– Ba da, se poate. Și pe deasupra, Gray m-a invitat să-l vizitez acasă în seara asta.

– Și te duci?

– Nici nu mă gândesc să ratez ocazia.

– De ce? Ce-ar putea să-ți spună ca să te intereseze?

– Vreau să-i pun câteva întrebări despre... fiica mea.

Expresia lui Alex se îmblânzi și îl bătui pe Stone pe umăr.

– Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

– Viața e ceea ce e, Alex. Trebuie să o accepți pentru că nu ai de ales.

Capitolul 11

Ambarcațiunea cu care călătorea Harry Finn acum nu era la fel de rapidă precum nava militară care-l dusesese mai devreme la destinație, dar era mai mult decât potrivită. La fel ca tipii din Marină, cei cu care făcea autostopul în seara aceasta nu aveau nici cea mai vagă idee de prezența sa. Îi alesese deoarece mergeau în direcția în care voia și el să meargă. Acasă va trebui să ajungă într-un alt mod, un mod pe care-l și găsisese deja. Cronometrase durata călătoriei și se tot uita la ceasul cu lumină, în așteptarea momentului când avea să se desprindă și să înoate către mal. O furtună începea să prindă viață, ceea ce era și bine, dar și rău pentru planul său. Venise pregătit; ca întotdeauna.

În timp ce barca se apropia de locul unde avea s-o părăsească, Finn reflecta la ultima discuție pe care o avusese cu soția sa, Mandy. Tocmai terminase de tuns iarba și intrase să facă un duș. Ea îl oprise în dormitor.

- Mi-a zis David că ați discutat despre munca ta.
- Așa e. Zicea că tu i-ai spus că nu știi sigur cu ce mă ocup.
- Chiar nu știu.
- Știi că, după ce mi-am dat demisia din armată, am început să colaborez cu cei de la Departamentul de Securitate Internă.
- Dar lui David nu-i putem spune asta? Și mie nu-mi poți spune mai multe?
- E mai bine așa. Îmi pare rău. Dar va trebui să ai încredere în mine.

– Măcar când erai în Marină știam în ce m-am băgat. Acum ce te pun să faci?

El își petrecu un braț în jurul taliei ei.

– Cum ți-am mai spus, ajut la siguranța noastră. Sunt multe găuri în sistem. Treaba mea este să le astup, să devenim mai puternici. Nu e câtuși de puțin periculos.

Pe chipul ei se citea clar încordarea.

– Dacă nu e câtuși de puțin periculos, de ce nu poți să-mi spui?

– Pur și simplu nu pot.

– Niciodată n-ai fost tu prea vorbăreț, nu-i așa?

– Am presupus mereu că ăsta este unul dintre lucrurile care-ți plac cel mai mult la mine.

Și au lăsat-o așa. Mandy nu avea să știe niciodată că el zbura în mod ilegal în cala avioanelor comerciale și călătorea fără nici o autorizație atașat de coca navelor militare, deoarece care soție ar avea nevoie să știe asemenea lucruri? Și nu avea să știe niciodată despre cei ca Dan Ross și despre soarta care i-a lovit. Sau despre cei precum Carter Gray, care odată țineau toate cărțile în mână, dar acum nu mai era cazul.

Și totuși, Harry Finn era tulburat; era un om scrupulos de onest căruia nu-i plăcea să aibă secrete față de femeia pe care o iubise de când o văzuse într-un campus universitar, cu aproape cincisprezece ani în urmă. Era în permisie atunci și își vizita un prieten, după ce îi venise rândul prin rotație să se întoarcă din trupele desfășurate în străinătate. Fusese întotdeauna timid și cam introvertit, o calitate care îi prinsese bine în cariera militară. Meseria sa impunea săptămâni sau chiar luni de pregătiri atente și meticuloase, urmate de câteva secunde de haos alimentat de adrenalină, în mijlocul căruia el trebuia să funcționeze cu un calm exasperant și ucigător. Excelase la ambele extreme ale acestui spectru solicitant.

Dar, în acea zi, văzând-o pe Amanda Graham traversând peluza, în pantalonii ei scurți de blugi și sandale deschise, cu părul blond ajungându-i la talie și o față mai încântătoare decât oricare pe care o văzuse până atunci, se dusese ață la tânăra femeie și o invitase în

oraș chiar în acea seară. Ea refuzase la început, poate ofensată de faptul că el presupunea că ea avea să fie liberă. Dar Finn fusese foarte insistent. I-a devenit prietenă, apoi soție. Finn se luptase cu șefii lui pentru o permisie pe uscat, iar el și Mandy se căsătoriră imediat după ce ea termină facultatea. La mai puțin de un an veni pe lume David, urmat de Patrick și Susie. Erau un cuplu foarte fericit. Crescuseră niște copii cuminți care aveau să schimbe lumea în care trăiau, poate doar în moduri mărunte, dar aveau să fie oricum schimbări *pozitive*.

Finn n-avea habar de ce reflecta la astfel de lucruri în toiul unor acțiuni incredibil de nebunești, cum ar fi să călătorească cu viteză, atașat de latura unei nave, dar pur și simplu așa era.

Se uită la ceas, strânse cureaua genții impermeabile pe care o purta pe umăr și se pregăti pentru următorul pas. Asta era partea cu dichis, să se desprindă de nava în viteză și să evite elicele de la pupa. Fiindcă, atunci când își dădea drumul, exista posibilitatea ca, dacă nu împingea destul de puternic cu picioarele în sensul opus celui în care se deplasa nava și nu se scufunda destul de adânc în apă, ultima sa amintire să fie imaginea echipamentului auxiliar care-i sfâșie cu sălbăticie torsul în două.

Își îndoi picioarele și le fixă pe latura navei. Numărând până la trei, împinse cât putu de tare în cocă și sări în lateral, scufundându-se chiar când simți forța elicelor trăgându-l spre pupa. Ieși la suprafață și privi luminile vasului dispărând. Se uită în jur, își veni repede în fire și înotă cu putere spre stânci.

Capitolul 12

Jerry Bagger nu se mai aventura decât rareori afară din Atlantic City. Avea propriul avion particular, dar nu-l folosea decât rar. Ultima călătorie cu avionul pe care o făcuse fusese în Portugalia și se dovedise fatală pentru nefericitul Tony Wallace. Mai demult avusesese și un iaht, dar îl vânduse când își dăduse seama că suferă de rău de mare, un lucru stânjenitor pentru un om care se mândrea cu duritatea sa. Într-adevăr, rareori mai părăsea cazinoul. Era singurul loc în care se simțea în largul său în ultima vreme.

În mod ironic, Bagger nu se născuse în Vegas sau Jersey. Tupeistul și șmecherașul băiat de oraș văzuse lumina zilei, dintre toate locurile posibile, tocmai în Wyoming, la o fermă unde tatăl său lucra pentru un salariu sub cel minim pe economie. Mama sa închisese ochii chiar în prima zi de viață a lui Bagger din cauza unor complicații la naștere, complicații pe care orice spital le-ar fi putut trata cu ușurință. Dar, cum pe o distanță de cinci sute de kilometri nu exista nici un spital, aceasta murise. Tatăl lui Bagger îi urmase optsprezece luni mai târziu, după un accident cauzat de whisky și un cal nărăvaș.

Proprietarul fermei din Wyoming nu avea nici un interes să crească un copil bastard – mama și tatăl lui Bagger nu se obosiseră să se mai căsătorească –, așa că fu expediat la familia mamei sale, din Brooklyn. În spațiul restrâns al creuzetului cultural din New York, și nu în câmpiile întinse din Wyoming, îi fu lui Bagger menit să trăiască, și acolo înflorise.

În cele din urmă se întorsese în Vest. După cincisprezece ani cu zile de lucru de douăzeci de ore, afaceri ilegale și după ce riscase și

apoi aproape pierduse totul de vreo zece ori, avea propriul cazinou. În curând afacerile mergeau atât de bine, încât începuse să facă bani pe bandă rulantă. Apoi temperamentul său îi venise de hac și fusese alungat din Las Vegas, primind interdicție de a se mai întoarce vreodată. Respectase interdicția, deși de fiecare dată când zbura pe deasupra orașului se uita pe geamul avionului și-i arăta ceremonios degetul întregului stat Nevada.

Bagger ieși din apartamentul său de lux și coborî cu liftul privat la parterul cazinoului. Acolo trecu printr-o mare de aparate, mese de joc și camere de pariuri sportive unde jucătorii, de la neinițiați la cei mai experimentați, lăsau mult mai mulți bani decât aveau să recupereze. De fiecare dată când zărea un copil care stătea plictisit în sala de jocuri, lângă părinții care băgau găleți de monede în aparate – cu mâinile înnegrite din cauza activității –, Bagger dădea comandă să i se aducă mâncare, cărți și jocuri video și-i strecura acestuia o bancnotă de douăzeci de dolari în mână. Apoi dădea un telefon și un angajat de la Pompei îi aborda imediat pe părinți și le reamintea că, deși intrarea copiilor în cazinou era permisă, aceștia nu aveau voie în sala de jocuri.

Bagger ar fi zdrobit oricare adult ce i-ar fi stat în cale, dar de copii nu se atingea. Lucrurile se schimbau când împlineau optsprezece ani – atunci toți puteau fi o țintă –, dar până atunci copiii erau de neatins. Era și așa destul de nasol să fii adult, după părerea sa, așa că îi lăsa pe micii ștregari să se bucure de timpul pe care-l aveau până la maturitate. În spatele acestei filosofii se afla probabil faptul că Jerry Bagger nu avusese copilărie. Sărac lipit, se apucase să facă afaceri necurate la vârsta de nouă ani, într-un bloc infect, și nu mai privise înapoi. Viața grea era unul dintre motivele succesului său, dar cicatricele erau adânci. Atât de adânci, încât nici măcar nu se mai gândea la ele. Acestea făceau parte din identitatea sa.

În timpul rondului său, Bagger dădu trei telefoane de acest fel pentru copiii lăsați de către părinții lor în spațiul de joacă, scuturând din cap de fiecare dată. „Ratați“, murmură el. Jerry Bagger nu pariase niciodată nici măcar un bănuț. Așa ceva era pentru fraieri. Avea

el multe hibe, dar prostia nu era printre ele. Idioții ăștia strigau și săreau în sus după ce câștigau o sută de dolari, uitând că aruncaseră *două sute* pe fereastră pentru acest privilegiu. Dar totuși această ciudățenie psihologică a oamenilor îl îmbogățise pe Bagger, așa că el nu se plângea.

Se opri la unul dintre baruri și ridică o sprânceană către chelneriță, care se grăbi să-i aducă băutura sa obișnuită: apă minerală cu lămâie. Nu bea niciodată alcool în sala de joc, după cum nu beau nici unul dintre angajații săi. Se cocoță pe un taburet înalt și privi cum Pompeiul funcționa la capacitate maximă. Se găseau acolo reprezentanți ai tuturor grupelor de vârstă. Nebunii erau și ei numeroși, știa din experiența sa de zeci de ani. Nu exista nici o categorie de deraiat care să nu fi intrat în cazinoul său la un moment dat. Adevărul era că Bagger se înțelegea mai bine cu aceștia decât cu oamenii „normali“.

Ochi un cuplu de tineri însurăței încă în hainele de nuntă. Cazinoul avea o ofertă avantajoasă, fără bacșiș inclus, pentru cei care doreau să-și pună pirostriile, care includea o cameră standard cu o saltea nouă și solidă, un buchet de flori ieftin, serviciile unui preot cu autorizație, o cină, băuturi și două masaje ca să se destindă după atâta dat în bărci. Și, cel mai important lucru, cazinoul oferea și jetoane în valoare de cincizeci de dolari. Bagger nu era deloc interesat să promoveze dragostea; știa din experiență că cei cincizeci de dolari din jetoane se transformau de obicei într-un profit de două mii de dolari pentru casă, până la sfârșitul unui weekend prelungit, chiar dacă luai în considerare și gratuitățile.

Cei doi la care se uita păreau că se străduiesc din răspuț să-și înghită reciproc limbile. Bagger făcu o grimasă la manifestarea publică de afecțiune. „Luați-vă o cameră, mormăi el. E chestia cea mai ieftină în orașul ăsta, după băutură. Și sex“.

Bagger nu se căsătorise niciodată, în primul rând pentru că nu întâlnise nici o femeie care să-i rețină interesul. Annabelle Conroy îi stârnise și îi reținuse interesul. Era mai mult decât fermecătoare. Își dorise să-și petreacă tot timpul cu ea. De fapt, înainte să afle că îl frăierise, se întrebase dacă nu cumva, după atâția ani, o găsisese în sfârșit

pe doamna pe care să o ducă în fața altarului. Acum părea o nebunie, având în vedere ce se întâmplase, cum își bătuse joc de el. Și, cu toate acestea, Bagger trebui să zâmbească. Ce mai imagine! El și Annabelle ca soț și soție? Foarte amuzant.

Și atunci, cum se întâmpla adesea, lui Jerry Bagger îi veni o idee genială când nici măcar nu încerca.

Își termină apa minerală și se îndreptă iar spre birou, să dea câteva telefoane pentru a afla un singur lucru. Cât ținuse păcăleala, Annabelle îi spusese că nu fusese căsătorită și că nu avea copii. Dar dacă, de fapt, Annabelle Conroy fusese căsătorită? Pentru că, dacă spusese vreodată „Da“, era aur curat pentru a-i da de urmă.

Capitolul 13

Stone refuză băutura oferită de Gray. Cei doi bărbați se așezară în biroul confortabil al lui Gray, în care se aflau la fel de multe cărți în diverse limbi ca în cabana lui Stone, însă aici erau aranjate cu mai mult stil.

Stone privi pe fereastra înaltă, de unde se vedeau stâncile deasupra apei.

– Te-ai săturat de zona rurală din Virginia? întrebă acesta.

– Când eram tânăr, ambiția mea era să devin marinar, să văd lumea de pe puntea unei nave, răspunse Gray înclinând paharul cu scotch.

Era deștept, Stone știa prea bine. Gray nu era un om pe care să-l poți *supraestima*.

– Ambiția unui tânăr. Poate exista oare o perspectivă mai trecătoare? făcu Stone absent. Întunericul de afară era total. Fără lună, fără stele; o furtună care se apropia ascunsese cerul.

– N-am crezut niciodată că John Carr ar avea înclinații filosofice.

– Asta arată cât de bine mă cunoști. Și nu mai folosesc numele de John Carr. E mort. Sunt sigur că ai fost informat cu ani în urmă.

Gray continuă, netulburat:

– Casa asta a aparținut unui alt fost director CIA care a devenit vicepreședinte. Are tot ce-mi trebuie ca să trăiesc în confort și siguranță la bătrânețe.

– Mă bucur tare mult pentru tine, zise Stone.

– Sunt chiar surprins că ai venit. După gestul din fața Casei Albe?

Apropo, ce mai face președintele?

– Bine.

– Ai simțit cumva impulsuri ucigașe când ți-a dat medalia aia? Sau ți-a trecut, nu mai vrei să-l omori?

– Fără a răspunde în mod direct întrebării tale ridicole, circumstanțele se schimbă. Niciodată nu e vorba despre o chestiune personală. Ar trebui să știi asta la fel ca orice om în viață.

– Ideea e că eu *n-aș* mai fi în viață, dacă ar fi fost după tine. Înainte ca Gray să apuce să răspundă, Stone continuă: Vreau să-ți pun câteva întrebări și aș aprecia niște răspunsuri, răspunsuri sincere.

Gray puse jos paharul de scotch.

– De acord.

Stone își întoarse privirea de la fereastră spre el.

– Atât de ușor?

– De ce să pierdem timpul pe care-l avem jucând jocuri care nu mai contează? Să înțeleg că vrei să știi despre Elizabeth.

– Vreau să știu despre *Beth*, fiica mea.

– Voi răspunde la ce pot.

Stone se așeză vizavi de el și puse întrebare după întrebare timp de douăzeci de minute. Cea din urmă fu rostită cu oarecare neliniște.

– A întrebat vreodată de mine, de tatăl ei?

– După cum știi, senatorul Simpson și soția sa au crescut-o după ce au adoptat-o.

– Dar mi-ai spus că le-ai adus-o pe Beth când Simpson era încă la CIA. Dacă ar fi spus ceva, cu siguranță...

Gray ridică mâna.

– A spus. S-a întâmplat, de fapt, după ce Simpson a plecat de la CIA și și-a început cariera politică. Trebuie să înțelegi că se poate să fi menționat ceva despre asta și înainte, dar eu atunci am auzit prima dată de asemenea întrebări. Îi spusese răspunsuri despre adopție cu ani în urmă. Nu părea să fie ceva la care Beth să se gândească prea mult. De fapt, nu cred că a povestit multora despre asta.

Stone se aplecă spre el.

– Ce a zis despre părinții ei adevărați?

– Ca să fim sinceri, trebuie să-ți spun că a întrebat mai întâi de mama sa. Fetele, știi tu, vor să știe.

– Sigur că trebuie să știe despre mama sa.

– A trebuit să se poarte cu delicatețe, având în vedere... ă... circumstanțele în care a murit mama sa.

– Cum a fost *ucisă* vrei să spui. De oameni care voiau să mă ucidă pe mine.

– După cum ți-am spus, nu am avut nimic de-a face cu asta. Am simpatizat-o sincer pe soția ta. Și, dacă tot e să spun adevărul, ar fi încă în viață azi dacă tu ai fi...

Stone se ridică și îl țintui de sus cu o privire care îl înfioră chiar și pe Gray care știa prea bine în câte feluri putea John Carr să ucidă un om. Și nici un angajat de-ai săi nu fusese vreodată mai priceput la așa ceva.

– Îmi pare rău, John... adică Oliver. Recunosc că nu a fost vina ta.

Se opri un moment, cât Stone se așează încet jos.

– I-au spus câte ceva despre mama sa, doar de bine, te asigur, și că a murit într-un accident.

– Dar eu?

– I s-a spus că tatăl ei a fost un soldat căzut la datorie. Mi se pare chiar că au dus-o la „mormântul“ tău din Arlington. Pentru fiica ta, tu ai murit ca un erou. Gray făcu o pauză și apoi adăugă: Ești mulțumit cu asta?

Felul în care rostise întrebarea îl făcu pe Stone să se gândească: „Oare asta să fie adevărul adevărat sau adevărul în stilul lui Carter Gray, adică o grămadă de rahat care să mă liniștească?“

– Ce motiv aş putea avea să te mint acum? Nu mai are nici o importanță, nu-i așa? Eu și cu tine, noi nu mai contăm.

– De ce m-ai invitat aici în seara asta?

Ca răspuns, Gray se duse în spatele biroului și luă un dosar. Îl deschise și-i arată trei fotografii color ale unor bărbați cam la șaizeci de ani. Le așează una câte una în fața lui Stone.

– Primul e Joel Walker, al doilea, Douglas Bennett, iar ultimul e Dan Ross.

– Numele astea nu-mi spun nimic, și nici fotografiile.

Gray mai scoase încă trei fotografii din dosar, toate mult mai vechi și alb-negru.

– Cred că astea îți vor părea mai cunoscute. La fel și numele: Judd Bingham, Bob Cole și Lou Cincetti.

Stone abia dacă le auzi numele. Se uita țintă la fotografiile bărbaților alături de care trăise, muncise și aproape murise în cei zece ani de colaborare. Își ridică ochii spre Gray.

– De ce îmi arăți astea?

– Pentru că în ultimele două luni toți acești trei foști camarazi ai tăi au murit.

– Cum au murit?

– Bingham a fost găsit în patul său. Avea lupus. La autopsie nu s-a găsit nimic neobișnuit. Cole s-a spânzurat. Cel puțin așa se părea, iar poliția a închis oficial cazul. Aparent, Cincetti s-a îmbătat, a căzut în piscină și s-a înecat.

– Deci, moarte naturală la Bingham, suicid în cazul lui Cole și un accident la Cincetti.

– Nici tu nu crezi asta mai mult decât mine; trei oameni din aceeași unitate să moară într-un interval de două luni?

– Lumea e un loc periculos.

– Lucru pe care îl știm foarte bine amândoi.

– Crezi că au fost uciși?

– Desigur.

– Și m-ai chemat aici să mă avertizezi sau ce?

– Mi s-a părut cea mai prudentă mișcare.

– Dar cum spuneai și tu, John Carr a murit. Cine ar încerca să ucidă un om mort?

– Tipii ăștia trei aveau o acoperire excelentă. Mai ales Cincetti, foarte bine ascuns. Dacă cineva l-a putut găsi pe el, va putea să afle și că John Carr nu se odihnește în sicriul de la Arlington. Că, de fapt, e un bărbat cât se poate de viu, care-și spune Oliver Stone.

– Dar tu? Carter Gray a fost maestrul strateg al micului nostru grup. Tu n-ai avut nici o acoperire în toți anii ăștia.

- Eu sunt păzit. Tu nu.
 - Atunci mă consider avertizat. Stone se ridică.
 - Îmi pare rău că lucrurile s-au sfârșit așa. Meritai mai mult.
 - Nu cu mult timp în urmă erai gata să mă sacrifici pe mine și pe prietenii mei pentru binele țării.
 - Tot ce am făcut a fost pentru binele acestei țări.
 - Cel puțin după definiția *ta*. Nu după a mea.
 - Putem accepta că nu suntem de acord în privința asta.
- Stone se întoarce și ieși.

Capitolul 14

Corespondența lui Carter Gray era verificată altundeva, la un centru condus de FBI, și apoi îi era livrată seara. Curierul trase pe dreapta și îi dădu corespondența unuia dintre oamenii însărcinați cu paza lui Gray. Oamenii aceștia locuiau într-o cabană la vreo sută de metri de clădirea principală. Gray nu accepta ca niște străini să locuiască cu el în casă, care era protejată de un sistem de securitate de ultimă generație.

Gray deschise scrisorile și pachetele, fără a se concentra cu adevărat asupra lor, până când ajunse la un plic. Acesta era roșu și avea ștampila poștei din Washington, D.C. Înăuntru nu se afla decât un singur lucru: o fotografie. Se uită la fotografie și apoi la dosarul de pe birou. Îi venise și lui vremea, se părea.

Stinse luminile în birou și se duse în dormitor. Sărută fotografiile soției și fiicei sale care ocupau locul de onoare pe polița de deasupra șemineului. Într-o grotescă răsturnare a sorții, amândouă pieriseră la Pentagon pe 11 septembrie. Gray îngenunche, își spuse rugăciunile obișnuite, apoi stinse lumina.

Afară, la vreo cinci sute de metri de casă, Harry Finn lăsă jos telescopul cu vedere nocturnă la mare distanță. Îl văzuse pe Gray deschizând plicul roșu. Se uitase cu atenție la fața lui când acesta privea fotografia. Gray știa. Urcușul pe stânca golașă fusese o provocare chiar și pentru Finn. Dar îi permisesese să ajungă până aici. Și nu mai avea decât puțin de mers.

Finn mai așteptă o oră ca să adoarmă Gray și apoi se strecură până la regulatorul de presiune a gazului. O conductă fusese amplasată

aici în mod special, pentru că Gray prefera încălzirea și gătitul cu gaz. Zece minute mai târziu, presiunea gazului care intra în casa lui Gray stinse flăcările de veghe și copleși toate sistemele de securitate încorporate. În câteva secunde, casa se umplu de gaz letal. Dacă ar fi fost încă treaz, Gray ar fi putut să-l miroasă, deoarece compania de gaze adăugase, pentru avertizare, o substanță care, în mod natural, nu avea miros. Da, Gray ar fi putut să-l miroasă dacă ar fi fost treaz, dar n-ar mai fi putut face nimic altceva.

Finn încarcă iute carabina cu un glonț. Acesta arăta normal, cu excepția vârfului colorat în verde. Ținti și trase în fereastra înaltă din spatele casei. Nu fu o lovitură dificilă. Glonțul sparse geamul și cantitatea mică de pulbere explozivă din glonțul incendiar pe care îl încărcase se aprinse. Acoperișul zbură la cinci metri în aer, în vreme ce toți pereții fură forțați șase metri spre exterior. Ce mai rămase din acoperiș căzu înapoi, aterizând exact pe focul mistuitor. În câteva secunde, era greu de crezut că acolo existase cândva o casă.

Finn se întorsese, gata să fugă pe ruta de scăpare stabilită, când auzi un strigăt și se uită înapoi. Unul dintre paznici ieșise din casa de oaspeți, fusese lovit de o bucată din rămășițele în flăcări și luase foc. Nici urmă de celălalt paznic. Fără să se gândească prea bine, Finn o luă la fugă înainte, îl aruncă la pământ pe omul care se zbătea și îl rostogoli stingând flăcările. Se ridică în picioare și fugi cu toată viteza înapoi la echipamentul pe care îl lăsase lângă regulatorul de gaz. Resetase deja presiunea la normal și încuiase ușa de acces. Își luă geanta și arma, se îndreptă în fugă spre stânci și azvârli carabina și echipamentul în prăpastie. Fluxul avea să le poarte în curând în larg.

Finn se dădu câțiva pași înapoi și se repezi spre marginea stâncii. Se înalță în aer și apoi căzu în mare, cu corpul arcuit ca pentru o săritură de la mare înălțime. Lovi apa perfect, se scufundă și apoi ieși din nou la suprafață. Înotă cu mișcări puternice și exersate și ieși la mal la vreo opt sute de metri depărtare. Aici, într-o pădurice, acoperise cu un strat de frunze o motocicletă mică. O luă peste miriade de cărări dosnice până la un drum principal, apoi opri în cele din

urmă pe o străduță lăturalnică unde era parcată o furgonetă. Împinse motocicletă în spatele mașinii, sări pe locul șoferului și demară în trombă. Furgoneta și motocicletă rămaseră într-un garaj privat pe care Finn îl deținea la vreo cincisprezece kilometri de casă. Conduse până acasă în Toyota sa Prius, se schimbă în garaj înainte de a intra, își puse hainele murdare în mașina de spălat și porni programul.

Câteva minute mai târziu urcă fără zgomot la etaj și trecu să-și vadă copiii. Mandy adormise; cartea pe care o citea îi era încă pe piept. Închise cartea, o puse deoparte și stinse veioza de pe noptiera ei înainte de a se strecura în pat. Finn tăie în minte numele lui Carter Gray de pe listă și trecu la următorul.

Își privi mâinile. Deși purtase mănuși, se cam arsese când îl salvase pe paznic. Înainte de a urca, își pusese gheață și apoi se dăduse cu alifie. „Să nu mai faci din astea, Harry“, șopti el pentru sine, dar făcând-o totuși pe soția sa să geamă și să se miște ușor în somn. Îi puse o mână pe cap și-i mângâie părul. Mâna sa înroșită alături de frumosul păr blond al soției sale; strania asociere îl făcu dintr-odată pe Finn să-și dorească s-o ia la fugă cât îl țineau picioarele, de parcă ar fi putut să scape de toate astea. Frumoasa lui soție și cei trei copii minunați ai lor. O casă frumoasă, o slujbă pe care o iubea și la care se pricepea. Viața sa era plină de lucrurile pe care și le dorise dintotdeauna. Și de încă ceva ce nu voise niciodată să recunoască. Nu părea drept. Dar cum ar fi putut să se oprească? Îi fusese inoculat de când se știa. Era o parte din el mai mult decât orice altceva, chiar mai mult decât rolul său de soț și tată. Și asta era singurul lucru dintre toate care îl speria cu adevărat.

Finn își ascunse mâinile sub plapumă și încercă să adoarmă.

Capitolul 15

– Bagger a ajuns la Tony, zise Annabelle. Nu dormise toată noaptea și îl sunase pe fostul ei partener Leo Richter la revărsatul zorilor. Habar nu avea în ce fus orar se găsea acesta și nici nu-i păsa.

La celălalt capăt al firului, Leo se ridică și simți că ultima masă îi vine în gât.

– Ce dracu' vrei să zici?

– Tony a făcut-o de oaie. A scos banii la iveală, și Bagger l-a găsit. A omorât trei oameni și l-a lăsat pe Tony să moară după ce i-a făcut creierii ferfeniță.

– Păi poți să fii sigură că șobolanul ne-a trădat, atunci. De ce nu poate cineva să-l omoare pe Bagger? E chiar așa de greu?

– Dacă Tony mi-a aflat numele de familie? continuă Annabelle. Tu i-ai spus lui Freddy, poate Freddy i-a spus lui Tony. Sau puștiul o fi auzit conversația.

– Nu știu ce să-ți spun, Annabelle. S-ar putea să ne ducem amândoi naibii, oricum ar fi. Nu sunt prea multe Annabelle sau prea mulți Leo în lumea escrocheriilor care să joace la nivelul ăsta.

– Dacă știi unde e Freddy, poate ar fi bine să-l avertizezi.

– Voi face tot ce pot. Uite, vrei să ne întâlnim? Să încercăm să ieșim din rahatul ăsta?

– Și să-l ajutăm pe Jerry să prindă doi iepuri dintr-o lovitură? Stai unde ești și ascunde-te cât de bine poți.

Închise telefonul și se așeză pe pat. Poate că acum ar trebui să-și pună la bătaie milioanele. Să le folosească pentru a putea pleca.

Avion privat, insulă privată, o mulțime de bodigarzi. Suna tentant, dar instinctul îi spunea că asta ar fi ca și cum ai flutura un steag în fața unui taur. Cugeta încă la ce să facă atunci când sună telefonul. Era Oliver Stone.

– Sper că nu te-am trezit, începu el.

– Mă trezesc devreme, minți ea.

– Am noutăți. Ne putem întâlni la mine la cabană mai târziu, propuse el.

– De ce nu vii tu încoace, Oliver, zise ea. Putem lua micul dejun. E un local chiar după colț.

Îi dădu adresa. Treizeci de minute mai târziu, se așezară la o masă dintr-un colț îndepărtat, la distanță de ceilalți clienți. După ce comandară, Oliver îi spuse lui Annabelle ce aflase.

– Nu sunt sigură cu ce ne ajută asta, zise ea în timp ce-și punea zahăr în cafea.

– Cea mai bună apărare e un atac eficient. Guvernul ar fi încântat să-l pună la zid. Dacă îi ajutăm să facă asta, mă îndoiesc că vor mai avea timp și de tine. De fapt, dacă îi distragem atenția cu o anchetă de la guvern, s-ar putea să fie suficient pentru ca tu să fii în siguranță.

Annabelle nu părea convinsă.

– Nu-l cunoști pe Jerry. Are patruzeci de milioane de motive ca să-și dedice fiecare secundă rămasă din viață ca să mă omoare.

Stone încuviință din cap cu un aer de cunoscător.

– Ba îl cunosc pe Jerry, cel puțin pe oamenii de teapa lui. Problema nu sunt doar banii, desigur. Problema e și pierderea prestanței, a respectului. Trebuie să fie invincibil în ochii tuturor. Altfel, nu ar fi Jerry Bagger.

– L-ai descris perfect.

– Cum spuneam, am cunoscut mulți ca Bagger, chiar am lucrat pentru câțiva.

Annabelle zise cu precauție:

– Și dacă *chiar* am vrea să-i venim de hac lui Jerry, cum am proceda?

– Trebuie să aflăm unde e vulnerabil. Acolo e punctul cu cea mai mică rezistență, desigur. A omorât trei oameni în Portugalia și l-a

băgat pe al patrulea în comă. Dacă putem să-i punem asta în cârcă, va sta la pârnaie pe veci.

– Știu că el a făcut-o, dar nu am nici o dovadă. Și, dacă merg la poliție, va trebui să le explic totul, iar atunci nu cred că vor muri de nerăbdare să-mi dea o medalie.

– Sau ai putea să-i înapoiezi partea ta de bani lui Bagger și să speri că asta va fi de-ajuns.

– Am câștigat banii în mod corect, fiecare cent. Și, cum ai zis și tu, nu e vorba despre bani. Tot ar vrea să mă omoare.

– Dar dacă am putea face legătura dintre Bagger și aceste crime fără ca tu să depui mărturie sau să te implici în vreun fel?

– Păi asta ar cam rezolva toate problemele mele, nu-i așa? Doar că nu prea văd cum ar putea să meargă.

– La asta noi va trebui să găsim un răspuns. Stone vru să mai spună și altceva, dar îi sună telefonul. Era Alex Ford și în vocea lui se simțea tensiunea.

– Oliver, te-ai întâlnit cu Carter Gray aseară?

– Da, m-am întâlnit.

– La ce oră ai ajuns și când ai plecat?

Stone îi spuse.

– Sunt sigur că șoferul poate să confirme. Despre ce e vorba?

– Nu pot să cred că n-ai auzit.

– Ce să aud?

– Cineva a aruncat în aer casa lui Carter Gray aseară, cu el înăuntru. Știu că va fi neplăcut, dar cred că FBI-ul va dori să vorbească cu tine despre întâlnirea cu Gray.

Lui Stone îi pică fisa. „FBI-ul va dori să vorbească cu mine. Despre Gray.”

Annabelle întrebă numaidecât:

– Necazuri?

– Unul mic, răspunse el încet în timp ce mintea îi lucra cu febrilitate. Poate ceva mai mare, de fapt.

Ea ciocni ceașca de cafea de a lui.

Bine-ai venit în club!

Capitolul 16

Oliver Stone se uita fix la peretele din fața sa în timp ce doi bărbați de treizeci și ceva de ani, în cămașă și cu armele și insignele atârând de centura neagră, îi dădeau târcoale ca niște vulturi pe lângă un leș. Apariția sa voluntară la Biroul Teritorial din Washington al FBI-ului nu îi adusese nici o bilă albă, deși Alex Ford de la Serviciul Secret îl însoțea la interogatoriu. Alex le povestise agenților însărcinați cu investigarea morții lui Carter Gray despre recentele fapte de eroism ale lui Stone în deșurarea planurilor unei rețele de spionaj. Agenții trecură însă peste acest fapt.

Unul dintre ei îi spuse lui Alex:

– Am de-a face cu o crimă, una care-mi dă mari bătăi de cap, iar cei de sus mă presează să obțin rezultate.

Se lăsă pe un scaun în fața lui Stone, la masa scundă.

– Acu' să mai încercăm o dată chestia cu numele. Tu cum te numești?

– Oliver Stone, cum v-am spus în ultimele patru dăți când m-ați întrebat.

– Să-ți văd actele.

– Cum v-am mai spus de patru ori, nu am așa ceva.

Celălalt agent interveni neîncrezător:

– Cum se poate ca în secolul XXI cineva să nu aibă acte de identitate?

Stone se uită la el uimit.

Eu știu cine sunt. Și nu-mi pasă dacă nu știe și altcineva.

– Deci, ai venit până aici ca să ne spui ce – nimic mai mult decât că ești, după toate aparențele, un regizor de film care se îmbracă precum un vagabond?

– De fapt, am venit să vă spun că aseară l-am vizitat pe Carter Gray la el acasă, la cererea sa. Am sosit în jurul orei nouă și am plecat cam patruzeci și cinci de minute mai târziu. A trimis șoferul după mine. Omul poate, cu siguranță, să mărturisească faptul că, atunci când am plecat, casa era încă în picioare, iar bărbatul dinăuntru încă în viață.

Alex interveni:

– Ați vorbit cu șoferul?

Cei doi agenți schimbă o privire. Unul din ei i se adresează lui Oliver Stone:

– Despre ce ați vorbit?

– Chestiuni personale. Sunt sigur că nu a avut nici o legătură cu ce i s-a întâmplat domnului Gray.

Desigur, Stone avea toate motivele să creadă că ceea ce îi spusese Gray despre decesul celor trei bărbați avea legătură și cu moartea acestuia.

– Simt un comportament necooperant, remarcă același agent.

Partenerul său adăugă:

– Iar eu simt că se apropie o acuzație de obstrucționare a justiției. Ți-ar plăcea să stai într-o celulă, domnule Stone, până cercetăm noi cine ești cu adevărat?

Stone răspunse calm.

– Dacă dumneavoastră considerați că aveți destule informații ca să mă puneți sub acuzare, atunci faceți-o. Dacă nu, am o altă întâlnire la care am întârziat deja.

– Ești un om ocupat, nu-i așa, *domnule* Stone? remarcă sarcastic unul din agenți.

– Încerc să fiu productiv. Dar vă propun o înțelegere.

– Noi nu facem înțelegeri.

– Merg cu voi la locul crimei. Dacă văd ceva care nu miroase a bine, vă spun.

– Care nu miroase a bine? Ce naiba vrea să însemne asta? întrebă primul agent.

– Exact ce pare.

– Nici gând să te ducem la locul crimei.

– Dacă tu l-ai omorât, ai putea să distrugi ceva dovezi, zise și celălalt.

Stone suspină.

– Sunați-l pe directorul FBI, vă rog.

– Pardon, sări unul din ei, nevenindu-i să creadă.

– Sunați-l pe șeful de la FBI. Mi-a trimis de curând o scrisoare de felicitare. Întâmplător am adus o copie cu mine. L-am sunat la birou înainte de a veni. I-am spus că, dacă voi avea probleme, îl sun.

Stone îi întinse agentului scrisoarea. Cei doi o citiră cuvânt cu cuvânt, apoi îi aruncară o privire lui Alex care se mulțumi să ridice din umeri.

Stone zise:

– Sunați sau alegem să nu-l deranjăm pe domnul director și să mergem direct la locul crimei? Nu am toată ziua la dispoziție.

– Nu e nevoie să-l deranjăm pe domnul director, conchise unul din agenți în cele din urmă.

Stone se ridică.

– Mă bucur să aud asta.

Capitolul 17

Stone se apropie de ruinele casei lui Gray însoțit de unul din agenții FBI și de Alex Ford.

– Explozie de gaze? îl întreabă Alex pe agent.

– Așa se pare, deși nu știu cum a fost posibil. Casa nu era atât de veche. Și avea cele mai moderne dotări de siguranță.

Stone se uita atent la ceea ce mai rămăsese din casa unde fusese cu doar o seară în urmă.

– Unde i-a fost găsit cadavrul?

– Regret, dar n-aș putea să spun. *Rămășițele* corpului au fost găsite în dormitor.

– Au fost identificate?

– E de-ajuns să zicem că anchetăm moartea proprietarului casei.

– L-ați găsit pe șofer ca să confirme povestea lui Oliver?

Agentul scutură din cap.

– Tipul a dispărut. Lucra la CIA. Nu știu exact care a fost treaba. Desigur, asta înseamnă că nu avem decât cuvântul tău că te-a condus acasă, adăugă el sfredelindu-l cu privirea pe Stone.

– Dacă aveam de gând să-l arunc în aer, n-aș fi spus nimănui că mă întâlnesc cu el, cu atât mai puțin unui agent al Serviciului Secret al Statelor Unite. Și, cu siguranță, nu aș fi comis fapta chiar în seara în care am avut întâlnire.

– Faptul că a explodat clădirea chiar după întâlnirea cu tine *este* motivul pentru care ești suspectat, contracară agentul.

– Și e și motivul pentru care mă aflu aici, zise Stone. Cu cât îl găsiți mai repede pe adevăratul ucigaș, cu atât mai curând voi fi șters de pe listă.

– Mai era cineva prin preajmă? întrebă Alex.

Bărbatul încuviință din cap, cu privirea încă la Stone.

– Un agent. A ieșit din casa de oaspeți de acolo, a fost lovit de ceva resturi și a luat chiar foc. Zice că își amintește că cineva l-a aruncat la pământ și a stins flăcările. A leșinat și nu-și mai amintește decât că a fost urcat într-o ambulanță. Se află la secția de arși a unui spital din Annapolis. Se va face bine.

Alex concluzionează:

– Deci *a fost* și altcineva aici aseară.

Agentul se uita încă la Stone care-și ridică mâinile și zise:

– Poți să verifici dacă am arsuri, dacă vrei.

– Nu a fost celălalt tip, șoferul? zise Alex grăbit aruncându-i lui Stone o privire care însemna „termină cu astea“.

– Bodigardul avea dureri atât de mari, încât nu a văzut decât că era un bărbat, recunosc agentul. Dar, dacă *a fost* șoferul, de ce să fi fugit?

– Ar fi făcut-o dacă ar fi fost implicat în explozie, observă Stone. Și faptul că încă nu e de găsit? Nu că vreau să-ți spun cum să conduci investigația, dar e ceva care te pune pe gânduri.

– Ne-am gândit și la asta, rosti morocănos agentul.

– Ați găsit ceva folositor în casă? se interesă Stone.

– Dacă am găsit, tu nu ai fi pe lista celor pe care i-am informa.

Stone zâmbi, se întoarce și îl văzu. Zise cu glas măsurat:

– Păi, de vreme ce nu trebuie să știi, nu vă deranjează dacă fac o plimbare pe lângă stânci. Aveți grijă să fiți cu ochii pe mine în caz că încerc să fug.

Când Oliver se îndepărtă, agentul îi zise lui Alex:

– OK, ca de la agent la agent, cine naiba e tipul ăla?

– Cineva căruia mi-aș încredința viața. Cineva căruia *i-am încredințat-o* și altă dată.

– Vrei să-mi povestești și mie?

– Nu, sunt chestiuni de securitate națională și oricum nu m-ai crede.

Agentul se uită lung după bărbatul jerpelit.

– Securitate națională! Tipul nu arata cu mult mai bine decât un cerșetor.

– De fapt, lucrează într-un cimitir, îi explică Alex amabil.

Agentul scutură din cap, apoi se duse după Stone care se apropia de stânci.

Ceea ce îi atrăsese atenția lui Stone era boxa unde se afla regulatorul de presiune a gazului. În timp ce se îndrepta într-acolo, agentul strigă în urma lui:

– Am verificat asta deja. Era ceva evident.

– Și?

– Și funcționa corect, și nici intrarea n-a fost forțată.

– Nici n-ar trebui să fie semne de intrare forțată, dacă persoana respectivă știa ce face. Dar presiunea gazului poate fi modificată de aici?

– Teoretic. Dar am verificat, și presiunea nu a fost schimbată.

Stone își aminti fereastra lungă de la casa lui Gray, cu vedere spre stânci. Își dădu seama de ceva. Se întoarse din nou spre agent.

– Păi, dacă modifici presiunea, poți și să o modifici la loc.

– Bine, mai e ceva care ți se pare ciudat? îl întreabă bărbatul.

– Să zicem că ridici foarte mult presiunea gazului care intră în casă, supraîncărcând siguranțele. În câteva secunde interiorul e plin de gaz.

– Dar ai nevoie de ceva care să aprindă gazul.

– Dacă aprinzi becul, se creează o scânteie. Asta e suficient ca să provoace o explozie.

– Adevărat. Am aranjat să vină niște câini de la geniști. Dacă nu găsesc ceva dinamită sau C4, vom fi nevoiți să privim teoria cu mai multă atenție.

Stone își aminti dintr-odată ce avea de făcut. Îl lăsă pe agent și se duse lângă Alex.

Ți-a venit vreo idee? îl întreabă Alex.

– Umpli casa cu gaz modificând presiunea. O mică scânteie va aprinde gazul, dar, dacă Gray doarme, nu poți să te bazezi pe asta. Și nu vrei să miroasă cumva gazul și să fugă. Un om stă la vreo sută cinzeci de metri în spatele casei lângă stâncile de-acolo. Trage un glonț incendiar prin fereastră. Glonțul străpunge sticla, aprinzându-se la impact și declanșând explozia. Dacă găsesc o bucățică de metal colorat acolo, poate fi din vârful glonțului. Gloanțele incendiare sunt, de obicei, colorate, ca să nu le încurci.

Alex dădu din cap gânditor.

– Dar cum ar putea să scape? Fața era blocată. Doar dacă agentul de pază care a luat foc a leșinat și nu l-a văzut pe tip trecând pe lângă el.

Stone și Alex se întoarseră lângă agent.

– Ați găsit vreo dovadă că persoana ar fi fugit prin pădurea de-acolo? îl întreabă Stone pe tipul de la FBI.

Agentul scutură din cap.

– Am cercetat tot locul. Nici o urmă, și ar fi trebuit să fie. Nu există cale ușoară de întoarcere la drumul principal de-acolo.

– Dar omul ar fi putut să o ia atunci direct pe drumul principal?

– N-aș crede. Am uitat să menționez că paznicul cu arsuri a zis că tipul care l-a ajutat a luat-o la fugă înapoi, nu spre drum.

Stone se îndreaptă spre stânci, urmat de agent.

– Atunci a plecat pe-aici. Probabil pe-aici a și venit.

Agentul se uită în jos.

– Aia e stâncă netedă, pe zece metri.

– Nu e chiar netedă. Sunt destui colți de care să te agăți cu mâna, dacă știi unde să cauți.

– Bine, să zicem că urci. Dar cum cobori?

– Păi, cum nu văd nimic pe-aici de care ai putea lega o frânghie, presupun că a sărit.

Agentul privi apa învolburată de dedesubt.

Asta e imposibil.

– Nu chiar. „De fapt, am făcut același lucru acu’ treizeci de ani. Doar că înălțimea era de cincisprezece metri și niște tipi trăgeau în mine“, își aminti Stone.

Stone se întoarse la D.C. împreună cu Alex, în mașina acestuia.

– A fost o dimineață destul de productivă, remarcă Alex apreciativ.

– Să știi cum s-a procedat și să afli cine a făcut-o sunt două lucruri foarte diferite. Carter Gray a avut mulți dușmani.

– Așa e, dar nu ai vreo bănuială? Adică trebuie să fi avut un motiv să vrea să te întâlnească.

Stone ezită. Nu-i făcea plăcere să se ascundă de Alex, dar câteodată o mărturisire sinceră, chiar făcută din motive întemeiate, se poate dovedi o idee proastă.

– Nu cred că are vreo legătură.

Realiză că Alex nu dădu crezare afirmației sale, dar alege să nu mai adauge nimic.

Pe drum, Stone privi pe geamul mașinii. Trei oameni cu care lucrase cu zeci de ani în urmă muriseră subit. Carter Gray îl convocase la o întâlnire ca să-l avertizeze despre strania înlănțuire de evenimente. Chiar în noaptea în care lansase avertismentul, acesta fusese aruncat în aer. Autorul faptei descoperise și omorâse trei foști asasini foarte bine ascunși și foarte pricepuți. Apoi reușise să-l ucidă pe Carter Gray, un om ca puțini alții, când venea vorba de a-și păcăli adversarii.

Era de presupus că o persoană îndeajuns de inteligentă să facă toate astea avea să descopere adevărata identitate a lui Oliver Stone. Și să vină pe urmele lui ca să-l ucidă.

„Și poate că aș merita-o“, se gândi Stone. Pentru că singurul lucru pe care îl avea în comun cu bărbații decedați era faptul că și el fusese cândva un asasin.

Capitolul 18

Annabelle se afla în fața porților cimitirului unde Stone lucra ca îngrijitor. În urma telefonului dat lui Leo și a discuției cu Stone, luase o hotărâre. Lupta aceasta nu-l implica pe Oliver Stone. Fie că-i era sau nu prieten, nu-i putea permite să se implice. Dacă se întâmpla ca Bagger să-l ucidă, Annabelle știa că nu ar fi putut trăi cu vina aceasta.

Porțile erau închise, dar, cu o agrafă și un șperaclu, două minute mai târziu se deschiseră și ea înaintă până pe veranda cabanei. Strecură sub ușă biletul care-i luase aproape o oră să-l încropească, în ciuda caracterului său succint. După un minut, se afla din nou în mașină. Două ore mai târziu călătorea prin văzduh la bordul unui avion al companiei United Airlines. În vreme ce avionul urma după decolare traiectoria râului Potomac, Annabelle privi prin hublou. Georgetown se întindea chiar sub ei. I se păru că vede micul cimitir îngrijit, cimitirul *lui*. Poate că el se afla acolo, printre morminte, lucrând de zor la pietrele funerare, îngrijind de cei morți și îngropați, ispășind păcatele trecutului.

„Rămas-bun, Oliver Stone, își spuse ea. *Adio, John Carr*“.

– Iubesc porcăria asta de internet, urlă Bagger privind cu atenție hârtiile pe care unul dintre băieții de la IT tocmai i le înmânase.

– E de-a dreptul minunat, domnule Bagger, începu tânărul cu ochelari pe un ton lipsit de modestie. Și, la drept vorbind...

– Ieși naibii odată! scoase Bagger un răget, iar tânărul înspăimântat o luă la picior.

Bagger se așează la birou și studie din nou hârtiile. Angajase o organizație de căutare prin internet. Nu știa ce surse aveau și nici nu-i păsa. Își făcuseră treaba, asta e tot ce conta. Annabelle mersese în fața altarului, cu peste cincisprezece ani în urmă, alături de un tip pe nume Jonathan DeHaven. Se căsătoriseră, în mod ironic, după părerea lui Bagger, chiar în Vegas. Partea proastă e că nu existau fotografii cu fericitul cuplu, doar numele. Dar trebuia să fie aceeași Annabelle Conroy, câte femei care purtau același nume se căsătoriseră în orașul păcatelor? Dar trebuia să fie sigur. Așa că Bagger puse mâna pe telefon și sună la o firmă de detectivi pe care îi mai angajase în trecut. Tipii aceștia lucrau la granița legalității și, ocazional, chiar o încălcau. Din acest motiv apela la ei, dar și pentru că obțineau rezultate. I-ar fi pus mai de mult pe urmele lui Annabelle, dar voia să le dea o informație de început, iar acum o avea. Când se căsătoresc, oamenii semnează multe documente. Și apoi trebuie să-și găsească o locuință, să-și facă asigurare, să plătească utilități și poate chiar să facă un testament și să cumpere mașini înregistrate pe numele amândurora.

Bagger chicoti. Annabelle se dăduse drept agentă CIA când îl trăsesese pe sfoară. Ei bine, acum avea să-i arate el ce înseamnă cu adevărat să aduni informații.

— Salut, Joe! Jerry Bagger sunt, am o treabă pentru tine. Una foarte, foarte importantă. Trebuie să dau de o veche prietenă. Și asta cât mai repede, fiindcă vreau să o iau în brațe pe doamnă și să o strâng cum se cuvine.

Capitolul 19

Când Stone ajunse înapoi acasă, văzu biletul. Deși știu în mod instinctiv ce conținea chiar dinainte de a-l deschide, îl citi fără grabă. Când termină, se lasă în scaun și suspină adânc. Apoi se înfurie. Îi sună pe Reuben, Milton și Caleb. Le spuse că va avea loc o întâlnire a Clubului Camel în acea seară, la el la cabană. Deși Caleb se plânse că trebuie să lucreze până târziu ca să termine un proiect, Stone insistă să fie prezent.

- E ceva important, Caleb. Legat de prietena noastră.
- Care prietenă?
- Susan.
- Are probleme?
- Da.
- Atunci am să fiu acolo, confirmă Caleb fără ezitare.

Stone își petrecu următoarele ore lucrând în cimitir, proptind pietrele funerare vechi care alunecau de la locul lor de fiecare dată când era furtună, indiferent de câte ori le-ar fi îndreptat și consolidat el. Însă nu doar trebăluia. Voia să ajungă la ceva îngropat de mult timp, atât în pământ, cât și în mintea sa.

Vechea piatră avea statuia unui vultur fixată în vârf. Prefăcându-se că încearcă să îndrepte piatra, în caz că cineva l-ar fi urmărit, o lăsa să cadă la pământ ca din greșeală. Dedesubt, ieși la iveală o mică groapă. În groapă se afla o cutie dreptunghiulară de metal, închisă etanș. Stone ridică ușor cutia și o puse în sacul de gunoi pe care îl folosea la adunatul buruienilor. Lăsa piatra culcată pe-o parte, se scutură pe mâini și intra în casă cu sacul.

Pe birou deschise cutia cu o cheie pe care o păstra în spatele întreprătorului din mica sa baie. Împrăştie conţinutul cutiei în faţa sa. Asta îi era poliţa de asigurare, în caz că cineva ar fi căutat să-i facă vreun rău. Stone fusese destul de inteligent ca să ştie că ceea ce i se cerea să facă pentru ţara sa putea fi considerat, dintr-o altă perspectivă, ca fiind pur şi simplu nişte crime comise sub stindardul neconvîngător al contraspionajului. I se spusese cu nenumărate ocazii că, dacă el sau membrii echipei sale ar fi fost prinşi în timpul unei misiuni, să nu se bazeze pe guvern ca să-i salveze. Erau pe cont propriu. Însă unor tineri cu talente deosebite şi cu o încredere nebunească asta li se păruse o provocare de nerefuzat.

Stone şi oameni ca Lou Cincetti şi Bob Cole glumiseră adesea, în momente de umor negru, că, în cazul în care capturarea lor ar părea iminentă, s-ar împuşca pur şi simplu reciproc, părăsind astfel lumea aceasta cum se cuvine, în echipă. Totuşi, pe măsură ce anii treceau şi masacramele continuau, Stone începuse să colecteze informaţii în timpul acestor „sarcini“. Guvernul putea să nu-i promită sprijin, dar lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă ar fi putut trage la răspundere una dintre agenţiile sale. În cele din urmă însă nimic nu mai contase. Soţia lui murise, îşi pierduse fiica, iar oamenii care ordonaseră distrugerea sa, din simplul motiv că nu-şi mai dorea să ucidă, nu suferiseră o singură clipă din această cauză.

Stone privi îndelung fotografia. Fusese făcută în Vietnam pe vremea când era încă soldat, dar unul extrem de bine antrenat. Promise misiunea să asasineze un politician din Vietnamul de Nord, un om în jurul căruia inamicii începeau să se organizeze. În mod normal, o lovitură de la mare distanţă era îndeplinită de o echipă. Aveai observatori şi oameni la pândă şi unii care verificau vântul şi alte condiţii meteorologice. Cu toate acestea, Stone fusese trimis singur, însărcinat cu o misiune care îi părea imposibilă chiar şi lui. Urma să fie paraşutat dintr-un elicopter în jungla mişunând de soldaţi ai Viet Cong. Trebuia apoi să străbată pe jos vreo opt kilometri de teren periculos şi să-l ucidă pe tip la o adunare unde aveau să participe mai bine de zece mii de oameni şi unde paza era asigurată de o adevărată

armată. După aceea avea să se întoarcă și să meargă kilometri întregi până la un loc anume, pe care cu greu l-ai fi găsit ziua, darămite noaptea. Elicopterul urma să fie acolo la exact patru ore după ce-l lăsase. Un singur survol. Dacă nu se întorcea la timp, Stone rămânea țintă de antrenament pentru Viet Cong.

După toate aparențele, îl aleseseră pentru ceea ce putea deveni o misiune de sinucidere tocmai fiindcă era cel mai bun; cel mai bun țintaș și cel mai neobosit pe teren, aceasta era părerea generală. Pe vremea aceea, Stone era o mașină. Putea fugi o zi și-o noapte întreagă. Odată fusese parașutat în Marea Chinei de Sud și înotase kilometri întregi prin ape învolburate ca să ucidă pe cineva pe care Statele Unite îl considerau ostil. Îi trăsese un glonț în cap de la opt sute de metri, în timp ce acesta ședea la masa din bucătărie citind ziarul și fumând o țigară. Apoi înotase înapoi și fusese luat la bord de un submarin.

Cu toate acestea, în cazul misiunii din Vietnam, Stone bănuise că superiorii săi luau poziție în fața atitudinii sale tot mai reținute în privința războiului. Unii dintre ei se rugau, fără îndoială, ca el să eșueze. Și să moară. Nu le făcuse pe plac în acea seară. Îl omorâse pe politician de la o distanță problematică până și pentru un trăgător de elită, folosind o lunetă care i-ar fi făcut să râdă pe lunetiștii de azi. Stone ajunsese înapoi la luminiș tocmai când elicopterul se pregătea să întoarcă după ce survolase zona o singură dată. Știa că piloții îl văzuseră, dar nu păreau dispuși să se întoarcă și să-l ia. Stone trase un glonț de calibru mare prin ușile din spate ale elicopterului, ca să le arate că o apucaseră pe o cale greșită.

Aterizaseră pentru o clipă doar, însă fusese suficient ca el să se agațe de trenul de aterizare. Când elicopterul se ridicase, de jos începuse să plouă cu gloanțe asupra lor. Stone alergase în acea noapte cum nu alergase niciodată în viața lui. În ciuda acestui fapt, nu era totuși cu mult înaintea batalionului de nord-vietnamezi furioși. Succesul acestei misiuni atrăsese atenția CIA-ului și avusese ca rezultat introducerea lui în „respectatul grup“ de asasini ai guvernului, cunoscut sub numele de Divizia Triple Six.

Triple Six era o unitate despre care puțini dintre cei din Agenție știau că există. Probabil că dormeau mai liniștiți în ignoranța lor. Totuși, fiecare țară „civilizată“ avea asasinii ei care făceau diverse lucruri pentru a proteja interesele națiunii lor, iar America avea, cu siguranță, dreptul la ai săi. Cel puțin aceasta era justificarea instituției.

Stone își întoarse atenția spre o altă hârtie, cu niște nume scrise pe ea și o fotografie atașată. Îi înfățișa pe Stone, Bob Cole, Lou Cincetti, Roger Simpson, Judd Bingham și Carter Gray. Din câte știa el, aceasta era singura fotografie în care apăreau toți șase. Faptul că apăreau toți împreună se întâmplase doar pentru că, după o misiune deosebit de dificilă, ieșiseră cu toții în oraș și se îmbătaseră de îndată ce avionul aterizase pe pământ american. Uitându-se la chipul său aproape fără riduri – de acum câteva decenii, chipul unui ucigaș încrezător care nu bănuia necazurile personale și pierderile ce aveau să urmeze –, Stone simți o greutate pe piept.

Miji ochii la figura bărbatului înalt și elegant care fusese Roger Simpson în acele vremuri. Simpson nu fusese niciodată agent de teren; în schimb, la fel ca Gray, orchestrase activitățile lui Stone și ale celorlalți de la o distanță relativ sigură. Intrase în politică, iar acum era la fel de înalt și chipeș ca odinioară. Însă ambiția care-l caracteriza și care păruse o trăsătură pozitivă în tinerețe îl transformase, trei decenii mai târziu, într-un complotist diabolic și un om care nu uită o ofensă oricât de neînsemnată. Nemulțumindu-se să fie doar unul dintre cei o sută de senatori, își dorea cu disperare președinția și se străduise îndelung și din greu să o obțină. Și, când mandatul actualului președinte se va încheia, se părea într-adevăr că Simpson era printre favoriți în a-i lua locul. Soția sa, fostă Miss Alabama, îi aducea coeficientul de strălucire pe care oarecum rigidul Simpson nu ar fi reușit niciodată să-l inspire el însuși. Se zvonea însă, în mod discret și anonim, că doamnei Simpson nu îi făcea chiar atâta plăcere compania soțului său. Dar se părea totuși că își dorea să fie prima-doamnă suficient de mult pentru a-și juca rolul.

Stone îl considerase întotdeauna pe Simpson un nenorocit lipsit de voință și un trădător. Faptul că un asemenea om era pe cale să

pună mâna pe cea mai înaltă poziție în stat în doar câțiva ani nu făcea decât să întărească părerea proastă pe care Stone o avea deja despre politica americană.

Puse obiectele înapoi în cutie, iar cutia o așeză din nou în groapă, potrivind piatra funerară la locul său. În timp ce aștepta să vină cineva și să-l ucidă, avea să se concentreze asupra menținerii lui Annabelle Conroy în rândul celor vii, chiar dacă femeia îi spusese că nu vrea ca el s-o ajute.

Își pierduse fiica. Nu avea de gând să o piardă și pe Annabelle.

Capitolul 20

Clubul Camel se reuni în acea seară la ora opt, la cabana lui Stone. Ca de obicei, Milton își aduse laptopul și se juca cu cheile, în timp ce Caleb stătea neliniștit pe un scaun șubred, iar Reuben se sprijinea de un perete.

Stone le povesti despre dilema lui Susan și despre plecarea sa din oraș.

– Fir-ar să fie! exclamă Reuben. Nici măcar nu am ieșit să bem și noi un pahar.

Stone le explică:

– Jerry Bagger probabil i-a ucis pe oamenii ăia în Portugalia și i-a lăsat partenerul pe jumătate mort. Are nevoie de ajutorul nostru, dar crede că ne-ar pune astfel în prea mare pericol.

Caleb își îndreaptă umerii.

– În mod evident, ea nu știe că acest grup *se delectează* pur și simplu cu situații periculoase.

Stone își dresă glasul.

– Da, păi planul meu inițial a fost să-l cercetăm pe acest Jerry Bagger și să vedem dacă putem reuși să aranjăm să fie arestat.

– Un plan bun *în teorie*, dar cum îl punem în practică? întrebă Reuben.

– M-am gândit că ar merita să mergem la Atlantic City și să vedem cu ce se ocupă.

Milton interveni:

Uite o poză de-ale lui. Cazinoul Pompei are propriul site web.

Caleb se uită la Bagger, care zâmbea de pe ecranul calculatorului, și gemu înspăimântat.

– Dumnezeu, uitați-vă la fața aia; la ochi! E un mafiot, fără doar și poate, Oliver. Nu poți să mergi pur și simplu *să vezi cu ce se ocupă* un mafiot.

Reuben îi aruncă și el o privire lui Stone.

– Ar putea fi cam riscant să intrăm pe terenul său.

– Nu facem decât să adunăm informații, zise Stone. Fără confruntări. Doar observăm și poate vorbim cu câțiva oameni care ne-ar putea fi de ajutor.

– Dar dacă Bagger ăsta află? S-ar putea să o ia pe urmele noastre! observă Caleb.

– Acuma nu te mai *delectezi* cu situații periculoase, Caleb? îi reaminti Reuben.

Caleb i-o întoarse.

– Tipul ăsta omoară oameni, probabil doar pentru distracție.

– Vestea bună e că tu nu trebuie să mergi, Caleb, zise Stone. Se întoarse către ceilalți doi. Mă gândeam că poate Milton și Reuben ar putea face prima incursiune de recunoaștere; asta dacă Reuben poate să-și ia liber de la docuri.

– Pot oricând să găesc o scuză ca să nu încarc poveri *uriae* în camioane *uriae* pentru o plată *minuscule*.

Milton răspunse simplu:

– E bine așa.

– E bine așa? exclamă Caleb. Milton, omul ăsta e periculos. E patron de *cazinou*, pentru numele lui Dumnezeu! adăugă cu un șuierat. Face bani din viciile oamenilor. Pun pariu că e implicat și în afaceri cu droguri. Și prostituție! încheie el cu o înfloritură teatrală.

– Trebuie să fiți atenți, avertiză Stone. Fără riscuri inutile.

– Am înțeles, confirmă Reuben. Trec să-l iau pe Milton cu camioneta mâine-dimineață.

– Și, în timp ce voi vă ocupați de asta, eu o voi căuta pe Susan. A plecat de la hotel, dar am eu câteva idei.

– Și eu ce ar trebui să fac în timp ce voi trei vă distrați? întrebă Caleb.

– Ce faci tu de obicei, Superman, răspunse Reuben. Să aperi capitala națiunii în numele adevărului, dreptății și stilului de viață american.

Stone zise:

– A, Caleb, am nevoie de mașina ta. Mă îndoiesc că Susan mai e încă în oraș, așa că va trebui să circul.

Caleb se holbă la el alarmat.

– Vrei să-ți împrumut mașina? Mașina mea! Așa ceva nu se poate.

Mașina lui Caleb era o Nova antică, de culoarea cositorului, cu toba de eșapament mereu gata să cadă. Avea mai multă rugină decât metal, mai multe arcuri decât tapițerie, căldura și aerul condiționat nu funcționau, dar omul trata acea epavă ca și cum ar fi fost un Bentley vintage.

– Dă-i odată cheile, mârâi Reuben.

– Și eu cum mai ajung acasă?

– Te duc eu cu motocicletă.

– Refuz să merg cu capcana aia mortală.

Reuben îi aruncă o privire atât de feroce, încât Caleb se grăbi să scoată cheile și i le dădu lui Stone.

– Pe de altă parte, nu e rău să încerci lucruri noi. Apoi adăugă dintr-odată: Oliver, tu ai măcar permis de conducere?

– Da, dar din păcate e expirat de mai bine de douăzeci de ani.

Caleb păli.

– Dar asta înseamnă că, legal, nu poți conduce.

– Exact. Dar, având în vedere seriozitatea misiunii noastre, sunt sigur că vei înțelege.

Stone îl lăasă pe Caleb stând acolo, cu gura deschisă, și se îndreptă spre Reuben care-i făcea semn din ușa.

Reuben vorbi cu voce joasă:

– Casa lui Carter Gray a fost aruncată în aer cu el înăuntru.

– Știam.

– Sper că nu *prea multe*.

– Cei de la FBI au trecut deja pe la mine. Am fost să văd casa lui Gray sau, mă rog, ce a mai rămas din ea, împreună cu doi agenți și cu Alex Ford, și le-am spus ce cred.

– Crimă?

– Fără îndoială.

Reuben continuă:

– Asta nu are legătură cu, știi tu, trecutul tău? El era singurul membru al Clubului Camel care avea cât de cât idee despre ceea ce făcuse Stone cu decenii în urmă.

– Sper că nu. Ne vedem când vă întoarceți din Atlantic City. Ține minte, să nu atrageți atenția.

– Dacă tot voi fi acolo, vrei să fac un joc pentru tine la masa de zaruri?

– Eu nu joc jocuri de noroc, Reuben.

– Cum așa?

– Unu, nu am bani, și doi, nu-mi place să pierd.

Capitolul 21

A doua zi de dimineață Bagger se întâlnește cu Joe de la firma de detectivi. Bărbatul era slab, cu ochi cenușii, calmi. Deși vorbea pe un ton blând, Joe nu era deloc intimidat de regele cazinourilor. Era unul dintre lucrurile pe care Bagger le aprecia la el. Se așează vizavi de Bagger și deschide un dosar.

– Am obținut rapid rezultate în această chestiune, domnule Bagger. Se uită peste pagini, apoi își ridică privirea. V-am pregătit un raport scris, dar haideți să vă prezint esențialul. Îi înmână o fotografie. L-am rugat pe un asociat de-ai noștri din Vegas să treacă pe la capela unde s-au căsătorit Conroy și DeHaven. E o afacere tipică de familie; de fapt, e deținută de același cuplu și azi. După un pic de încurajare de natură financiară, ne-au lăsat să aruncăm o privire pe registre și de-acolo am obținut o copie a fotografiei. Se pare că aceștia le fac poze tuturor celor pe care îi căsătoresc și le pun pe perete. După expresia feței dumneavoastră, domnule Bagger, presupun că asta e fata noastră.

Bagger zâmbi și încuviință din cap uitându-se la fotografia care înfățișa o Annabelle Conroy mai tânără alături de proaspătul său soț, Jonathan DeHaven.

– Ea e draga mea prietenă. Bravo, Joe! Ce altceva ai mai aflat?

– Ei bine, s-ar putea ca asta să ne facă treaba mai ușoară. Dar nu sunt sigur încă.

Bagger își ridică privirea de pe fotografie.

– Ce anume?

Ca răspuns, Joe îi înmână lui Bagger o tăietură dintr-un ziar.

– Numele DeHaven mi se părea cunoscut, dar la momentul respectiv nu știam de ce. Apoi am făcut niște săpături. Și bingo!

– A fost ucis! exclamă Bagger! citind titlul.

– Foarte recent. A fost găsit într-o secțiune a Bibliotecii Congresului din D.C. Afacerea are legătură cu o rețea de spioni aflată în centrul atenției la Washington.

– Suntem siguri că e vorba despre aceeași persoană?

Joe îi înmână lui Bagger o altă fotografie cu DeHaven dintr-un articol care detalia moartea sa.

– Se vede că e același tip, doar mai în vârstă.

– Deci, soțiorul lui Annabelle era spion și a fost eliminat?

– Fostul soț. Am aflat și că au anulat căsătoria un an mai târziu.

– Au anulat-o? Asta înseamnă că nu au făcut sex sau ceva de genul ăsta? Timp de un an întreg, ce naiba? Bagger fixă cu privirea fotografia de la nunta lui Annabelle. Doamna era uimitoare. Desigur, Bagger o ura pentru că îl trăsese pe sfoară, dar cum, pentru numele lui Dumnezeu, se putuse abține soțul său să nu sară pe ea imediat după ce zisese „Da“? „DeHaven ăsta era homosexual sau ce?“

– Nu cunosc detaliile pentru care a fost anulată căsătoria, dar așa s-a întâmplat, iar faptul a fost consemnat în Washington D.C., unde se presupune că perechea s-a întors pentru a se stabili. Și DeHaven nu făcea parte din rețeaua de spioni. Încă nu s-au aflat toate detaliile și unele dintre ele sunt îngropate în interesul securității naționale, dar se pare că era un tip nevinovat care a nimerit în mijlocul unei situații unde nu avea ce căuta.

Bagger se lăsă pe spate gânditor. Annabelle îl păcălise, făcându-l să creadă că lucra pentru CIA, iar banii pe care îi dăduse el reprezentau o modalitate pentru guvern de a spăla bani în străinătate. Dar dacă, într-adevăr, lucra pentru CIA? Dacă guvernul fusese cel care-l trăsese pe sfoară? Nu puteai da în judecată guvernul. Nu puteai omorî statul.

Se uită la Joe.

– Bună treabă, Joe. Continuă săpăturile și vezi ce mai poți afla.

Joe se ridică.

– Am și pornit deja, domnule Bagger.

După ce plecă Joe, Bagger privi poza tinerei Annabelle. Părea fericită, chiar dacă soțiorul ei arăta, ei bine, ca un bibliotecar.

Bagger se ridică și privi pe geam la imperiul său care ocupa aproape un cvartal pe Boardwalk¹. Hotărându-se, ridică receptorul și îl sună pe șeful pazei.

– Pregătește avionul, decolăm.

– Încotro, domnule Bagger?

– Orașul meu preferat: Washington, D.C.

¹ Alee pavată cu scânduri, la malul oceanului Atlantic, unde se regăsește cea mai mare concentrare de cazinouri și magazine din Atlantic City (n. tr.).

Capitolul 22

A doua zi de dimineață, în timp ce Reuben și Milton călătoreau cu mașina spre Atlantic City, Harry Finn era și el ocupat. Împreună cu alți doi membri ai echipei supraveghea o fâșie de teren din apropierea Capitoliului Statelor Unite. Uniformele lor erau perfecte, echipamentul – standard. Și, ce era mai important, radiau aerul unor oameni care aveau tot dreptul să se afle acolo unde se aflau. Când doi ofițeri de poliție de la Capitoliu îi abordară, Finn scoase calm o hârtie din buzunar și le arătă acestora ordinele ce păreau oficiale.

– Eu merg acolo unde mă trimit, prieteni, zise el scuzându-se. Nu mai stăm mult. E vorba despre nenorocitul ăla de proiect pentru un centru de primire a vizitatorilor.

– Adică groapa care înghite banii contribuabililor? mârâi unul dintre polițiști. Proiectul devenise versiunea locală a scandalului Big Dig¹ din Boston.

Finn încuviință din cap.

– Știți cum e, în orașul ăsta fiecare crede că e jurisdicția altuia. Deci, noi trebuie să facem același lucru de zece ori pentru că așa i s-a sculat unuia.

– Mie-mi spui, zise celălalt polițist. Dar grăbiți-vă.

– Am înțeles, răspunse Finn, întorcându-se la munca sa.

¹ Megaproiect de îmbunătățire a infrastructurii orașului, a cărui realizare a fost întârziată de o serie de factori, precum planuri defectuoase și proasta calitate a execuției, ce au dus la întârzieri majore și costuri mult peste estimările inițiale. Deși încheierea lucrărilor a fost prevăzută pentru 1998, proiectul a fost terminat abia în 2007 (n. tr.).

Aparatul de detectare pe care-l foloseau era de fapt o cameră video care filma două dintre intrările clădirii Capitoliului și înregistra rotația agenților de securitate și alte elemente esențiale pentru o pătrundere cu succes mai târziu. De când un tip reușise să treacă de perimetrul de securitate al Capitoliului cu relativă ușurință, câțiva dintre politicienii sus-puși erau galbeni la față. Angajaseră în secret compania lui Finn ca să testeze dacă noile măsuri de securitate „sporită” implementate rezolvaseră sau nu problema. Din ce văzuse Finn până acum, era clar că nu.

Întors la birou, Finn își petrecu următoarele două ore cu „pescuitul la telefon”. Era un exercițiu complex care presupunea apelarea unui șir de persoane și folosirea informației obținute în urma fiecărui apel pentru a afla alte date mai exacte de la fiecare persoană apelată pe rând. Finn mai folosisese această tehnică pentru a afla locul din Statele Unite unde se producea un vaccin împotriva unui virus periculos, folosit în bioterorism, dându-se drept un student la marketing care scria o lucrare despre tehnicile de distribuție comercială. Vorbise cu opt oameni, încheind cu vicepreședintele companiei producătoare a vaccinului, iar acesta îi confirmase locul fără să-și dea seama, răspunzând la o serie de întrebări care, fără îndoială, i se păruseră fără nici o legătură.

Astăzi, Finn aduna informații despre două proiecte viitoare: lovitură asupra Capitoliului și o mult mai complicată pătrundere în Pentagon. Deși fusese dovedit, din păcate, fără umbră de îndoială, că se putea intra cu un avion de dimensiuni mari în sediul armatei Statelor Unite producând astfel stricăciuni, existau mijloace mult mai subtile de a trece de securitatea clădirii și de a face, poate, mai mult rău decât făcuse acel avion nenorocit. Printre alte scenarii posibile, cineva ar fi putut să pună o capcană care să arunce în aer sistemul de comandă și control al armatei sau să saboteze sistemul de filtrare a aerului, omorând sau îmbolnăvind astfel zeci de mii de angajați-cheie ai guvernului, sau chiar să arunce întreaga clădire în aer din interior.

În timp ce Finn își făcea treaba, stătea cu un ochi și pe internet să verifice știrile despre Carter Gray. Cum era de așteptat, autoritățile

erau foarte zgârcite cu informațiile. Nu existase nici o scurgere de informații, iar majoritatea articolelor se limitau la relatări despre glorioasa carieră politică și în serviciul public al răposatului Carter Robert Gray. În cele din urmă, Finn nu mai rezistă. Plecă să se plimbe.

Și atunci, sub impulsul momentului, decise să-și viziteze mama. Avea să ia avionul chiar în acea noapte, după ce copiii vor fi în pat. Putea să se întâlnească a doua zi cu ea și să se întoarcă seara acasă. După afacerea cu Marina, îl aștepta oricum o perioadă de relaxare. Nu avea o slujbă de la 9 la 5. Și, cum următoarele misiuni erau în faza pregătitoare, acum era momentul potrivit să meargă.

Iubea și ura deopotrivă să-și vadă mama. Rutina nu se schimba niciodată; nici nu avea cum, de fapt. Dar, având în vedere că totul începuse cu ea, Finn trebuia să se întoarcă din când în când la această piatră de temelie. Nu era ca și cum ar fi mers să dea raportul, dar, într-un fel, chiar asta făcea.

Își făcu o rezervare online la avion și o sună pe Mandy ca să-i spună. Plecă mai devreme de la lucru, îi duse pe cei doi copii mai mici la înot, respectiv, la antrenamentul de baseball și mai târziu trecu să-i ia. După ce aceștia se culcară, Finn se duse la aeroport să se îmbarce pentru un zbor scurt către una dintre cele mai lungi zile din viața sa.

Capitolul 23

Stone formă numărul de telefon al lui Annabelle. Sună de patru ori și presupuse că ea nu avea să răspundă, când îi auzi vocea.

- Alo?
- Unde ești? întrebă el.
- Oliver, ți-am lăsat un bilet.
- Biletul e o prostie. Unde ești?
- Nu vreau să fii amestecat în afacerea asta, așa că uită-mă.
- I-am trimis pe Milton și Reuben la Atlantic City să adune informații despre Bagger.
- Ce-ai făcut? strigă ea în telefon. Ești nebun?
- Ei, asta e Annabelle pe care am ajuns să o cunosc și să o admir.
- Asta e sinucidere, să-i trimiți pe terenul lui Bagger.
- Știu să-și poarte singuri de grijă.
- Oliver, am plecat din oraș ca să *nu* te implici.
- Atunci întoarce-te, pentru că suntem deja implicați.
- Nu pot să mă întorc. *Nu vreau* să mă întorc.
- Atunci răspunde-mi doar la o întrebare.
- Ce? întrebă ea, cu precauție.
- Ce a făcut Jerry Bagger de te-ai hotărât să-l jupoi de atâtea milioane?
- I-am luat banii pentru că eu cu asta mă ocup. Sunt o escroacă.
- Dacă nu încetezi cu minciunile, chiar mă supăr.
- De ce-ți pasă?
- Tu ne-ai ajutat pe noi, acum este rândul nostru să te ajutăm pe tine.

– Eu m-am ajutat pe mine însămi. S-a întâmplat doar ca voi să-mi ieșiți în cale.

– Chiar și așa, tot ai nevoie de noi. Și pierdem timpul. Dacă Bagger e atât de bun pe cât spui, s-ar putea să nu mai ai prea mult timp la dispoziție.

– Mulțumesc pentru votul de încredere.

– Sunt doar pragmatic. Unde ești?

– Las-o baltă.

– Atunci dă-mi voie să ghicesc. Dar, dacă ghicesc, trebuie să-mi spui unde ești. De acord?

– Cum vrei tu.

– De acord?

– Bine, de acord.

– Bine, te-ai decis să-mi urmezi sfatul și încerci să-i pui ceva în cârcă lui Bagger. Iar ceea ce încerci tu să-i pui în cârcă e și motivul pentru care l-ai jumulit de bani. Și acolo te afli acum, în locul în care ți-a făcut ceva atât de rău, ție sau familiei tale, încât a trebuit să te întorci ca să te răzbuni. Al naibii de crâncen. Am dreptate?

Annabelle nu scoase un cuvânt.

El continuă:

– Acum, de vreme ce am câștigat pariul, trebuie să-mi spui unde ești.

– Nu mi-ai spus exact locul unde sunt.

– Nici nu am zis că o voi face. De fapt, ce ți-am spus eu a fost mult mai mult decât să-ți dau numele unui oraș. Dar, dacă vrei să nu respecți un pariu...

– Niciodată nu dau înapoi de la un pariu.

– Spune-mi atunci.

Urmă o pauză foarte lungă.

– Sunt în Maine.

– Unde anume?

– Puțin mai la sud de Kennenbunk, pe coastă.

– Acolo s-a întâmplat?

Urmă o altă pauză lungă.

– Da.

– Și ce s-a întâmplat?

– Asta e treaba mea! sări ea.

– Cred că ți-am dovedit că poți avea încredere în mine.

– Nu cred că cineva îmi poate dovedi asta.

– Bine, cum vrei. Pornesc spre Atlantic City să-mi încerc și eu norocul cu bătrânul Jerry.

– Oliver, nu poți face așa ceva. O să te omoare. Nu înțelegi asta?

– Atunci sângele meu va fi pe mâinile tale, zise el pe un ton glumeț.

– Nu-ți bate joc de mine. Nu am nevoie de porcăriile astea acum.

– Exact, zise Stone, de data aceasta pe un ton aspru. Nu ai nevoie de glume stupide din partea mea; ai nevoie de un plan care să te scoată din bătaia puștii lui Bagger. Și apoi trebuie să pui planul în aplicare.

– Și crezi că tu poți face asta?

– Pe vremuri asta-mi era meseria. Sunt sigur că Jerry Bagger e un ticălos dat dracului, dar nici eu nu am lucrat la Disneyland. Nu mai auzi nimic în telefon. Stone crezu că închisese.

– Annabelle?

– Mi-a ucis mama. Poftim, acum știi.

– Și ea ce i-a făcut lui Bagger?

– Nimic. A fost vina tatălui meu, Paddy. El l-a înșelat cu zece mii de dolari și asta a costat-o viața pe mama.

– L-a ucis și pe tatăl tău?

– Nu, cumva bătrânul s-a făcut nevăzut și a uitat să-i spună mamei că ucigașul de Bagger se îndrepta spre orașul nostru.

Stone expiră prelung.

– Asta e o povară greu de dus. Îmi pare rău, Annabelle.

– Nu am nevoie de milă, Oliver. Am nevoie să găesc o cale să-l dobor pe animalul ăsta o dată pentru totdeauna, fiindcă, drept să-ți spun, faptul că i-am furat patruzeci de milioane de dolari nici măcar nu s-a apropiat de o reglare a conturilor cu ticălosul ăla.

Spune-mi exact unde ești. Pot să ajung acolo diseară.

- Cum ai de gând să faci asta? Iei avionul?
- Nu am bani de avion.
- Pot să-ți cumpăr eu un bilet.
- Din păcate, eu nu am acte și, fără așa ceva, nu pot să urc într-un avion.
- Trebuia să-mi fi spus, ți-aș fi făcut rost de unele atât de bune, încât nici FBI-ul nu și-ar fi dat seama că sunt false, cu atât mai puțin salahorii de la securitatea aeroportului.
- S-ar putea să-ți accept oferta într-o bună zi. Deocamdată merg cu mașina.
- Ea îi spuse unde se afla.
- Ești sigur de toată treaba asta? Poți încă să renunți, fără explicații. Sunt obișnuită să fiu pe cont propriu.
- Nici un prieten al Clubului Camel nu e pe cont propriu. Ne vedem în Maine, Annabelle.

Capitolul 24

Milton stătea în picioare în spatele unor jucători de la masa de blackjack, privind jocul, supraveghind cu privirea, asemenea unei raze laser, cărțile care ieșeau din dispenser.

Reuben își făcu apariția lângă el.

– Cum merge?

Milton zâmbi.

– Ăsta pare amuzant.

– Păi treaba noastră e să ne amestecăm în mulțime, așa că joacă și tu câteva mâini. Numai să nu-ți pierzi și cămașa de pe tine. Avem nevoie de bani de benzină ca să ne întoarcem acasă.

Reuben porni cu pași lenți, privirea rătăcindu-i încoace și încolo, căutând ceva sau pe cineva care i-ar fi putut fi de folos. După ce luptase în Vietnam, truseseră ani de zile pentru Defense Intelligence Agency sau DIA, echivalentul militar al CIA. Deși se retrăsese din joc de ceva timp, nu uitase cum să-l joace bine. Și pentru Reuben asta însemna să treacă pe la bar să bea ceva.

Se trânti pe un scaun înalt și comandă un gin tonic, se uită la ceas și apoi o studie din priviri pe barmaniță, o femeie de vârstă mijlocie, atrăgătoare, dar cu înfățișarea palidă și obosită a cuiva care petrecuse prea mulți ani lucrând după orarul și sub luminile cazinoului.

– Deci, ce mai are de oferit locul ăsta în ziua de azi? o întreabă el molfăind niște alune și sorbind leneș din cocteil.

Ea șterse teigheaua cu o cârpă și zise:

– Depinde ce cauți.

– Ceva în afară de sloturi, zaruri și altele asemenea, care costă bani.

– Atunci nu te afli unde trebuie.

El râse.

– Povestea vieții mele. Eu sunt Roy. Îi întinse mâna.

Ea i-o strânse.

– Angie. De unde ești?

– Dintr-un loc ceva mai la sud de-aici. Tu ești din partea locului?

– M-am născut în Minnesota, dacă-ți vine să crezi. Dar cred că locuiesc aici de suficient timp ca să merit statutul de localnică. Odată cu deschiderea cazinourilor, cine mai poate spune că e din Atlantic City? Adică e un loc unde mergi, nu de unde te tragi, cel puțin acum.

Reuben ridică paharul.

– Închin în cinstea elocinței tale! Se uită în jur la interiorul cu decorațiuni scumpe. Mă gândesc că vreo corporație babană deține locul ăsta. Prin comparație, Bellagio sau Mandalay Bay arată ieftin.

Angie scutură din cap.

– Nici o corporație. Un singur om.

– Fii serioasă, Angie. Eu credeam că toate cazinourile sunt deținute de companii barosane.

– Nu și ăsta. Proprietarul e Jerry Bagger.

– Bagger? Îmi pare cunoscut numele.

– E un om memorabil. Dacă l-ai întâlnit o dată, n-o să-l uiți.

– Din tonul tău, deduc că nu e un om bun și iubitor.

– Nu poți construi un loc ca ăsta și să fii om. Dintr-odată îl privi pe Reuben cu suspiciune. Asta nu e un fel de înscenare, nu? Nu lucrezi pentru domnul Bagger, nu-i așa? Nu spun nimic împotriva lui. E un șef bun.

– Angie, stai calmă. Sunt ceea ce par, un biet fraier venit în oraș care și-a spart toți banii repede la zaruri și a decis să-și petreacă ultima seară aici, să se distreze pe bune înainte să pornească la drum cu coada între picioare. Se uită în spate. Dar mersi pentru informație. Nu vreau să dau din întâmplare peste tipul ăsta și să zic ce nu trebuie. Parc foarte dur.

– Nu-ți face griji, e plecat din oraș. L-am văzut plecând cu băieții lui ieri.

– A, călătorește mult?

– Nu prea, deși are avion personal.

– Atunci merge probabil la Vegas, să vadă ce face concurența.

– L-au gonit din Vegas cu mult timp în urmă. Știu chiar unde a mers pentru că prietena mea cea mai bună e iubita pilotului domnului Bagger.

– Deci, unde a plecat mahărul, atunci? întrebă Reuben pe un ton plictisit, înghițind un pumn de arahide.

– Washington, D.C.

Reuben se înecă atât de tare, încât Angie trebui să-l bată pe spate. Revenindu-și, zise:

– Al naibii reflux gastric. Mi-a închis gâttelejul aproape complet.

– Mamă, ce m-ai speriat! Dar n-a murit încă nimeni lângă mine, totuși. Se uită în jur și-și coborî vocea. N-aș putea spune același lucru despre toți cei de-aici.

Reuben zise încet:

– A dat careva colțul recent pe-aici?

– Să zicem doar că am avut câțiva angajați din conducere internați în spital. Ni s-a spus că au gripă. Am însă un prieten care lucrează la spitalul unde au fost duși. De când cauzează gripa vânătăi și tăieturi? Asta să-mi spui mie.

– Dar sunt încă în viață.

– Sunt, dar am mai avut un tip aici, genul ăla de deștept care se pricepe la calculatoare. A dispărut. Au zis că s-a angajat în altă parte. Ei bine, nu și-a anunțat familia și a uitat să-și ia lucrurile din apartament.

– Drace, ce i s-o fi putut întâmpla?

Angie aruncă o privire apreciativă siluetei masive a lui Roy.

– Ies de la lucru la nouă, Roy. Îmi faci cinste cu cina și-ți spun mai multe. De acord?

După ce plecă de la bar, Reuben îl sună pe Stone și-i spuse despre prezența lui Bagger în D.C.

– Bună treabă, Reuben, zise Stone. Chiar acum sunt în drum spre Susan.

– Parcă ziceai că a dispărut.

– Să zicem doar că am convins-o să ne mai acorde o șansă. N-ai aflat cumva și de ce e Bagger în Washington?

-- M-am gândit să încerc să o trag de limbă diseară. N-am vrut să insist prea tare. Știi ce zic?

– Desigur. Ține-mă la curent.

– Și spune-i lui Susan că tot vreau să-i dau întâlnire.

Capitolul 25

Reuben continuă să se plimbe prin cazinou, încercând să memoreze cât de multe detalii-cheie cu putință. Nu știa exact ce fel de informații dorea Stone, așa că decise că e mai bine să exagereze decât să rateze ceva. În orice caz, era cu mult mai bine decât să încarci camioane.

În cele din urmă se hotărî să i se alăture lui Milton la masa de blackjack. Când ajunse acolo, îi căzu fața. Milton avea niște coloane imense din jetoane aranjate frumos în fața sa.

– Milton, ce naiba s-a întâmplat? zise Reuben.

– S-a întâmplat, zise jucătorul de lângă Milton, că prietenul tău a câștigat vreo patru mii de parai.

Reuben se holbă la tip, apoi la supraveghetorul musculos care se uita pieziș la Milton și la câștigurile sale.

– La naiba, Batman, exclamă Reuben. Patru miare!

Supraveghetorul se aplecă, apropiindu-și fața de a lui Milton.

– Trișezi.

– Nu, nu trișez, replică Milton indignat.

– Numeri cărțile, târâtură. Așa te distrezi tu? Ce, cu doamnele ai probleme? Trebuie să vii aici și să trișezi. Apoi mergi acasă s-o freci? Așa stă treaba?

Milton se înroși până în vârful urechilor.

– E prima dată când intru într-un cazinou.

Supraveghetorul urlă:

– Doar nu vrei să cred tromboanele astea?

Reuben interveni politicos:

– Uitați ce e, sunt sigur că nu e nimic care...

Milton îi tăie vorba.

– Și ce dacă le număr? E cumva ilegal în New Jersey? Nu cred, pentru că m-am documentat. Și poți să aplici contramăsuri împotriva mea, dar doar dacă sunt un „jucător experimentat“, ceea ce nu sunt, și oricum, prin lege, contramăsurile pe care le poți folosi sunt limitate. Acum, în Vegas, ai putea pretinde că vă încalc proprietatea, mi-ai citi din legea încălcării proprietății private și mi-ai putea interzice să mai calc în cazinouri timp de un an, dar aici nu suntem în Vegas, nu-i așa?

– Știi toate chestiile astea și mai zici că e prima dată când pui piciorul într-un cazinou, îl luă supraveghetorul peste picior.

– Am căutat pe internet aseară. Mamă, ce mai idee! Așa că dă-te la o parte și lasă-mă să joc.

Supraveghetorul cu grumaz gros păru gata să se repeadă la Milton peste masă, dar Reuben se postă între ei.

– Cred că prietenul meu va merge acum să-și ia banii.

– Dar... Reuben, protestă Milton, mă descurc de minune.

– O să-și ia banii, repetă Reuben foarte ferm.

Mai târziu, Milton îl întrebă pe Reuben:

– De ce nu m-ai lăsat să joc în continuare?

– Dar să trăiești nu mai vrei, Milton, ce zici de asta?

– Ei, haide, suntem în secolul XXI. Nu se mai fac din astea.

– Așa crezi? Lasă legea, un cazinou te poate da afară din ce motiv pofteste. Ai noroc că supraveghetorul probabil era prea încet să ajungă la masă. Pun pariu pe ce vrei că avem câteva gorile pe urmele noastre chiar acum.

Milton întoarse numaidecât capul.

– Unde?

– N-ai să-i vezi! Reuben se opri o clipă. Și totuși, cum ai câștigat atâția bani?

Milton îi răspunse cu voce scăzută:

– Am început cu o schemă Hi-Lo pe mai multe niveluri, alături de o metodă adițională bazată pe sistemul de numărare Zen. Bineînțeles,

foloseam în același timp o metodologie generală de numărare reală care ia în considerare multiplele pachete utilizate în joc. Mai târziu am recurs la ceva mai rafinat, la metoda avansată Uston de numărare a punctelor, și am avut grijă mai ales să-mi optimizez pariurile folosind scenariul jetoanelor în trei culori ca să-mi deghizez sumele pariate.

Reuben rămase cu gura căscată.

– Milton, de unde naiba știi toate lucrurile astea?

– Am citit aseară douăsprezece articole pe tema asta pe internet. Foarte interesante. Și, odată ce am citit ceva...

– Nu mai uiți niciodată, știu, știu, oftă Reuben. Înzestrarea intelectuală a prietenului său părea fără limite. Deci supraveghetorul avea dreptate, chiar numărai cărțile. Din fericire, nu foloseai un calculator, asta nu se face.

– Am și eu un calculator. Se cheamă creier.

– Bine, domnule Creier, ca să știi și tu, regula spune că în misiunile de recunoaștere echipa împarte totul pe din două.

– Pe din două?

– Da. Deci, mie îmi revin două miare. Scoate-le la iveală.

Milton îi întinse banii.

– Nu uita, trebuie să plătești și impozit pe ei.

– Eu nu plătesc impozite.

– Reuben, trebuie să-ți plătești impozitele.

– Statul poate să jupoaie pe altcineva. Și, în timp ce tu luai toți banii de la cazinou, eu chiar am adunat informații. Îi povesti lui Milton despre Angie.

– Pare foarte promițător, Reuben, bună treabă.

– La felul în care mă privea Angie, prețul s-ar putea să fie destul de piperat.

– Păi asta n-ar trebui să fie o problemă, ai două mii de dolari.

Reuben îi aruncă o privire lungă prietenului său și doar scutură din cap.

Capitolul 26

Carter Gray o luă încet pe coridorul lung care fusese pictat roz somon din oarece motiv, poate pentru a induce o stare de calm, se gândi el. Cu toate acestea, nu era o clădire care să inspire calm, doar crize. La capătul holului subteran se afla o încăpere solitară, în spatele unei uși ca un seif de bancă. Introduse codurile de securitate și lăsă cititorul biometric să-l scaneze. Ușa se deschise fără zgomot. Măsurile de securitate à la James Bond costaseră milioane din banii contribuabililor. Dar, la urma urmei, la ce altceva erau buni contribuabilii? se gândi Gray. Consumau mult prea mult, plăteau taxe prea mari și guvernul cheltuia mult mai mult decât s-ar fi convenit, de obicei pe chestii stupide. După el, asta echilibra balanța.

Gray merse până la peretele cu seifuri în miniatură și introduse cheia electronică în unul dintre ele, frecându-și în același timp degetul de scannerul de amprente. Ușa se deschise, el scoase dosarul, se așază pe un scaun și începu să citească.

Jumătate de oră mai târziu, Gray terminase de studiat dosarul. Apoi luă poza pe care o primise prin poștă și o compară cu cea din dosar. Era același bărbat, desigur. Îl știa foarte bine. Din multe puncte de vedere, fusese cel mai apropiat confident al lui Gray. Zeci de ani se temuse că nefericita chestiune a lui Rayfield Solomon se va întoarce ca să-l bântuie. Acum chiar așa se întâmplase.

Cole, Cincetti, Bingham, toți morți. Iar Carter Gray aproape li se alăturase. Și chiar așa s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost buncărul construit sub casă de către fostul director CIA și vicepreședinte care

locuise acolo înaintea sa; o cameră subterană care era deopotrivă rezistentă la foc și la explozii. Când Gray îi explicase lui Oliver Stone că se simțea în același timp confortabil și *în siguranță* în noua sa casă, vorbise foarte serios. Iar casa lui includea un tunel fortificat care-l condusesese fără primejdie în afara proprietății, de cealaltă parte a drumului principal, de unde îl ridicase o mașină condusă de unul dintre agenții săi. Gray părăsise casa cu mai bine de o oră înainte de explozie. Plecase la câteva minute după ce primise fotografia. Totuși, scăpase ca prin urechile acului. FBI-ul începuse o anchetă de crimă, recunoscând în mod public că se găsisse un cadavru printre dărâmături. Gray pusese planul în mișcare din spatele scenei. Își *dorea* ca lumea să-l creadă mort.

Ar fi fost mort dacă asasinul aspirant nu i-ar fi trimis fotografia. Ce risc își asumase! Ce mai greșeală tactică! Și totuși, trebuie să fi fost important pentru acea persoană ca Gray să înțeleagă clar de ce voia să-l ucidă; din fericire, asta îi dezvăluise multe despre potențialul ucigaș. Era, fără îndoială, cineva care ținea foarte mult la Rayfield Solomon. Iar pentru Gray asta era dovada unei relații de rudenie sau ceva asemănător.

Celelalte ținte erau acum evidente, cugetă Gray așezat în scaun, la treizeci de metri sub sediul CIA din Langley, Virginia, o corabie al cărei căpitan fusese pe vremuri. Doar actualul și foștii directori ai CIA aveau acces la această cameră. Aici se păstrau dosare conținând secrete pe care publicul american nu avea să le știe vreodată. Într-adevăr, aici se găseau povești de care nici președinții americani nu aveau habar. Când vorbeai despre „dosare“, asta însemna desigur mai mult decât simple hârtii. Conțineau carne și sânge. În mod sigur așa se întâmplase în cazul lui Ray Solomon. Gray nu știuse de ordinul de a-l asasina pe Solomon. Dacă ar fi știut, ar fi împiedicat executarea acestuia. Regretase moartea prietenului său în toți acești ani. În acest caz însă regretul era o emoție ieftină. Tu te simțai prost, dar celălalt era mort.

Gray puse dosarele la loc și încuie seiful. Erau mulți oameni importanți care nu-și doreau ca povestea lui Ray Solomon să mai iasă

vreodată la iveală. Aveau să-și folosească toate resursele pentru a-l vâna pe cel care încercase să-l ucidă pe Carter Gray înainte ca respectivul să lovească din nou. Iar acum Gray îi susținea din toată inima. Prietenul său era mort de zeci de ani. Nu avea rost să ațâțe iar focul.

Și fusese corect că-l avertizase pe John Carr. Alt ajutor nu mai avea să primească de la el. Și, dacă murea, murea.

Capitolul 27

Traversând Washingtonul în mașina condusă de șofer, Jerry Bagger trecu prin fața Departamentului de Justiție. Remarcând clădirea, arată numaidecât degetul întregii agenții federale.

– Ăsta da loc pentru un atac nuclear. Și poate ar reuși să elimine și FBI-ul în același timp. Adică avocați și polițai, cine are nevoie de ei? Eu, unu', nu. Se uită la unul dintre oamenii săi. Mike, tu ai nevoie de ei?

– Nu, domnu' Bagger.

– Bine gândit.

Bagger primise un raport mai detaliat de la firma de detectivi după sosirea sa în D.C.; din această cauză coborî acum din mașină și intră într-o bibliotecă. Nu era o bibliotecă oarecare; era, pentru mulți oameni învățați, Biblioteca cu B mare: Biblioteca Congresului.

Oamenii săi puseră câteva întrebări, iar două minute mai târziu Bagger și anturajul său intrară în sala de lectură a cărților rare, unde răposatul Jonathan DeHaven, care era și fostul soț al lui Annabelle, fusese cândva director. Acolo lucra în prezent și Caleb Shaw. Acesta însuși ieși dintre rândurile de cărți tocmai când intra Bagger.

Spre cinstea sa, Caleb nu începu să vomite recunoscându-l pe Bagger din fotografia pe care i-o arătase Milton, deși stomacul său dădea semne clare în acest sens.

În schimb, rămase locului, iar fața i se destinse într-un zâmbet. Habar n-avea de ce zâmbește. Lovit subit de groază, se gândi că zâmbetul era primul pas spre isterie. Trebuia să facă ceva fără întârziere.

– Vă pot fi de folos? zise el, îndreptându-se spre grupul de bărbați tineri și masivi, îmbrăcați în costume închise la culoare, care-l înconjurau pe Bagger, foarte athletic la cei șaiszeci și șase de ani ai săi, cu umeri lați, părul alb și tenul bronzat, cu nasul său rupt și o cicatrice hidoasă brăzdându-i unul din obraji de sus în jos.

„Arată ca un pirat“, își spuse Caleb.

– Sper că da, începu Bagger politico. Aici e locul cu cărți rare? Se uită în jur.

– Sala de lectură a secțiunii de cărți rare, da.

– Și cât de rare sunt cărțile de aici?

– Foarte, și nu sunt doar cărți, avem culegeri de texte vechi, manuscrise, incunabule, ziare, o biblie Gutenberg, o copie a Declarației de Independență, biblioteca personală a lui Jefferson și multe alte lucrări valoroase. Unele dintre ele unicate. Chiar unu din unu.

– Da? făcu Bagger, în mod clar neimpresionat. Ei bine, eu am ceva și mai rar.

– Chiar așa, ce e? se interesă Caleb.

– Cartea pe care o citesc *eu*, răspunse Bagger. Pentru că aia e zero din zero. Râse, iar oamenii săi făcură la fel. Caleb zâmbi politico în timp ce mâinile i se încleștară pe spatele unui scaun, pentru sprijin.

Bagger îl luă pe Caleb pe după umeri.

– Tu arăți ca un tip care mă poate ajuta. Cum te cheamă?

Caleb încercă cu disperare să se gândească la un nume fals, dar tot ce-i ieși fu:

– Caleb Shaw.

– Caleb? Uau, nu auzi asta în fiecare zi. Ești amish sau ceva de genul ăsta?

– Nu, sunt republican, zise Caleb cu voce scăzută, în timp ce brațul muscular al lui Bagger se strânse mai tare în jurul său. „O fi același braț care i-a ucis pe toți acei oameni?“

– Bine, domnule Republican, am putea vorbi undeva între patru ochi? Adică e o clădire mare. Trebuie să fie vreun locșor pentru o discuție între bărbați.

Caleb se temuse de asta. Cel puțin în sala de lectură erau potențiali martori prin preajmă, chiar dacă doar pentru a vedea cum e hăcuit de mafiot.

– Ăăă, sunt cam ocupat acum. Brațul lui Bagger se strânse și mai tare în jurul său. Dar, cu siguranță, aş putea să vă acord câteva minute.

Caleb îl conduse într-un mic birou de pe același coridor cu sala de lectură.

– Stai jos! îi ordonă Bagger lui Caleb, iar acesta se așează rapid pe singurul scaun din încăpere. Bine, să vedem, am înțeles că tipul care era șeful aici a fost mătrășit.

– Directorul Diviziei de Cărți Rare și Colecții Speciale a fost ucis, da.

– Jonathan DeHaven.

– Întocmai. Caleb adăugă cu voce scăzută: A fost ucis. Chiar în această clădire.

– Uau! făcu Bagger, aruncând o otheadă oamenilor săi. Într-o nenorocită de bibliotecă! Adică cât de violentă poate fi lumea în care trăim? Se întoarse din nou spre Caleb. Chestia e că eu am o prietenă care-l știa pe tipul ăsta, DeHaven. A fost chiar căsătorită cu el la un moment dat.

– Chiar așa? Nu știam că Jonathan a fost căsătorit. Caleb reuși să rostească minciuna cu destulă pricepere.

– Ei bine, a fost. O căsătorie cu viață scurtă totuși. Adică el era un toțilar. Fără supărare. Iar femeia nu era. Era un fel de... cum să zic...

– O tornadă combinată cu un uragan? sugeră Caleb.

Bagger îl fulgeră cu o privire suspicioasă.

– Da, ce te face să zici asta?

Dându-și seama că era foarte aproape de a-i da lui Bagger un motiv potrivit ca să-l tortureze pentru a scoate de la el mai multe informații, Caleb zise fără să se poticnească:

– Și eu am fost căsătorit o dată și soția m-a părăsit după doar patru luni. Ea era o tornadă și un uragan și, după cum ziceați, eu sunt un toțilar. Era uimitor cât de ușor îi fusese să mintă.

– Exact, exact, înțelegi despre ce vorbesc. În orice caz, nu am mai văzut-o de mult pe femeie și aș vrea să dau de ea. Așa că m-am gândit că poate a auzit de moartea fostului soț și s-a întors pentru înmormântare. Îl privi întrebător pe Caleb.

– Păi eu am fost la slujbă, dar nu am remarcat nici o persoană necunoscută. Cum arată femeia și cum o cheamă?

– Înaltă, cu forme plăcute, foarte frumoasă. O cicatrice mică sub ochiul drept. Culoarea părului și hainele se schimbă cu fiecare zi a săptămânii, știi ce zic? O cheamă Annabelle Conroy, dar și asta se schimbă cu fiecare zi a săptămânii.

– Nu-mi spune nimic. Numele evident că nu-i spunea, de vreme ce Caleb o cunoștea pe Annabelle doar sub numele de Susan Hunter, dar descrierea fizică era exactă. Sunt sigur că aș fi observat pe cineva care arată așa. Majoritatea oamenilor de la înmormântare arătau destul de banal. Știți, așa, ca mine.

– Mda, sunt sigur, mormăi Bagger. Pocni din degete și unul dintre oamenii săi scoase o carte de vizită pe care Bagger i-o înmână lui Caleb. Dacă-ți amintești ceva util, sună-mă. Plătesc bine. Foarte bine. Numere cu patru zerouri.

Caleb făcu ochii mari cu mâna încleștată pe cartea de vizită.

– Cred că vă doriți foarte tare să o găsiți.

– O, n-ai idee cât de tare, domnule Republican.

Capitolul 28

Harry Finn intră în încăpere fără să spună un cuvânt, se așează pe scaun și o fixă cu privirea. Femeia se uită și ea la el sau prin el, Finn nu știa niciodată sigur. Cândva vorbise engleza fluent, fără urmă de accent. Dar doamna poliglotă decisese, probabil din cauza paranoiei agravate, să combine patru limbi într-una singură, creând un amalgam derutant de comunicare haotică. Nici Finn nu știa exact cum, dar reușea s-o înțeleagă. Nici nu ar fi acceptat mai puțin din partea lui.

Ea mormăi ceva spre el, iar el răspunse salutului ei direct în câteva cuvinte. Asta păru să-i facă plăcere, deoarece încuviință din cap apreciativ și un zâmbet se contură de-a lungul obrazilor căzuți. De fapt, ea știuse că Finn se afla acolo încă dinainte ca el să intre în cameră. Îi explicase asta și mai de mult, îi simțea *prezența*. Avea o aură ciudată, îi spusese ea; una plăcută, dar distinctă. Fiind un om căruia nu-i plăcea să lase urme niciunde, asta îl deranja grozav pe Finn. Dar cum ar putea cineva să șteargă urmele aurei proprii?

Își aminti trupul înalt și puternic al mamei sale, cu mâini de pianistă, de când era copil. Acum parcă intrase la apă; se ofilise. Îi studie fața. Pe vremuri fusese foarte frumoasă, fragilă, de o drăgălășenie pe care în copilăria sa o asociase mereu cu crinii sălbatici care înfloresc ziua. Asta pentru că pe vremea când era el mic, în timpul nopții, frumusețea sa pălea, iar ea devenea morocănoasă și câteodată chiar violentă; nu față de el, ci față de ea însăși. Și atunci Finn trebuia să intervină și să preia frâiele. Făcuse asta de la frageda vârstă de șapte ani. Experiența îl făcuse să se maturizeze repede, mai repede

decât ar fi trebuit. Acum frumusețea îi dispăruse de pe chip, trupul i se năruise, mâinile ei cândva delicate îi zăceau veștejite și pline de cicatrice în poală. Nu avea decât vreo șaptezeci de ani, dar arăta deja cu un picior în groapă.

Însă putea încă să-l domine cu indignarea sa, cu pretenția ca nedreptatea să fie îndreptată. În ciuda degradării sale fizice, vorbele ei aveau puterea de a-l face să simtă durerea și nedreptatea pe care ea le îndurase.

– Am auzit veștile, zise ea în graiul ei ciudat. S-a rezolvat și e bine. Tu te-ai descurcat bine.

Se ridică în picioare și privi pe geam împrejurimile locului acestuia căruia, credea el, i se spunea tot sanatoriu. Așezate frumos în teanc, pe pervaz, se aflau cele patru ziare pe care ea le citea în fiecare zi, din scoarță-n scoarță, cuvânt cu cuvânt. Când termina cu zările, asculta radioul sau se uita la televizor până când adormea târziu în noapte. Dimineața aducea știri noi pe care să le devoreze. Nu era nimic care să-i scape.

– Iar acum treci la următorul, zise ea, ridicând vocea de parcă s-ar fi temut că vorbele ei n-o să ajungă la el, de cealaltă parte a camerei.

El încuviință din cap și zise:

– Da.

– Ești un *fiu* bun.

Harry se așeză din nou.

– Cum mai stai cu sănătatea?

– Care sănătate? făcu ea zâmbind și clătinând din cap.

Mereu făcea asta, își aminti el. Mereu, ca și cum ar fi auzit un cântec pe care nimeni altul nu-l auzea. Când era copil, iubea obiceiul acesta al ei, elementul de mister pe care toți copiii îl caută în părinții lor. Acum nu-i mai plăcea așa mult.

– Mi-am pierdut sănătatea. Știi ce mi-au făcut. Nu poți să crezi că așa ceva e normal. Nu sunt chiar atât de bătrână. Stau aici și putrezesc puțin câte puțin în fiecare zi.

O otrăviseră cu ani în urmă, îi spusese ea. Ajunseseră cumva la ea, nici ea nu știa cum. Otrava era menită să o omoare, dar ea supraviețuise.

Dar o distrugea din interior, cuprinzându-i organele unul câte unul, până când nu mai rămânea nimic. Probabil își închipuia că într-o zi avea să dispară pur și simplu de pe pământ.

– Poți pleca. Dumneata nu ești ca toți ceilalți de aici.

– Și unde să mă duc, spune-mi? Unde? Aici sunt în siguranță. Deci, am să rămân aici până când o să mă bage într-un sac și o să mă ducă să mă incinereze. Astea sunt dorințele mele.

Finn își ridică mâinile ca și cum s-ar fi predat. Aveau aceeași discuție la fiecare vizită, cu același rezultat. Putrezea și îi era teamă că aici avea să moară. Putea să țină singur întreaga conversație, atât de bine știa replicile amândurora.

– Și ce-ți mai fac soția și copiii ăia frumoși?

– Sunt bine. Sunt sigur că le este dor să te vadă.

– Nu prea mai au ce vedea. Micuța Susie. Mai are ursulețul pe care i l-am dat?

– E preferatul ei. Nu-l lasă niciodată de lângă ea.

– Să-i spui să nu renunțe la el niciodată. El reprezintă dragostea mea pentru ea. Să nu renunțe la el niciodată. Nu le-am fost o bunăică bună. Știu asta. Dar m-ar ucide dacă ar renunța vreodată la urs. M-ar ucide.

– Știu. Și știe și ea. Cum ziceam, îl adoră.

Se ridică încet clătinându-se pe picioare, se duse la un sertar și scoase o fotografie. Încleștă bucata de carton cu degetele ei răsucite înainte să i-o înmâneze.

– Ia-o, îi spuse. O meriți.

El îi trase ușor fotografia din mâini și o ridică să o privească. Era aceeași fotografie pe care o văzuseră Judd Bingham, Bob Cole și Lou Cincetti înainte să moară. Carter Gray privise și el acea imagine înainte ca explozia să-l trimită pe lumea cealaltă.

Finn trasă cu degetul arătător linia delicată a obrazului lui Rayfield Solomon. Într-o clipită, trecutul îi reveni în minte: despărțirea, vestea morții tatălui său, ștergerea trecutului și crearea meticuloasă a unui nou, iar, de-a lungul anilor, mărturisirile devastatoare ale unei soții și mame care-i povestește fiului său ce se întâmplase.

– Și acum, Roger Simpson, zise ea.

– Da. Ultimul, replică Finn cu o umbră de ușurare în voce.

Îi luase ani întregi să-i găsească pe Bingham, Cincetti și Cole. Dar, în cele din urmă, reușise să-i localizeze pe toți și atunci începuseră crimele, cu câteva luni în urmă. Știa unde locuiesc Gray și senatorul Roger Simpson de pe vremea când erau figuri publice. Dar erau, în același timp, ținte mai greu de atins. Țintise mai întâi punctele mai slabe. Asta crea posibilitatea ca Gray și Simpson să fie avertizați, dar el luase și asta în calcul. Iar când Gray părăsise guvernul, îi lăsase în urmă și pe majoritatea celor care-l păzeau. Și chiar avertizat fiind, Finn tot reușise să-l omoare. Simpson era următorul la rând. Și senatorii erau păziți, dar Finn era încrezător că în cele din urmă avea să ajungă la el.

Când Finn se gândea la viața pe care o avea acum – ca parte a unei familii de cinci membri, într-o suburbie destul de banală din Virginia, alături de un câine drăguț, lecții de muzică, meciuri de fotbal, partide de baschet și competiții de înot – și o compara cu viața pe care o dusesese în copilărie, juxtapunerea avea un efect aproape apocaliptic asupra lui. De aceea, rareori medita la aceste două lucruri împreună. De aceea era el Harry Finn, Regele Compartimentalizării. Putea să construiască ziduri în mintea sa pe care nimic nu le-ar fi putut străpunge.

Apoi mama lui continuă:

– Hai să-ți spun o poveste, Harry.

Harry se lăsă în scaun și ascultă, deși o mai auzise înainte – de fapt, acum ar fi putut să o spună la fel de bine ca și ea. Și totuși, o ascultă vorbind, în colajul său de cuvinte, discordant și lipsit de coerență, care reușea încă să radieze o putere viscerală; amintirile sale conturau un caz grăitor pe care doar adevărul l-ar fi putut naște. Era în același timp minunată și înspăimântătoare, abilitatea ei de a evoca o lume, din urmă cu decenii, cu atâta forță, încât părea să umple camera cu durerea agonizantă din jurul unui rug în flăcări. Iar când ea avea să termine și energia să i se istovească, el avea să o sărute de rămas-bun și să-și continue călătoria, o călătorie pe care o ducea mai departe pentru ea. Și poate că și pentru el.

Capitolul 29

– Calmează-te, Caleb, zise Stone. Și spune-mi exact ce s-a întâmplat. Stone trăsese la marginea drumului spre Maine când primi telefonul disperat al lui Caleb. Timp de zece minute ascultă relatarea pe care prietenul său i-o făcu dintr-o răsuflare despre întâlnirea sa cu Jerry Bagger.

– Caleb, ești sigur că nu știa că minți? Sigur-sigur?

– Am fost bun, Oliver, ai fi fost mândru de mine. Mi-a dat cartea de vizită. Mi-a zis să-l sun dacă mai am și alte informații. Mi-a oferit o sumă de cinci cifre. Caleb se opri. Și am aflat că numele ei adevărat e Annabelle Conroy.

– Să nu mai spui asta cuiva!

– Ce vrei să fac acum?

– Nimic. Să nu-l contactezi pe Bagger. Te sun eu mai târziu.

Stone închise, apoi îl sună pe Reuben, în Atlantic City, transmitându-i ce-i spusese Caleb.

– Ei bine, informația ta a fost corectă, Reuben, Bagger e în D.C.

– Să sperăm că tipa asta, Angie, îmi va da și mai multe informații diseară. Apropo, tu unde ești, Oliver?

– În drum spre Maine.

– Maine? Acolo e ea?

– Da.

– De ce tocmai în Maine?

– Să zicem doar că prietena noastră avea ceva treburi neterminate acolo.

– Legate de Bagger ăsta?

– Da.

Stone lăasă telefonul și își continuă drumul. Mașina lui Caleb, deși veche și ruginită, se comportase destul de bine, însă nu reușise nici-cum s-o facă să meargă cu mai mult de nouăzeci și șase de kilometri la oră. Câteva ore mai târziu, după ce întunericul se instalase bine, Stone trecu din New Hampshire în Maine. Verificând harta, ieși de pe autostradă și se îndreptă spre est, spre Oceanul Atlantic. Douăzeci de minute mai târziu, încetini, trecând prin centrul zonei unde locuia Annabelle. Era pitoresc și plin de magazine unde se găsea orice, de la articole pentru turiști la echipament nautic, cum ofereau multe dintre orașele de coastă din New England. Acum însă era extrasezon și majoritatea vizitatorilor plecaseră de mult, nedorind să îndure iarna din Maine care se apropia.

Stone găsi pensiunea unde era cazată Annabelle, trase mașina în parcare micuță, își luă ranița și intră.

Îl aștepta în salon, stând în picioare în fața focului care pâlpâia plăcut în spatele său. Ușile și podelele de aici scârțâiau; se simțea un miros de cină recent servită, amestecat cu cel al lemnului vechi de secole și asprimea aerului sărat al oceanului.

– L-am rugat pe proprietar să ne păstreze ceva de mâncare, zise Annabelle.

Mâncară în sufrageria mică, iar Stone, flămând, înfulecă ciorba de fructe de mare, feliile groase de pâine cu unt și codul crocant, în timp ce Annabelle abia dacă gustase ceva.

După masă, el zise:

– Unde putem vorbi?

– Ți-am rezervat o cameră lângă a mea.

– Hm, sunt cam la strâmtoare cu banii acum.

– Oliver, nici nu pomeni de așa ceva. Te rog frumos.

Annabelle luă un ibric de cafea și două cești din bucătărie și-l conduse sus, mai întâi în camera lui, ca să-și lase mica geantă, apoi în a sa, care avea un salon lângă dormitor. În șemineu trosnea focul. Se așezară și băură cafeaua fierbinte.

Annabelle căută în geantă, scoase o carte de identitate, un card de credit și un teanc de bani și i le aruncă lui Stone. Cartea de identitate avea poza lui pe ea și alte date din care reieșea că era cetățean al Districtului Columbia.

– Mi-a făcut-o la repezeală un tip pe care l-am găsit. Am folosit o fotografie de-ale tale pe care o aveam la mine. Cardul de credit e valabil.

– Mulțumesc, dar de ce ai făcut-o?

– Încă o dată, nici să nu pomenim de asta.

Annabelle privea țintă flăcările în timp ce Stone o studia, gândindu-se dacă să-i spună sau nu.

– Annabelle, pune ceașca jos.

– Poftim?

– Am ceva să-ți spun și nu vreau să verși cafeaua fierbinte.

O vagă expresie de frică îi străbătu trăsăturile în timp ce așeză încet ceașca.

– Reuben? Milton? Fir-ar să fie, ți-am spus să nu-i trimiți în Atlantic City!

– N-au pățit nimic. E ceva în legătură cu Caleb, dar nici el nu a pățit nimic. A avut însă un vizitator neașteptat astăzi la bibliotecă.

Annabelle păru să privească prin el când zise:

– Jerry?

Stone încuviință din cap.

– Caleb se pare că și-a jucat bine rolul. Bagger i-a oferit o grămadă de bani pentru informații despre tine.

– Cum de a știut să meargă la bibliotecă?

– A aflat că ai fost măritată cu DeHaven. Era într-un registru public, și astăzi o asemenea informație e ușor de obținut de pe internet dacă știi unde să cauți.

Annabelle se sprijini cu spatele de spătarul canapelei miciute.

– Ar fi trebuit să-mi urmez planul de ieșire. Dumnezeuule, cât pot să fiu de proastă!

– Nu, ești doar om. Ai mers să aduci un omagiu bărbatului cu care ai fost măritată și la care ai ținut. E normal.

– Nu și când l-ai jecmănit de patruzeci de milioane de dolari pe un criminal dement ca Jerry Bagger. În cazul ăsta e pur și simplu o prostie, adăugă ea cu amărăciune.

– Bine, dar nu ai plecat pe insula despre care vorbeai, partenerul tău a dat-o în bară, iar Bagger e pe urmele tale și a micșorat în mod decisiv distanța dintre voi. Asta e situația cu care trebuie să te confrunți. Nu poți fugi acum, pentru că, oricât de bine ai face-o, vei lăsa o urmă oarecare. Iar el e prea aproape ca să n-o observe. Dacă pleci pe insula ta, singura garanție pe care o ai e că, atunci când Bagger se va înființa la ușa ta, vei fi singură când te va ucide.

– Mulțumesc, Oliver. Asta chiar m-a făcut să mă simt mult mai bine.

– Ar trebui. Pentru că aici ai oameni dispuși să-și riște viața ca să te ajute.

Expresia i se îmblânzi.

– Știu asta. Nu așa am vrut să sune.

Stone privi spre fereastră.

– E un orașel tare adormit. E greu de crezut că cineva ar putea fi omorât aici. Unde s-a întâmplat?

– Undeva la periferie. Plănuiam să merg acolo mâine-dimineață.

– Vrei să discutăm despre asta acum, seara?

– Ai condus mult și trebuie să fii obosit. Și nu, nu vreau să vorbesc despre asta acum. Dacă mă voi confrunta cu situația mâine, trebuie să dorm. Noapte bună!

Stone văzu ușa dormitorului ei închizându-se, apoi se ridică și se îndreptă spre camera sa, nesigur de ce avea să aducă dimineața.

Capitolul 30

Reuben sparse mai mult de o sută de dolari pentru băuturile și cina cu Angie, dar se gândi că fusese o investiție profitabilă, deoarece află niște lucruri interesante. Cei doi tipi care sfârșiseră în spital și cel care dispăruse îl nemulțumiseră în mod evident pe șeful lor, Jerry Bagger. Din ce motiv, Angie nu știa exact, dar se pare că era vorba despre bani. Din păcate, Angie nu știa nici de ce plecase Bagger la Washington, doar că totul se petrecuse pe neașteptate.

„Te cred și eu“, se gândi Reuben.

După al treilea pahar de „Dark and Stormy“, un amestec de rom și bere de ghimber din care Reuben încercă o înghițitură și aproape îi veni să verse, Angie zise:

– Se întâmplă chestii ciudate pe-aici în ultima vreme. Am un amic care lucrează la contabilitatea cazinoului. Mi-a spus că a primit instrucțiuni stricte să facă tot posibilul să întârzie o verificare a registrelor cazinoului de către Comisia de Control.

– Tipul ăsta, Bagger, are probleme cu banii?

Ea scutură din cap.

– Nu văd cum ar putea. Cazinoul Pompei e ca și Imprimeria Națională. E o mină de aur, iar domnul Bagger e cel mai deștept administrator din oraș – strâns la pungă – și știe cum să facă un ban.

– Ceva trebuie să se fi întâmplat totuși, insistă Reuben. Poate că tipii care au luat bătaie și cel care a dispărut au dat-o în bară cu banii cazinoului. Poate că îl storceau de bani, Bagger a aflat și a luat biciul din cui.

– Domnul Bagger nu e prost. În zilele astea nu mai rupi genunchii oamenilor; asmuți polițaii sau avocații pe escroci. Deci, aici trebuie să se fi întâmplat ceva foarte important, iar el a luat-o ca pe-o ofensă personală.

– Poliția nu investighează cazul?

Ea păru neîncrezătoare.

– Domnul Bagger știe pe cine să ungă. Și știi tu câți bani aduce Pompei statului New Jersey din impozite?

Reuben încuviință gânditor.

– Probabil i-a plătit pe cei doi din spital. Iar celălalt tip n-o să ci-ripească nimic la poliție.

– Morții nu vorbesc, ai dreptate. Angie veni mai aproape de Reuben pe bancheta separeului unde erau așezați. Îi mângâie coapsa cu mâna și apoi o lăsă să se odihnească acolo. Dar destul cu discuțiile de afaceri, spune-mi ceva despre tine. Ai jucat cumva fotbal profesionist? Ești foarte masiv. Îl strânse de picior și se sprijini de el.

– Puțin, în facultate. Am fost de vreo două ori în Vietnam. Câteva medalii, câteva bucăți de șrapnel.

– Serios? Unde? Aici? Îl împunse jucăușă cu degetul în piept.

– Să zicem doar că n-o să mai am copii pe viitor. Lui Reuben nu-i venea să creadă că-i spunea o astfel de minciună unei femei care voia în mod evident să se culce cu el, dar îl preocupau alte lucruri momentan.

Angie rămase cu gura căscată de uimire.

– Nota, vă rog, îi strigă Reuben chelnerului când trecu pe lângă ei.

Capitolul 31

În vreme ce Reuben o dezamăgea pe Angie, Milton încerca un nou sistem despre care citise la jocul de zaruri. Deocamdată nu-i mergea atât de bine pe cât ar fi vrut. Ce-i drept, câştigase opt mii de dolari destul de repede; el avea însă standarde mai înalte decât majoritatea oamenilor. Totuşi, ceilalţi jucători se adunaseră în jurul mesei şi-i spuneau că e cel mai tare, tatăl lor. Mai mult de doisprezece dintre aceştia pariau după exemplul său, sperând cu disperare că el avea să-i conducă pe toţi spre mari bogăţii sau măcar le va permite să recupereze o parte din banii pe care îi pierduseră până acum în favoarea lui Jerry Bagger.

Femei cu sânii gata să se reverse din maieurile fără bretele sorbeau cocteiluri şi se înghesuiau în jurul său, împungându-l cu pieptul în umeri şi stropindu-l cu băutură pe cămaşă. Pe deasupra, îl sâcâiau cu întrebări prosteşti despre tehnica sa. Milton nu ştia că sunt angajate ale cazinoului, a căror treabă era să distragă concentrarea jucătorilor norocoşi, sperând să le strice astfel şi jocul. Dar asta nu avea nici o importanţă. Era nevoie de mai mult decât câteva perechi de sânii gonflabili şi întrebări stupide pentru ca Milton Farb să-şi piardă puterea de concentrare.

Cei doi crupieri şi responsabilul cu strânsul zarurilor urmăreau atent acţiunea, ţinând evidenţa pariurilor şi supraveghind tot ce se întâmpla în jur, inclusiv pe cei care stăteau lângă balustradă şi pe cei dornici să intre în joc. Momentan, nu prea mai era loc la masa de joc, dar, dacă cineva reuşea să atragă atenţia crupierului şi avea destule jetoane, putea să intre. Iar asta era o masă la care toată lumea voia să joace.

Pit managerul stătea impasibil în spate, observând tot ce se întâmpla. El reprezenta cea mai înaltă instanță în cazul în care erau probleme, și era treaba lui să se ocupe întotdeauna de bunul mers al cazinoului, dând în același timp iluzia că era corect cu jucătorii. Lumea cazinourilor nu e pentru cei simțitori din fire, iar singurul zeu la care se închină e banul. La sfârșitul zilei, cazinoul trebuia să păstreze mai mulți bani decât plătea. Acest șef însă era îngrijorat, deoarece avea destulă experiență ca să recunoască un jucător cu adevărat prolific atunci când îl vedea. Cazinoul avea să și-o ia serios; avea el un presentiment.

Masa stabilise un pariu minim de cincizeci de dolari și unul maxim de zece mii, iar Milton avansa pariurile cu o precizie chirurgicală. Își dăduse de mult seama de toate probabilitățile statistice, și acum își puneia cunoștințele în practică. Nimerise un șapte la prima încercare, singura dată când acel număr ar fi putut fi norocos. Câștigase cinci sute de dolari la acea aruncare, cu un pariu inițial agresiv, și nu se mai uitase înapoi. Întorcea în favoarea sa pariurile *odds*, folosind mai întâi combinațiile de cinci, șase și opt, apoi de nouă și cinci, și cele mai profitabile, dar mai puțin probabile, zece și patru, cu finețea unui maestru cu zeci de ani vechime. Nimerise un patru improbabil de două ori și câte un opt și un zece la fel de improbabile. Făcuse de șase ori punctele scontate la aruncare, iar presiunea se acumula.

În cele din urmă, pit managerul, neliniștit, ordonă schimbarea personalului de la masă. Crupierii și responsabilul cu adunarea zarurilor fură mai mult decât ușor nemulțumiți, iar expresia lor acră arăta acest lucru. Angajații primeau bacșișuri la finalul rundei când un jucător câștiga în stil mare, așa că oamenii ăștia nu aveau să vadă nici un ban din câștigurile lui Milton. Ordinul pit managerului era însă lege. Luase hotărârea pentru a-l potoli pe Milton și pe cei de la masă. Dar o asemenea mișcare, deși permisă de reguli, era întotdeauna antipatică, și urlete de protest se înălțară din jurul mesei.

Doi agenți de securitate se apropiară frumușel de masă după ce pit managerul îi chemase. Văzând siluetele masive care se apropiau, mulțimea se calmă rapid.

Însă planul pit managerului nu funcționează, deoarece Milton nimeri totalul de încă trei ori pe parcursul unui șir de pariuri complicate. Câștigase peste douăzeci și cinci de mii. Dacă nu dădea cumva cu zarurile jos de pe masă, crupierul nu putea să le schimbe, așa că îngrijoratul șef nu mai avea la dispoziție multe șmecherii. Stătu doar deoparte și privi cum Milton continua să sece de bani cazinoul Pompei.

O tăcere plină de uimire se așternu peste cei de la masă când Milton parie cinci sute de dolari că va nimeri un total de trei, o combinație rară. Când zarurile arătară unu și doi, încasă un câștig cu șanse de cincisprezece la unu, transformând cei cinci sute de dolari în șapte mii cinci sute. Avea acum treizeci și cinci de mii de dolari în total.

Pit managerul, transpirat tot, fu nevoit să-și joace ultima carte, făcându-i un semn discret cu capul unui angajat sub acoperire al cazinoului care juca la masă. Bărbatul plasă imediat un pariu pe numărul șapte. Asta, de fapt, însemna că pariază împotriva lui Milton, deoarece, dacă nimerea șapte sau „zaruri“, se termina cu ascensiunea sa fulminantă și toate sumele pariate erau pierdute. În lumea jocurilor de noroc, se credea că pariutul împotriva unui jucător norocos genera karma negativă, storcând energia de la masă și făcându-l pe acesta să-și piardă norocul. Mulțimea începu de îndată să mormăie la tipul sub acoperire care pariase „zaruri“. Unul dintre oamenii de pe margine îi dădu chiar un ghiont, dar paza interveni și potoli minirăscoala.

Milton nu-și dădu seama de încercarea evidentă a cazinoului de a-l deturna de pe traiectorie. În timp ce mulțimea îl privea uimită, el plasă calm jetoane în valoare de o mie de dolari pe *boxcars* sau combinația de șase cu șase. Aceasta, alături de pariul *snake eyes*, era cea mai agresivă mișcare pe care o puteai face la masa de zaruri, deoarece puteai câștiga cu o cotă de treizeci la unu. Totuși, fiindcă era un pariu unic, dacă nu scotea un șase dublu la următoarea aruncare, Milton pierdea banii. Astfel, să pariezi o mie de parai pe combinația *boxcars* era considerată o nebunie.

La masă domnea o tăcere absolută. Nu era un centimetru liber în jurul mesei, iar privitorii se așezaseră și câte șase în spatele fiecărui jucător, chinându-se să vadă acțiunea. Nici o veste nu se răspândea

mai repede prin cazinou decât cea despre un jucător de zaruri norocos și cu un succes uriaș.

Miton îi aruncă o privire pit managerului.

– Tu te simți norocos? Eu da.

Înainte ca omul, surprins, să poată răspunde, Milton dădu drumul zarurilor. Cele două cuburi se rostogoliră pe pâslă, ocolind frumos toate fișicurile de jetoane de pe masă și lovindu-se de marginea din capătul opus.

Urmă un moment de calm intens, apoi un țipăt colectiv ce străbătu tot cazinoul erupse când zarurile se opriră la combinația de dublu șase. Milton Farb tocmai câștigase treizeci de mii și își dublase aproape câștigul la șaiszeci și cinci de mii. Tipul de lângă el striga de bucurie și-l bătea pe spate. Următoarele cuvinte din gura lui Milton făcură ca uralele să fie înlocuite cu un murmur de neîncredere.

– Vreau să-mi încasez banii, îi spuse el crupierului.

Marea de fețe din jurul mesei ar fi arătat mai potrivite la o înmormântare sau la locul unui accident aviatic.

– Continuă, țipă careva. Ești pe val. Continuă.

– Așa reușesc și eu să plătesc copiilor taxa la facultate, strigă altul. Milton contracară:

– Sunt mai mult deștept decât norocos. Știu când să mă opresc. Adevărul ăsta nu e niciodată bine primit într-un cazinou.

– Du-te dracului! exclamă un bărbat masiv îndreptându-se spre Milton și punându-i o mână cărnoasă pe umăr. Dă-i mai departe cu zarurile alea, m-ai auzit, bulangiule? Toată seara am pierdut până când ai apărut tu. Dă-i mai departe, auzi tu?

– Te-a auzit, interveni o voce în vreme ce o mână mult mai mare se așează pe umărul bărbatului, smucindu-l înapoi.

– Ce mama dracu', scuipe el, întorcându-se cu pumnii strânși. Dădu cu ochii de fața uriașului de Reuben Rhodes care apucase bățul de pe masă și-l ținea ridicat.

Reuben zise:

– Omul a terminat de jucat, așa că-ți sugerez să-l lași să-și ia jetoanele și să-și vadă de drum, înainte să iau bățul ăsta și să ți-l îndes în fundulăla gras.

Capitolul 32

Mai târziu, la un pahar într-un bar, Reuben îl muștraluia pe Milton.

– Fir-ar să fie, mai întâi blackjack, acum zaruri. Ți-am spus să te amesteci prin mulțime, nu să ieși în evidență. Ne îngreunezi treaba dacă te transformi într-un prădător de cazinouri.

Milton părea spăsit.

– Îmi pare rău, Reuben, ai dreptate, sigur. Cred că m-a luat valul. N-o să se mai întâmple.

– Și cum ai de gând să-ți încasezi banii fără să le spui cine ești? Când câștigi în stil mare într-un cazinou, trebuie să completezi declarații de impozite cu numele tău, adresa și numărul de asigurare socială. Vrei ca Bagger să aibă astfel de informații?

– Am citit despre condiția asta. Voi folosi o carte de identitate falsă. N-o să-și dea seama.

– Dar dacă verifică actele printr-o bază de date?

– Cartea de identitate arată că sunt cetățean al Marii Britanii; Statele Unite nu-mi pot impune să plătesc impozite. Și mă îndoiesc că locul ăsta ar avea legături cu vreo bază de date din Anglia.

Suficient de înmuiat, Reuben îi explică lui Milton ce aflate de la Angie.

– Deci, dacă am putea să punem crimele astea în cărcă lui Bagger, Susan va scăpa cu fața curată, zise Milton.

– Ușor de zis, greu de făcut. Un tip ca Bagger știe cum să-și acopere urmele.

– Ei bine, poate că aș putea începe să le descopăr.

– Cum?

– Oliver ne-a spus despre tipul ăsta, Anthony Wallace. Bagger a aflat despre el și aproape că l-a ucis. Ei, *cum* a aflat despre el?

– Nu știu.

– Știu că e târziu, dar sună-i totuși pe Oliver și Susan. Roag-o să-ți spună tot ce poate despre Wallace. Unde stătea, ce făcea, chestii de genul ăsta.

Reuben sună și apoi se întoarce la prietenul său.

– Oliver a trezit-o și a întrebat-o. Wallace stătea în hotelul de vizavi de Pompei. Folosea un pseudonim, Robby Thomas, din Michigan. Un metru șaptezeci și doi, subțire, păr negru, genul de băiat frumușel. Stătea într-o cameră care avea vedere directă spre biroul lui Bagger.

– Asta aveam nevoie să știu. Milton se ridică.

– Unde mergi? îl întreabă Reuben.

– Vizavi. Sunt șanse mari ca Bagger să-și fi dat seama că Wallace îl spionează. În cazul ăsta s-ar fi dus să verifice. Deci, asta am să fac și eu.

– Cum?

– Nu m-am învârtit în preajma lui Susan degeaba. Așteaptă numai.

Mintea ageră a lui Milton puse la cale detaliile pe drumul spre hotelul de vizavi.

Ajuns la recepție, zise:

– Îl caut pe domnul Robert Thomas. Își spune Robby de obicei. Ar trebui să fie cazat aici. Ați putea să-l sunați în cameră?

După o verificare rapidă pe calculator, recepționarul clătină din cap.

– Nu avem nici un oaspete cu acest nume.

Milton păru confuz.

– Foarte ciudat. El și cu fiul meu au fost colegi la Michigan. Plănuiserăm să luăm cina împreună.

– Îmi pare rău, domnule.

– Se poate să fi înțeles greșit data? Secretara mea a aranjat întâlnirea și a mai făcut ea prostii din astea în trecut. M-aș simți groaznic să-l las cu ochii-n soare.

Recepționarul apăsă câteva taste.

– Am avut pe cineva cazat cu numele de Robert Thomas, din Michigan, dar cu ceva timp în urmă.

– Dumnezeule, o concediez pe secretară cum mă întorc acasă. Mă întreb de ce nu m-o fi sunat Robby.

– Cine i-a dat datele dumneavoastră de contact?

Milton scoase un oftat.

– Secretara mea! Idioata! Data greșită, numărul de telefon probabil la fel, dacă s-o fi deranjat să i-l dea totuși.

Recepționarul îl privi cu înțelegere.

– Păi sper că Robby s-a distrat cât a stat aici.

Recepționarul aruncă o privire la monitor.

– Registrul arată că a cerut un masaj. Așa că, dacă ați ratat cina, măcar s-a relaxat.

Milton râse.

– Mamă, un masaj, n-am mai fost la masaj de ani de zile.

– Avem niște angajați foarte pricepuți.

– Trebuie să fii cazat la hotel?

– A, nu, pot să vă fac o programare chiar acum dacă doriți.

– Știți ce, dați-mi aceeași maseuză la care a fost Robby. Așa am putea să povestim despre Robby. E un om remarcabil și sunt sigur că maseuza își amintește de el.

Recepționarul zâmbi.

– Desigur, domnule. O să dau un telefon.

Recepționarul sună la spa, vorbi câteva minute, apoi fața i se înnoură.

– A, da, nu mi-am dat seama că era vorba despre ea. Bine, te sun înapoi.

Închise și se întoarse înspre Milton.

– Mă tem că nu puteți să mergeți la aceeași maseuză, domnule.

– A, nu mai lucrează aici?

– Nu e vorba despre asta. Recepționarul coborî vocea. Ei bine, a murit.

– Doamne ferește! Accident?

– Mă tem că nu v-aș putea spune, domnule.

– Vă înțeleg perfect. Cât de trist. Era tânără?

– Da. Și Cindy era și o persoană tare de treabă.

– Ce să zic... E îngrozitor.

– Ați vrea totuși un masaj la altcineva? Avem un loc liber pentru dumneavoastră chiar acum.

– Da, da, cred că da. Cindy ziceați că o chema?

– Exact. Cindy Johnson.

– Va trebui să-i spun lui Robby.

O oră mai târziu, lui Milton i se făcuse deja un masaj viguros de către o femeie foarte entuziastă, pe nume Helen. Totuși, când el menționează, ca din întâmplare, chestiunea morții lui Cindy, aceasta se întunecă.

– A fost îngrozitor. O chestie de genul astăzi ești, mâine nu mai ești.

– Un accident, am auzit, zise Milton, așezat în salon, învelit într-un halat și sorbind dintr-o ceașcă plină cu apă de izvor.

Helen pufni.

– Accident?

– Nu crezi că a fost asta?

– Nu zic nici așa, nici așa. Nici nu e treaba mea. Dar biata maică-sa e distrusă, asta e sigur.

– Mama ei? Biata femeie. A trebuit să vină în oraș ca să identifice cadavrul?

– Cum? Nu, Dolores locuiește chiar aici. Lucrează la o masă de zaruri la Pompei.

– Vai de mine, de-acolo vin.

– Lumea e mică, aprecie Helen.

– Săraca doamnă Johnson, continuă Milton. Să-ți pierzi așa fiica!

– Știu. Acum e doamna Radnor, s-a recăsătorit. Lui Cin îi plăcea de tatăl ei vitreg, zicea ea.

Milton își termină apa.

– Ei bine, mulțumesc pentru masajul excelent. Mă simt ca nou.

– Oricând, domnule, oricând.

Capitolul 33

Întors la Pompei, Milton îl puse pe Reuben la curent cu descoperirile pe care le făcuse.

Prietenul său păru impresionat.

– La naiba, Milton, *chiar* te-ai molipsit de la Susan.

După ce plasară câteva bancnote de douăzeci de dolari în mâinile potrivite, cei doi primiră indicații către masa lui Dolores Radnor. Milton parie pe unul dintre jucătorii pe val, în timp ce o măsura din priviri pe femeie. Era slabă, cu fața ridată și cu un aer de tristețe perpetuă. După o oră, femeia luă o pauză, iar Milton o urmă la o masă din afara zonei barului, unde aceasta sorbea dintr-o ceașcă de cafea, ținând în mâna liberă o țigară neaprinsă.

Milton zise:

– Doamna Radnor?

Tresărind, femeia îl privi precaută.

– De unde știi cum mă cheamă? E vreo problemă?

– Mă simt oarecum stânjenit, începu Milton, în timp ce Dolores îl privea așteptând. Am trecut prin oraș cu câteva luni în urmă și fiica dumneavoastră mi-a făcut cel mai bun masaj din viața mea.

Buzele femeii începură să tremure.

– Cindy a mea era tare pricepută la masaje. A făcut școală pentru asta, avea și diplomă.

– Știu, știu. Era minunată. Și i-am promis că data viitoare când aveam să vin în oraș, am s-o caut. Vin de la hotel și mi-au spus ce s-a întâmplat. Au fost drăguți că mi-au dat numele dumneavoastră și mi-au spus unde lucrați.

– De ce v-a interesat? întrebă ea, deși expresia sa era acum mai mult tristă decât suspicioasă.

– A fost atât de drăguță cu mine, încât i-am promis că data viitoare când vin o să pun un pariu la zaruri pentru ea.

Dolores îl privi cu mai multă atenție.

– Hei, nu ești tu jucătorul care a ras totul la Masa 7? Am trecut și eu pe-acolo într-o pauză, fiindcă toată lumea vorbea despre asta.

– Chiar eu. Scoase portofelul. Și am vrut să vă dau dumneavoastră partea lui Cindy.

– Domnule, nu trebuie să faceți asta.

– Promisiunea e promisiune. Milton îi înmână douăzeci de bancnote de o sută de dolari.

– Dumnezeu! făcu Dolores.

Încercă să îi înapoieze lui Milton, dar acesta insistă până când îi băgă în buzunar.

– Faptul că dumneavoastră ați venit și mi-ați dat atâția bani e singurul lucru bun care mi s-a întâmplat de multă vreme. Izbucni dintr-odată în plâns.

Milton îi întinse niște șervețele din suportul de pe masă. Femeia își șterse ochii și-și suflă nasul.

– Mulțumesc, zise.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Radnor?

– Poți să-mi spui Dolores. Ați făcut un lucru minunat.

– Helen de la spa mi-a spus că a murit într-un accident. Un accident de mașină?

Fața femeii se încordă.

– Supradoză *accidentală* au zis. Asta e o tâmpenie. Cindy nu a luat droguri în viața ei. Aș fi știut, am luat și eu la viața mea. Drogații se recunosc între ei, dar ea nu era așa.

– Și atunci de ce cred că din cauza asta a murit?

– Substanțele din corpul ei. Și un recipient cu droguri lângă pat și, gata, e o drogată. Dar eu o cunosc pe Cindy. A văzut ce mi-au făcut mie drogurile. Mi-am revenit în cele din urmă, am găsit o slujbă bună și acum asta. Fetița mea nu mai e. Începu să lăcrimeze din nou.

– Încă o dată, îmi pare foarte rău.

Milton se duse să se întâlnească cu Reuben.

– Deci, Cindy îi face lui Tony Wallace, cunoscut și ca Robby Thomas, un masaj, zise Milton. Wallace primește o bătaie soră cu moartea de la Bagger, iar Cindy moare din cauza unei supradoze accidentale, deși se pare că nu consuma droguri.

– Nu poate fi o coincidență, observă Reuben.

– Cel mai probabil Bagger a ordonat să fie ucisă. Mai cercetez pe site-ul cazinoului. Poate găsesc o porțiță de care să mă folosesc.

Plecară fără să-l observe pe bărbatul în costum care-l văzuse pe Milton vorbind cu Dolores. Acesta comunică în stație:

– S-ar putea să avem o mare problemă. Contactează-l pe domnul Bagger.

Capitolul 34

O misiune de recunoaștere și penetrare de ultim moment era singurul motiv pentru care Harry Finn stătea la o coadă dimineața devreme, după ce se întorsese cu avionul în noaptea de dinainte, din vizita făcută mamei sale. În timp ce-l asculta pe bărbatul din fața lui trăncănind, gândurile îi zburau înapoi, la mama sa firavă, dar atât de hotărâtă. Povestea pe care i-o spusese, cum o mai făcuse de sute de ori înainte, era despre Rayfield Solomon, tatăl lui Harry Finn. Solomon fusese un om de o curiozitate intelectuală neobosită și de o integritate de nestrămutat. Muncise pentru țara sa decenii la rând, construindu-și o reputație nu doar ca patriot adevărat, ci și ca om care putea rezolva probleme cu ideile sale, care vedea răspunsul când nimeni altcineva nu putea. Apoi, mai târziu în viață, se îndrăgostise de mama lui și se căsătorise cu ea. După ce se născuse Finn lucrurile începuseră să se schimbe sau, mai exact, să se deterioreze.

După aceea tatăl său a murit, s-a sinucis, s-a pretins, într-un acces de vinovăție. Dar mama lui Finn știa mai bine.

– Erau toate niște minciuni, îi spusese ea de nenumărate ori. Nimic nu era adevărat. Nici despre mine și nici despre el. Au avut motivele lor să-l ucidă.

Finn cunoștea motivele, pentru că mama sa i le inoculase adânc în minte. Cariera lui Rayfield Solomon în slujba țării sale fusese uitată, bunul său renume – mânjit. Însă nu rușinea nemeritată o rănea atât de cumplit pe mama lui Finn, ci faptul că îl pierduse pe bărbatul iubit multmai repede decât ar fi trebuit.

– Nu a meritat nimic din toate astea, îi spusese ea lui Finn. Și acum cineva trebuie să plătească.

Finn își amintea că auzise pentru prima dată povestea asta când avea doar șapte ani, curând după moartea tatălui său. Îl bulversase atunci, insultându-i simțul justiției încă în dezvoltare. Și astăzi încă îl uimea cât de nedrept și de complet putuseră să-l distrugă.

Se eliberă însă de aceste gânduri și se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. În mulțime, alături de el, se mai aflau trei membri ai echipei sale. Doi erau niște studenți pe care îi luase de la birou pentru un pic de aventură pe teren. A treia era o femeie aproape la fel de pricepută în domeniu ca și el.

Cu ajutorul unor dispute și jonglerii puseseră mâna pe câteva bilete VIP pentru un tur al Centrului pentru Vizitatori al Capitoliului, a cărui construcție era aproape terminată. Complexul de 55 740 de metri pătrați, pe trei niveluri, era amplasat în partea de est a Capitoliului, pe un teren mai jos decât acesta. Asta deoarece baza sa era mai mare decât cea a Capitoliului, iar proiectanții nu voiseră să distragă atenția de la construcția istorică. Centrul pentru vizitatori includea cinematografe cu filme istorice, magazine de cadouri, restaurante, o sală festivă, spațiu de expoziție, un amfiteatru și altele, inclusiv un foarte necesar spațiu pentru întâlniri ale Camerei Reprezentanților și Senatului. După deschidere, avea să găzduiască în fiecare an milioane de vizitatori din lumea întreagă. Și, în concordanță cu magnifica reputație a Washingtonului pentru eficiență și integritate, proiectul avea o întârziere de doar câțiva ani și o depășire de buget de doar câteva milioane de dolari.

Finn era foarte intrigat de două elemente: în primul rând, tunelul de legătură dintre centrul pentru vizitatori și Capitoliu, și în al doilea rând, un tunel de serviciu pentru camioanele de livrări. Livrarea pe care o plănuia el era una pe care nici un membru al Congresului nu și-ar fi dorit-o.

Fiecare membru al echipei purta o cameră digitală la butonieră și captau pe ascuns, byte după byte, imaginea subteranului. Tuneluri

neteterminate și holuri coteau în direcții imprevizibile, așa că avea să le fie de mare folos mai târziu lui Finn și oamenilor săi.

Finn îi puse câteva întrebări ghidului, destul de nevinovate în aparență. Dar, ca și în cazul pescuitului la telefon, aceste întrebări erau formulate în mod subtil, ca să ofere informații pe care ghidul nu le-ar fi dezvăluit niciodată cu bună știință. La un semnal, ceilalți membri ai echipei lui Finn puseseră întrebări ajutătoare care scoaseră la iveală și mai multe. Odată ce totul va fi pus cap la cap, ghidul turului le va fi dezvăluit, fără să bănuiască nimic, aproape suficiente informații ca să distrugă Capitoliul și pe toți cei aflați înăuntru.

„Ești cel mai bun prieten al teroriștilor fără ca măcar s-o știi“, se gândi Finn la ghidul amabil.

Afară Finn studie Statuia Libertății, o lucrare în bronz care încorona domul Capitoliului. Era o imagine frumoasă, își zise el. Totuși, nu știa dacă oamenii care lucrau înăuntru meritau o asemenea pană la pălărie. După părerea lui, concepte ca libertate, adevăr și onoare erau ultimul lucru la care se gândeau cei de acolo.

El și echipa străbătură la pas cei aproape șaiszeci de acri de teren care aparțineau de Capitoliu, adunând și mai multe date folositoare. Se întâlniră toți la un restaurant ordinar, gol, de pe Independence Avenue, pentru a analiza rezultatele și a adăuga elemente noi asaltului plănuit asupra Capitoliului.

– Bănuiesc că membrilor Congresului le place să fie în siguranță, observă unul dintre colegi. Pentru că operațiunea pe care o punem noi la cale costă statul o sumă frumușică.

– E doar o picătură pentru bugetul federal, replică femeia. Noi ne întoarcem la birou, Harry. Trebuie să mai încerc un „pescuit la telefon“ pentru misiunea de la Pentagon.

– Voi puteți să vă întoarceți, zise Finn. Eu am altceva de făcut.

Îi lăasă la restaurant și se îndreptă spre Clădirea Hart a Senatului, cel mai nou și mai mare dintre cele trei complexe destinate confortului celor o sută de senatori ai Americii și personalului lor imens. Finn era uimit că o sută de oameni nu-și puteau limita operațiunile într-un spațiu mai mic de *o sută optzeci și cinci de mii de metri pătrați*

pe care clădirile de birouri ale senatului, botezate Hart, Russell și Dirksen îl ofereau împreună. La urma urmei asta însemna mai mult de 1 850 de metri pătrați pe senator. Iar politicienii continuau să ceară clădiri mai mari și mai mulți bani din taxe, cu care să le construiască.

Clădirea Hart a Senatului era amplasată la intersecția Second Street și Constitution și fusese numită după Philip Aloysius Hart, un senator de Michigan care murise în 1976. Răposatul Hart, după cum spunea inscripția de deasupra intrării principale a clădirii, „a fost un om de o integritate desăvârșită“.

„Respectivul s-ar simți destul de singur în Capitoliu în ziua de azi“, se gândi Finn.

Se plimbă prin clădire, admirând atriumul principal, de douăzeci și șapte de metri înălțime, și atracția sa principală, o sculptură *mobile-stabile*, intitulată *Munți și nori* și realizată de celebrul Alexander Calder. Sculptorul venise în D.C. în 1976 pentru a face retușurile finale la lucrare care era enormă – cel mai înalt vârf de munte atingea 15 metri înălțime – și apoi murise brusc în aceeași noapte, după ce se întorsese la New York. Era o mărturie grăitoare a vechii zicale potrivit căreia „Washingtonul poate să-ți afecteze mortal sănătatea“.

Deși se aflau cincizeci de senatori în clădirea Hart, pe Finn nu-l interesa decât unul: Roger Simpson.

Securitatea clădirii, chiar și după 11 septembrie, era de tot râsul. După ce treceai printr-un detector de metale, puteai să mergi cam unde voiai. Finn luă liftul până la etajul unde se afla biroul lui Simpson. N-aveai cum să-l ratezi. Steagul statului Alabama era amplasat la intrare. În timp ce aștepta lângă ușa de sticlă, Finn făcu câteva fotografii cu interiorul, folosindu-se de camera sa minusculă, concentrându-se pe tânăra recepționeră. Luă aminte la toate detaliile de pe etaj și se pregătea să plece, când ușa se deschise și bărbatul ieși, însoțit de un anturaj considerabil.

Roger Simpson era înalt, un metru nouăzeci și patru, și athletic, cu păr blond, presărat cu fire albe peste tot, și aerul calm și distant al unui om obișnuit să i se respecte spațiul personal și să i se urmeze ordinele.

Ușa liftului de la capătul holului se deschise și din el ieși o blondă înaltă. Când o văzu, Simpson zâmbi și înaintă, îmbrățișând-o scurt. La rândul său, aceasta îl sărută pe obraz, gest care, în ochii lui Finn, era doar de fațadă, fără substanță. Aceasta era doamna Simpson, fostă Miss Alabama, cu un MBA de la o universitate din Ivy League. Avea un CV neobișnuit pentru o primă-doamnă.

Finn îi observă pe cei doi bărbați de lângă Simpson. Aveau căști în ureche și purtau arme, posibil agenți secreți. Fără îndoială, Simpson își luase precauții suplimentare, mai ales după ce trei foști membri ai Triple Six și Carter Gray muriseră. Planul lui Finn nu presupunea un atac direct asupra lui Simpson. Singura piesă care putea crea probleme era fotografia lui Rayfield Solomon. Simpson trebuia să știe de ce i se sfârșea viața. Dar Finn avea să găsească o modalitate; întotdeauna găsea.

În liniște, părăsi clădirea.

Capitolul 35

Stone se trezi devreme, dar Annabelle era deja jos, bând un ceai fierbinte în fața șemineului. O salută cu o înclinare a capului și se uită să vadă dacă mai era cineva în jur.

– Suntem doar noi, zise ea fără introducere. Vrei să ieși micul dejun?

Mâncară într-o cameră răcoroasă de lângă bucătărie. Annabelle abia dacă se uită la mâncare, în timp ce Stone își mestecă ouăle și pâinea prăjită aruncându-i câte-o privire din când în când.

– Ai mai primit vești de la Milton și Reuben după ce te-au sunat? întrebă ea. Au mai aflat și altceva?

– Nu încă, dar sunt sigur c-o să auzim în curând de ei.

De îndată ce-și termină Stone ceașca de cafea, Annabelle se ridică în picioare.

– Ești gata?

– Mergem să vedem casa?

– Nu putem. Au dărâmat-o și au ridicat un monstru în locul ei. Dar putem totuși să vedem zona.

Obrajii îi erau roșii și privirea pierdută. Stone se întrebă dacă nu cumva era bolnavă.

Parcă venind cu un răspuns la gândurile sale, ea zise:

– Sunt bine. Doar că n-am prea dormit.

O jumătate de oră mai târziu stăteau în fața locului unde fusese ucisă mama lui Annabelle.

Annabelle zise:

- Aicie. Sau a fost, cel puțin. Casa mamei era doar o căbănuță.

Casa de acum nu era mică. Era o potențială candidată la coperta revistei *Architectural Digest*, o imensitate de o mie de metri pătrați, cu țiglă și turete, chiar lângă ocean.

– Cu cât timp în urmă au dărâmat cabana? întrebă Stone.

– Acum șase ani. Nu mult după ce a fost ucisă. O vedere la ocean bate mereu o crimă brutală.

– Bine, deci cum vrei să procedăm? se interesă el.

– Propun să ne dăm drept tată și fiică, fără supărare, în căutarea unui loc unde să stai la pensie. Găsim un agent imobiliar de pe-aici și începem să punem întrebări.

Mai târziu în acea după-amiază, Annabelle și Stone o urmau pe o femeie scundă, cu părul negru, scurt și cu o siluetă ca un butoi de bere, în jurul unei case de vânzare spațioase. Era la patru mai încolo de locul unde mama lui Annabelle fusese împușcată în cap prin amabilitatea lui Jerry Bagger.

– E adorabilă, tati, ciripi Annabelle în timp ce studiau locuința prost întreținută. Nu înțeleg de ce n-a pus nimeni mâna pe ea.

– În primul rând, nu e tocmai mică. În al doilea, are, în mod evident, nevoie de reparații, zise Stone ferm.

– Haide, tati, făcu Annabelle. E chiar pe faleză. Cauți de mult timp și nu ai găsit nimic potrivit. Nu te-ai vedea petrecându-ți anii de pensie aici? Uită-te numai ce priveliște.

El se întoarse către agentă.

– Casa de la capătul străzii, pe dreapta, e o frumusețe și într-o stare foarte bună. Știți cumva dacă ar vrea să vândă?

– Familia MacIntosh? Nu, nu cred că vor s-o vândă.

Annabelle interveni.

– Familia MacIntosh? Numele nu-mi spune nimic. Dar știam o familie care a locuit acolo. Nu îi cunoșteam prea bine, știți, printr-un prieten al unui prieten. Am fost în vizită la ei o dată; de asta căutăm ceva în zonă, de fapt. Îmi amintesc că era foarte frumos.

– Locuiesc aici de mult timp, vă mai amintiți cum îi chema?

Annabelle se prefăcu că se gândește.

– Connor sau Conway. Nu, Conroy, exact Conroy.

– Nu cumva Tammy Conroy? întrebă agenta.

– Cred că da, da. Acum îmi amintesc. O femeie cu păr roșcat, înaltă, slabă,.

Agentă păru tulburată.

– Tammy Conroy, Dumnezeu! Sunteți sigură?

– De ce, s-a întâmplat ceva? întrebă Annabelle.

– Cât de bine o cunoșteți?

– Cum v-am spus, prin niște prieteni. De ce?

– Ei bine, cred că tot o să aflați mai devreme sau mai târziu. Cu câțiva ani în urmă Tammy Conroy a fost ucisă într-o căbănuță care se afla acolo unde e acum casa familiei MacIntosh.

– Ucisă! Annabelle îl apucă pe Stone de braț.

– Ucisă, vreți să spuneți accidental? se interesă Stone.

– De fapt, nu, a fost, ei bine, asasinată. Femeia adăugă repede: Dar de-atunci nu s-a mai petrecut nici o crimă. E un loc foarte sigur.

– L-au prins pe făptaș? întrebă Annabelle.

Agentă păru și mai stânjenită.

– De fapt, nu, nu l-au prins.

Stone zise:

– La naiba, ar putea să fie încă în libertate, așteptând să ucidă din nou. Poate are o fixație în legătură cu cartierul ăsta. S-au văzut și lucruri mai ciudate.

– Nu cred că e cazul, replică agenta. Înainte să se mute aici femeia care a fost omorâtă, locul era al unei văduve în vârstă. A murit de bătrânețe, iar fiul său i-a vândut casa doamnei Conroy. De fapt, eu l-am reprezentat pe proprietar în tranzacție.

– Poate că soțul ei a fost vinovatul, sugerează Annabelle. Adică, dacă era căsătorită. Sunt atâtea crime în familie. E îngrozitor!

– A existat *într-adevăr* un soț, nu-mi amintesc numele lui acum. Dar cred că el plecase deja la vremea când ea a fost ucisă. Cel puțin poliția nu l-a considerat suspect. Eu am crezut mereu că vreun străin trebuie s-o fi făcut. Tammy era retrasă. Nici nu cred că avea copii. Dar asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă și, cum v-am mai spus, e o zonă foarte sigură. Și acum n-ați vrea să vedeți interiorul casei?

După un tur rapid al casei, luară cartea de vizită a doamnei și-i promiseră că o vor suna.

În mașină, Annabelle scoase o eșarfă din buzunar și o mângâie ușor.

– Ce e aia?

– O eșarfă de la mama mea. Mi-a dat-o de ziua mea. A fost ultimul lucru pe care a apucat să mi-l mai dea.

– Îmi pare rău, Annabelle.

Ea se lăsă în scaun și-și închise ochii.

– Nici măcar nu am putut merge la înmormântare. Am auzit zvonuri cum că Bagger a fost implicat și că tata a scăpat basma curată, ca de obicei. Știam că Bagger avea să supravegheze locul. Nu am fost niciodată la ea la mormânt.

– Și crezi că tatăl tău a murit?

– Să zicem doar că, dacă ar fi să mi se împlinească visul, da.

În timp ce conducea de-a lungul străzii, lumina semaforului se schimbă și Stone opri mașina.

Annabelle se uită din întâmplare la un bărbat înalt și slab care ieșea dintr-un bar, iar fața îi împietri.

Stone îi observă expresia și o întrebă:

– Ce e?

– Bărbatul care a ieșit din barul de vizavi, șopti ea în timp ce el o privea.

Stone aruncă o privire în direcția lui.

– Ce-i cu el?

– E tatăl meu, Paddy Conroy.

Capitolul 36

– Oprește, Oliver, strigă Annabelle.
– Ce vrei să faci?
– Momentan, încerc din răputeri să nu vomit. Își sprijini bărbia de bord, dar rămase cu ochii la tatăl său. Doamne, parc-aș vedea o fantomă.

Se lăsă ușor pe spate și-și șterse fruntea umedă de sudoare.

– Ce vrei să faci? o întrebă el din nou.
– Nu știu. Parcă mi-a stat mintea-n loc.
– Bine, o să decid eu. Îl urmărim. S-ar putea să ducă la ceva folositor.

– Ticălosul a lăsat-o pe mama să moară. Stone observă că Annabelle strângea mânerul scaunului cu atâta putere, încât degetele i se albișeră. Îi puse o mână liniștitoare pe umăr.

– Te înțeleg, Annabelle. Înțeleg foarte bine cum și de ce oamenii trăiesc sau mor din motive nepotrivite. Și știu că a fost un șoc pentru tine să afli că tatăl tău e în viață și, mai mult, chiar aici. Dar trebuie să ne ținem firea. Nu-mi vine să cred că prezența lui aici e o coincidență. Ție?

Ea scutură din cap.

– Deci, o să-l urmărim, continuă el. Te crezi în stare? Sau vrei să te las la pensiune? Pot s-o fac și singur.

– Nu, vreau să iau și eu parte, zise ea aprigă. Apoi adăugă cu mai mult calm: Mă simt bine acum, Oliver. Mulțumesc. Îi strânse mâna recunoscătoare.

Îl priviră amândoi pe Paddy Conroy care se urca într-o rablă de camionetă parcată pe stradă.

Călătoria dură doar zece minute. În acest timp, se îndepărtaseră bine de centru și intraseră în zona rurală. Când camioneta viră să intre pe niște porți de fier forjat, Annabelle își trase repede răsuflarea.

Stone așteaptă câteva momente, apoi intră și el pe poarta cimitirului Mt. Holy. Câteva minute mai târziu se dădură jos din mașină și se furișară nevăzuți spre un pâlț de copaci. Din ascunzătoarea lor, priviră cum Paddy își târâi picioarele până lângă o placă comemorativă. Scoase câteva flori din haina ponosită, îngenunche și le așeză pe pământ.

Își scoase pălăria, dând la iveală un păr cărunt și des, își împreună mâinile și păru să se roage. La un moment dat auziră un geamăt lung, răsunător, venind din direcția sa. Băgă mâna în buzunar, scoase o batistă și-și șterse fața.

– Mormântul mamei tale? întrebă Stone.

Ea încuviință scurt și tăios.

– Cum ziceam, nu am venit niciodată să-l văd, dar m-am interesat unde se află.

– Pare că jelește.

– Ticălosul o face doar ca să nu se simtă atât de vinovat pentru ce a făcut. Nu s-a schimbat deloc.

– Oamenii chiar se mai schimbă, observă Stone.

– El nu, niciodată. Annabelle îl apucă de braț când el plecă de lângă ea. Oliver, ce faci?

– Îți testezi teoria.

Înainte ca ea să-l poată opri, el ieși din ascunzătoare și se îndreptă spre Paddy. Stone încetini, dând impresia că citește pietrele comemorative înainte să se oprească la una aflată la două morminte distanță de locul unde Paddy plângea în genunchi.

Stone începu pe un ton blând:

– N-am vrut să vă încalc intimitatea. N-am mai fost să văd mormântul mătușii mele de câțiva ani. Am vrut să-i aduc un omagiu.

Paddy își înalță privirea și-și șterse fața lată cu o batistă.

– E un cimitir public, prietene.

Stone îngenunche în fața plăcii pe care o alesese, dar cu coada ochiului îl observa pe Paddy.

– Cimitirele astea parcă te lasă fără puteri, nu vi se pare? reluă el pe un ton scăzut.

Paddy încuviință.

– E penitență, știți, pentru cei vii. Și un avertisment pentru noi toți.

– Avertisment? Stone se întoarse să-l privească. Și atunci știu. Paddy Conroy era pe moarte. Se vedea după tenta cenușie a feței sale albe și supte, după corpul uscățiv și mâinile tremurânde.

Paddy încuviință din cap.

– Uitați-vă la toate mormintele astea. Ridică o mână nesigură. Toți acești morți care așteaptă ca Atotputernicul să se pogoare și să le spună încotro se îndreaptă. Așteaptă în pământ sau în Purgatoriu, depinde de credință. Așteaptă ca Dumnezeu să se pogoare și să le spună. Pentru eternitate.

– În rai sau în iad, zise și Stone, încuviințând din cap.

– Vă plac jocurile de noroc?

Stone scutură din cap.

– Eu mi-am petrecut întreaga viață pariind pe diverse lucruri. Dar, dacă v-ar plăcea totuși jocurile de noroc, câte credeți că pot fi câștigătoare și câte nu?

– Să sperăm că cele câștigătoare sunt mai numeroase decât cele necâștigătoare.

– V-ați pierde toți banii, să știți.

– Mai mulți oameni răi decât buni, nu-i așa?

– Eu, de exemplu. Chiar aș putea de pe-acum să-mi aleg un loc frumos și înșorit sub talpa iadului. Nici o îndoială unde merge băiatu’.

– Aveți regrete?

– Regrete? Domnule, dacă regretele ar fi dolari, eu aș fi domnul Bill Gates. Paddy se aplecă și sărută piatra. Adio, draga mea Tammy. Să te odihnești în pace. Se ridică în picioare un pic nesigur și-și puse pălăria. Se întoarse către Stone: Doamna de aici, ea va merge în rai. Știți de ce?

Stone scutură din cap.

– Pentru că e o sfântă. E o sfântă pentru că l-a îndurat pe unu’ ca mine. Și numa’ pentru asta, în Ziua Judecății, Sfântul Petru o va primi cu brațele deschise. De-aș fi acolo s-o pot vedea!

Capitolul 37

Era dimineață devreme. Jerry Bagger se afla în apartamentul său, într-un hotel de fițe, gândindu-se serios că ar trebui să mărească tariful camerelor de la Pompei. Pentru el, priveliștea Casei Albe nu făcea o mie de dolari pe noapte. Pe când admira el casa președintelui de la fereastră, un membru al echipei sale de securitate, Mike, intră în cameră.

– Am primit un telefon de la cazinou aseară târziu, dar n-am vrut să vă trezim. Un tip vorbea cu Dolores.

Bagger se întoarse.

– *Despre ce vorbeau?*

– Din ce a auzit omul nostru, au menționat numele fetei de câteva ori.

– Draga de Cindy, făcu Bagger domol. Mă gândesc că Dolores încă își regretă fata. Cine e tipul? Polițai? Federal?

– Acuma verificăm. Și mai are un tip cu el. I-am pus sub urmărire. Stau la o speluncă, nu undeva pe Boardwalk.

– Păi, verificați mai repede.

– Și dacă e polițai?

– Îmi dați de veste. Vedem atunci. Să omori un polițist e cu totul altă treabă. Omori unul, apar alții, la fel și cu federalii. Stai cu ochii pe situație. Verifică să vezi pe unde mai umblă tipu' ăsta. Bagger se așeză, iar Mike se îndreptă spre ușă. Ia stai oleacă, Mike, a sunat labagiul ăla de republican amish?

– Nu, domnule.

– Știi că povestea lui părea în regulă, da' de ce mi se pare mie că minte de rupe?

– Aveți cele mai bune instincte dintre toți oamenii pe care-i știu, domnule Bagger.

„Nu destul de bune, se gândi Bagger. Annabelle Conroy m-a apucat de boașe și m-a stors de bani.“

– Vreți să avem o mică discuție cu el?

Bagger clătină din cap.

– Nu încă. Dar țineți-vă după el. Vreau să văd unde merge noaptea tipu' ăsta cu cărțile lui rare.

– Deci, mai rămânem în oraș?

Bagger privi pe fereastră.

– De ce nu? Locul începe să-mi placă. Arată spre Casa Albă. Uită-te acolo, Mike. Aia e casa președintelui, cel mai puternic nenorocit din lume. O dată să dea din cap și o țară întreagă e ștearsă de bomba atomică. Dacă se bășește, bursa scade cu o mie de puncte. E înconjurat de armată. Orice vrea primește. Bagger pocni din degete. Uite-așa. O muie în Biroul Oval, taxe mici pentru bogătași, invazia altor țări, poate și s-o ciupească de fund pe regină, orice. Pentru că el e barosanu'. Am tot respectul pentru asta. Tipul face doar patru sute de mii de dolari pe an, da' avantajele sunt mortale și zboară gratis într-un avion mult mai mare decât al meu. Dar, cu toate astea, știi ce, Mike?

– Ce, domnu' Bagger?

– Odată ce nu mai e în funcție, devine un nimic. Dar eu sunt tot Jerry Bagger.

Capitolul 38

Harry Finn privi cum fiul său cel mic, Patrick, încearcă să lovească și apoi ratează o minge aruncată la nivelul ochilor. Părinții de pe locurile din spatele lui Finn mormăiră, arbitrul strigă a treia lovitură și jocul se încheie. Patrick îl lăsase pe jucătorul care ar fi putut egala la baza a doua, iar cel care ar fi putut aduce victoria era chiar el însuși, la baza-casă. Băiatul de zece ani se îndreptă abătut înapoi la banca echipei, târând bâta după el, în vreme ce echipa adversă începu să sărbătorească. Antrenorul lui Patrick le spuse câteva cuvinte încurajatoare, băieții luară gustarea de după meci – care pentru mulți reprezintă apogeul serii –, iar părinții le adunară pe viitoarele staruri ale sportului ca să le ducă acasă.

Patrick rămase așezat pe bancă, cu casca și mănușile puse, ca și cum ar fi așteptat o altă șansă de a trimite mingea peste gard. Finn îi aduse o gustare și se așeză lângă el pe bancă.

– Ai făcut un joc grozav, Pat, zise el, întinzându-i băiatului o pungă de chipsuri și un Gatorade de portocale. Sunt mândru de tine!

– Am ratat, tată. *Am pierdut* meciul pentru întreaga echipă.

– Dar ai și ajuns la bază de două ori, ai marcat de ambele dăți și i-ai ajutat să mai marcheze două. Iar când ai jucat pe poziția de central, ai prins o minge care era peste gard, cu doi oameni și doi eliminați. Ai salvat trei puncte așa. Îl bătu pe umăr. Ai făcut un joc bun. Dar nu poți să le câștigi pe toate.

– Și acum ai să-mi spui că înfrângerile întăresc caracterul?

– Da, exact. Dar să nu-ți faci un obicei din asta. Nimănui nu-i plac învinșii. Îi dădu în joacă o palmă peste cască. Și, dacă n-ai de gând să mănânci chipsurile alea, le iau eu. Îi înhăță punga.

– Hei, astea-s ale mele. Le merit.

– Credeam că ai pierdut meciul pentru întreaga echipă.

– Dacă nu aş fi fost eu, n-am fi fost nici măcar aproape de victorie.

– Ți-ai dat în sfârșit seama, ha? Știam că undeva, pe-acolo, se găsește mintea familiei Finn. Îl bătu ușor cu pumnul în cască. Și scoate-ți chestia asta, ești și așa destul de tare de cap.

– Vai, tati, mulțumesc pentru sprijin.

– Ce zici să mâncăm ceva în drum spre casă?

Patrick păru plăcut surprins.

– Doar noi doi?

– Doar noi doi.

– N-o să se supere David?

– Fratele tău are treisprezece ani. Nu prea-i place să stea cu bătrânul lui tată la vârsta asta. Nu sunt îndeajuns de *cool* și de deștept. Asta o să se schimbe în vreo zece ani, când o să fie înglodat în datorii din cauza taxelor de facultate, n-o să-și poată găsi o slujbă, și atunci o să fiu din nou grozav.

– Eu cred că ești deștept. Și *cool*.

– Asta îmi place mie la tine. Când se îndreptau spre mașină, Finn îl ridică pe Patrick pe umeri și o luă la fugă. Ajungând în parcare, Finn, cu răsufierea tăiată, își lăsă fiul jos.

Râzând, Patrick îl întrebă:

– Tati, de ce mă tot ridici pe umeri?

Un zâmbet îi îndulci trăsăturile și ochii i se umeziră un pic.

– Pentru că destul de curând n-o să mai pot face asta, fiule. Vei fi prea mare. Și, chiar dacă n-ai fi, n-ai mai vrea să fac așa ceva.

– E o chestie chiar așa de importantă? zise Patrick, ronțăindu-și chipsurile.

Finn descuie ușa și aruncă geanta fiului său înăuntru.

– Da, este. Vei înțelege foarte bine când vei fi tată.

Mâncară la un fast-food la vreun kilometru și jumătate de casă.

Patrick zise:

Ce-mi place mâncarea asta; e numai grăsime.

– Bucură-te de ea cât mai poți. Când ai să fii de vârsta mea, corpul tău o să se împace mai greu cu ea.

Patrick își îndesă un cartof prăjit în gură și zise:

– Ce mai face bunica?

Finn deveni un pic mai rigid.

– Mami zice că ai fost s-o vizitezi. Cum se simte?

– Bine. De fapt, nu prea grozav.

– Cum de nu mai mergem s-o vedem?

– Nu cred că ar vrea s-o vedeți în starea asta.

– Nu-mi pasă mie de asta. Mă distram cu ea chiar și când vorbea puțin ciudat.

– Da, așa e, zise Finn, privind în jos la cheeseburgerul său mâncat pe jumătate, pierzându-și brusc apetitul. Poate că vom merge la ea în curând.

– Știi, tati, nu prea arată a irlandeză.

Finn se gândi la femeia înaltă, cu umeri largi și trăsături aspru cizelate, aproape întunecate, pe care atâția est-europeni din generația ei le posedau. Îi era aproape imposibil să împace acea imagine cu masa uscată în care se transformase mama sa. Fiul său avea dreptate, nu arăta a irlandeză, pentru că nici nu era. Totuși, Finn semăna mai mult cu mama decât cu tatăl său. Îi răspunse grăbit.

– Nici nu e. Bunicul tău era irlandez. Nu-i făcea plăcere să-și mintă fiul, dar știa că nu era posibil să-i spună adevărul în această chestiune. Da, tatăl său, irlandezul evreu.

– Ai zis că era un tip de treabă.

– Foarte.

– Aș fi vrut să-l cunosc.

„Și eu, se gândi Finn. Mult mai mult decât am avut ocazia.“

– Și atunci de unde e bunica?

– Bunica ta are mai multe origini, îi răspunse el vag.

Când ajunseră acasă, Mandy îi întâmpină la ușă. După ce îl trimise pe Patrick să se schimbe pentru culcare, zise:

– Harry, ar trebui să mergi la Susie la școală mâine. E ziua carierei.

– Mandy, ți-am spus că nu prea mă simt în largul meu să fac asta.
 – Toți ceilalți părinți o fac. N-o putem lăsa pe Susie pe dinafară.
 M-aș duce eu, dar nu cred că gătitul, curățenia și șofatul reprezintă o carieră.

El o sărută.

– Pentru mine, da. Ești cea mai muncitoare persoană pe care-o cunosc.

– Trebuie să mergi, Harry. Susie o să fie dezamăgită dacă nu mergi.

– Haide, draga mea. Înțelege-mă și tu.

– Bine, dar, dacă ai de gând să te fofilezi, du-te și spune-i. Te așteaptă în pat, e trează.

Mandy plecă lăsându-l pe Finn în picioare lângă ușă. Mormăind, își târî picioarele în sus pe scări.

Susie stătea sprijinită de speteaza patului, înconjurată de animalele sale de pluș. Avea unsprezece pe care le păstra pe pat; nu putea să doarmă fără ele. Le numea îngerii ei păzitori. La picioarele patului mai erau încă zece animale de pluș. Ăștia erau „Cavalerii Mesei Rotunde“.

Îl privi cu ochii ei mari și albaștri, trecând direct la subiect.

– Vii mâine, tati?

– Tocmai vorbeam cu mama ta despre asta.

– Astăzi a venit mama lui Jimmy Pott. E biolog marin. Susie pronunță cuvintele încet, scărpinându-și obrazul. Nu știu ce e aia, dar, tati, ne-a adus niște pești vii.

– Pare foarte interesant.

– Știu că și tu o să fii la fel. Le-am spus tuturor despre tine.

– Ce le-ai spus? Susie nu avea nici o idee cu se ocupa el.

– Că ai fost soldat.

– Da, așa e, am fost.

– Le-am spus tuturor că ai fost în Marină. Și că ai fost un *pescăruș*, adăugă ea plină de importanță.

Finn se strădui din răspuțeri să nu râdă în timp ce-i explica cum el fusese un *pușcaș*, iar nu un *pescăruș* marin.

– Nu uita, draga mea, în zona asta sunt mulți oameni care au fost în armată. Nu e ceva chiar atât de special.

– Dar tu o să fii cel mai bun, tati, știu asta. Te rog să vii, te rog! Îl trase de mânecă, apoi îl înconjură cu brațele.

În această situație, care tată ar fi putut zice nu?

– Bine, dragă, voi fi acolo.

Când vru să stingă lumina și să plece, Susie zise:

– Tati, pot să te-ntreb ceva?

– Sigur, ce e?

– Când erai soldat, ai ucis vreodată pe cineva?

Finn se sprijini de ușă. Nu era o întrebare la care se aștepta.

Susie adăugă:

– Fiindcă Joey Menkel a zis că tatăl său a ucis mulți oameni în Irak. Și el a fost soldat. Tu ai ucis pe cineva?

Finn se așeză din nou lângă fiica sa, îi luă mâna și zise încet:

– Când se luptă între ei, oamenii se rănesc, draga mea. Nu e niciodată bine să rănești pe cineva. Iar soldații nu fac asta decât ca să se apere pe ei înșiși și țara lor, locul unde trăiesc familiile lor.

– Dar tu ai făcut-o? insistă ea.

– Ne vedem mâine la școală. Somn ușor! O sărută pe frunte și ieși aproape în pas alergător din cameră.

Un minut mai târziu era în garaj. Acolo ținea seiful cu arme. Cântărea aproape cinci sute de kilograme și avea un sistem de închidere biometric, cu cheie și combinație, pe care doar el îl putea deschide. Descuie ușa grea și scoase o altă cutie, mai mică, protejată, de asemenea, cu cheie și cu combinație. Deschizând-o, luă dosarul, îl puse pe masa de lucru și începu să-l răsfoiască. Fotografiiile, rapoartele se decoloraseră, dar reușeau întotdeauna să trezească în el o furie aproape incontrollabilă. Citi cuvintele cu voce tare: „Rayfield Solomon, bănuț de trădare, se sinucide în America de Sud“. Se uită la poza lui Rayfield Solomon, tatăl său, un om mort, cu o gaură în tâmpla dreaptă și lăsând în urmă moștenirea unui trădător de țară.

Finn mai simțea furia și în această seară, dar nu era la fel ca în celelalte dăți când privise ultima epavă a trecutului tatălui său, și asta datorită întrebării unei fete:

„Tu ai ucis vreodată pe cineva, tati?”

Da, dragă, tati *a ucis*.

Încuie lucrurile la loc și stinse lumina din garaj. Nu se mai întoarse în casă. Ieși să se plimbe. Se plimbă până se făcu miezul nopții. Când se întoarse acasă, toți dormeau de mult. Soția sa era obișnuită cu hoinărelile lui târzii prin cartier. Se strecură în camera lui Susie, se așază pe pat și-i privi pieptul ridicându-se și coborând, cu mâna încleștată pe unul dintre prețioșii săi îngeri păzitori.

Când se iviră zorii, Finn plecă de lângă fiica sa, făcu un duș, se îmbracă și se pregăti să meargă la școală să vorbească despre meseria de soldat. Bineînțeles, nu avea să le vorbească despre cea de asasin. Deși el asta era.

Străbătând coridorul spre sala clasei a treia, unde învăța fiica sa, o mică fisură apăru în zidul imaginar care-l separa pe Harry Finn de celălalt bărbat care trebuia să fie. E îndoielnic ca el să-și fi dat măcar seama de asta. Deschise ușa clasei și fu aproape doborât de fiica sa care zbură din celălalt capăt al sălii să-l îmbrățișeze.

– El e tati al meu, își anunță ea colegii cu mândrie. Și e un pușcaș, nu un pescăruș. Și e un om bun.

„Oare?” se gândi Harry Finn.

Capitolul 39

Stone îi relatează lui Annabelle conversația pe care o avusese cu tatăl ei la mormânt.

- Pare să fie pe moarte.
- Mă bucur să aud asta.
- Și pare să se simtă cu adevărat vinovat pentru ce i s-a întâmplat mamei tale.
- Mă îndoiesc serios.
- Vrei să-l urmărim?
- Nu, vreau să-l omorâm.
- Bine, atunci ce facem? Investigăm prin oraș?
- Nu. Hai să ne întoarcem la han. Am nevoie să beau ceva și vreau să o fac în intimitatea camerei mele.

Stone o lăasă la han și pleacă din nou. Conduse pe puținele străzi ale orașului, până când văzu camioneta lui Paddy parcată lângă bordură. Și tatăl, și fiica avuseseră aceeași idee. Parcă mașina și intră.

Barul era murdar și întunecat. La ora aceasta a după-amiezii nu se afla decât un singur om la bar, cu o halbă înainte. Stone se așează lângă Paddy care abia dacă-și ridică privirea.

- Se pare că cimitirele ne fac sete, zise Stone.

Paddy îl privi pieziș și luă o înghițitură de bere. Pleoapele îi erau căzute, pielea chiar mai cenușie înăuntrul barului decât fusese la lumina soarelui.

- Nu mi-a trebuit niciodată un motiv să beau o bere sau două, răspunse Paddy cu limba ușor împleticită.
- Oliver mă cheamă, făcu Stone, întinzându-i mâna.

Paddy nu i-o strânse; îl studie pe Stone cu precauție.

– Te întâlnești cu cineva o dată, nici o problemă. Te-ntâlnești de două ori într-o oră, te pune pe gânduri.

– Orașul nu e prea mare.

– Destul ca să ai loc în el.

– Am voie să mă mișc.

Paddy îl mai sfredeli cu privirea o clipă sau două.

– Să lăsăm. Ce bei? Fac cinste.

– Nu-i nevoie.

– Niciodată nu e nevoie să-i cumperi cuiva de băut. E un privilegiu. Și să nu mă refuzi. Sunt irlandez. Aș fi nevoit să-ți tai beregata pentru că m-ai refuzat.

Două ore mai târziu, Stone și Paddy plecară de la bar, Stone sprijinindu-l pe Paddy.

– Ești un tip pe cinste, serios, bolborosi el. Un prieten bun.

– Mă bucur că ai o asemenea părere. Nu cred însă că poți să conduci. Spune-mi unde locuiești și te duc eu acolo.

Paddy adormi în mașina lui Stone. Așa era cel mai bine, deoarece Stone îl ducea pe tată să-și întâlnească fiica.

Annabelle se uitase la sticla de gin cel puțin o oră fără să se atingă de vreo picătură. Nu obișnuia să bea decât dacă un rol pe care îl juca îi cerea s-o facă. Avea destule amintiri în care tatăl său bețiv spunea sau făcea chestii incredibil de stupide, ca s-o convingă să nu pună niciodată băutură în gură. Bătaia din ușa abia dacă o făcu să-și ridice privirea.

– Da?

– Oliver sunt.

– E descuiat.

O deschise. Annabelle nu se uită în direcția ușii decât atunci când își dădu seama că se auzeau patru picioare, în loc de două.

– Ce naiba faci? strigă ea.

Stone aproape îl cără pe Paddy până la canapea și-l lăsă să cadă acolo.

Totuși, sunetul vocii fiicei sale reuși să străpungă zidul ridicat de băutură. Paddy se ridică de jumătate.

– Annabelle?

Annabelle se mișcă atât de repede, încât Stone nu apucă s-o oprească. Sări la Paddy, îl lovi în abdomen cu umărul și se prăbușiră amândoi grămadă la podea. Îl țintui pe bătrân la podea și începu să-l palmuiască peste față.

Stone o smulse din încăierare, ridicând-o de la podea în timp ce ea încerca să-și lovească tatăl cu mâinile și cu picioarele.

Stone o împinse pe Annabelle la perete și o pironi acolo. Cum nu se oprea din lovit, o palmui. Ea îngheță, mută de uimire. Apoi se uită la tatăl ei prăbușit pe podea, chiar la timp pentru a-l vedea albindu-se la față și vomitând.

În următorul moment, se eliberă și fugi din cameră.

Două ore mai târziu, Paddy își deschise ochii și se uită în jur. Apoi se ridică și simți îndată mâna lui Stone pe umăr.

– Ușurel, zise Stone. Ai suferit un șoc puternic.

– Annie? Annie? Paddy se uită prin cameră.

– O să se întoarcă, zise Stone. A trebuit să... plece un moment.

El curățase deja voma lui Paddy și așteptase ca acesta să-și revină.

– Chiar era Annie? întrebă Paddy, apucând brațul lui Stone cu o mână tremurândă.

– Da, era chiar Annie.

Când Stone auzi pașii lui Annabelle pe scări, se poziționează între Paddy și fiica sa. Ușa se deschise și ea rămase acolo, cu fața albă și lipsită de expresie. Pentru o clipă, Stone se întrebă îngrozit dacă nu cumva ieșise să aducă o armă.

Închise ușa în urma sa, își trase un scaun de la măsuta din colț și se așeză cu fața la cei doi bărbați. Își fixă privirea în spațiul dintre ei înainte să se îndrepte către Paddy.

– Gata cu borâtul?

El dădu din cap, năuc.

– Annie?

Ea ridică o mână.

– Te rog să taci. N-am zis că poți să vorbești, nu-i așa?

El scutură din cap și se lăsa pe canapea, cu o mână pe stomacul plat.

Ea își îndreptă atenția către Stone.

– De ce naiba l-ai adus aici?

– M-am gândit că e timpul ca voi doi să vorbiți.

– Te-ai gândit prost.

– N-am mai apucat să-ți spun înainte să ieși valvârtej. Când mama ta a fost ucisă, tatăl tău era într-o celulă a FBI-ului din Boston, acuzat de falsificarea unor cecuri fără acoperire.

Stone se așeză lângă Paddy și o studie pe Annabelle. Femeia *chiar era* cea mai mare maestră a disimulării din generația sa, se gândi el, deoarece fața ei nu trădă nici cel mai mic semn de emoție la auzul uluitoarelor vești.

– De unde știi? zise ea într-un sfârșit fără să-l slăbească din priviri.

– L-am pus pe prietenul meu Alex să verifice când am venit. Acum toate chestiile astea sunt pe computer.

– Cum de te-ai gândit să verifici? întrebă ea plictisită.

– Pentru că tipu' m-a întrebat despre moartea mamei tale când stăteam la bar, interveni Paddy. I-am spus. Am fost în nenorocita aia de celulă aproape o lună. N-au avut destule dovezi să mă condamne, da' nu-mi permiteam un avocat. Când am ajuns, mama ta era de mult îngropată.

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că a murit din cauza ta.

– N-am zis că ar schimba. Nu trece nici o clipă în care să nu-mi doresc să fiu eu în pământ în locul ei.

Annabelle îl privi pe Stone.

– Și tu ai crezut povestea asta lacrimogenă? E o prefăcătorie derizorie.

– Nu, e adevărat și puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu! exclamă Paddy ridicându-se și clătinându-se pe picioare.

– Vine mereu să-i vadă mormântul, adăugă Stone.

– Cui îi pasă? sări Annabelle. Dacă nu erau prăpădiții ăia de zece mii de dolari pe care gunoiul ăsta i-a stors de la Bagger, ea ar fi în viață și astăzi.

– N-am crezut că are să vină la ea. Nu știu cine i-a spus lui Bagger unde e. Dacă aș fi știut, l-aș fi omorât pe nenorocit.

– Spune-i cuiva căruia-i pasă.

– Și nu trece măcar o zi în care să nu mă gândesc că-mi pun mâinile în jurul gâtului lui Jerry Bagger.

– Chiar așa? Și de ce nu ai făcut-o? Că doar știi unde locuiește.

– Are o armată în jurul lui.

– De parcă eu n-aș ști.

Paddy o privi curios.

– Am auzit că Bagger a dat de niște necazuri de curând. Se aud zvonuri prin breasla escrocilor. Tu ai fost?

Annabelle se ridică și deschise ușa.

– Ieși imediat!

– Annie...

– Ieși, n-auzi?

Paddy plecă, lovindu-se de perete în drum. Annabelle se uită la Stone.

– N-o să ți-o iert niciodată.

– Nu caut iertarea. Se ridică în picioare.

– De ce l-ai adus, de fapt, aici?

– Ce-ar fi să te gândești la asta și să vezi dacă poți să-ți dai seama de răspuns de una singură. Poate așa o să însemne mai mult pentru tine.

Stone ieși pe ușă, iar Annabelle o trânti cu piciorul.

Capitolul 40

Doi dintre oamenii lui Bagger descoperiră că Milton se dusesese la hotelul de vizavi de Pompei. Vorbiră cu recepționarul de serviciu și, de asemenea, cu Helen, maseuza care-l servise pe Milton. Confrunțați cu infanteriștii încruntați ai lui Bagger, nici unul nu ascunse nimic. Iar Milton, în mod evident, nu era polițist sau agent federal. Informația îi fu transmisă mai târziu în acea dimineață lui Bagger printr-un telefon.

– Ridică-l pe el și pe prietenul lui, află ce pun la cale și ucide-i, fu răspunsul lui Bagger. Apoi asigurați-vă că știrea ajunge la Dolores. Dacă asta nu-i va închide gura pentru totdeauna, știu ceva care o va face.

Bărbații meraseră cu mașina la hotelul lui Milton și Reuben, la marginea aleii cazinourilor, unde le spusese echipa de supraveghere că se cazaseră cei doi.

Se opriră în fața motelului și se dădură jos. Milton și Reuben stăteau la etajul doi, camera 214.

Intrară în forță. Milton era pe pat, își făcea bagajul.

Unul dintre oamenii lui Bagger zise:

– Bine, mama ta de... Asta fu tot ce putu zice, pentru că falca-i fu zdrobită ca de un ciocan de pumnul lui Reuben. Căzu la podea, inconștient. Reuben îl apucă pe celălalt tip, îl ridică și-l izbi de perete, îi aplică un cot în ceafă și-l lăsă să cadă ca o cârpă la pământ.

Reuben le cotrobăi rapid prin buzunare, luându-le muniția din pistoale și cheile de la mașină. Se uită la acte. Cazinoul Pompei. Erau

gorilele lui Bagger. Îi văzuse sosind într-un Hummer, se furișase în baie, de unde îi atacase în clipa în care ei intraseră.

– De unde ai știut că vin încoace? îl întreabă Milton privind uimit la cei doi bărbați inconștienți.

– M-am gândit că, dacă au ucis-o pe tipa aia, Cindy, o supraveghează îndeaproape și pe maică-sa. Probabil că te-au văzut vorbind cu ea aseară, de atunci până acum ți-au refăcut traseul, au aflat că te interesează Robby Thomas, și Bagger a ordonat o mică vizită.

– O deducție destul de tare.

– Cei zece ani în serviciul de informații al armatei nu au fost fără folos pentru mine. Să mergem.

Își încarcă gențile în camioneta lui Reuben. Cinci minute mai târziu, goneau spre sud cât îi ținea mașina veche de zece ani a lui Reuben.

– Reuben, mi-e frică, zise Milton când ajunseră pe autostradă.

– Ar trebui să-ți fie. *Eu* fac pe mine.

Capitolul 41

Carter Gray îi vorbea actualului director al CIA despre cazul Rayfield Solomon.

– Cred că e vreun apropiat de-ai lui, îi spuse Gray directorului. După poza care mi-a fost trimisă, voiau să știu de ce mor.

– Solomon avea rude? întrebă directorul. Cunossc cazul, desigur, dar s-a întâmplat înainte să lucrez aici.

– Solomon avea o relație cu o rusoaică. De aici a pornit totul. Nu-i știm decât prenumele, Lesya.

– Și după moartea lui Solomon ce s-a întâmplat?

– A dispărut. De fapt, ea a dispărut *înainte* de moartea lui. Credem că a fost ceva aranjat. Știau că suntem aproape. Pe el l-am găsit, dar pe ea nu.

– Și cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

Gray zise:

– Cu mai bine de treizeci de ani.

– Ei bine, dacă mai e încă în viață, mă îndoiesc că ea e cea care zburdă pe-aici omorând oameni.

– Nici eu nu cred. Dar asta nu înseamnă că nu e implicată. S-a priceput dintotdeauna să manipuleze.

– Știi atâtea despre ea, dar nu-i știi numele de familie?

– De fapt, fiind rusoaică, are *trei* nume: numele de botez sau *imie*, un patronim sau *otchestvo*, și un nume de familie sau *familia*. După expresia condescendentă a lui Gray, se vedea că ar fi putut termina minilecția cu cuvintele „idiot ce ești“, dar se abținu în mod înțelept.

– Rămășițe ale Războiului Rece, răspunse directorul. Nu prea ne mai preocupă acum.

– Poate n-ar fi rău să vă revizuiți prioritățile. În timp ce pariați pe Muhammad, Putin, Chávez și Hu ne mănâncă din farfuria țării. Iar pe lângă ei, Al-Qaeda este mic copil când vine vorba de potențial de distrugere pe scară largă.

Directorul își drese vocea.

– Da, ei bine, cum se face că nu ați încercat să o găsiți pe Lesya atunci?

– Trebuia să ținem cont de priorități. Solomon fusese eliminat. Lesya se dăduse la fund. Am luat o decizie tactică și am hotărât că folosirea unor resurse adiționale pentru a o găsi nu merita investiția. Credeam că o scoseseșăm din circuit. Și, timp de mai mult de trei decenii, chiar așa a fost.

– Până acum sau cel puțin așa credeți. Lesya are ceva asociați pe care-i cunoaștem?

– Va trebui să aflăm.

– Și atunci *ce* știți mai exact despre femeia asta?

– A fost unul dintre cei mai buni agenți de contraspionaj pe care i-a dat Uniunea Sovietică. Nu am văzut-o niciodată în persoană, doar în fotografii. Înaltă și frumoasă, nu prea se încadra în tipul spionului, fiindcă avea tendința să iasă în evidență. Dar ea a contrazis stereotipul. Avea mai mult tupeu decât orice agent din branșă. Într-adevăr, a primit un nume potrivit, deoarece Lesya înseamnă „curaj” în limba rusă. Nu lucra direct pentru KGB. Avea șefi sus-puși. Bănuiam că primește ordine direct de la conducătorii Uniunii. A lucrat la noi în țară un timp, apoi în Anglia, Franța, Japonia, China și în alte asemenea misiuni tipice la nivel înalt. Își dădea silința să-i convertească și pe alții. L-a recrutat pe Solomon, s-a căsătorit cu el în secret și l-a întors împotriva țării sale. Trădarea lui a costat scump America.

– De unde știți că erau căsătoriți?

– Rectific. Noi *credem* că au fost căsătoriți. Ne bazam pe informații nedezvăluite la acel moment. Dovezi indirecte, dar luate împreună păreau să indice că cei doi trecuseră prin fața altarului.

Și el s-a sinucis?

– Așa scrie la dosar, da. Presupun că se simțea vinovat pentru ceea ce făcuse, dar și din cauză că eram pe urmele lui.

– Dar parcă ziceați mai înainte că „noi“ l-am prins. Deci, noi l-am ucis și sinuciderea a fost de fațadă? Sau chiar s-a sinucis?

– Dacă s-a sinucis sau nu, nu are importanță, oricum ar fi fost executat pentru trădare. Tonul lui Gray sugera clar că nu avea de gând să mai dezvăluie ceva, nici măcar directorului CIA.

– Am citit dosarul. Pare să aibă unele găuri.

– Pe vremea aceea nu aveam computere bune. Și se știe că dosarele din acea perioadă sunt incomplete, replică Gray cu diplomatie.

Directorul păru să renunțe să mai pună întrebări în acest sens. Fusese chiar subalternul lui Gray cu ani în urmă și nu era nici pe departe la fel de deștept ca el, și o știa.

– Bine, Carter. L-ai avertizat pe domnul senator Simpson?

– Desigur. E pregătit.

– Mai e altcineva?

– Mai era un bărbat care a făcut parte din echipă, unul John Carr, dar el e mort de mult.

Întâlnirea se încheie aici. Era evident că Gray nu spusese tot adevărul. Apreciase cu perspicacitate că așa era cel mai bine, fiindcă, oricum, nimeni nu voia să audă tot adevărul. Țara avea mult prea multe probleme în prezent ca să-și mai bată capul cu ce i se întâmplase cu adevărat, acum mai bine de treizeci de ani, unui om considerat trădător.

Personal, Gray ura ce i se întâmplase lui Solomon, dar nu putea schimba nimic. Trebuia să privească înainte, nu înspre trecut. Și asta însemna să-l găsească pe asasin înainte să lovească din nou. Și Lesya, de asemenea, trebuia, în sfârșit, ștersă de pe fața pământului.

Urmarea întâlnirii dintre Gray și director fu că un regiment de agenți de teren „cercetau chestiunea“ în mod oficial. Deși suna nevinovat, însemna, de fapt, că aceștia se dădeau peste cap să afle cine ucidea foști agenți CIA. Și primiseră ordin să elimine persoana sau persoanele vinovate. Nimeni nu voia un proces în acest caz. Voiau pur și simplu un cadavru.

Capitolul 42

Harry Finn scăpă din mâinile elevilor de clasa a treia aproape nevătămat. Îi puseseră o mulțime de întrebări totuși și, o dată sau de două ori, Finn chiar își dori *să fi fost* un pescăruș, și nu un pușcaș.

La sfârșit, Susie îl îmbrățișă și-i ură:

– Să ai o zi grozavă în continuare, tati!

Avea un aer atât de matur, încât pentru un moment crezu c-o să-i plesnească inima. Foștii lui colegi din Marină ar fi fost uluiți să afle că sub pielea lui de oțel se ascundea o inimă extrem de vulnerabilă și de susceptibilă la emoții. Singura sa apărare, singura modalitate de a-și continua viața era să o izoleze. Ducea două vieți separate și nu le lăsa să se amestece. Ce făcea el pentru mama lui nu avea nicio-dată să-i afecteze propria familie. Iar ceea ce făcea împreună cu familia sa nu avea să devină nicio-dată parte din cealaltă viață. Cel puțin așa se ruga el lui Dumnezeu.

Conduse până la birou și se întâlni cu echipa pentru a discuta lovitura de la Capitoliu. Întâlnirea dură câteva ore, timp în care ei își trasară cu atenție strategia și mai făcură ceva muncă de pregătire. Spre sfârșitul întâlnirii, Finn, a cărui minte funcționa mai bine când făcea mai multe lucruri deodată, avu motiv să zâmbească. Tocmai se gândise la o modalitate de a-l ucide pe Simpson.

Luă prânzul la pachet și se îndreptă spre depozit. Avea o bombă de construit.

Jerry Bagger urlă în telefon:

– Bravo! Grozavă treabă. Ce-ar fi să mă întorc în oraș și să vă trag și eu o mamă de bătaie?! Se mai calmă însă când auzi următoarea

veste. Făcând ei în continuare unele săpături, aflară că tipul mai mărunțel câștigase o groază de bani. Iar într-un cazinou asta însemna un singur lucru la fel de inevitabil ca și moartea: ca să-ți iei banii, trebuia să completezi declarația 1 099, ca statul să știe că ai câștigat acei bani, în caz că ai fi uitat să plătești impozit pentru ei.

Bagger își notă informațiile și zise:

– Ia stai oleacă, tipu' e din Anglia?

– Așa zice aici.

– Vi s-a părut că e englez?

– Nu știu.

– Nu știi! Da' știe careva?

– O să mă interesez, bâigui omul neliniștit.

– Da, păi, după ce te *interesezi* și afli că actele-i sunt false, ce-ar fi să te *interesezi* unde sunt eu, ca să vii să te strangulez. Bagger trânti telefonul.

Capitolul 43

Când Stone ieși din casă a doua zi, Annabelle, cu privirea încețoșată, ședea pe treptele pensiunii.

– Ce vrei de la mine? zise ea cu amărăciune.

– Nimic. Tu ce vrei de la tine?

– Nu face pe psihologul cu mine.

– Tatăl tău era în închisoare când mama ta a fost ucisă.

– Dar tot din cauza lui a fost ucisă.

– În regulă. Dar de ce să nu-i acorzi prezumția de nevinovăție și să-l crezi că nu a vrut niciodată ca Bagger să-i facă rău mamei tale?

– De ce nu? Pentru că tatăl meu e un mincinos căruia nu i-a păsat niciodată de nimeni altcineva decât de sine însuși.

– Deci, s-a purtat urât cu mama ta? A bătut-o? A ținut-o fără mâncare?

– Nu face să pară o glumă!

– Încerc doar să înțeleg situația.

– Nu, nu a fost niciodată abuziv.

– Deci, se poate s-o fi iubit.

– De ce-mi faci asta? De ce-i iei apărarea?

– Nu iau apărarea nimănui, Annabelle. Omul e pe moarte. A trecut pe la mormântul mamei tale ca să-i aducă un omagiu. Ai crezut că el a trimis-o pe mama ta în gura lupului, dar n-a fost așa. Stone își întinse mâinile. Tot ce vreau să zic e că poate ar trebui să reanalizezi situația. Viața e scurtă. Familia nu va fi tot timpul lângă tine. Știu asta la fel de bine ca oricare.

Annabelle se sprijini de mașină, cu mâinile ascunse la subsuori.

– Mi-a luat doi ani să plănuiesc lovitura împotriva lui Bagger. Doi scurți, apoi unul lung. Mi-am băgat aproape toți banii în asta. Am riscat mai mult ca niciodată. O singură greșeală, cât de mică, în fața lui Jerry și eram ca și moartă. Dar m-am bucurat de fiecare clipă. Știi de ce?

El clătină din cap.

– Spune-mi.

– Pentru că în sfârșit mă răzbunam pe ticălosul care mi-a ucis mama. După toți acești ani, avea să plătească în sfârșit. Și am reușit, am câștigat. Am scos mai mulți bani de la el decât oricine altcineva înaintea mea. Destul cât să-l rănească foarte tare.

– Și?

– Și după asta mi-am dat seama că totul e degeaba. Jerry nu făcea decât să fie el însuși când a ucis-o pe mama. Dinte pentru dinte; asta e legea lumii în care trăim cu toții. Să nu mă înțelegi greșit, o să-l urăsc mereu pe Jerry pentru ce mi-a făcut. Dar cel pe care l-am urât mai mult a fost tatăl meu.

– Și astăzi ai aflat că e nevinovat, cel puțin în asta.

Ea-i arată cicatricea de sub ochi.

– Oarecum nevinovat. Eram doar o adolescentă când mi-a făcut asta, pentru că am dat-o-n bară cu o încasare la cazinou. Mi-a zis că numai așa o să-nvăț. Numai din cauza lui mama e moartă. Iar el ce-a pățit? Absolut nimic. Nimic nu se lipește de ticălos. Își continuă viața ca și cum ea n-ar fi primit un glonț în cap.

– Eu nu văd lucrurile așa, Annabelle. Viața nu pare să fi fost blândă cu el. Și a venit aici să o jelească pe mama ta. Nu pare genul care a scăpat fără a fi afectat.

– N-o să pot uita niciodată, Oliver. N-o să pot uita ce a făcut.

– Nu-ți cer să uiți. Îți cer doar să te gândești, poate, să ierți. Oamenii fac lucruri rele tot timpul. Asta nu înseamnă neapărat că sunt oameni răi.

– Și ce vrei să fac? Să alerg să-l îmbrățișez?

– Asta trebuie să rezolvi tu, în sufletul tău. Înainte să te distrugă. Deoarece, chiar dacă reușim să-i venim de hac lui Bagger, tu tot n-ai

să fii mulțumită din cauza urii față de Paddy pe care o ții în tine. Dacă vrei într-adevăr să-ți vezi mai departe de viața ta, trebuie să te împaci cu asta.

Annabelle scoase cheile de la mașină din buzunar.

– Păi știi ce? Nu vreau.

Demară în trombă.

De îndată ce Annabelle se pierdu în zare, lui Stone îi sună telefonul. Era Reuben care îi povesti tot ce li se întâmplase în Atlantic City, inclusiv despre câștigurile substanțiale ale lui Milton și cum fuseseră atacați de oamenii lui Bagger. Stone îi spuse lui Reuben să nu-l lase pe Milton acasă, ci să-l ia acasă la el.

– Nu și-a folosit actele bune când s-a dus să-și ridice banii, Oliver, preciză Reuben.

– Nu contează. Nu vreau să risc. Tu te-ai mutat de curând. Casa ta nici măcar n-are adresă. Îi va fi foarte greu lui Bagger să te găsească.

– Cum merge cu Susan?

– Nici că se poate mai bine. Stone închise și se uită în zare după fugara Annabelle.

Familia. Nimic nu poate fi mai complicat.

Capitolul 44

Gray vorbea de la un telefon securizat dintr-un buncăr pe care CIA-ul i-l pusese la dispoziție. Președintele fusese informat despre situație și se folosisese de puterea executivă pentru a-i acorda lui Gray, chiar dacă acesta nu avea o funcție oficială, toate și oricare dintre resursele guvernului Statelor Unite de care ar fi avut nevoie pentru a lămuri situația. Gray, desigur, comunicase doar versiunea sa președintelui și apropiaților săi, dar a fost îndeajuns pentru a primi mâna liberă de care avea nevoie ca să ducă la bun sfârșit misiunea care se impunea.

Deși era la cincisprezece metri sub pământ, buncărul avea toate dotările unui hotel de cinci stele din centrul Manhattanului, inclusiv un valet personal și un bucătar. Gray fusese tratat întotdeauna ca o vedetă de către comunitatea agențiilor de informații.

Acesta zise la telefon:

– Dacă Lesya și Rayfield Solomon au fost căsătoriți, trebuie să existe undeva un registru. Știu că atunci nu l-am putut găsi, dar vremurile s-au schimbat. Rușii ne sunt, cel puțin de ochii lumii, aliați. Urmăriți orice pistă aveți în această direcție. Mai există niște lupi bătrâni care se învârt prin preajma KGB-ului reîncarnat, care ar putea să ne ajute. Să aveți euro la voi, le plac mai mult decât dolarii, cel puțin în vremurile astea. El încuviință din cap când bărbatul de la celălalt capăt al firului zise ceva. Fostul ambasador al Rusiei la noi, Gregori Tupikov, e un vechi prieten al meu. S-ar putea să merite să-i dăm un telefon. Spune-i că lucrezi la ceva în legătură cu investigația

uciderii mele. Un butoi de votcă, homari de un kilogram și o roșcată naturală, asta e tot ce-ți trebuie să-l corupi pe bătrânul Gregori.

Gray închise și continuă să studieze dosarul în timp ce se făceau ultimele pregătiri pentru cina sa compusă din patru feluri. Deși computerele și serverele dominau domeniul său în aceste timpuri, bătrânului veteran al Războiului Rece îi plăcea să simtă hârtia între degete. Își mănăcă cina somptuoasă singur, în fața unui foc pe gaz care-i conferea camerei o strălucire încântătoare, chiar și la o asemenea adâncime sub pământ. Gray nu făcea nimic ca toți ceilalți oameni. Chiar și mort, era la cincisprezece metri sub pământ în loc de doi, iar „sicriul” său era cu mult mai luxos decât al oamenilor de rând.

Luând un pahar de coniac în biblioteca îmbrăcată în lambriuri, se așează la un birou frumos sculptat și continuă să analizeze situația. Îi plăcea această parte a jocului. Era o bătălie a minților, un continuu joc de șah; fiecare încerca să anticipeze mișcarea oponentului, să gândească mai repede decât el. Iar Statele Unite nu avuseseră niciodată un om mai priceput la aceste îndatoriri decât Carter Gray. Acțiunile sale salvaseră atâția americani, că el le pierduse de mult șirul. Medalia Libertății era un gest modest făcut de țara sa. Dacă ar fi fost englez, l-ar fi ridicat de mult la rangul de cavaler. Și totuși, fusese silit să demisioneze, cu mult înainte de a fi pregătit. Pentru că John Carr îi forțase mâna.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se înfuria mai tare. Și atunci își dădu seama de ceva. Cel care-i ucidea unul câte unul pe foștii membri ai echipei de asasini ai lui Gray credea probabil că John Carr era mort. Dar de ce să fie Carr scutit de emoția de a fi o țintă?

Gray ridică receptorul telefonului securizat și apăsă un buton.

– Vreau să transmit o informație pe canalele obișnuite. E în legătură cu presupusa moarte a unui om pe nume John Carr. Cred că a venit timpul să îndreptăm lucrurile.

Capitolul 45

Finn ridică dispozitivul. Era cam de dimensiunea unei palme și arăta aparent inofensiv, dar putea omorî cu ușurință pe oricine se afla pe o rază de zece metri. Totuși, nu avea să ucidă decât un singur om; Finn avea să se asigure de asta.

Probă costumația în care avea să se deghizeze și repetă în minte toți pașii pe care avea să-i urmeze ca să intre în clădirea Hart și să ajungă acolo unde dorea.

După ce Finn se pusese pe urmele lui Roger Simpson și făcuse săpături serioase, aflate că distinsul senator din Alabama fusese în tinerețea sa o haimana căreia nu-i păsa de nimeni și nimic altceva decât de sine însăși. Deși omul rămăsese la fel, strategiile de PR îngropaseră această hibă odată cu debutul carierei sale politice. Mașinațiunile se făcuseră cu cooperarea deplină, deși ascunsă, a CIA unde el ocupase o poziție importantă, deși nu publică. CV-ul său menționa o serie de distincții din partea Agenției, dar destul de puține fapte concrete. Însă pentru țară era un erou. Și se pregătea să candideze pentru Casa Albă, din câte auzise Finn.

„Nu prea cred.“

Simpson nu uitase niciodată ajutorul fostului angajator. Ca președinte al Comisiei permanente Speciale pentru Informații a Senatului, îi lăsa pe cei de la CIA să acționeze după bunul plac, fără să suporte consecințele. Se părea că nu exista acțiune, oricât de extremă, pe care Simpson să nu o găsească necesară din motive de securitate națională. El fusese campionul sau câinele credincios al lui Carter Gray, depinde cum priveai problema, timp de ani de zile. Finn

considera că le-ar face pe deplin dreptate dacă i-ar trimite în același loc și în același mod.

Era târziu când ajunse cu mașina acasă în acea seară, dar Mandy îl aștepta trează. În timp ce mâncau câteva felii de plăcintă cu dovleac și beau un ceai cald, ea-i spuse:

– Ai făcut senzație astăzi la școală. Susie te-a așteptat ca să-ți spună, dar a adormit până la urmă.

– Îmi pare rău că am întârziat, dar a intervenit ceva.

– Ești sigur că totul e în regulă? Nu pari în apele tale de câteva zile.

– Doar muncă. Multe chestii la care trebuie să mă gândesc.

– Ce mai face Lily?

Lily era mama lui Finn. Ca și în cazul lui Finn, acesta nu era numele ei adevărat. Harry Finn nu știa cum e să-ți folosești numele adevărat.

– La fel. De fapt, un pic mai rău. Finn nu folosi cuvântul ales de mama sa, „putrezește“.

– Știu că și noi avem problemele noastre, dar, dacă vrei să vină mama ta să locuiască aici cu noi, pe mine nu mă deranjează. O să ne descurcăm noi cumva.

– Nu-i o idee bună, Mandy. Îi e bine unde e acum.

– Bine, Harry, dar poate va veni o vreme când va trebui să luăm și decizia asta.

– Poate, dar nu acum. Așa că hai să nu ne mai facem griji în privința asta. Avem și-așa destule.

– Sigur nu e ceva care te deranjează?

El scutură din cap, dar nu-și privi soția.

Ea îi atinse mâna.

– Harry, mi se pare că te îndepărtezi de noi.

Răspunsul său veni cu o asprime care-l surprinse chiar și pe el.

– M-am dus la Susie la școală. Nu lipsesc aproape niciodată de la un meci de baseball sau de fotbal. În curte nu vezi nici o buruiană. Vă ajut cu temele și cu treburile în casă. Fac pe șoferul la fel de des ca și tine. Ce mai vrei de mine, Mandy?

Ea își retrase mâna încet.

– Cred că nimic...

Își terminară plăcinta în liniște. Mandy urcă încet scările, dar Finn rămase în bucătărie privind în gol.

– Nu vii? îl întrebă ea.

– Mai am ceva de făcut.

– Nu mai pleca, Harry, măcar în seara asta.

– Poate doar la o plimbare. Știi tu.

– Da, știu, zise Mandy pentru sine, urcând scările.

– Mandy?

Ea se întoarse.

– O să fie mai bine. Promit. O să fie mai bine în curând. *Aproape am terminat.*

– Sigur, Harry, sigur.

Capitolul 46

Lui Annabelle nu-i mai rămăsese decât un loc unde să meargă: cimitirul. Nu avusese niciodată ocazia să-i aducă un omagiu mamei sale. Și avea s-o facă chiar în seara aceea.

Își parcă mașina închiriată, se strecură pe poartă și străbătu aleile bătătorite. Locul mormântului mamei sale îi era întipărit în minte. Însă, când ajunse acolo, văzu că ea avea deja un vizitator. Se ascunse în spatele unui tufiș și privi.

Omul se întinsese pe pământ, lângă mormânt. Ascultând, Annabelle putu să audă cuvintele pe care bărbatul le îngâna. Îi cânta moartei un cântecel irlandez. Era un cântec pe care Annabelle îl auzise cântându-i-l mamei sale când ea era mică. Versurile povesteau despre visuri și despre un tărâm verde, bogat și despre un bărbat și o femeie nespuse de îndrăgostiți. Continuând să asculte, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji, fără voia ei. Sunetele deveniră din ce în ce mai slabe, iar ea își dădu în cele din urmă seama că tatăl său adormise lângă mormântul soției sale – mama ei.

Annabelle ieși de după copac, se îndreptă în liniște spre locul de îngropăciune și îngenunche de cealaltă parte a mormântului, vizavi de tatăl său care zăcea întins, sforăind încetișor. Apoi făcu ceva ce nu mai făcuse de când lua parte la mesă, în copilărie. Își făcu semnul crucii și se rugă pentru mama ei. Alte lacrimi căzură cu nemiluita de pe chipul său în timp ce ea vorbea cu Dumnezeu și încerca să-i vorbească și mamei sale, să-i spună cât de dor îi era de ea, cât de mult își dorea să fie încă în viață.

Se rugă și vorbe până când simți că aproape i se rupe inima. Apoi se ridică, își făcu din nou cruce și, privind la tatăl său adormit, luă o hotărâre.

Fu dureros să simtă cât era de ușor când îl apucă de subsuori să-l ridice în picioare. Se trezi un pic. Annabelle îl purtă mai mult pe sus la mașină, îl puse înăuntru, se întoarse la pensiune și-l așeză să se culce în camera ei. Ea rămase afară pe canapea până când auzi o bătaie la ușă.

Era Stone. Arăta îngrijorat. Îi povesti ce li se întâmplase lui Milton și lui Reuben, apoi aruncă o privire spre ușa dormitorului de unde răzbătea un sforăit zgomotos.

Stone nu făcu nici o remarcă în această privință, fiindcă expresia feței lui Annabelle îi spunea destul de clar că întrebările sale nu ar fi fost bine primite.

– Vrei să te întorci acasă mâine? o întrebă el în schimb.

– Eu n-am casă, răspunse ea. Dar putem să ne întoarcem *la tine* acasă mâine.

A doua zi de dimineață, Annabelle comandă micul dejun în cameră. Când tatăl ei ieși din dormitor, găsi cafea în ceașcă și ouă și bacon pe farfurie.

– Pari să ai nevoie de mâncare, zise ea.

El se uită în jur.

– Cum naiba am ajuns aici?

– Ai fost la mormânt aseară. La fel și eu.

El încuviință încet, netezindu-și cu mâna părul încâlcit.

– Înțeleg.

– Hai să mănânci.

– Nu trebuie să te deranjezi, Annie.

– Știu. Mănâncă.

El se așeză și reuși să înghită câteva îmbucături și să bea un pic de cafea.

– Cât de grav e? întrebă ea, studiindu-i fața suptă, cenușie.

– Destul de grav. Șase luni fără tratament. Un an cu. Dar cine vrea să umble tot bolnav?

– Ai nevoie de ceva? Bani? Un loc unde să stai?

El se lăasă în scaun și-și șterse buzele cu șervetul.

– Nu-mi datorezi nimic, Annie. Și io n-am să iau nimic de la tine.

– N-are rost să suferi sau să dormi în remorca de la camionetă.

Am bani.

– Am whisky ca să-mi alin durerea, iar camioneta aia veche se cheamă mai nou vehicul de vacanță economic. Mă descurc.

– În mod evident nu e așa.

Chipul i se întunecă și se îndepărtă de masă.

– N-am nevoie de mila ta, Annie, bine? Mi-e mai ușor dacă mă urăști.

– De asta nu m-ai căutat să-mi spui că erai la închisoare când Bagger a ucis-o pe mama?

– Ar fi contat pentru tine?

– Probabil că nu, recunosc eu ea.

– Deci, cum ziceam. Mi-aș fi pierdut naibii timpu’.

Se ridică și se scotoci prin buzunar, scoțând un pachet de țigări și o brichetă.

– Te deranjează, având în vedere că m-a ucis deja? Ea scutură din cap, iar el se duse la fereastră, o deschise și suflă fumul afară.

– Deci, l-ai pălit pe Jerry în Atlantic City?

– Da.

– Tare?

– Câteva milioane.

– Păi în cazu’ ăsta ești o sfântă, că nimeni n-o merita mai tare decât tipu’ ăsta.

– Dar n-a fost de-ajuns, zise Annabelle cu voce stinsă.

Paddy privi posomorât pe fereastră.

– Sigur că nu. Jerry are mulți bani. Poți să iei cât vrei, că el tot o să-i facă la loc de pe urma nenorociților care se vântură prin cazinoul lui în fiecare clipă.

– Și-atunci cum să-l rănesc îndeajuns de tare?

El se întoarse ca s-o privească.

– Îi iei un lucru din două: viața sau libertatea.

- Nu există termen de prescripție pentru omor.
- Ai dovezi că a omorât-o pe maică-ta?
- Nimic care să țină la tribunal. Dar știu că el a fost.
- Asta o știu și eu.

Tatăl și fiica se privesc îndelung.

În cele din urmă, el zise:

– Mai sunt doar doi oameni pe lumea asta care l-au păcălit pe Jerry Bagger și au scăpat întregi. Și amândoi se află aici.

– Deci, vrei să-l mai facem o dată pe Jerry împreună?

– Vreau să plătească pentru ce i-a făcut maică-tii.

– Și crezi că eu nu?

– Știu că vrei. Tu te-ai pus pe urmele lui. Eu n-am avut tupeu'. Sigur, îs un escroc bun, poate unu' din cei mai buni. Am tupeu, mai mult decât mulți alții.

– Și ce s-a schimbat?

– Oricum mor. Deci, ce-mi mai pasă mie? Mai bine un glonț în cap cadou de la Jerry Bagger decât să stau să mă uit cum putrezesc pe dinăuntru.

– Și cum propui să facem asta, mai exact?

– De fapt, m-am gândit mult la asta. Probabil singuru' lucru la care mă mai gândesc. Dar șmecheria pe care ai făcut-o tu cu Jerry ne dă o șansă să-i venim de hac.

– Pentru că e pe urmele mele?

– Exact. Ai avut și o echipă, desigur.

– Doi oameni pe care îi cunoști sau măcar ai auzit de ei, unul pe care nu-l știi.

Paddy aruncă țigara pe fereastră și se așează din nou la masă.

– I-a prins Jerry pe vreunul din ei?

– Pe unul. E o legumă.

– Te-o fi turnat?

– Nu încapă îndoială. De fapt, Jerry e în D.C. Și încearcă să dea de mine.

– Tipu' ăla înalt, mai în vârstă, cu care umbli, e de încredere?

– Nu m-a dezamăgit până acum.

– E bine să-l ai de prieten. Paddy deveni tăcut, cu privirea la micul dejun pe care nu-l terminase.

– Te simți în stare să dăm lovitura cu Bagger? Eu am scăpat data trecută pentru că am executat-o la perfecție. Nu vreau să mă bag și apoi să mă aleg c-un glonț pentru că tu ți-ai dat-o-n petic.

– Întotdeauna ți-am admirat franchețea.

– Ghici cine m-a învățat? i-o întoarse ea.

– *Sunt* pregătit pentru asta. La drept vorbind, e singuru' lucru care mă ține în viață. Am și un plan.

– Adică?

– În principiu, îl facem pe Jerry să recunoască faptul că a ucis-o pe maică-ta.

– A, serios, așa de simplu? La naiba, aş vrea să mă fi gândit eu la asta.

– Nu-ți place ideea?

– Nu, doar cu execuția, care va fi a noastră, vreau să-ți spun. Fiindcă, și te rog să mă corectezi dacă mă-nșel, ca să faci pe cineva să mărturisească o crimă, nu trebuie să te apropii personal de el?

– Absolut. Cât mai mult cu putință.

– Păi atunci hai să ne oprim aici. Eu am stat destul pe lângă Jerry. N-am câtuși de puțin chef s-o fac din nou.

– Cu planu' meu, riscu' pentru tine va fi minim.

– Explică „minim“.

– Ai încredere în mine, Annie.

– Cred că ți-ai pierdut mințile.

– Nu, sunt doar un om pe moarte care trebuie să se împace cu Dumnezeu. Și, ca să fac asta, trebuie să îndrept lucrurile. Trebuie.

Remarca aceasta fu atât de neașteptată, încât Annabelle nu putu face altceva decât să-l privească lung.

– Da' e o mică problemă cu planu', adăugă el.

– Cât de mică?

– Ne trebuie acces la băieții buni, la polițai. Nu-i tocmai specialitatea mea. Îi aruncă o privire. Ai vreo idee?

Annabelle se lăsă un pic pe spate, nearătând foarte încrezătoare.

– Știi că asta e sinucidere curată, nu-i așa?

– N-o să-l las pe Jerry să te atingă. Da' trebuie s-o fac. Îți jur pe mormântul mamei tale.

Această ultimă remarcă o afectă pe Annabelle într-un fel în care nu ar fi crezut că ar putea-o afecta vreodată niște cuvinte. Începu să aibă un soi de sentiment pentru tatăl ei. Nu știa sigur dacă era înțelegere, milă sau poate ceva mai mult.

– Atunci poate am să găsesc niște băieți buni care să ne ajute, zise ea încet.

Capitolul 47

Annabelle îl lăasă pe tatăl ei și se duse în camera lui Stone.

– Vrea să facem echipă și să-l păcălim pe Jerry să mărturisească faptul că a ucis-o pe mama, zise ea fără nici o introducere și apoi se prăbuși pe o canapea mică de lângă patul lui Stone.

– Crezi că poți avea încredere în el?

– Fir-ar să fie, Oliver, tu ți-ai răcit atâta gura ca să-l iert!

– Să-l ierți, da, nu să ai încredere în el.

– Nu am nici un motiv s-o fac.

Stone o privi prudent.

– Simt că urmează un „dar“.

– Dar, cu toate astea, *am* încredere în el. Nu știu de ce, poți să-i zici instinct.

– Dar ai nevoie de cavalerie?

– El așa zice.

– Cred că te pot ajuta.

– Mă gândeam eu. Adică ți-au rămas datori de data trecută.

– Ei nu sunt niciodată datori, Annabelle. Sau cel puțin așa cred ei. Lasă-mă să văd ce pot rezolva. Și ce vrei să faci cu tatăl tău între timp?

– Mă gândeam că eventual ar putea merge la Washington cu noi.

– Și să stea cu tine? Asta ar putea fi un pic periculos cu Bagger în același oraș.

– Vom avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

– Spune-i tatălui tău să-și adune lucrurile.

Paddy nu avea ce lucruri să-și *adune*. Tot ce-i aparținea se afla deja în camioneta rablagită. Insistă să-i urmeze în mașina sa.

– Camioneta e tot ce mi-a mai rămas. N-o las.

Urmați de Paddy, Stone și Annabelle conduseră spre sud, către casa lui Reuben, în una dintre puținele zone rurale rămase în Virginia. Se făcuse foarte târziu când ajunseră acolo, dar Stone îi sunase dinainte.

Intrară pe o alee cu pietriș care era mai mult potecă decât drum și străjuită de copaci. Trecură pe lângă cocioabe dărăpănate și mașini ruginite, în vreme ce sălbăticia și sărăcia creșteau cu schimbarea fiecărei cifre de pe kilometraj. Câteva minute mai târziu farurile Novei luminară o curte plină de buruieni, oprindu-se asupra unui garaj cu ușa de intrare, singura de altfel, ridicată. Interiorul gemea de unelte și piese de mașină. Lângă acesta erau parcate șase vehicule: două camioane, trei motociclete și ceva ce semăna a vehicul de deșert, fiecare într-o altă etapă de reconstrucție. De asemenea, tot lângă garaj se mai vedea și o rulotă mobilă care nu mai era tocmai capabilă să se miște, fiind fixată bine pe bolțari.

– Reuben s-a mutat de curând aici, menționează Stone.

Annabelle aruncă o privire garajului.

– Se ocupă și cu dezmembrări în timpul liber?

– Nu, tipul e un geniu al mecanicii. Cred că se simte mai apropiat de mașinile sale decât de alți oameni. De asta ține atât de mult la motocicletă. Zice că e mult mai de nădejde decât oricare dintre cele trei soții pe care le-a avut.

– Oliver, ceva prieteni *normali* ai?

– Păi te am pe tine.

– Mamă, ai încurcat-o rău de tot!

Stone observă camioneta lui Reuben în curte și o lumină aprinsă în rulotă.

– Ne așteaptă, zise.

Reuben îi întâmpină la ușă și se uită lung la camioneta cu Paddy la volan.

Cine e?

- Un prieten, răspunse Annabelle grăbită.
 - M-am gândit că ar putea sta aici, cel puțin la noapte, zise Stone.
 - Ce naiba mai contează unu-n plus? Poate să stea în apartamentul prezidențial. E chiar lângă baie.
 - Unde e Milton? întrebă Stone.
 - A căzut lat. Se pare că e extenuant să câștigi o roabă de bani la cazinou și apoi cât pe ce să fii hăcuit.
 - Noi mergem să-i ducem înapoi mașina lui Caleb, făcu Stone. Iar mâine vreau să ne întâlnim la mine la cabană, să punem lucrurile cap la cap și să vedem ce facem mai departe. Și-am să-l rog pe Alex să ne ajute. Îi aruncă o privire lui Annabelle. Cu o perspectivă nouă. Reuben își mută privirea de la unul la celălalt.
 - Bine, încuviință el încet.
 - Mulțam, Reuben!
- O oră mai târziu, Stone și Annabelle opriră în parcare de lângă blocul lui Caleb din Washington și luară liftul până la apartamentul acestuia. Stone bătu la ușă și auziră pași apropiindu-se de ușă. Se deschise. Din păcate, în prag nu se afla Caleb.

Capitolul 48

– E ceva de netolerat, Carter, zise senatorul Roger Simpson.

Cei doi bărbați se aflau în buncărul CIA, așezați în fotolii de piele, sorbind un pahar de cabernet.

Simpson vorbi mai departe:

– Ca o chestie ca asta să-și arate chipul urât chiar acum. Când în câțiva ani o să fiu instalat la Casa Albă, dacă totul merge conform planului.

– Roger, dacă totul devine public, nici n-o să intri în cursă. S-ar putea chiar să ajungi la închisoare.

Simpson se înroși la remarca înțepătoare a lui Gray, dar nu făcu decât să privească posomorât în pahar înainte de a zice:

– Ray Solomon. Cine ar fi crezut că se va întoarce să ne bântuie?

– Posibilitatea a existat mereu. Ne-am asumat un risc calculat. Uneori merge, uneori nu. Sunt sigur că tu ai făcut ce ai crezut că e bine la vremea respectivă.

– Vorbești de parcă tu nu ai fi fost deloc implicat. Erai băgat până-n gât, la fel ca și mine.

Gray sări:

– *Eu* nu am ordonat moartea lui Ray. Era prietenul meu. Din cauza *ta* a murit.

– Omul s-a sinucis în Brazilia.

– Nu, tu l-ai trimis pe John Carr și echipa lui să-l ucidă, pentru că te temei că, dacă află adevărul, te dă în vileag.

Simpson îl privi pe Gray pe deasupra gurii paharului.

Că *ne* dă în vileag, Carter. Să nu uiți asta.

– Ray Solomon a fost un om bun și un agent de primă mână. Și acum e făcut trădător. I-a fost întinată memoria.

– Tot timpul e nevoie să faci sacrificii pentru binele suprem.

– Interesant, dar de ce mi-e mie greu să cred că tu ai fi dispus să-ți sacrifici vreodată viața pentru binele suprem?

– Destinul îi scutește pe cei care pot cu adevărat să schimbe ceva, Carter. Oamenii mari dăinuiesc.

– Ei bine, cred că ar trebui să faci apel la destin acum, pentru că cineva în mod evident te vrea mort.

– Și pe tine. Nu uita.

– Faptul că asasinul crede că sunt mort îmi dă o anumită libertate de acțiune. Dar într-un fel nici nu poți să-l învinuiești. Într-adevăr ce ai făcut nu poate fi iertat.

· Simpson izbucni furios.

– Am avut motive întemeiate! Și asta s-a întâmplat demult. Lumea era cu totul alta. Eu eram altul.

– Nici unul din noi nu era chiar *atât* de diferit. Și nu s-a întâmplat chiar așa de demult. De fapt nu aparține trecutului, ci prezentului. E o lecție care te învață să nu rupi definitiv legăturile cu oamenii și să nu faci tâmpenii.

Simpson zise neliniștit:

– Donna o s-o ia razna dacă se află ceva.

– Și poți s-o învinovățești pe soția ta? Fapta ta ar putea fi privită ca abominabilă.

– Fapta mea! Tu ai pus să fie uciși oameni, Carter. Uciși.

– Noi conduceam Divizia Triple Six, nu o grădiniță pentru spioni aspiranți. Fiecare țintă pe care o primeam era autorizată corespunzător, adesea chiar de Casa Albă. Era de datoria noastră să executăm ordinele, fiindcă adversarii noștri puneau totul în joc. O prestație mai slabă din partea noastră ar fi fost aproape o trădare.

– Nu fiecare asasinat a fost autorizat, Carter, știi asta.

Gray îl privi hotărât pe senator.

– Uneori e mai bine ca politicienii să nu știe totul. Dar în cazul lui Ray Solomon nu ar fi trebuit să fie așa, Roger. Nu ar fi trebuit s-o faci.

– E ușor de vorbit din perspectiva prezentului. Și a fost singura dată când am făcut așa ceva.

– Serios? Dar John Carr?

– El a fost primul. A încercat să-și dea demisia din Triple Six. Să fim serioși.

– Ca de obicei, judecata ta e *magnifică*. Carr era, de fapt, *cel mai bun* dintre toți.

– După părerea ta.

– Și de asta ai comandat asasinarea lui? Pentru că n-a mai vrut să fie asasin?

Simpson deveni rigid.

– Nu știu despre ce vorbești. Să-lucid pe unul de-ai noștri? Nemaipomenit!

– Ești un mincinos foarte prost, Roger. Dacă vrei într-adevăr să candidezi pentru Casa Albă, va trebui să-ți îmbunătățești figura de joc.

– Nu am pus să fie omorât.

– Cu vreo patru ani în urmă, am stat la o discuție mai lungă cu Judd Bingham. El mi-a spus. El, Cole și Cincetti au făcut-o. Propria echipă l-a atacat la ordinele *tale*.

– Asta e o afirmație scandaloasă. Nu aveam autoritatea să dau un astfel de ordin.

– Autoritate? Pe vremea aia? Conduceam un grup de asasini. La majoritatea, cu excepția lui Carr, munca lor le făcea o plăcere imensă. Bingham mi-a zis că el și ceilalți doi și-au urmat ordinul cu plăcere. Erau foarte supărați că John voia să părăsească clubul. Au luat-o ca pe-o ofensă personală.

– Ei bine, de vreme ce Bingham și ceilalți doi sunt morți, nu există nici o dovadă în acest sens, nu-i așa?

– La fel și Carr. În prezent locuiește în Cimitirul Național Arlington.

Simpson luă o gură de vin.

– Știu.

– Sau cel puțin așa spune la dosar.

Simpson îl fulgeră cu privirea.

– Ce vrei să spui?

– Carr nu e mort.

Simpson se bâlbâi:

– Dar Bingham a zis... Se opri o secundă prea târziu.

– Îți mulțumesc că mi-ai confirmat ceea ce știam deja. Bingham a fost mereu un mincinos. Nu voia să recunoască faptul că John Carr le-a scăpat în acea noapte. Și Carr a mai reușit să ne ucidă și trei agenți în acest timp. Bingham, Cole și Cincetti abia au scăpat cu viață, deși se pare că John nu știa că ei erau. Carr era de neegalat când venea vorba de asasinate. A fost o misiune costisitoare, Roger. Și una pentru care ar fi trebuit să fii tras la răspundere. Ai avut noroc că Bingham și ceilalți și-au ținut gura în toți acești ani. Dar și ei ar fi avut probleme la fel de mari ca și tine dacă ar fi ieșit la iveală adevărul.

– Repet, nu știu despre ce vorbești.

Gray așteptă ca Simpson să înghită o gură de vin înainte de a spune:

– Jackie era fiica lui Carr; nu ți-am zis? I-ai adoptat fiica.

Simpson așeză ușor paharul. Gray observă că mâna îi tremura.

– Nu, ai uitat să-mi spui asta, răspunse Simpson cu o voce chinată. Ai zis că e orfană, dar nu mi-ai spus cine-i sunt părinții. Nici nu știam că el avea o fiică.

– Ai zice că sunt detalii pe care trebuie să le știi când vrei să ucizi pe cineva.

– Dacă ai bănuț că sunt implicat, de ce ne-ai dat nouă copilul?

– Trebuia să facem ceva cu fetița. Iar tu și Donna nu puteați avea copii. În ciuda a ceea ce cred unii, chiar am o conștiință, Roger. Nu era ea vinovată pentru cele întâmplate. Și nu eram nici eu. Erați tu, Bingham, Cincetti și Cole. Observi cum se conturează o imagine?

Simpson sări în picioare.

– Crezi că i-a ucis Carr?

– Și a încercat să mă ucidă și pe mine. Se poate să fi crezut, și e de înțeles, că am avut și eu o legătură cu moartea familiei sale.

– Dar de ce să aștepte atâta vreme până să o facă?

– Aici nu pot decât să speculez. Dar trebuie să-l luăm în considerare ca suspect.

– Dacă încă mai e în viață.

– Bărbații precum Carr sunt extrem de greu de ucis, după cum poți afirma, desigur, și tu acum. O echipă de agenți Triple Six nu a fost în stare.

– Dar nu înțeleg ce legătură are asta cu Solomon?

– Se poate să nu aibă. Poate că acționează singur și se folosește de povestea lui Solomon ca acoperire. Asta trebuie noi să aflăm. Dar, în cazul în care Carr lucrează cu cineva care are legătură cu trecutul lui Solomon, atunci trebuie să-i găsim. Am resursele s-o fac. Actualul director are aceleași vederi ca și mine. Așa și trebuie; eu l-am instruit.

– Și o să-l prinzi pe vinovat?

– Da, să sperăm că înainte să te prindă el *pe tine*. De vreme ce ești în mod sigur pe lista lui de ținte – și chiar o țintă ușoară, de fapt.

– Nu-i deloc amuzant.

– Nici nu voiam să fac o glumă. Trei oameni mult mai abili și mult mai bine ascunși decât tine sunt morți acum. Practic vorbind, ești o țintă mult mai „moale”.

– O să plec din țară pentru o vreme, de mâine-dimineață, sări Simpson. N-am să stau să aștept să fiu omorât de un psihopat.

– Sunt sigur că plătitorii de impozite te vor înțelege dacă te fofilezi de la îndatoririle din Congres.

– Nu-mi place tonul tău, Carter.

Drept răspuns, Carter luă Medalia Libertății de pe masa de lângă scaunul său și o ridică la vedere.

– Mi-au dat o bucată de metal în schimbul a aproape patruzeci de ani de serviciu pentru patria mea. Am fost surprins să o primesc, de fapt. La urma urmei, mi-am dat demisia din poziția de director al Informațiilor Naționale, lăsând administrația de izbeliște.

– M-am întrebat adesea de ce ai făcut-o.

– Poți să te întrebi în continuare, Robert. Informația aia îmi aparține doar mie.

Simpson privi cu dispreț la interiorul buncărului.

- Te simți ca un șobolan în gaură aici.
- Un om care a ucis trei foști agenți Triple Six și care aproape m-a ucis și pe mine nu trebuie subestimat. Prefer să stau în buncărul meu confortabil deocamdată.
- Minunat, în timp ce eu sunt la vedere, la suprafață, zise Simpson furios.
- Nu-ți face griji, Roger, am înțeles că acordă Medalia Libertății și postum.

Capitolul 49

Harry Finn muncise din greu a doua zi, apoi, spre seară, vizită un complex de apartamente din Arlington. Locurile de parcare erau numerotate, așa că-i fu ușor să-l găsească pe cel pe care-l căuta. Trase mașina pe un spațiu liber, merse la Lincolnul Navigator și apăsă un dispozitiv de pe bara din spate a acestuia. Becul de la alarmă care pâlpâia pe bordul mașinii de teren se stinse instantaneu. Finn scoase un șperaclu din buzunarul de la haină și în câteva secunde cilindrul încuietorii de la ușă fu la el în mână. Scoase legitimația specială de identificare de pe oglinda retrovizoare, unde o ținea întotdeauna idiotul care deținea Lincolnul, și o înlocui cu una identică, însă aceasta nu avea să mai funcționeze cum trebuie. Nu avea codurile de criptare imprimare – coduri care lui Finn îi era imposibil să le copieze, de unde și furtul din această seară. Proprietarul avea să creadă că se defectase și va cere unul nou. Însă se știa că această agenție federală nu anula la timp vechile legitimații. Că erau noi, că erau vechi, nu părea să conteze când venea vorba de birocrație excesivă. Dar pentru Finn conta foarte mult.

Puse cilindrul la loc, încuie din nou ușa, apăsă dispozitivul de aripa mașinii, iar sistemul de alarmă se reactivă. Nu exista nici un semn că el ar fi trecut vreodată pe-acolo. Dacă publicul ar fi știut ce dispozitive existau. Însă era mai bine să rămână neștiutori, cu convingerea că se aflau în siguranță.

Pe drumul de întoarcere, Finn privi legitimația furată. Bine că el nu era un băiat rău, pentru că doar cu puțină meșterală la plasticul ăla ar fi putut să răstoarne de unul singur întreaga ramură legislativă

a puterii, pe toți cei cinci sute treizeci și cinci de membri ai acesteia. Dar el nu-l voia decât pe unul. Pe unul singur.

Stone, Annabelle și Caleb se aflau pe bancheta din spate a unei mașini. Mike Manson, unul dintre oamenii lui Bagger, stătea lângă ei. Mike fusese cel care îi deschisese ușa lui Caleb, cu arma îndreptată asupra lor. Stone nu se gândise că aveau să-l urmărească pe Caleb; era o greșeală în calcule care se părea că avea să-i ducă la moarte.

– Și ce mai face Jerry? întrebă Annabelle într-o doară. A mai dat peste ceva escrocherii bune în ultima vreme?

Mike zise:

– Habar n-am despre ce vorbești acolo.

– Mă îndoiesc că mergem la hotelul unde stă el. E un pic cam public.

De data acesta Mike nu mai zise nimic.

Caleb, suferind, stătea cu fața lipită de fereastră și părea să se concentreze să nu leșine.

– Mă gândesc că nu ne-ar ajuta să vă mituiesc, nu-i așa? întrebă Annabelle.

Caleb își smuci fața de la fereastră.

– Știți că puteți face pușcărie pentru asta!

Mike îndreptă pistolul spre capul lui Caleb.

– Taci dracului!

Mașina derapă într-o parte când un alt vehicul îi tăie calea. În timp ce șoferul se lupta cu volanul, Mike își luă ochii de la Stone doar un moment, dar fu de-ajuns.

– Ce nai... începu Mike înainte să se lovească puternic de ușă. Arma îi căzu cu un zăngănit la podea. Stone apucă arma și i-o puse la cap.

Partea stângă a lui Mike era cuprinsă de spasme după ce Stone își apăsase degetul într-un loc de lângă coaste.

– Haide, *bătrâne*, dă-mi pistolul până nu te rănești, zise Mike cu o grimasă de durere.

Stone trase un glonț retezând vârful urechii lui Mike înainte de a sparge geamul. Apoi îndreptă arma spre capul șoferului.

– Oprește *acum*, înainte să ți-l înfig pe următorul în creier!

Mașina se opri cu un zgâlțâit pe acostament.

Stone se uită la Mike care sângera, uimit.

– Data viitoare când răpești pe careva, *băiete*, să-l legi. Așa n-ai să mai pici de prost.

– Cine naiba mai ești și tu? strigă Mike.

– Speră că n-ai să afli niciodată.

Îi legară pe Mike și pe șofer folosind corzile și frânghiile pe care le găsiseră în mașină, apoi îi lăsară într-un șanț de pe marginea drumului. Căutară și ceva acte, dar nu găsiră nimic.

Stone se urcă pe locul șoferului, și cei trei demarară.

Annabelle se uită la Caleb.

– Ești bine?

El se întoarse către ea, cu o vagă nuanță de furie pe chip.

– Sunt bine. De ce să nu fiu? În mai puțin de o oră mi-a fost spartă casa, am fost răpit și apoi aproape ucis. Și acum monstrul ăsta de Bagger știe că l-am mințit. Și mai știe și unde locuiesc, și unde lucrez. O, ce bucurie, ce bucurie pe mine!

– Păi nu am murit, și asta e ceva, sublinie Stone.

– Nu *încă*! i-o întoarse Caleb.

Stone îi dădu lui Caleb telefonul său.

– Sună acasă la Alex Ford. Am numărul lui pe apelare rapidă. Spune-i ce s-a întâmplat și de unde poate să-i ia pe oamenii lui Bagger. Se uită la Annabelle. Jerry a făcut o mare greșală. Și acum avem ceva să-i legăm de gât fără ca tu și Paddy să mai mergeți pe urmele lui.

Caleb dădu telefonul și ei își continuară drumul. Când ajunseră la o curbă, o camionetă ieși brusc de pe un drum lateral și le tăie calea. Stone încercă să-i ocolească, dar Annabelle strigă:

– E tata. Și Reuben.

Erau într-adevăr Paddy Conroy la volan și Reuben pe locul pasagerului. Paddy trase camioneta lângă mașina lor și lăsă geamul jos.

Annabelle se aplecă peste Stone.

– Ce naiba faceți aici?

Reuben zise:

– M-am gândit, după ce ați plecat voi doi, că, dacă Bagger l-a vizitat pe Caleb la lucru, poate că și-a pus oamenii să-l urmărească până acasă. Așa că eu și Paddy am decis să venim după voi.

Paddy adăugă:

– Am ajuns la prietenul tău acasă la timp ca să-l vedem ieșind cu voi. Din ce mi-a spus Reuben, tu – arată spre Stone – nu aveai nevoie decât de o mică distragere ca să preiei controlul situației. Și cred că avea dreptate, din câte se vede. Se uită la Annabelle. Înțeleg de ce fata mea are atâta încredere în tine.

Stone îi aruncă o privire lui Reuben.

– Eu și Paddy am avut o mică discuție pe drum. Îl băt看 pe irlandez pe spate. Și să vă spun ceva, tipu' știe să conducă.

– În tinerețe am început să lucrez ca șofer. Paddy adăugă grăbit: Pentru armată, normal.

Stone porni mașina, iar Paddy și Reuben îi urmară. Cu toții erau binedispuși că le veniseră de hac lui Bagger și oamenilor lui. Dar nu a fost scris să fie așa.

După ce Alex își trimise agenții să-i ridice pe oamenii lui Bagger, aceștia raportară că perechea dispăruse. După aceea, veștile nu se îmbunătățiră. Pistolul pe care Stone îl luase de la Mike fusese curățat; mașina, furată. Răpitorii nu menționaseră numele lui Bagger, așa că nu aveau nimic care să-l implice pe șeful cazinoului. Nu aveau suficiente dovezi nici ca să-l aducă la un interogatoriu. Autoritățile nu fuseseră mulțumite că se întorseseră cu mâna goală. Li se spuse clar că pe viitor cavaleria nu va mai alergeră la solicitări.

Se pare că o lua din nou de la zero în războiul cu Bagger.

Însă Oliver Stone era cel mai îngrijorat dintre toți. Armă curățată, mașină furată, nici un fel de acte, oameni legați care dispar în noapte fără nici o urmă? Dacă totuși cei care-i răpiseră nu erau oamenii lui Bagger? Dacă, de fapt, nu o voiau pe Annabelle, ci pe el?

Capitolul 50

Când Mike și prizonierii săi nu-și făcură apariția la locul stabilit dinainte, Bagger nu țipă, nici nu azvârli cu obiecte. Era mult mai gânditor decât își dădeau seama majoritatea oamenilor. Nu ajungeai unde era el fără să analizezi lucrurile din fiecare unghi.

Patronul de cazinou știa că pierderea lui Mike nu era un lucru bun. Mai rău decât atât, nu știa în favoarea cui îl pierduse pe Mike sau ce le putea spune Mike. Orașul era împânzit de agenți federali. Dacă scuipai la orice colț de stradă, nimereai cinci cu ușurință. Instinctul îi permisesese lui Bagger să supraviețuiască în multe momente grele. Simțea că acesta era unul dintre acele momente. Ar fi putut să-și pună fundul în avion și să fugă. Dar asta contrazicea toate principiile pe care își clădise cariera. Jerry Bagger nu fugea niciodată din fața necazurilor.

Dădu câteva telefoane. Primul fu ca să ceară întăriri din Atlantic City. Bagger îl sună pe Joe, tipul de la firma de detectivi, și îi ceru să mai caute ceva informații despre care credea că va avea nevoie pe măsură ce afacerea progresa. Ultimul telefon fu către avocatul său care știa mai multe secrete despre Bagger decât oricine altcineva. Omul începu de îndată să construiască alibiuri și strategii legale în cazul în care agenții federali ar fi bătut la ușa clientului său.

După ce aceste treburi fură rezolvate, Bagger decise să facă o plimbare singur. Spre deosebire de Atlantic City, Washingtonul mergea la culcare devreme. În timpul săptămânii erau puține restaurante, baruri și cluburi deschise foarte târziu. Dar, la vreo zece străzi distanță, Jerry găsi o speluncă luminată de un neon, intră, își trase

un scaun și comandă un whisky sour și o apă minerală de la un barman ale cărui trăsături arătau în mod evident că viața îl lovise ca un baros. Tipul gras așezat lângă el privea somnoros în paharul cu bere, în timp ce un cântec de Elvis Costello răzbătea din tonomatul plin de urme de lovituri și acoperit cu un strat de bere și lacrimi vechi de decenii.

Bagger crescuse într-un loc asemănător, păcălindu-i pe oameni la zaruri. Aproape șaizeci de ani mai târziu, făcea același lucru, doar că acum era vorba despre milioane. Cu toate acestea, uneori își dorea să mai fie același copil cu o față murdară, un zâmbet contagios și o gură ca o meliță, luând banii trecătorilor cu escrocherii patentate, fără ca nătărăii să-și dădea seama ce i-a lovit până când el era departe, îndreptându-se spre următoarea înșelătorie.

– Și cum zici că se distrează oamenii în orașu' ăsta? îl întrebă el pe barman.

Bărbatul începu să șteargă pe jos zicând:

– Nu e un oraș făcut pentru distracție, cel puțin după părerea mea.

– Lumea e numai cu afaceri serioase aici, adică?

Bărbatul rânji.

– Singurul loc care te poate și bombarda, și impozita.

– Unii cred că toți am duce-o mai bine dacă cineva ar arunca o bombă *aici*.

– Păi numai să mă anunțe cineva cu douăzeci și patru de ore înainte.

– Eu sunt din Atlantic City.

– Fain loc. Da' mă tem că mi-am cam lăsat fondul de pensie acolo.

– Ai fost vreodată pe la Pompei?

– A, da. Fain cazinou. Tipu' care e patron cică face numai probleme. Foarte dur. Da' cred că așa trebuie să fii ca să poți scoate bani din afacerea asta. Așa că bravo lui.

– Ești barman de mult?

– De prea mult. Voiam să mă fac jucător profesionist de baseball, da' nu eram destul de talentat. Până să-mi dau seama, tot ce știam să fac era să torn băutură în pahare. Da' cu trei copii de hrănit faci orice.

– Și nevastă-ta?

– A murit de cancer, acu' trei ani. Tocmai când treaba pare să-ți meargă mai bine, viața îți mai trage o lovitură. Știi ce zic?

– Da, știu. Bagger lăasă zece bancnote de o sută de dolari drept bacșiș și se ridică să plece.

Barmanul, uluit, zise:

– Domnule, pentru ce naiba e asta?

– Ca să ții minte că nici ticăloșii nu sunt răi tot timpul.

Bagger se întoarse pe jos la hotel. Telefonul sună, erau, fără-ndoială, cei de la pază care verificau să vadă dacă e în regulă. Avea mulți dușmani și băieților lui nu le plăcea să-l lase să iasă singur. Nu din cauză că țineau la el, Bagger știa asta. Dacă el nu mai era, slujbele lor dispăreau. În lumea lui Bagger, loialitatea se câștiga fie sub amenințarea armei, fie fluturând o sumă suficientă de dolari pe sub nasul cuiva. Nu se deranjă să răspundă.

Ajungând în fața Monumentului lui Washington, se opri. Însă nu obeliscul de o sută șaptezeci de metri îi captase atenția, ci bărbatul și femeia care se plimbau ținându-se de mână pe aleea de lângă monument.

Bagger nu avusese niciodată o relație serioasă cu o femeie; fusese prea ocupat să se lupte pentru avere. Toate femeile cu care avusese o legătură fie erau plătite, fie căutau să primească ceva de la bătrânul Jerry în schimbul serviciilor lor. Știa că nu le păsa de el, așa că nu-i păsa nici lui de ele.

Asta fusese viața lui înainte ca Annabelle Conroy să apară și să-i întoarcă lumea cu susul în jos. Ea avusese încă de la început ceva ce-l atinsese într-un loc de a cărui existență nici măcar nu mai știa. Își permisese să creadă că ei îi păsa cu adevărat de el, și nu pentru că i-ar fi putut face vreun serviciu.

Apoi totul se dusesse de râpă, și iată-l acum în orașul pe care-l detesta aproape la fel de mult ca Las Vegasul încercând să ucidă o femeie pe care ar fi putut-o iubi pentru totdeauna. Pierderea celor patruzeci de milioane nu-l distrusese. Putea oricând să facă alți bani. Însă Annabelle îi răpise ceva de negândit: inima.

Bagger era atât de furios din pricina sentimentului de trădare, încât, dacă ar fi avut o armă la îndemână, i-ar fi împușcat pe cei doi care trecură la doar câțiva metri de el. De-abia se abținu să nu se repeadă la ei și să-i doboare la pământ.

Se întoarse și grăbi pasul spre hotel. Când ajunse acolo, îl aștepta o altă surpriză. Mike Manson și ajutorul său tocmai se întorseseră, însângerați și răvășiți.

Înainte de a zice ceva, Bagger făcu o mișcare către un altul dintre oamenii săi și articulă cuvintele:

– Fără nimic?

– I-am percheziționat, zise omul. N-au nici un dispozitiv de supraveghere.

Bagger se uită la Mike.

– Ce naiba s-a întâmplat?

– Am făcut-o de oaie, domnu' Bagger, recunoscui Mike. Îi aveam în mașină, apoi bătrânul mi-a luat arma și ne-a legat. Atât ne-a luat să ne dezlegăm și să ajungem aici.

– Am mers pe jos opt kilometri, zise și celălalt.

– Mă doare-n cur dacă a trebuit să vă târâți în limbă! urlă Jagger. Ați lăsat o femeie și un bibliotecar să vă facă?

– Nu a fost bibliotecarul, zise Mike. Era un tip mai în vârstă, da' unu' serios. M-a împuns cu un deget în coaste și-am amorțit tot. Îi arată urechea rănită. Apoi mi-a zburat o bucată de ureche cu un glonț din pistolu' meu, ca și cum ar fi fost o nimica toată. Era profesionist, domnu' Bagger. Nu ne așteptam la așa ceva.

– Mike, dacă n-aș ști că nu ești de tot rahatul, ți-aș trage un glonț drept în cap.

Mike zise nervos:

– Da, domnu' Bagger. Știu. Ne-am târât după niște copaci și Joe a găsit o bucată de sticlă cu care am tăiat frânghiile. Tocmai când plecam, au ajuns și polițiștii. Probabil că ei i-au chemat. Nu ne-au văzut totuși.

– Ești sigur?

– Da, domnule.

– Tipu' care v-a făcut era profesionist, zici? Cum arăta?

Mike îl descrie.

– Să fie vreun federal?

– Nu era îmbrăcat ca ei. Și era cam bătrân pentru asta. Da' profesionist totuși. Și se vedea că e prieten cu Conroy.

Bagger se așeză încet pe un scaun. Cu cine naiba se combinase Annabelle acum?

Capitolul 51

Domnul senator nu se afla la birou în acea zi, deoarece plecase pe neașteptate într-o călătorie de lucru, luând cu el un număr mare de angajați și lăsând în urmă doar personalul de bază. Finn descoperise această informație interesantă pe site-ul senatorului Simpson, unde acesta se lăuda că deplasarea avea să se dovedească benefică pentru toți locuitorii Alabamei și Statelor Unite ale Americii. Cum avea să facă asta o călătorie la clasa întâi către Insulele Grand Cayman, Finn nu știa. Ceea ce știa însă era că Simpson primise o avertizare în legătură cu celelalte crime și că decisese să plece din oraș. Nici o problemă, odată și-odată tot avea să se întoarcă la Washington. La urma urmei, era senator al Statelor Unite. Nu putea să-și evite la nesfârșit îndatoririle, deși unii făcuseră eforturi vitejești în acest sens de-a lungul timpului.

Finn purta echipamentul standard al muncitorilor autorizați de guvern, ecusonul agățat la gât și cutia cu unelte bălăngănind într-o mână. Ținuta sigură, ecusonul spilcuit cu fotografie și povestea detaliată despre treaba pe care o avea de făcut avură ca rezultat accesul imediat acolo unde voia să meargă.

Ieșind din lift, Finn ochi ușa de sticlă de la biroul lui Roger Simpson, cu steagul statului Alabama alături. Steagul era alcătuit din Crucea Sfântului Andrei, stacojie, pe un fundal alb, cu model luat de pe flamura de luptă a Confederației. La fel ca acum o sută cincizeci de ani în cazul soldaților unioniști, steagul reprezenta o țintă perfectă pentru Harry Finn. Înaintă până lângă ușa și o văzu prin geam pe tânăra recepționeră la biroul său.

Mărise fotografiile pe care le făcuse biroului și femeii în timpul vizitei anterioare. Se vedea clar numele ei pe plăcuța de pe birou.

Băgă capul pe ușă și-i arată ordinul de lucru fals.

– Bună, Cheryl, Bobby sunt, de la întreținere. M-au sunat acu' câteva zile în legătură cu încuietoarea de la intrare. Scuze că de-abia acum am ajuns, dar am avut câteva lucrări neefectuate. Știi cumva ce are drăcia aia? S-au mai plâns și de la alte birouri în legătură cu încuietorile.

Tânăra enervată, care răspundea la o succesiune rapidă de ape-luri, acoperi receptorul cu mâna și zise:

– Habar n-am.

– O să arunc rapid o privire atunci. Stai liniștită, zise Finn. Recepționera zâmbi recunoscătoare și se întoarse la treburile ei.

Finn îngenunche, examinează încuietoarea și introduse o bucată mică de metal în gaura cheii. Mai zăbovi câteva minute, făcându-și de lucru cu ușa, apoi zise:

– S-a rezolvat, Cheryl.

Ea îi făcu cu mâna. În timp ce-și împacheta uneltele, Finn aruncă o privire prin birou. Aflase deja că nu avea panou de alarmă și nici senzori de mișcare, dar nu strica niciodată să verifichi de două ori.

În hol era o cameră de supraveghere instalată pe tavan, la joncțiunea dintre două culoare. Finn o cronometrase deja. Își schimba poziția la fiecare două minute, ca să prindă ambele culoare. O luă pe hol și se uită la cameră, verificându-și și ceasul. Își păstrase intervalul de două minute. Asta era tot ce avea nevoie să știe. Gardienii patrulau pe coridoare, dar își dăduse seama că treceau pe la etajele cu soț la ore fără soț, și pe la cele fără soț la ore cu soț. Așteptă până când nu mai fu nimeni pe coridor și camera se întoarse în direcția opusă. Atunci sparse repede încuietoarea încăperii unde știa el că se țin deco-rațiunile de sărbători și se strecură înăuntru. Se ascunse în spate, se întinse pe podea și se culcă.

La două minute după miezul nopții, Finn strecură un fir cu cameră video pe sub ușa magaziei și aruncă o privire rapidă în susul și-n josul holului. Era liber. Camera filma celălalt coridor.

Se grăbi spre ușa biroului lui Simpson. Bucata de metal pe care o inserase în încuietoare mai devreme îndeplinea o singură funcție, dar o făcea fără greș. Făcea să pară că ușa era încuiată când, de fapt, nu era, dacă aveai un dispozitiv special, cum avea Finn. Introduse partea magnetizată a uneltei în încuietoare, scoase piesa de metal și ușa se deschise.

Finn se apucă numaidecât de treabă. Traversă rapid anticamerele până în spațiosul birou al lui Simpson. Îngenunche lângă spațiul gol de sub birou și întoarse unitatea centrală a calculatorului cu spatele spre el. Desfăcu șuruburile capacului, introduse dispozitivul său înăuntru și-l conectă la alte componente din interiorul computerului.

Finn reușise să treacă apoi cu dispozitivul de securitate pentru că nu conținea materiale explozive. În schimb, fusese construit să declanșeze o reacție chimică în interiorul componentelor din unitatea centrală. Era o reacție care avea să transforme unitatea inofensivă într-o bombă, o posibilitate despre care nimeni din industria calculatoarelor nu ar vrea să știe. Dispozitivul avea atașat un receiver wireless cu o rază de acțiune de vreo o mie trei sute de metri, mai mult decât suficient, după calculele lui Finn. Puse la loc capacul unității centrale și o reaseză sub birou. Apoi se așează la computer și îl porni. Ecranul se aprinse, dar era nevoie de parolă. Senatorii ocupați nu aveau timp să-și amintească parole complicate sau obscure, așa că Finn începu pur și simplu să tasteze câteva nume. La al treilea o nimeri: „Montgomery“, capitala Alabamei.

Tastă comenzile de care avea nevoie și apoi închise calculatorul. Ultimul lucru pe care-l făcu fu să așeze un dispozitiv de supraveghere miniatural, pe baterii, alături de un ghiveci de flori aflat pe o etajeră înaltă, de lângă canapeaua senatorului. Filamentele plantei acopereau la fix camera miniaturală. Acum Finn avea o legătură video și audio directă cu biroul lui Simpson. Avea s-o folosească așa cum se cuvine.

Se întoarse la ușa de sticlă și se uită la ceas așteptând până când camera de supraveghere se îndreptă spre celălalt hol. De îndată ce acest lucru se întâmplă, Finn ieși pe ușă și intră din nou în magazin.

Scoase din cutia cu unelte un mic dispozitiv de recepție care se-măna cu un BlackBerry, îl deschise și privi imaginea de pe ecran. Alesese bine amplasamentul camerei sale în miniatură; biroul lui Simpson se vedea foarte clar. Închise dispozitivul, se întinse pe po-dea și se culcă la loc.

A doua zi de dimineată se furișă afară din magazie și o vreme se plimbă în sus și-n jos cu liftul, prefăcându-se ocupat cu diverse tre-buri. Apoi părăsi clădirea alături de un grup de oameni, luă metroul spre Virginia, își luă mașina și merse la birou.

Acum tot ce avea de făcut era să aștepte ca Roger Simpson să se întoarcă. Și de ce întâmpinare va avea parte omul care ajutase la uci-derea tatălui său...

Însă, chiar mai mult decât atât, moartea lui Roger Simpson avea să însemne sfârșitul călătoriei lui Harry Finn. Gata cu crimele, gata cu poveștile mamei sale. Ceva-i spunea că ea mai era încă în viață doar pentru că aștepta ca să se întâmple asta. De îndată ce Simpson avea să fie mort, Finn bănuia că și viața mamei sale se va sfârși. Răz-bunarea era o forță puternică și putea să țină chiar și moartea la dis-tanță. Și, când mama sa avea să moară, Finn avea să o plângă, să o jelească, dar și să se simtă ușurat că era în sfârșit liber.

După ce rezolvă ceva treburi la birou și revizui și alte detalii le-gate de planul de atac împotriva Capitoliului, plecă să-și ia copiii de la școală. Petrecu o oră exersând lovituri de baseball cu Patrick, o ajută pe Susie la teme și discută opțiunile de liceu cu David. Când Mandy se întoarse de la magazin, o ajută să pregătească cina.

– Pari binedispus, comentă ea în timp ce el curăța cartofi în chiuvetă.

– Am avut o zi grozavă ieri, zise el.

– Îmi pare rău că a trebuit să lucrezi toată noaptea. Trebuie să fii extenuat.

– Nu, de fapt sunt plin de energie. Termină cu ultimul cartof, se șterse pe mâini și-și petrecu brațele în jurul taliei ei. Mă gândeam că am putea merge cu toții într-o călătorie undeva, poate în străină-tate. Copiii nu au fost niciodată în Europa.

– Ar fi grozav, Harry, dar e scump.

– Am avut un an bun. Am ceva bani puși deoparte. Vara viitoare ar putea fi momentul potrivit s-o facem. Mi-am cam făcut un plan.

– Și eu cum de aflu mereu ultima lucrurile astea?

– Voiam doar să am totul stabilit înainte să prezint planul comandantului-șef pentru aprobare, doamnă. Așa te instruiește la Marină. O sărută.

– Chiar că te schimbi ca vremea, băiete, făcu ea.

– După cum ziceam, văd luminița de la capătul tunelului.

Ea râse.

– Să sperăm că nu e un tren care vine spre tine.

Când ea se întoarse spre aragaz, dispoziția jovială a lui Finn dispăru.

„Un tren care vine spre mine“, se gândi el. Speră ca soția lui să nu fie profet.

Capitolul 52

După tentativa eșuată de răpire, Caleb și Paddy se instalaseră la cabana lui Stone, în vreme ce Annabelle se întorsese la hotel, își luase lucrurile și se mutase la un altul, într-o altă parte a orașului. Îl sunase pe Stone ca să-i dea noua adresă.

Dimineață devreme, Stone primi un telefon iritat, de la Reuben.

– Milton mă scoate din minți, Oliver, se plânse Reuben. Mi-a făcut curat în toată casa. Nu mai găsesc nimic. Și Delta Dawn se teme să intre, pentru că nenorocitul de aspirator merge de ore-ntregi.

Delta Dawn era ogarul lui Reuben, dar unul fără pedigree.

Vocea îi coborî până deveni o șoaptă.

– Și n-o să-ți vină să crezi ce-a făcut cu baia. Arată ca în revistele de femei. Mi-e și jenă să mă ușurez acolo.

Stone îi răspunse pe un ton istovit.

– Nu am loc de el aici. E destul de aglomerat momentan, Reuben.

– Știu, de asta am și sunat. Mă gândeam că poate vine Paddy să stea cu mine, și Milton să se mute la tine. Vreau să zic, Paddy e un coleg mai pe gustul meu.

– Să-ți găsim companionul ideal nu e tocmai o prioritate acum, să rămânem în viață e, zise Stone tăios. Și, cu cât iese mai puțin în public, cu atât e mai bine pentru Paddy.

Reuben lăsă să-i scape un oftat adânc.

– Bine, cred că pot să mai stau o vreme cu domnul Obsedat de Curățenie. Dar ar fi bine să punem mâna pe Bagger ăsta cât mai curând. Milton a început deja să-mi vorbească despre cum o să mă ducă să-mi cumpăr haină. Și până aici i-a fost.

Câteva ore mai târziu, Stone îl văzu pe Caleb, foarte irascibil și șifonat, ieșind din baie îmbrăcat cu hainele din seara precedentă.

– Caleb, aseară, când v-au luat oamenii ăia, au zis ceva?

Caleb se încruntă.

– O, da. Au zis că, dacă scot un sunet, mă omoară! Și când te gândești că, în timp ce vâram cheia în ușă, nu voiam decât să beau un pahar bun de sherry și să recitesc introducerea de la *Don Quijote*...

– Vreau să zic dacă au menționat că ar lucra pentru Jerry Bagger?

– Nu, nu au zis. De fapt, nu au zis nimic. Nici nu era nevoie, aveau arme.

– Au pomenit ceva de Annabelle?

– Nu. Nimic. De ce?

– Dar de cineva pe nume John Carr?

– ăsta cine mai e?

– Nu contează. I-au pomenit numele?

– Nu.

Stone chiar nu avea cum să știe dacă răpitorii o voiau pe Annabelle sau pe John Carr. Ar fi putut să dea de el prin Caleb, se gândi Stone. Mai trecuse el pe la bibliotecă să-și viziteze prietenul. Cu toții presupuseseră că erau oamenii lui Bagger. Dar dacă făceau parte din echipa care-i asasina pe membrii Triple Six? Care-l omorâseră pe Carter Gray? Dar, dacă pe el îl urmăreau, i-ar fi descoperit, desigur, identitatea falsă și unde locuiește.

– Și acum ce fac? întrebă Caleb întrerupând cugetările lui Stone. Ar fi trebuit să plec la lucru acum zece minute. Nu am haine, obiecte de toaletă, nimic.

Stone, enervat din cauza întreruperii, i-o tăie scurt.

– Sună și spune că ești bolnav.

– Asta se rezolvă pentru ziua de azi. Dar mâine și poimâine?

– Nu mai ai zile de concediu?

– Da, dar lucrez pentru guvern. Nu poți să-ți iei concediu cum te taie capul. Trebuie să planifici, să anunți.

– O să ne gândim mâine la asta. Deocamdată stai aici și relaxează-te.

– Să mă relaxez?! După ce am fost răpit și aproape omorât? După ce am fost alungat din casa mea și de la slujba mea, fiindcă mă urmărește nu știu ce maniac? Vrei să mă relaxez?

– Păi fie te relaxezi, fie-ți tai venele. Te las să decizi, se stropși Stone îndreptându-se spre ușă.

– Unde mergi?

– Să mă întâlnesc cu prietena noastră.

– Grozav. Poți să-i spui lui *Annabelle* că îmi doresc mai mulți prieteni ca ea așa cum îmi doresc și o colonoscopie fără anestezic.

Paddy ieși din baie cu părul ud de la duș.

– Care-i treaba?

Stone îl lămuri:

– Caleb tocmai voia să pregătească micul dejun, nu-i așa, Caleb?

– Poftim?

Paddy se uită de la Stone la Caleb și zâmbi.

– Păi fain din partea ta.

Pentru o clipă, Caleb păru gata să țipe, dar se calmă la fel de rapid. În timp ce Paddy dormea, Stone îi povestise lui Caleb totul despre el, inclusiv faptul că era pe moarte.

Caleb zise amabil:

– Sunt, la urma urmei, în slujba *publicului*.

– Vă las atunci să vă vedeți de-ale voastre, replică Stone.

În timp ce Stone părăsea cimitirul cu pași repezi, o parte din el se temea că *Annabelle* fugise din nou după situația tensionată de seara trecută. Însă o jumătate de oră mai târziu, o găsi în cameră, în noul ei hotel. Tocmai terminase micul dejun. Îi turnă o ceașcă de cafea și se așază pe marginea patului, în halatul de la hotel, arătând obosită și nerăbdătoare.

– Cum se simte Paddy?

– Părea mai bine în dimineața asta. Mergea mai vioi.

– Se datorează acțiunii de aseară. Se hrănește cu asta. Mereu a fost așa.

Am avut noroc că a fost acolo aseară. Ne-a salvat viețile.

– Știu, aprobă Annabelle pe un ton nu prea încântat. Mă enervează. Acum îi sunt, cumva, datoare.

Alegându-și cu grijă cuvintele, Stone zise:

– I-ai recunoscut pe bărbații de aseară? Ca fiind, cu siguranță, de-ai lui Bagger, adică?

– Nu, dar cine altcineva ar fi putut fi?

– Mai ții minte mica mea problemă despre care ți-am vorbit?

– Da.

– Ei bine, s-ar putea ca oamenii de aseară să mă vrea pe *mine*, nu pe tine.

– Cum? Cine să te vrea pe tine?

– Îmbracă-te. Mergem la o plimbare. Trebuie să afli ceva despre mine.

– Unde mergem?

– Cimitirul Național Arlington. Vreau să-ți arăt ceva.

Capitolul 53

– Oliver, tu nu te mai sature de cimitire? Cum să zic, pari un pic obsedat, comentă Annabelle în timp ce străbăteau cu pași lenți aleile asfaltate din Arlington, cel mai glorios loc de îngropăciune pe care națiunea îl oferea militarilor decedați. Cele mai multe dintre morminte erau marcate de o simplă placă albă, deși monumentele de pe mormintele celor faimoși sau foarte bogați erau extraordinar de ostentative și adesea de prost gust. Lui Stone i se părea că, cu cât placa era mai modestă, cu atât făcuse răposatul mai multe pentru țara sa.

– Haide, zise el. Nu mai e mult.

O conduse pe calea cunoscută, numărând rândurile în minte. Era o secțiune liniștită a cimitirului, una pe care Stone o vizitase adesea doar ca să aibă parte de puțină tihnă.

O clipă mai târziu, simți că se clatină, pierzându-și brusc echilibrul. Zona nu mai era atât de calmă și liniștită astăzi. La cea de-a treizeci și noua placă din rândul patru al secțiunii, activitatea era în toi. Niște bărbați săpau de zor. Stone și Annabelle priviră cum sicriul fu scos din pământ și dus pe lângă ei la o dubiță care fusese trasă aproape, pe alee.

– Oliver? zise Annabelle. Ce e? Ce s-a întâmplat? Ea îi puse o mână pe umăr în timp ce el se sprijini de un copac, pentru echilibru.

Stone își găsi în cele din urmă glasul.

– Să nu vii după mine când plecăm. Ne întâlnim la cabană.

– Dar...

– Du-te. El porni în direcția dubiței care se îndepărta.

În vreme ce muncitorii de la cimitir începeau să astupe groapa la loc, Annabelle trecu ca într-o doară pe lângă mormânt.

– Eu credeam că sicriele se *îngroapă*, nu se *dezgroapă*, zise ea.

Unul dintre muncitori își ridică privirea spre ea, dar nu zise nimic. Își văzu în continuare de lopată.

Annabelle se apropie un pic, mijind ochii ca să citească numele de pe plăcuță.

– Ăă, știți să-mi spuneți unde e spectacolul de schimbare a gărziilor? întrebă ea, apropiindu-se și mai mult.

În timp ce muncitorul îi explica, ea aruncă o privire peste umărul lui și reuși în cele din urmă să vadă numele cioplit pe placă.

„John Carr“, citi ea.

Pe jos, Stone urmări dubița până când ajunse la drumul principal și dispăru din raza lui vizuală, după ce trecu de sensul giratoriu. Nu trecu peste Podul Memorial spre Washington. În schimb dubița se îndreptă spre vest, pătrunzând mai adânc pe teritoriul Virginiei. Stone știa destul de bine încotro gonia împreună cu sicriul: la Langley, sediul CIA.

Îl sună pe Reuben pe mobil.

– Vreau să-i contactezi pe toți prietenii tăi de la DIA și să afli de ce au exhumat astăzi un sicriu în Cimitirul Național Arlington.

– Al cui? întrebă Reuben.

– Al unui bărbat pe nume John Carr.

– Îl știai pe tip?

– Ca pe mine însumi. Grăbește-te, Reuben, e important.

Stone închise și dădu încă un telefon, de data asta lui Alex Ford, singurul om în viață, în afară de Annabelle Conroy, care știa că numele adevărat al lui Stone era John Carr.

– I-ai văzut tu când l-au dezgropat? întrebă Alex.

– Da. Te rog să afli ce poți.

Se întoarse pe jos la cabană, sigur că Annabelle, care-l dusesese cu mașina la Arlington, avea să fie acolo înaintea lui.

Cândintră, femeia stătea în picioare lângă biroul lui.

– Arăți bine pentru un mort.

– Unde sunt Paddy și Caleb? întrebă el.

– S-au dus la magazin. Se pare că nu prea ții mâncare-n casă. Caleb mi-a zis să-ți spun că a fost oripilat. Arată spre hârtiile de pe biroul lui Stone. Ai un dosar măricel despre Jerry aici.

– Despre Jerry și despre tine, zise el, făcând-o să tresară.

– Ai făcut săpături despre mine?

– Nu, prietenul meu a scos doar dosarul lui Bagger. Chestiile despre tine sunt de conjunctură.

El se așează la birou.

– Deci, chestia de la cimitir e gravă, să înțeleg.

Stone îi explică:

– Să zicem doar că, în momentul în care vor deschide sicriul, vor fi surprinși de ce nu vor găsi în el, și anume, pe mine.

– În sicriu e un alt cadavru?

El ridică din umeri.

– Nu am avut nimic de-a face cu decizia asta. Eram prea ocupat să nu fiu eu cel *din* sicriu.

– Și de ce să-l dezgroape tocmai acum?

– Nu știu.

– Deci, care era problema despre care vorbeai mai devreme?

– Nu prea pot vorbi despre asta.

Fața ei se înroși de furie.

– *Mie* îmi spui tu din astea? După ce mi-am deschis sufletul în fața ta? Și n-am mai făcut asta cu nimeni. Niciodată! Vreau adevărul.

– Annabelle, nu pot vorbi despre...

– Nici să nu te gândești. Nici să nu te gândești să mă iei cu scuzele astea de rahat. Eu am făcut din asta o artă.

Stone nu făcu decât să stea locului în timp ce Annabelle bătea cu tocul în parchet.

– Ascultă aici, Oliver sau John, sau cum te-o chema...

– Ți-am mai spus cum mă cheamă: John Carr.

– Bun. E un început. Continuă.

El se ridică.

– Nu, n-am să continui. Și nu mai pot să te ajut acum cu Jerry Bagger. De fapt cu cât pleci mai departe și mai repede de lângă mine, cu atât mai bine. Ia-l pe tatăl tău și fugi cât de departe și de repede poți. Îmi pare rău, Annabelle. Îmi pare rău. Dacă rămâi în preajma mea, ai să mori. Nu pot să-mi mai încarc conștiința și cu asta.

O apucă de braț, o conduse până la ușa de la intrare și o închise în urma ei.

Capitolul 54

Mama lui Harry Finn se trezi devreme. Durerea care-i rodea oasele o făcea să se trezească mereu înainte de răsărit.

Merse la baie, își târî picioarele înapoi la pat și-și citi ziarele cu disciplina pe care o păstrase toată viața. Jurnalule de radio și de televiziune urmară apoi în ritualul său de cercetări neîncetate. Și atunci se trezi holbându-se la fața lui afișată pe ecran. Înăță telecomanda, iar mutra rânjită și superioară dispăru.

Respirând sacadat, își aruncă privirea spre telefonul pe care i-l dăduse fiul său. Nu îl sunase niciodată; era rezervat doar pentru urgențe, îi spusese acesta. Îl ținea legat de un șnur pe care-l purta în jurul gâtului. Nu-l scotea decât când făcea baie. Trebuia să-l sune. Trebuia să știe ce e cu bărbatul. Chipul de la televizor. Era adevărat? Putea să fie adevărat?

Auzi pe cineva venind și se strecură înapoi în pat. Ușa se deschise și îngrijitoarea intră fluierând.

– Cum ne mai simțim astăzi, Înălțimea Voastră? întrebă aceasta. Porecla și-o primise din pricina firii sale poruncitoare.

Fața bătrânei se golise de orice expresie. Murmură câteva cuvinte în limba ei ciudată. Pentru oricine altcineva, ar fi sunat ca niște bombăneli fără noimă, exact ceea ce-și dorea și ea. Îngrijitoarea însă era familiarizată cu limbajul ei.

– Bine, atunci dumneata bombănește în continuare până-ți iau eu hainele murdare și fac curat în baie. Cum doriți, Înălțimea Voastră. Îngrijitoarea se uită la ziarele bine răsfoite și zâmbi. Înălțimea Sa nu era atât de dusă cum voia să lase impresia.

Femeia-și îndeplini îndatoririle și plecă. Doar atunci se ridică bătrâna și se uită din nou la telefon. Era ciudat cum la bătrânețe deciziile pe care în tinerețe le luai pe loc necesitau îndelungi reflecții interioare. Să sune sau să nu sune?

Înainte să se hotărască, degetele ei formau numărul.

I se răspunse înainte ca telefonul să sune o dată. Evident, Finn recunoscuse numărul.

Vocea lui se auzi joasă, dar clară.

– Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva? întrebă el cu fermitate.

– Nu, sunt bine.

– Atunci cum de m-ai sunat?

– Am văzut la știri că a plecat din țară. Omul merge în vacanță. Omul ăsta își poate lua vacanță? E adevărat? Spune-mi!

– O să mă ocup de asta. Închide acum.

– Dar el trebuie să...

– Nu spune nimic. Închide. Acum.

– Nimeni nu înțelege ce vorbim.

– Acum!

Închise și-și petrecu din nou telefonul pe după gât. Harry era furios pe ea. N-ar fi trebuit să sune. Dar nu se putuse abține. Zi și noapte stătea aici, în locul ăsta, în iadul ăsta, putrezind și gândindu-se doar la asta. Și apoi să-l vadă la televizor.

Merse șontâc până la fereastră și privi afară. Era o zi frumoasă, dar pentru ea nu conta. Ea nu mai aparținea acestei lumi. Ea aparținea trecutului, iar acesta dispăruse și el aproape de tot. Familia ei, prietenii, soțul, toți erau morți. Nu mai rămăsese decât Harry. Și acum era supărat pe ea. Avea însă să-i treacă. Întotdeauna îi trecea. Era un fiu bun; nici o mamă n-ar fi putut avea un fiu mai bun decât al ei. Deschise serarul și scoase singura fotografie a soțului său care-i mai rămăsese.

Se întinse pe pat, pe spate, cu fotografia la inimă, și visă la moartea lui Roger Simpson.

Harry Finn își puse telefonul înapoi în buzunar cu mișcări încete și se întoarse în bucătărie unde Mandy și copiii îl priviră neliniștiți. Când telefonul sunase și văzuse numărul, uitase și că are o familie.

Alergase afară din cameră, sigur că mama sa îl suna să-i spună că o descoperiseră. Că urma să moară.

Susie avea un pic de orez care-i atârna din gură. Patrick își scăpase furculița pe podea, unde George, corcitura de labrador și caniș, lingeauoul de pe ea. David se oprise din ce făcea și îl fixa pe tatăl său cu o privire îngrijorată. Mandy rămase în picioare lângă aragaz, cu spatula în mână, în timp ce clătita din tigaie se înnegrea.

Îl întrebă neliniștită.

– Harry, s-a întâmplat ceva?

El încercă să zâmbească, dar gura nu-l ascultă.

– Alarmă falsă. Am crezut că s-a întâmplat ceva straniu, m-am înșelat.

Susie, poate din pricina expresiei de pe chipul tatălui său sau a tremurului neobișnuit din voce, începu să plângă. O ridică și-și apăsă fața de a ei.

– Puișor, e în regulă. Tati s-a înșelat. Atâta tot.

Ea îi luă fața în mâinile sale moi și-i aruncă o privire pătrunzătoare, cum numai copiii mici știu să facă.

– Promiți? zise ea cu un firicel de voce.

Tremurul de teamă din întrebarea ei îi sfâșie inima.

O sărută pe obraz, în parte pentru că nu voia să se uite în ochii aceia pătrunzători și rugători.

– Promit! Chiar și tăticii se mai înșală. El se uită la soția sa care-și mai revenise puțin din spaimă. Dar mămicile nu, nu-i așa? O gădilă pe Susie și, cu cealaltă mână, strânse umărul slăbuț al lui Patrick. Nu-i așa?

– Așa e, tati, făcu Susie.

– Așa e, încuviință și Patrick.

Finn îi duse pe copii cu mașina la școală și-i lăsă acolo. David ieși ultimul din mașină. Se lăsă pe spate, făcându-și de lucru cu șireturile, în timp ce frații săi se îndreptară spre clădire.

– Hei, tati, ești sigur că e totul în regulă?

– Absolut, amice, nici o grijă.

Poți să vorbești cu mine, știi, despre orice.

Finn zâmbi.

– Credeam că asta e replica mea.

– Vorbesc serios, tată. Știu că uneori e greu să vorbești cu mama despre unele lucruri. Uneori ai nevoie de un bărbat ca să-ți descarci sufletul.

Finn întinse mâna și o strânse pe a fiului său.

– Apreciez asta, Dave. Mai mult decât vei ști vreodată. „Aș vrea să-ți pot spune totul, fiule, dar nu pot. Nu voi putea niciodată. Îmi pare rău.“ Asta îi trecea prin cap când degetele sale puternice le strângeau pe cele ale fiului său. Nu voia să-i dea drumul.

– O zi bună, tati! David închise ușa și-i urmă pe Susie și Patrick înăuntru.

Finn conduse încet, trecând pe lângă mașinile celorlalți părinți care, era destul de sigur, nu ar schimba niciodată cu bună știință locul cu el.

Se uită în oglinda retrovizoare la David care dispăru în clădirea școlii.

„Dacă voi da greș, fiule, amintește-ți de mine ca de tatăl care am fost, și nu ca de omul care a trebuit să devin.“

Într-o cameră aflată pe același hol cu a mamei lui Finn, un individ pe nume Herb Daschle căscă și se întinse, așezat lângă un pat în care un bărbat zăcea fără cunoștință. Daschle fusese acolo de la miezul nopții, și tura nu i se încheia decât peste patru ore. O salută din cap pe o îngrijitoare care intră să vadă de pacient. În acel moment, bărbatul din pat începu să geamă și de pe buze i se rostogoliră câteva cuvinte. Daschle sări în picioare, o apucă pe îngrijitoare de braț și o împinse pe ușă afară, trântind-o în urma ei. Se aplecă lângă fața bărbatului și ascultă cu atenție. Când acesta tăcu, Daschle scoase un telefon și sună pe cineva, repetând exact ce spusese acesta. Apoi merse la ușă și strigă. Îngrijitoarea intră din nou, un pic enervată. Dar acest lucru se mai întâmplase și înainte.

– Îmi cer scuze, zise Daschle politicos, reluându-și locul.

– O să mă omorâți cu inima, zise femeia printre dinți. Nu îndrăzni s-o spună cu voce tare. Nu, nu îndrăzni. Nu cu oameni ca ăștia.

Capitolul 55

– Sunt recunoscător că Gregori a fost atât de serviabil, îi zise Carter Gray directorului de la CIA.

Bărbații stăteau în biroul din buncăr. Lui Gray începea chiar să-i placă situația actuală. Traiul subteran avea avantajele sale. Vremea nu era niciodată o problemă, nu existau ambuteiaje și rareori se bucura de compania altcuiva.

Fostul ambasador sovietic în Statele Unite în ultimii ani ai Războiului Rece, Gregori Tupikov, nu mai servea poporul rus; se descurca de minune servindu-se pe sine. Era acum un capitalist gras și fericit și un export recent al țării sale. Se alăturase unui grup de investitori care preluaseră industria cărbunelui, controlată anterior de stat, iar apoi o vânduseră unui alt grup de concetățeni ruși. Gregori fusese destul de deștept să fugă din țară înainte ca securea guvernului să cadă asupra proaspeților îmbogățiți. Locuia mai tot anul în Elveția, dar deținea apartamente în Paris și New York, iar milioanele sale erau administrate cu grijă de Goldman Sachs.

Gray termină de citit raportul obținut după întâlnirea cu Tupikov.

– Deci, Lesya și Rayfield Solomon s-au căsătorit *într-adevăr* la Volgograd; apoi proaspeții însurăței au reușit să fugă din Uniunea Sovietică.

Directorul încuviință din cap.

– Potrivit cu ceea ce și-a amintit Gregori și ce a aflat de la vechii lui colegi, se pare că prima dată au trecut în Polonia, apoi în Franța și de acolo în Groenlanda. Apropo, Lesya era cumva evreică?

– Nu știu. Solomon era, deși nu practicant. Meseria de spion se pune adesea în calea obligațiilor religioase.

– Eu ajung la biserica prezbiteriană în fiecare duminică, zise directorul.

– Felicitări! Dar, dacă Gregori știa atât de multe pe-atunci, de ce nu a făcut nimic? Gray își răspunse la propria întrebare. A presupus că lucra încă pentru sovietici.

– Și nu era așa? întrebă directorul pe un ton confuz.

– Desigur, zise Gray într-o doară. Și după Groenlanda?

– Din păcate acolo li se pierde urma. Și s-ar putea ca lucrurile să rămână așa. La urma urmei, s-a întâmplat demult.

– Nu se *poate* să rămână, sări Gray.

– Și unde a fost găsit mai exact Solomon mort? Și partea asta a dosarului lipsește.

Gray își ridică privirea din hârtiile pe care le studia prefăcându-se că încearcă să-și amintească detaliile. Acestea îi erau de fapt înapărite în minte.

– În Brazilia. La Sao Paulo.

– Ce făcea el în Sao Paulo?

– Nu știu sigur. Nu mai lucra pentru noi atunci, desigur. Lesya îl întorsese împotriva noastră.

– Și a murit acolo?

Gray încuviință din cap.

– Ne-au alertat oamenii de legătură din America de Sud. Am pornit o investigație. Dar era clar că se sinucisese.

Directorul se uită la Gray, și Gray la director.

– Desigur, zise directorul. Și Lesya a rămas singură?

– Așa se pare. Altceva?

– S-ar putea.

Gray își ridică privirea și-l văzu pe director zâmbind cu satisfacție. Își aminti acum că, pe vremea când era doar un tânăr agent, actualul director al CIA poseda cea mai slabă capacitate de a-și ascunde emoțiile din câți oameni antrenase el, plus un extrem de enervant aer de superioritate, cel mai adesea neîndreptățită. Gray credea că îl

rușinase destul ca să renunțe la aceste slăbiciuni. Ajungând însă în poziția de șef al CIA, se vedea clar că aceste calități nesuferite ieșiseră din nou la suprafață.

– Spune-mi.

– Gregori trebuie să fi fost într-o dispoziție bună. După cum ai sugerat, omul nostru din Paris l-a îndopat cu homari în timpul întâlnirii.

– Și cu votcă Moskovskaya? Aia e preferata lui.

– Cu litri. Și am făcut rost și de vreo două roșcate.

– Și?

– Și ne-a spus că-și amintește un zvon cum că Lesya a *trebuit* să se căsătorească.

– A *trebuit* să se căsătorească? întrebă Gray cu un aer confuz.

Directorul își duse mâna la burtă.

– Era însărcinată? zise Gray imediat.

– Evident, asta e ce crede Gregori.

Gray se lăsă în scaun. „Fiul lor e cel care omoară oameni.“

– Deci, bazându-ne pe cronologia aproximativă cu care lucrăm, copilul ar trebui să aibă astăzi cam treizeci și cinci de ani?

Directorul încuviință din cap.

– Dar mă îndoiesc că poartă numele de familie Solomon.

– Dar, dacă Lesya și Solomon s-au căsătorit în Rusia, în vremea când sarcina Lesyei se vedea, unde s-a născut copilul? Dacă au părăsit Rusia imediat după nuntă, nașterea ar fi putut avea loc în Polonia, Franța, Groenlanda și, desigur, Canada.

– Canada? Ultima oprire cunoscută era Groenlanda. De unde și până unde Canada?

Gray îl studie pe bărbatul care era în fruntea celei mai importante agenții de informații a țării. Își începuse cariera la CIA, apoi intrase în politică unde rămăsese până când un președinte cu o judecată îndoielnică îi aruncase prietenului său un os și-l făcuse director CIA. „Dumnezeu să ajute țara aceasta.“

– De ce s-ar duce cineva spre Vest, în Groenlanda, dacă nu să treacă în Canada? Chiar și pe vremea aia erau multe zboruri directe către Statele Unite. Și era o escală preferată a spionilor. Când lucram

și eu, mă opream adesea în Groenlanda înainte să mă întorc acasă. În Groenlanda îți dădeai imediat seama dacă ești urmărit. Oamenii ieșeau în evidență în tundra aia înghețată!

– Bine, dar putea să fi venit *la noi* în țară ca să nască? Asta ar însemna că e cetățean american. Ar fi mai ușor.

– Nu cred, nu ca să nască. Și ar fi fost mai puțin complicat ca să treacă pe furiș în Canada și să nască acolo decât în State. Documentele puteau fi falsificate mai târziu.

– Chiar și așa nu prea avem de ce să ne legăm.

– Dimpotrivă. Locurile de intrare din Groenlanda în Canada sunt limitate, și pe atunci chiar mai mult decât acum. Montreal? Toronto? Ottawa? Poate Nova Scotia și Newfoundland? Putem începe de-acolo.

– Ce să începem mai exact?

– O să ne limităm la o perioadă de douăsprezece luni. Gray îi spuse anul. Și vom verifica registrele de nașteri de-acolo. Doar pentru băieți deocamdată.

– De ce nu și fete?

– Doar pentru băieți deocamdată, repetă Gray.

– Chiar și așa e o cercetare enormă. Și mai avem și exercițiul de pregătire în caz de dezastru pe Dealul Capitoliului, pe care ni l-au cerut cei de la DSI și apoi ne-au lăsat cu partea leului în privința muncii. Ne consumă o grămadă de timp.

– Registrele de nașteri trebuie să fie computerizate acum. Asta ar trebui să simplifice mult lucrurile.

– Da, dar totuși resursele necesare pentru a...

Gray se aplecă spre el și-l reduse la tăcere cu una dintre privirile sale intimidante.

– Consecințele *neîndeplinirii* acestor sarcini s-ar putea să fie catastrofale pentru țara noastră.

Capitolul 56

Annabelle așteaptă afară până când tatăl său se întoarce cu Caleb de la magazinul din apropiere. Fără nici o explicație, îi spune lui Paddy să o urmeze cu camioneta până la hotelul ei. Când ajunseră acolo, își conduse tatăl sus, în camera ei.

Mintea lui Annabelle alerga. Contase pe Stone ca s-o ajute. Și acum omul o abandonase pur și simplu, închizându-i la propriu ușa în față. N-ar fi trebuit să aibă încredere în el. Trebuia să fi învățat până acum că nu poți să te încrezi decât în tine însuși.

– Annie? zise Paddy în cele din urmă. Vorbește, fetițo, ce naiba se întâmplă?

Ea îi aruncă o privire tatălui său de parcă uitase de prezența lui.

– Se întâmplă că ne-au tras-o. Ajutorul pe care credeam c-o să-l primim cu Bagger nu mai vine.

– Nu mai avem cavalerie?

– Nu mai avem cavalerie.

– Tipu' ăla, Oliver. Reuben mi-a povestit un pic despre el. El e tipu' care trebuia să ne ajute s-o facem?

– Da, dar n-o s-o mai facă. Se pare că are probleme mai urgente. El lovi spătarul scaunului cu palma.

– Și acum?

– Acuma fugim. Bagger o să supravegheze aeroporturile și gările, dar nu are destui oameni ca să acopere și drumurile. Trebuie să scăpăm de camioneta ta. Apoi o luăm din loc.

– Încotro?

Mai contează? Atâta timp cât nu suntem aici?

– Și îl lăsăm pur și simplu pe Jerry să scape?

– Mai bine decât să *nu-i* scăpăm noi, nu crezi? Vom supraviețui să luptăm încă o zi. De îndată ce roști cuvintele, se uită la tatăl ei. Îmi pare rău, n-am vrut să...

– Eu nu mai am încă o zi. Fie o fac acum, fie n-o mai fac deloc.

– Ți-am spus, nu mai avem cavalerie.

– Atunci o să mă gândesc la altceva.

– Nu poți să-l înfrunți singur pe Jerry.

– Te am pe tine, nu?

Ea privi pe fereastră scuturând din cap.

– Știi cât mi-a luat să pregătesc lovitura împotriva lui Jerry?

– Probabil mai mult decât am eu de trăit. Da' nu renunț. Nu *pot* să renunț.

– Ieri nu făceai nimic ca să-l prinzi pe Jerry. Ce s-a schimbat?

El se ridică și o apucă de braț.

– *Tu* ai schimbat lucrurile. Acuma știi că eram la închisoare când au omorât-o pe mama ta. Tot un nenorocit sunt, da' nu atât de mare pe cât credeai tu.

– Ce vrei să spui, că faci asta pentru mine?

– Nu, adică nu doar pentru tine. O fac pentru Tammy, pentru că nu merita să moară așa. Și o fac și pentru mine, pentru că Bagger mi-a luat singura persoană pe care am iubit-o.

Annabelle își eliberă brațul și își feri privirea.

– N-am vrut să sune așa, Annabelle.

Ea arătă spre cicatricea de pe obraz.

– Să spunem doar că nu mi-am făcut iluzii că m-ai iubi.

Paddy întinse mâna să-i atingă fața, dar ea se dădu înapoi.

– N-aveam nici un drept să fac una ca asta, zise el. Da' te învățam o lecție pe care nu voiam s-o uiți niciodată. Ai dat-o-n bară cu ridicarea banilor la cazinou. Sigur, erai tânără, și tinerii fac greșeli. Da' pun ră mâșag că n-ai mai făcut niciodată greșeala aia.

– Nu.

– Puțin mi-a păsat de oamenii din echipele cu care am lucrat. Să fiu al naibii, nu m-am obosit să le las cicatrice. Dacă greșeau ceva,

le spuneam, sigur, da' nu mă interesa dacă mai târziu o dădeau în bară cu altcineva și se alegeau cu genunchii zdrobiți.

– Deci, cicatricea mea a fost o lovitură din dragoste?

– Mama ta nu a vrut niciodată să te bagi și tu în escrocherii. Da' nu aveam destui oameni vara aia și a fost ideea mea să te folosesc pe tine. Te-ai prins repede, mai repede decât mine la anii tăi. Zece ani mai târziu erai mai bună decât am fost eu vreodată. Ai avansat la escrocherii elaborate, în vreme ce eu am rămas tot cu cărțile la colțul străzii. Pe nimica toată.

– A fost alegerea ta.

– Nu, nu chiar. Adevărul e că nu eram destul de bun pentru escrocherii mari. Se zice că fie te naști cu asta, fie nu. Eu nu.

– Bine, și atunci unde suntem de fapt? Tu nu te pricepi la escrocherii elaborate, și tocmai de asta e nevoie ca să-l prindem pe Jerry.

– Nu pot s-o fac fără tine, Annabelle. Da', dacă nu vrei să mă ajuți, eu tot o să-ncerc.

– Dacă o faci, o să te omoare.

– Oricum sunt mort. Și mă îndoiesc că Jerry însuși ar putea găsi un mod mai dureros să mă omoare decât ce mă așteaptă pe mine.

– Îmi complici grozav viața.

– Mă ajuți?

Annabelle nu-i răspunse.

– Uite, nu poți să mai vorbești cu prietenu' tău? Poate s-a răzgândit.

Annabelle vru să refuze, dar ezită. Se gândea că s-ar putea întoarce la cabana lui Stone. Dacă era acasă, putea să mai încerce să-i ceară ajutorul. Dar, dacă nu avea să fie, după cum bănuia ea, Annabelle avea să ia toate „dosarele“ pe care Stone le adunase despre ea și necazurile sale cu Jerry. Nu voia ca așa ceva să rămână la vedere și să le găsească cineva, polițiștii sau băieții răi.

– O să mai încerc o dată.

Mergând spre mașină, își dădu seama că nu-l putea lăsa pe tatăl său să se descurce singur cu Jerry. Ceea ce însemna că aveau să moară amândoi.

Halal alegere!

Capitolul 57

După ce Annabelle și Paddy pleacă, Stone îl urcă pe Caleb într-un taxi împreună cu niște haine vechi de-ale sale și-i dădu șoferului adresa unui hotel din apropiere.

- Oliver, de ce nu pot sta aici? întrebă Caleb evident înspăimântat.
- N-ar fi inteligent. Te sun eu mai târziu.

Numai după ce taxiul se îndepărtă și rămase în sfârșit singur, Stone începu să se gândească la ce-i făcuse lui Annabelle.

– Am abandonat-o, zise el. După ce i-am promis că o ajut. După ce i-am spus să rămână. Dar ce putea să facă? Și, oricum, probabil în câteva ore avea să fie într-un avion în drum către o insulă din Pacificul de Sud. Avea să fie în siguranță acolo.

Dar dacă n-a fugit? Dacă s-a decis ca o încăpățânată să o ia pe urmele lui Bagger? Fără nici un ajutor? Îi spusese că are nevoie de cavalerie. Putea încă s-o mai ajute?

În clipa următoare, sună telefonul. Era Reuben. Acesta îl anunță:

– Nu am primit nimic de la oamenii mei de la Afaceri Interne, Oliver. Nu știau despre chestia de la cimitir. Dar Milton a găsit ceva pe net. Stai, ți-l dau la telefon.

La telefon se auzi vocea lui Milton.

- Nu cine știe ce, Oliver, dar erau știri de ultimă oră despre un sicriu dezgropat la Arlington. Nici un oficial nu a vrut să comenteze.
 - Au menționat și numele de pe placă?
 - Cineva pe nume John Carr, zise Milton. E vreo problemă?
- Stone nu se obosi să răspundă. Închise.

După toți acești ani, John Carr revenise brusc la viață. În mod ironic, Stone nu se simțise niciodată mai mort decât acum.

Dar de ce acum? Ce se întâmplase? Adevărul îl lovi tocmai când intra cu pași domoli pe poarta cimitirului și se așeză pe veranda cabanei.

Cineva îl lucrase.

Dacă John Carr nu mai era mort, atunci persoana care ucidea foști membri ai Triple Six avea să-l adauge din nou pe lista de ținte.

„Eu sunt momeala“, își spuse Stone. „O să se folosească de mine ca să-l ademenească pe criminal. Și, dacă mă omoară înainte să apuce să-l prindă, cui îi pasă?! Și chiar dacă aș reuși să supraviețuiesc? N-o să țină foarte mult timp.“ John Carr nu ar fi făcut decât să stânjenească guvernul. Propria țară avea multe motive să-l vrea mort, și Stone nu se putu gândi la nici unul pentru care să-l țină în viață. Planul era absolut genial în simplitatea sa. Condamnarea sa la moarte fusese semnată.

Și nu exista decât un singur om care ar fi putut să plănuiască așa ceva, Stone știa.

„Carter Gray! E în viață.“

Își împachetă câteva lucruri într-o geantă mică, încuie cabana și o luă la fugă prin pădurea din spatele cimitirului.

Harry Finn balansa cu grijă un cuțit de unt pe o masă la care ședea în așa fel încât acesta să stea drept pe margine. Era mai greu decât părea, dar Finn reușea de fiecare dată și în doar câteva secunde. Făcea asta de fiecare dată când era nehotărât. Căuta echilibrul. Dacă reușea cu un cuțit, putea s-o facă și în viață. Cel puțin așa gândea el. În realitate, nu era niciodată atât de ușor.

– Harry?

Își ridică privirea spre unul dintre membrii echipei sale. Discuțau proiectul de la Capitoliu în timp ce luau prânzul în biroul lor.

– Ai apucat să revezi planurile sistemului de ventilație? întrebă femeia.

El încuviință din cap. Obținuseră documentele printr-o ingenioasă combinație tactică ce presupusese să spargă mașina arhitectului

angajat să lucreze la Centrul pentru Vizitatori de la Capitoliu. De acolo copiaseră informațiile necesare pe care le folosiseră apoi să „pescuiască” la telefon alte detalii ale noii construcții.

– Planurile arată că are să fie legată de clădirea Capitoliului, dar am nevoie de confirmare. O să mergem în seara asta, de fapt, ca s-o obținem. Și ar trebui să avem acces din tunelul de livrări, dar am să verific și asta. Se uită la bărbatul de lângă el care studia niște schițe și specificații tehnice. Cum stăm cu transportul?

– Totul e gata. Bărbatul îi prezintă detaliile lui Finn.

Finn aruncă o privire ecusonului pe care-l furase mai devreme din mașina de teren. Ecusonul acesta îi deschisese multe drumuri. Cu ajutorul codului încorporat putea să schimbe pur și simplu informația de suprafață – fotografie, nume etc. –, și ecusonul avea să-i ofere acces într-o mulțime de locuri unde nu i-ar fi fost permis să se afle. Auzise că guvernul începea să descopere acest neajuns al sistemului de securitate, dar Congresul se târa cu viteza melcului când venea vorba despre astfel de lucruri. Finn se gândi că vor rezolva problema pe când avea să iasă el la pensie. Și chiar și asta era o prognoză optimistă.

Ședința se încheie, iar el se duse în biroul său și lucră tot restul zilei.

Mai târziu, se schimbă în uniforma de polițist la Capitoliu, își modifică insigna și porni spre D.C. în acea noapte, unde se întâlni cu un prieten îmbrăcat la fel. Erau o mie șase sute de ofițeri în poliția Capitoliului care patrulau aproximativ un kilometru și jumătate de teren. Era o distribuție la care visa orice alt oraș din lume. Celor din Congres le plăcea să se simtă în siguranță și, la urma urmei, ei erau cei care controlau punga statului.

Și totuși, toți acei bani nu le ofereau mai multă securitate tipilor ăștora, se gândea Finn în timp ce patrula în jurul Capitoliului în acea seară. De fapt, avea să dovedească adevărul acestei afirmații diseară.

O luară spre șantierul Centrului pentru vizitatori și intrară prefăcându-se că patrulează. Se muncea douăzeci și patru din douăzeci și patru, așa că el și amicul său pălăvrăgiră cu câțiva muncitori, apoi meraseră mai departe. Trecură pe lângă un coleg cu care se salutară

și dădură mâna. Finn îl informă pe polițist că tocmai fusese transferat de la Poliția Parcurilor din San Francisco.

– Locuințele sunt mai ieftine aici, zise Finn. La San Francisco sunt din cale-afară. Mi-am cumpărat o casă în oraș cu ce am dat acolo pe-o garsonieră.

– Ai avut noroc, făcu celălalt. Eu am fost polițist la poștă în *Arkansas* înainte să mă mut aici, acum cinci ani. Încă mai locuiesc într-un apartament cu trei camere din Manassas, pe care abia mi-l permit, și am patru copii.

Finn și prietenul său merseră mai departe și ajunseră în cele din urmă la locul ce reprezenta singurul motiv al prezenței lor acolo în acea seară.

Era chiar acolo unde indicaseră planurile. Acces imediat din tunel și, din câte se vedea, era deja operațional. Asta avea să le ușureze sarcina. Finn sparse încuietoarea unei uși și se strecurară înăuntru. Studie panourile de pe perete și fotografie diagrama de flux. Făcu apoi schema locului pe un carnețel, marcând toate ușile de acces, coridoarele și punctele de control de care trecuseră. Apoi străbătură mai multe coridoare și ajunseră într-o mică încăpăre de la sistemul de ventilație și aer condiționat. Calea de întoarcere a aerului era în tavan. Deschiderea era prea îngustă pentru Finn, dar partenerul său era mai mic. Finn îl ridică și tipul dispăru în sistemul de conducte. După treizeci de minute se întoarse.

– Cum credeam și noi, Harry, duce exact la Capitoliu. Omul îi dădu lui Finn o descriere exactă a rutei pe care o urmase, iar Finn o trasă pe hârtie.

Se strecurară înapoi afară, se îndepărtară de Capitoliu și o luară pe o stradă către Clădirea Hart a Senatului. Partenerul său făcu la dreapta, iar Finn la stânga. Trecu pe lângă clădire unde, la etajul nouă, se afla biroul lui Roger Simpson. Numărând ferestrele până la cea care știa că era a senatorului de Alabama, Finn își aținti degetul într-acolo și zise:

– Bum.

De-abia aștepta.

Ajunse la mașină și porni. Deschizând radioul pe postul local de știri, îl auzi pe crainic vorbind despre un mormânt care fusese dezgropat la Cimitirul Național Arlington în acea dimineață. Și totuși, nimeni nu știa de ce.

– John Carr, se auzi la radio. Acesta e numele soldatului al cărui mormânt a fost dezgropat.

– John Carr, repetă cu o voce copleșită de neîncredere. Cu siguranță, mama lui atotștiutoare va fi auzit știrile până acum.

Și începu să se întrebe dacă acest coșmar avea să se termine vreodată.

Capitolul 58

Alex Ford era acasă făcându-și griji. Încercase să dea de Stone, dar acesta nu răspundea la telefon. Povestea despre mormântul dezgropat de la Arlington nu era știre de prima pagină, dar lumea vorbea. Alex nu știa ce se găsisese în sicriu. Știa însă că nu era cadavrul lui John Carr. Aflase multe despre trecutul lui Stone odată, când amândoi aproape muriseră într-un loc numit Muntele Ucigaș, nu foarte departe de Washington. Și totuși, Alex simțea că Oliver Stone/John Carr avea o latură pe care nici el, nici altcineva nu aveau s-o cunoască vreodată.

Încercă să-l mai contacteze telefonic încă o dată, și atunci îi sună lui mobilul. Răspunse. Era chiar Stone.

- Oliver, ce naiba se petrece?
- Nu prea am timp să vorbesc, Alex. Ai auzit despre mormânt?
- Da.
- A fost mâna lui Carter Gray.
- Dar e...
- Nu, nu e. E în viață și încearcă să-mi vină de hac pentru o serie de crime din trecutul meu.
- Oliver, ce nai...
- Ascultă! Eu pot să-mi port singur de grijă. Reuben și Milton s-au dat la fund. La fel și Caleb. Dar am nevoie de o favoare de la tine.
- Ce anume?
- Prietena mea, Susan Hunter. O mai ții minte?
- Înaltă, picioare frumoase, bună de gură.
- Are necazuri și m-am oferit să o ajut, dar acum nu pot. Poți s-o faci tu în locul meu?

– Din cauza ei am fost chemați aseară?

– A fost vina mea, nu a ei. Dar, dacă o s-o ajuți, trebuie să-mi promiți ceva.

– Ce? făcu Alex prudent.

– Trecutul ei nu e tocmai fără pată. Dar e un om bun și are motive bune. Nu săpa prea adânc.

– Oliver, dacă e o infractoare...

– Alex, noi doi am trecut prin multe împreună. Mi-aș încredința viața în mâinile femeii ăsteia. Sper că asta înseamnă ceva pentru tine.

Alex se lăsă pe spate și expiră adânc.

– Ce vrei să fac?

– Du-te la mine la cabană. Pe birou sunt niște notițe. Te vor ajuta să înțelegi mai bine situația. O să-ți dau numărul de telefon al lui Susan. Poți să o contactezi și să-i spui că eu te-am rugat s-o ajuți.

– Ții mult la chestia asta, nu-i așa?

– Nu ți-aș cere o favoare atât de mare dacă nu ar fi așa.

– Bine, Oliver, o s-o fac.

– Apreciez asta, Alex. Mai mult decât îți poți închipui.

– Ești sigur că nu pot să te ajut *pe tine*?

– Nu. Asta e o treabă de care trebuie să mă ocup singur.

Alex conduse până la cabana lui Stone. Părea goală, dar își scoase totuși arma înainte să descuie ușa folosindu-se de o cheie pe care Stone i-o dăduse cândva. Nu-i luă mult să-și dea seama că nu era nimeni acolo. Urmând instrucțiunile lui Stone, se așeză la birou și începu să se uite peste hârtiile de acolo, toate scrise citeț de Stone.

Erau câteva nume: Jerry Bagger, Annabelle Conroy înconjurat, Paddy Conroy, Tammy Conroy și cineva pe nume Anthony Wallace. Se găseau și însemnări despre recenta călătorie a lui Stone în Maine, alături de câteva rânduri care detaliau conversații cu Reuben, Milton și Caleb. Și, aparent, Milton și Reuben fuseseră în Atlantic City, la Cazinoul Pompei.

Locul lui Bagger.

Alex îndesă notițele în buzunar, se ridică și-și întinse trupul athletic de unu nouăzeci, masându-și mușchii gâtului. Își rupsesese gâtul

cu ani în urmă într-un accident, în timp ce era însărcinat cu protecția președintelui, iar metalul inserat chirurgical îi crea probleme câteodată. Următorul pas era să o contacteze pe Susan Hunter, dacă asta era numele ei adevărat, deși, după ce văzuse notițele, era destul de sigur că nu așa stăteau lucrurile.

În clipa următoare, îngheță. Venea cineva. Se strecură lângă ușa de la baie și așteptă.

Intrusul intră, se îndreptă numaidecât spre birou și păru foarte supărat că nu era nimic acolo.

Alex ieși și-i puse arma la cap.

Fără să se piardă cu firea, Annabelle Conroy nu țipă, dar zise:

– Sper că ai siguranța trasă.

El lăsă arma și se dădu înapoi. Annabelle era îmbrăcată cu o fustă scurtă, sandale și o geacă de blugi; părul ei lung și blond era prins în coadă de cal și parțial ascuns de o șapcă de baseball. Ea își scoase ochelarii și-l privi pe impunătorul agent federal.

– Ești de la Serviciul Secret, așa-i?

El încuviință din cap.

– Alex Ford. Eu te cunosc, ești...

– Șomeră. Se uită în jur. El nu-i aici?

Alex fixa cu privirea cicatricea în formă de cârlig de sub ochiul drept al lui Annabelle. Își dădu seama ce face și zise:

– Nu, nu e.

– Ai idee unde o fi?

– Nu prea.

– La revedere atunci.

Ea se îndreptă spre ușă, dar Alex o strigă brusc.

– Annabelle!

Ea se întoarse rapid.

Alex zâmbi.

– Annabelle Conroy, încântat de cunoștință. Lasă-mă să ghicesc, tatăl tău se numește Paddy, iar numele mamei sau poate al surorii e Tammy? Scoase notițele din buzunar. Și se pare că asta cauți.

Annabelle aruncă o privire la hârtii și zise:

Credeam că Oliver e mai discret de-atât.

- Chiar este. Mi-am dat seama de unul singur.
- Bravo ție. Ei bine, eu o să plec.
- Vrei să-i transmit ceva lui Oliver în caz că-l văd? o întreabă Alex.
- Nu, nu cred că am ceva să-i spun. Nu mai am.
- Dar ai venit ca să-l vezi?
- Și ce-i cu asta? *Tu* de ce ești aici? zise ea.
- Pentru că suntem prieteni și-mi fac griji pentru el.
- Își poate purta singur de grijă.
- Ai vreo idee de ce a dispărut? întreabă Alex, deși știa răspunsul.
- Pentru că au dezgropat un mormânt în Cimitirul Arlington. Mormântul lui se pare. Îl privi pe Alex cu atenție, probabil ca să-i vadă reacția. Am trecut testul?

El încuviință.

– Înseamnă că Oliver are mare încredere în tine dacă ți-a spus despre asta.

– Să zicem că am crezut că are încredere în mine, dar s-a dovedit că nu e așa.

– Am auzit că Bagger poate să fie fără milă.

Dacă replica o sperie, Annabelle nu lăasă să se vadă.

– Ce Bagger? Adică un tip care pune marfa în pungi la magazin?

El îi întinse o carte de vizită.

– Oliver m-a sunat și mi-a spus să te ajut cât se ocupă el de alte probleme.

Vestea asta chiar o făcu să tresară.

– Ți-a cerut să mă ajuți?

– A insistat chiar, de fapt.

– Și tu faci ce-ți spune el? zise ea.

– Mi-a zis că și-ar încredința viața în mâinile tale. Nu sunt mulți cei despre care ar spune așa ceva. Eu sunt unul dintre ei. Avem grijă unii de alții.

Ea ezită înainte de a pune cartea de vizită în geantă.

– Mersi.

Alex o privi în tăcere în timp ce ea se îndrepta spre mașină.

Capitolul 59

Camp David, deși era adesea folosit ca refugiu de lucru, era și un loc care-i permitea președintelui Statelor Unite să scape de stresul celei mai imposibile slujbe de pe pământ. Biroul de Presă al Casei Albe dăduse jurnaliștilor o declarație în care se preciza că președintele avea să-și dedice weekendul acesta familiei sale. Era o minciună sau cel puțin un subterfugiu, cum erau câteodată declarațiile biroului de presă. Președintele primea un oaspete, unul foarte special, și era nevoie ca totul să fie strict secret.

– Vă mulțumesc, domnule președinte, că m-ați primit atât de repede, zise Carter Gray, așezându-se vizavi de acesta, în biroul său privat din reședință. Oricât de mult ajunsese să-i placă lui Gray viața din buncăr, era plăcut să mai ieși din când în când la suprafață.

– Mă bucur că ești bine, zise președintele. Ai scăpat ca prin urechile acului.

– Ei bine, n-aș putea spune că a fost prima dată, dar sper să fie ultima. Și vă sunt recunoscător pentru libertatea pe care mi-ați acordat-o, neoficial, desigur, ca să investighez această chestiune.

– Am simțit cât era de urgentă când am vorbit la telefon. Dar aș vrea să înțeleg mai bine.

– Desigur. Gray îi vorbi președintelui pe scurt despre Lesya, despre trădarea lui Ray Solomon și despre cei trei membri Triple Six uciși. Și acum am ajuns la ultimul membru al unității: John Carr.

– Cel pe care l-au dezgropat la Arlington? Am fost informat.

– Da, ei bine, sicriul nu conținea rămășițele lui John Carr.

– Dar ale cui, atunci?

– N-are importanță, domnule. Ceea ce e important e că John Carr a scăpat acum treizeci de ani.

– A scăpat? Era deținut?

– Nu, un trădător. A lucrat pentru noi, dar am avut motive să punem punct colaborării sale cu CIA din pricina acțiunilor sale.

– Să puneți capăt? De ce nu l-ați adus în fața justiției?

– Au existat circumstanțe atenuante. Un proces public nu ar fi fost în interesul țării. Așa că a trebuit să luăm lucrurile în propriile mâini. Cu autorizația necesară de la predecesorul dumneavoastră, desigur.

Președintele se lăsă pe spate și-și trecu degetele peste cana de ceai.

– Erau alte vremuri pe-atunci, cred. Murdară afacere.

– Da, domnule. Așa ceva nu se mai face acum, se grăbi Gray să adauge. Totuși, încercarea de eliminare a eșuat. Și acum cred că s-a întors să ne bântuie.

– Cum așa?

– Pare clar că omul din spatele morții celor trei foști agenți CIA e Carr.

– De ce crezi asta?

– Ei au fost cei care l-au denunțat. Și acum se răzbună.

– De ce ar fi așteptat treizeci de ani ca s-o facă?

– În acest sens pot doar să speculez și n-aș face decât să vă răpesc timpul. Totuși, un singur om le purta pică tuturor celor trei, și acela e John Carr.

– Și a încercat să te ucidă și pe tine? De ce?

– Eu eram șeful unității. Eu am fost cel care l-a consemnat pe baza unor acuzații *de natură internă*, de fapt.

– Tu ai ordonat să fie eliminat?

– Superiorii mei au făcut-o, cum spuneam, cu toate autorizațiile necesare. Gray îi spuse minciuna aceasta ca și cum ar fi fost cât se poate de adevărată. Poate că se convinsese pe el însuși că așa era.

– Superiorii ăștia mai trăiesc?

– Nu, toți sunt morți. Cum este, după cum știți, și președintele în funcție la acea vreme.

– Și ce legătură are asta cu Solomon și acca Lesya?

– Din cauza lor a fost Carr eliminat. Credeam că a fost corupt de Solomon și Lesya.

– Dar Solomon a murit. Sinucidere cred că scria în raport.

– Da, dar probabil că Lesya e încă în libertate. Și-mi amintesc că Lesya și Carr se apropiaseră în mod deosebit. E posibil să lucreze împreună acum.

– De ce l-ar ajuta această Lesya pe Carr să-i ucidă pe foștii agenți CIA din Triple Six?

Gray suspină. Președintele nu era atât de prost ca alții sub care servise.

– Hai să ne gândim astfel, domnule. În mod oficial, Rayfield Solomon s-a sinucis. Dar asta e doar varianta oficială. Se poate să fi avut ajutor.

– Ajutor? De la noi?

– A fost un trădător, domnule. I-a costat pe mulți americani viața. Oricum ar fi fost executat. E pe „Peretele Rușinii“ la Langley, lângă Aldrich Ames și alți spioni. Viețile pe care țara le-a pierdut din cauza lor, incalculabile. Un trădător veninos ca nimeni altul. Chiar și conștiința înrăită a lui Gray resimțea durere când spunea aceste lucruri despre prietenul său răposat, dar Solomon era mort. Gray voia să rămână în viață.

– Așa că l-am eliminat și pe *el*!

– Lumea era, cum spuneți, alta atunci. Eu, unul, aplaud fața mai deschisă și mai publică pe care CIA-ul și guvernul o au în ziua de azi. Dar în vremea aceea luptam împotriva unei posibile anihilări a lumii.

– Deci, Carr și Lesya ar putea fi încă în libertate. Mai e altcineva pe lista de ținte?

– Doar unul: Roger Simpson.

– Așa e, a lucrat pentru CIA pe vremuri. Deci, și Roger era implicat în asta?

– Doar tangențial. Am luat măsurile care se impun pentru a-l proteja.

– Așa sper. Nu avem cine știe ce majoritate în Senat. Fiecare vot contează.

Gray rămase impasibil, dar reflectă un moment la grija președintelui de a menține majoritatea în Senat care prima asupra vieții unui singur senator.

– Desigur, zise el. Înțeleg de ce e important pentru dumneavoastră. Președintele zise repede:

– Desigur că viața unui om trebuie să aibă prioritate.

– Nu m-am îndoit nici o clipă, zise Gray. Se întrebă deodată dacă nu cumva erau microfoane în cameră și comandantul suprem făcea acea declarație pentru posteritate.

– Și ce propui? Numele lui John Carr e peste tot la știri. Omul probabil că a auzit până acum. Eu nu cred că aș fi procedat așa, Carter. Aș fi păstrat tăcerea și l-aș fi vânat.

Președintele nu știa că Gray cunoștea exact unde locuia John Carr și că acum trecea sub numele de Oliver Stone. Stone aflase, cu siguranță, până acum că sicriul îi fusese dezgropat și secretul dezvăluit. Fără îndoială, acum fugea. La cât de ager la minte era, probabil dedusese că Gray era în viață și complota împotriva lui. Gray *ar fi putut* să păstreze tăcerea și apoi să meargă pur și simplu la cabana lui Stone să-l aresteze. Sau să-l ucidă. Dar nu putea să facă asta, deoarece Stone deținea o dovadă incriminatoare la adresa lui. Și Gray o voia înapoi. Acum avea cu ce să se târguiască: dovada în schimbul vieții lui John Carr. Voia ca John Carr să știe. Voia ca acesta să fugă, și oamenii lui să-l țină ca legat cu o lesă mai lungă. L-ar fi făcut mai favorabil negocierii.

Gray zise:

– În retrospectivă, asta ar fi fost probabil strategia cea mai bună. Dar să nu uităm că trebuie să evităm să dezgropăm o grămadă de istorie a Războiului Rece, cu Solomon, Lesya și ceilalți. Rusia este un stat fragil în momentul de față și ultimul lucru pe care îl vrem e să iasă la suprafață povești despre vechile conflicte. Sincer vorbind, domnule, ambele părți jucau murdar pe vremea aceea, și sentimentele publicului trebuie ținute sub control și aici, și în Rusia. I-am

contactat pe ruși și înțeleg și ei ce e în joc. Ne-au promis ajutor în eliminarea problemei.

– Desigur. Ei bine, poți conta și pe sprijinul meu fără rezerve, Carter. Mă bucur să te avem din nou printre noi. Niciodată n-am înțeles de ce ai demisionat.

– Poate că nici eu.

„Și nu aș fi făcut-o niciodată, dacă nu era John Carr.“

Gray fu dus cu elicopterul înapoi, în buncăr. Privi pe geamul acestuia în timp ce zbura pe deasupra zonei rurale din Maryland. Acolo jos, Carr fugea din răspuțeri, cu oamenii lui Gray pe urme. Și fiul Lesyei pune probabil la cale următorul atac: asupra aceluiași John Carr. Din care cauză voise Gray ca afacerea să devină publică; *voia* ca John Carr să devină o țintă.

Acum tot ce trebuia să facă era să ajungă primul la Carr, să se prefacă doar că-i dă înapoi viața în schimbul dovezii, și apoi fiul Lesyei putea să-l aibă. Pe urmă avea să-i ucidă și pe fiu, și pe Lesya și să pună în sfârșit capăt afacerii o dată pentru totdeauna. Cât despre Roger Simpson, nu-i păsa dacă omul supraviețuiește sau nu.

Ce-i drept, era un plan complicat. Însă în lumea lui Gray nimic nu părea simplu.

Capitolul 60

Când Annabelle se întoarse la hotel, Paddy o aștepta în camera ei. Ea miroși aerul.

– Nu ai fumat.

– Le-am aruncat la gunoi.

– De ce?

– Trebuie să fiu pregătit de luptă când pornim împotriva lui Bagger.

Arăta atât de hotărât, dar atât de fragil, ca un băiețel încăpățânat, gata să înfrunte un bătauș, că Annabelle se înduioșă. Fără să vrea întinse mâna și-l atinse pe umăr. Apoi momentul trecu, iar ea își retrase degetele.

Da, era pe moarte. Da, nu o lăsase propriu-zis pe mama ei să moară. Dar asta nu-l făcea dintr-odată cel mai grozav tată de pe pământ. Și în șase luni avea să fie mort. Nu avea să-și permită să se gândească la asta. Își jelise îndelung și cu durere mama, nu avea să facă la fel și pentru el.

– Ai avut ceva baftă să ne găsești ajutoare? întrebă el.

– Poate.

– Povestește-mi și mie.

– Un agent de la Serviciul Secret, Alex Ford. Oliver l-a rugat să intervină.

– Tipu' ăsta, Oliver, are niște cunoștințe al naibii de faine. Cine naiba e? Adică cum de locuiește la cimitir și toate alea?

– Nu știu exact cine e, răspunse Annabelle cu sinceritate.

– Dar zici că poți să ai încredere în el.

Am încredere în el.

Paddy păru să capete speranță.

– Serviciul Secret, asta e treabă bună. Poate pot să atragă și FBI-ul. Ea își scoase sandalele și se așeză pe un scaun vizavi de el.

– N-am crezut să te văd vreodată atât de entuziasmat să ai agenți federali pe lângă tine.

– Circumstanțele se schimbă. Acum mi-ar conveni ca toți nenorociții de polițiști din țară să mărșăluiască în rând cu noi.

– Cu Bagger s-ar putea să fie nevoie de asta. Și, dacă ne ajută cavaleria, cum procedăm? Acum am nevoie de detalii, nu de generalități. Cum îl facem să mărturisească?

– Ai stat mult în preajma lui Jerry ca să-l fraierești.

– Așa, și?

– Deci, trebuie să ai numărul lui de telefon.

– Îl am. Încă o dată, și?

– Am să-l sun și am să-i propun un târg pe care nu poate să-l refuze. Am să te vând dușmanului, Annabelle. O să-mi ofere bani cu lopata. Da' o să-i spun că nu asta vreau.

– Deci, care e *totuși* motivația ta?

– M-ai vorbit de rău după ce mama ta a murit. N-am mai prins o afacere bună de ani de zile.

– Va trebui să fii sută la sută convingător.

El o fixă cu privirea.

– Nici o problemă, se întâmplă ca ăsta să fie adevărul.

– Deci, mă arunci în gura lupului, și apoi?

– Aici intervine cavaleria. Apoi adăugă: Evident, asta e partea critică a planului.

Ea îl privi bănuitoare.

– Evident.

– M-am gândit cum o să facem livrarea.

Annabelle se aplecă în față.

– Spune-mi fiecare detaliu ca să-ți spun că n-o să țină.

– Nu uita, am făcut și eu câteva șmecherii la viața mea.

Când termină, ea se lăsă în scaun, impresionată. Existau și lip-suri, ca la orice plan inițial, dar nimic care să nu poată fi remediat suficient. Era chiar un plan destul de bun.

– Am câteva idei pe care le-am putea adăuga, zise ea. Dar conceptul de bază e solid.

– Sunt flatat.

– Jerry va face tot ce-i stă în putere ca să se asigure că nu vor fi urmăriți după ce pleacă de la locul de livrare.

– Mi-am dat seama.

– Ei bine, având în vedere că eu sunt momeala, am un motiv mai puternic să mă asigur că *vom putea* să-l urmărim.

– O să-și trimită băieții la întâlnire. El n-o să fie acolo, în caz că e o înscenare, sublinie Paddy.

– Știu. Și tocmai asta e porțița noastră.

– Cum adică?

Răspunsul care-i trecuse prin minte o făcu pe Annabelle să zâmbească.

– Ajungem noi primii la Jerry.

– Și cum o să facem asta?

– Tu o s-o faci.

– Eu? Paddy își pocni degetele. Ne folosim de telefon?

– Ne folosim de telefon.

– Da' tot avem nevoie de cavalerie, altfel, nimic din toate astea nu ne ajută, adăugă el.

Ea își puse sandalele în picioare și luă cheile de la mașină.

– Atunci merg s-o chem.

Capitolul 61

Erau așezați la o masă într-o cafenea, în apropierea intersecției dintre M Street și Wisconsin Avenue, nu mai mult de un kilometru jumătate de cabana părăsită a lui Stone. Annabelle privea pe fereastră în vreme ce Alex nu-și lua ochii de la ea. Fusese antrenat să citească mimica oamenilor și limbajul corporal. Doamna asta era greu de descifrat, dar în mod clar era foarte stresată.

– Cum de m-ai sunat dintr-odată? întrebă el. Nu mă gândeam că o să te mai revăd.

– Ce pot să spun, am o slăbiciune pentru polițiști înalți.

– Ăsta se traduce ca un strigăt după ajutor?

– Cât de multe știi?

– Oliver m-a rugat să fac niște săpături în privința lui Bagger și am făcut-o. Se pare că Milton și Reuben au fost în Atlantic City, probabil la cazinoul Pompei. Oliver zicea că s-au dat la fund acum. Sunt și prietenii mei, așa că, dacă au necazuri, aș vrea să știu, ca să-i pot ajuta pe ei în timp ce te ajut pe tine.

– Asta e ocupația ta, ajutatul oamenilor?

– Asta e trecută în fișa postului. Dar spune-mi despre tine și Bagger. Și de ce s-a dus Oliver în Maine?

– Se pare că știi deja totul.

– Totul și nimic. Dar, dacă vrei într-adevăr ajutorul meu, va trebui să ai încredere în mine. El își înalță capul, în timp ce ea privi morocănoasă în altă parte. Să înțeleg că nu prea te pricepi să ai încredere în oameni.

– E o filosofie care mi-a servit de minune de-a lungul anilor.

– Nu mă îndoiesc. Dar, ca să știi, i-am păzit spatele lui Oliver, și nu doar o dată. Și mi-aș încredința viața în mâinile lui.

– Știu, mi-a spus. A zis că ar pleca oricând la război alături de tine. Alex se lăsă pe spate.

– Păi vezi. Deci, probabil *te pot* ajuta, dacă reușești să ai încredere în mine.

Annabelle respiră adânc. Obținerea ajutorului lui Alex era esențială pentru planul tatălui său de a-l prinde pe Bagger. Totuși, chiar și cu țelul acesta în minte, îi era al naibii de greu. Stătea în fața unui polițai – nu, nu un simplu polițai, un polițai federal! Cineva care o putea sălta într-o clipă dacă spunea ceva greșit. Pe drum i se păruse simplu. Acum i se părea imposibil.

„Haide, Annabelle, poți s-o faci.“

Trăgând încă o dată adânc aer în piept, decise să facă ceva ce nu făcea aproape niciodată. Renunță la principii și decise să spună adevărul. Sau cel puțin o parte.

Trecu repede în revistă punctele principale. Uciderea mamei sale de către Bagger. Faptul că acesta se afla acum în oraș. Că făcuse echipă cu tatăl său ca să-i vină de hac. Alex știa deja că fuseseră opriți și aproape omorâți de oamenii lui Bagger. Ea adăugă:

– Nu am nici o dovadă pentru toate astea. Nimic care să țină în fața justiției. Dar ăsta e adevărul.

– Te cred. Dar prietenii mei polițiști s-au enervat un pic când s-au prezentat să-i aresteze pe tipi și n-au găsit pe nimeni acasă.

– Nu mai puțin decât mine.

– Și de ce te urmărește Bagger acum?

Annabelle comută automat pe modul minciuni.

– Știe că încerc să-l acuz de moartea mamei. A aflat că am fost în Maine, unde s-a întâmplat. Nu vrea să gălesc ceva care l-ar putea băga la zdup pe viață.

Alex sorbi din cafea și o studie în continuare. Fie era cea mai bună mincinoasă pe care o întâlnise, fie ce spunea era adevărat.

– Așa că faci echipă cu tatăl tău? Și cum vreți mai exact să-i veniți de hac lui Bagger?

– Tata o să se prefacă deodată că vrea să mă trădeze în favoarea lui Bagger. Bagger mă prinde, eu îl fac să mărturisească, iar polițiștii o să fie acolo ca să-l prindă.

– Țsta e planul tău?

– Da, de ce?

– Pentru că are un milion de găuri, de-aia. Și toate duc la moartea ta.

– Țsta e doar conceptul mare. Totul stă în detalii. Întotdeauna e așa.

– Chiar crezi că poți face planul ăsta să funcționeze?

– Mă pricep destul de bine. Și nici tata nu e mai prejos.

– Îhî. O să am nevoie de mai multe detalii ca să-ți pot obține întăririle de care ai nevoie.

– Hai să-ți spun cum facem. Noi punem totul cap la cap, tu pui o panglică mare și frumoasă pachetului și-l duci oamenilor tăi, apoi decideți. Și, dacă refuzați, eu o să mor. Așa e bine, uriașule?

– Ei, eu încerc doar să fiu realist.

– Nu, te porți ca un birocrat tipic. Te uiți la cum *nu poți* face ceva în loc să vezi cum poți.

Alex reuși să zâmbească ușor.

– De fapt în Serviciul Secret sunt oameni de acțiune.

– Bine. Arată-mi și mie.

– Ai putea să mă iei mai ușor. Eu îți fac ție o favoare. Mă hazardez pe marginea unei prăpăstii și e mult până jos.

Annabelle își făcu nervoasă șervețelul cocoloș.

– Știu, îmi pare rău. Doar că...

– Vestea bună e că Departamentul de Justiție chiar își dorește ceva de care să-l acuze pe Bagger. Dacă le arăt un morcov suficient de tentant, ar trebui să putem obține ceva ajutor de la FBI. Bagger a fost implicat în multe chestiuni dubioase. Mai multe crime, de fapt, dar pur și simplu nu s-au găsit dovezi.

– Știu și eu despre câteva, dar, dacă nu se dă singur de gol, nu e nimic util.

Ca să ne înțelegem, am crezut doar jumătate din ce mi-ai spus.

Ea dădu să spună ceva, însă Alex o întrerupse.

– Dar nu o să insist.

Annabelle îl privi curioasă.

– De ce nu?

– Pentru că Oliver mi-a spus să nu pun prea multe întrebări. Mi-a spus că ești o persoană bună, dar cu un trecut nu tocmai perfect.

Annabelle îl studie îndeaproape.

– Deci, cine a fost John Carr?

– A lucrat pentru guvernul Statelor Unite, a fost un bun specialist.

– Omora oameni, nu-i așa?

Alex se uită în jur, dar localul era gol și fata de la teighea era prea ocupată să citească despre ultima revenire a lui Britney Spears în revista *People*, ca să-și piardă timpul trăgând cu urechea la ei.

– Nu mai face așa ceva. Decât dacă e nevoit. Decât dacă cineva încearcă să-l ucidă pe el sau pe prietenii lui.

– L-am văzut omorând un om, zise Annabelle. Cu un cuțit. Doar o mișcare din încheietură, și omul a căzut mort. Dar tipul încerca să ne ucidă. Își făcu de lucru cu ceașca de cafea. Ai idee ce se petrece de fapt cu el?

– Ai auzit știrea despre casa lui Carter Gray care a fost aruncată în aer seara trecută?

– Da, am citit în ziar.

– Ei bine, Oliver și Gray se cunosc de mult, și nu într-un sens pozitiv. Oliver a fost la Gray acasă, la cererea acestuia, cu puțin înainte de explozie. Și nu a fost vorba despre un accident. Oliver nu a avut nici o legătură, dar cineva a făcut-o. Cineva care s-ar putea să-l aibă și pe Oliver pe lista de ținte.

– Deci, și pe el încearcă să-l omoare cineva?

– Așa se pare. De aceea nu a vrut să rămână în preajma noastră.

– Și eu am fost foarte supărată că m-a abandonat.

– Ei, m-a chemat pe mine să-l înlocuiesc. Oi fi eu doar un înlocuitor, dar am dat și eu câțiva pumni la viața mea.

– În legătură cu ce ți-am zis mai înainte, că te porți ca un birocrat...

- Cred că expresia exactă era ca un birocrat *clasic*.
 - Ei bine, îmi retrag cuvintele. Îți sunt recunoscătoare pentru ajutor.
 - Trebuie să dau câteva telefoane. Și apoi pot să te ajut să completezi detaliile, acum, că am stabilit *conceptul*.
- Ea îi întoarse zâmbetul larg.
- N-am mai întâlnit niciodată un agent federal ca tine, Alex Ford.
 - Nu-i nimic, și tu ești o experiență nouă pentru mine.

Capitolul 62

Noaptea se lăsă și Oliver Stone știa că încă era urmărit. Ei bine, venise momentul să spună la revedere umbrelor. Fugi la un taxi și-i dădu șoferului o adresă din Alexandria. Cu oameni extrem de periculoși pe urmele sale, Stone se îndreptă spre o bibliotecă de cărți rare.

Taxiul îl lăsă în fața magazinului de pe Union Street, la un cvar-tal de râul Potomac. Cu vânătorii pe urme, Stone se grăbi înăuntru, salutându-l din cap pe proprietarul locului, Douglas. Tipului i se spunea pe vremuri simplu Doug și se ocupase cu vânzarea cărților pornografice din portbagajul Cadillacului. Însă acesta nutrea o pasiune secretă pentru cărțile rare și o dorință de a se îmbogăți. Visul acesta îi rămăsese neîndeplinit până când Stone îl pusese în legătură cu Caleb. Acum *Douglas* era patronul unui magazin scump de cărți rare. Ca parte a înțelegerii, lui Stone i se permitea oricând accesul în librărie și avea o cameră la subsol, unde își depozita unele dintre posesiunile sale cele mai importante. Și îi mai oferea ceva ce Stone avea să folosească chiar acum.

Stone ajunsese în pivniță, descuie o ușă și intră într-o cameră unde se afla un vechi șemineu nefolosit de mult. Băgă mâna pe gura șemineului unde, lângă comutatorul electric, era un mic cablu. Trase de el și se deschise o ușă către o cameră de tipul unei ascunzători secrete. Camera era plină de cutii aranjate ordonat pe etajere, deasupra nivelului de inundare.

Stone deschise o cutie și scoase un jurnal pe care-l îndesă în geantă. Dintr-o altă cutie scoase un rând de haine, inclusiv o pălărie cu boruri largi, și se îmbracă apoi cu ele. Dintr-o cutie mică de

metal luă un obiect care era mai prețios pentru el decât tot aurul din lume. Era un telefon mobil. Un telefon mobil cu un mesaj foarte special, stocat cu grijă pe dispozitivul de înregistrare încorporat.

La plecare, nu o luă pe unde venise, pe scări în sus. O luă pe un alt culoar, spre râu. Descuie încă o ușă, trase cu putere de un inel de fier fixat în podea, și o trapă din pardoseală se ridică în balamale. Își dădu drumul prin deschizătură, traversă un tunel întunecat care mirosea a râu, pește mort și mucegai, urcă în grabă niște scări șubrede, descuie o altă ușă și ieși în spatele unui pâlț de copaci. Străbătu o cărare de lângă râu și sări într-o mică barcă deținută de Douglas, care era ancorată la unul dintre docuri.

Porni motorul extern marca Merc și se îndreptă spre sud, lumina albă de la pupa fiind singurul semn al prezenței sale în întuneric. Trase barca la mal, la vreo trei kilometri nord de Mount Vernon, locul de origine al lui George Washington, și-i legă frânghia de un copac. O luă pe jos până la o benzinărie și sună un taxi de la un telefon public.

Pe drumul de întoarcere spre oraș, Stone citi din jurnal. Aceste însemnări reprezentau o parte importantă din trecutul său îndepărtat. Începuse să țină un jurnal aproape imediat după ce fusese recrutat în divizia Triple Six de către CIA. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă CIA mai ținea divizia în funcțiune și nu știa dacă oamenii care încercaseră să-l urmărească în această seară făceau parte din ea. Totuși, presupunea că, dacă li se ordonase să-l ucidă, aveau să-și îndeplinească sarcina cu o pricepere mulțumitoare.

Stone întoarse pagină după pagină amintindu-și cu durere de munca sa din trecut pentru guvernul Statelor Unite. Se concentrează apoi asupra unor fotografii pe care le lipise pe o pagină, alături de câteva însemnări de mână și câteva frânturi din dosarul „neoficial” pe care reușise să le strecoare.

Se uită la fotografiile celor trei camarazi ai săi din Triple Six, toți morți acum: Judd Bingham, Bob Cole și Lou Cincetti. Apoi privi la bărbatul mai în vârstă, cu ochelari, în poza din josul paginii.

— Rayfield Solomon, vorbi el singur. Lovitura fusese rapidă și eficientă, dar totuși una dintre cele mai ciudate din cariera lui Stone.

Se întâmplase în Sao Paulo. Primise ordine clare. Solomon era spion, corupt de legendara agentă rusă Lesya, nume de familie necunoscut. Nu trebuia să se ajungă la arestare și proces; ar fi fost prea stânjenitor pentru publicul american să suporte așa ceva; nu că de obicei echipa Triple Six ar fi primit explicații elaborate.

Stone își aminti expresia omului când ei dăduseră năvală pe ușă. Nu era frică, își aminti el. Era cel mult o surpriză ușoară, apoi trăsăturile îi deveniseră inflexibile. Îi întrebaseră politicoși cine ordonase eliminarea sa. Dingham râsese, dar, în calitate de șef al echipei, Stone intervenise și-i răspunsese lui Solomon. Nu exista nici o prevedere oficială în acest sens. Stone credea pur și simplu că fiecare condamnat merita să știe.

Rayfield era un om de înălțime și greutate medie, mai mult profesor decât agent secret în aparență. Dar și în ziua de azi Stone își amintea ochii aceia extraordinari care-l ardeau când ridicase pistolul. Era o privire care mărturisea despre o minte genială ce se ascundea în spatele ei și despre un om care nu se temea de moartea ce-i bătea la ușă. Nu era un trădător, zisese Solomon.

– Mă veți omorî, desigur, dar să înțelegeți că omorâți un om nevinovat.

Stone fusese impresionat de calmul cu care vorbea omul înconjurat de patru bărbați înarmați.

– Probabil vi s-a spus să înscenați o sinucidere, desigur, făcuse Solomon. Și asta îl uimise pe Stone pentru că exact așa erau ordinele. Eu sunt dreptaci. După cum puteți vedea, mâna dreaptă este mai mare, mai puternică, așa că nu vă mint. Prin urmare, trageți în tâmpla dreaptă. Dacă doriți, țin eu pistolul și pun degetul pe trăgaci ca să fie amprente mele pe armă. Apoi se întorsese către Stone cu o privire care-l înghețase chiar și pe asasinul veteran. Dar n-am să apăs pe trăgaci. Voi va trebui să comiteți crima. Oamenii nevinovați *nu* se sinucid.

După ce totul se sfârșise, oamenii plecaseră în liniște, la fel cum veniseră. Un zbor de noapte cu un avion american de marfă, pus la dispoziție de o companie-paravan a CIA, îi dusesese a doua zi la Miami.

Bingham, Cincetti și Cole ieșiseră să sărbătorească în seara aceea, fiindcă echipa primise câteva zile libere ca recompensă pentru o treabă bine făcută. Stone nu mersese cu ei. Nu mergea niciodată. Avea soție și un copil mic. Stătuse singur în camera sa de hotel în acea noapte. Fusesse treaz toată noaptea de fapt. Imaginea lui Rayfield Solomon îi stăruia în minte. De fiecare dată când închidea ochii, nu vedea decât privirea sfredelitoare a omului, cuvintele acestuia care-i rodeau sufletul.

„Sunt un om nevinovat.“

Stone nu voise să recunoască atunci, dar, după atâția ani, putea s-o facă. Solomon spusese adevărul. Stone *chiar* ucisese un om nevinovat. Cumva știuse că moartea acestuia avea să-l bântuie. De fapt, cazul Solomon fusese unul dintre motivele pentru care hotărâse să părăsească echipa. Fusesse o decizie care în cele din urmă îi distrusese familia.

Îl făcuseră trădător, ca și pe Solomon. Și, ca și Solomon, fusese nevinovat. Oare câți Rayfield Solomon muriseră nevinovați de mâna lui?

Închise jurnalul și coborî din taxi câteva minute mai târziu. Îl sună pe Reuben, fiindcă, dacă Gray nu-l putea găsi pe el, avea să se folosească de toate mijloacele posibile ca să-l scoată la lumină, inclusiv răpirea prietenilor săi.

Stone îi vorbi calm.

– Mahărul pe care-l credeam mort e încă în viață. Telefonul e pe numele tău? Stone crezu că știe răspunsul fiindcă-l cunoștea pe Reuben foarte bine.

– Nu, parazitez de fapt serviciul unui prieten al meu, zise Reuben evaziv.

– Din fericire, te-ai mutat de curând și nu ai o adresă oficială. Altfel, te-aș fi mutat deja.

– Am fost *evacuat* de dincolo, Oliver. Am plecat în miez de noapte pentru că am vrut să evit o dispută pe teme de chirie.

– Acum toată lumea trebuie să stea liniștită, întrucât prietenii mei sunt valoroși pentru el. Te sun mai târziu.

Avea nevoie de informații din interior și avea nevoie de ele acum. Exista un singur om care putea să i le ofere. Stone nu-l mai văzuse pe tip de treizeci de ani, dar se gândi că acum era un moment bun să reia legătura. Chiar așa, se întreba acum de ce nu făcuse această vizită cu zeci de ani în urmă. Poate că-i fusese frică de răspuns. Acum nu-i mai era.

Se concentrase pe cazul lui Rayfield Solomon, deoarece, în lunga sa carieră, era cel pe care Stone îl regreta cel mai tare. După ce primise misiunea de a-l elimina, Stone îi verificase trecutul. Nu prea semăna cu un trădător, dar treaba lui Stone nu era să vină cu argumente. Auzise despre legătura lui cu legendara spioană Lesya. Iar dacă aceasta supraviețuise și era încă în viață, s-ar fi putut să-și ducă la bun sfârșit răzbunarea pe cei care îl uciseră pe Solomon. Un om nevinovat.

Capitolul 63

Max Himmerling își închise cartea, căscă și se întinse. De când soția sa, Kitty, murise de cancer cu doi ani în urmă, rutina sa varia rareori. Lucra, se întorcea acasă, lua o masă simplă, citea un capitol dintr-o carte și se culca. Era o viață neinteresantă, dar avea parte de destulă agitație la lucru. Se îngrășase și chelise în slujba țării sale. Veteran al CIA de aproape patruzeci de ani – începuse să lucreze aici imediat după facultate –, slujba sa era cu adevărat unică. Bine-cuvântat cu o minte foarte ordonată, el era ca un oficiu central pentru chestiuni dintre cele mai diverse. Ce impact ar avea o lovitură de stat orchestrată de Statele Unite în Brazilia sau Venezuela asupra intereselor occidentale în Orientul Mijlociu sau China? Sau dacă prețul petrolului mai scădea cu un dolar la baril ar fi fost în interesul Pentagonului să deschidă o bază militară pe față în cutare sau cutare țară? Într-o epocă a supercomputerelor și serverelor pline cu trilioane de bytes de informație și a sateliților care-ți furau secretele din spațiu, Max se simțea bine să știe că exista încă o componentă umană puternică în munca agenției sale.

În afara coridoarelor de la Langley rămânea un necunoscut, în interior era considerat doar un funcționar oarecare și nu avea să se bucure vreodată de bogăție sau onoruri. Dar în ochii oamenilor importanți Max Himmerling era o achiziție indispensabilă pentru cea mai de elită agenție de adunare de informații a țării. Și asta îi era de-ajuns. Într-adevăr, după moartea soției sale, nu-i mai rămăsese altceva. Importanța pe care o avea pentru agenție se vedea în cei doi oameni înarmați care-i păzeau locuința când era acasă. Himmerling avea să

se pensioneze în doi ani și visa să călătorească în unele dintre locurile pe care le analizase în toate aceste decenii. Era îngrijorat totuși ca nu cumva banii să i se sfârșească înaintea vieții. Guvernul îi oferea un pachet salarial bun și îngrijire medicală de primă clasă, dar nu economisise prea mult și, ca să continue să locuiască în zonă, lucru pe care și-l dorea foarte mult, era costisitor. Dar presupunea că o să treacă hopul când va ajunge la el.

Își ridică trupul obosit și cărnos din scaunul rotativ și o luă în sus, spre scări, către dormitor. Nu mai ajunse la destinație.

Silueta se ivi de nicăieri. Șocul de a vedea un bărbat în sufragerie aproape că-i provocă lui Max un atac de cord. Asta fu nimic însă pe lângă șocul pe care-l resimți când intrusul vorbi.

– Nu ne-am văzut de mult, Max.

Max se sprijini cu mâna de perete. Vorbi cu o voce tremurătoare:

– Cine ești? Cum ai trecut de paznici?

Stone păși în lumina slabă care venea de la lampa de pe masă.

– Mai ții minte echipa Triple Six, așa-i Max? Dar pe John Carr? Îți spune ceva numele ăsta? Dacă da, chiar și după atâția ani, o să-ți dai seama cum am trecut de cei doi idioți care zac fără cunoștință afară și cărora tu le spui *paznici*.

Max se uită cu frică la chipul bărbatului înalt, athletic, din cealaltă parte a camerei.

– John Carr? Nu se poate. Ești mort.

Stone păși mai aproape.

– Tu știi tot ce se întâmplă la CIA. Așa că știai că John Carr nu se afla în mormântul pe care l-au dezgropat.

Max căzu înapoi în scaun și se uită la Stone cu o privire jalnică.

– Ce naiba cauți aici?

– Tu ești cel cu creierul mare. Tu găsești întotdeauna cea mai bună cale de desfășurare a misiunilor. Aproape întotdeauna mergeau ca unse. Și, când nu se întâmpla așa, tu erai la mii de kilometri depărtare. Așa că ce naiba îți păsa ție? Fundurile noastre erau la bătaie, nu al tău. Așa că spune-mi, creier mare, de ce mă aflu aici? Și să nu mă dezamăgești. Știi cât urăsc să fiu dezamăgit.

Max își trase repede răsuflarea.

– Vrei informații.

Stone veni mai aproape și-i strânse lui Max brațul ca într-o menghină.

– Vreau adevărul.

Max făcu o grimasă din pricina strânsorii, dar nu avea ce să facă. Puterea sa era mintală, nu fizică.

– În legătură cu ce?

– Rayfield Solomon. Carter Gray. Și toți cei pe care-i știi că și-au vârât coada în toată trășenia aia.

Max tresărise la auzul numelui lui Rayfield Solomon.

– Gray e mort, zise el repede.

Degetele lungi ale lui Stone se strânseră mai tare în jurul brațului lui Max până când acestuia îi apărură o sudoare pe frunte.

– Nu la asta m-am referit când am zis să spui adevărul.

– Casa i-a fost aruncată în aer, fir-ar să fie!

– Dar el nu era în casă. Acum e undeva pe-acolo, complotând și plănuiind, cum a făcut întotdeauna. Doar că eu sunt ținta. Din nou. Și nu-mi face plăcere, Max. Mi-a ajuns o dată. Stone îl strânse mai tare.

– Uite ce e, poți să-mi zdrobești brațul dacă vrei, dar n-am cum să-ți spun lucruri pe care nu le știi.

– N-o să-ți zdrobesc *brațul*. Stone îi dădu drumul și scoase un cuțit din mâneca hainei.

Max începu să se tânguiască.

– John, nu mai ești un ucigaș. Ai renunțat. Tu mereu ai fost diferit. Cu toții am știut asta.

– Asta nu m-a ajutat atunci. Faptul că am vrut să renunț aproape m-a costat viața.

– Lucrurile stăteau altfel pe vremea aceea.

– Asta-mi spune toată lumea. Dar criminalul tot criminal rămâne. Am făcut-o chiar foarte de curând, de fapt. Autoapărare. Dar totuși am ucis un om. I-am tăiat gâtul de la trei metri distanță. Și era fost membru al Triple Six. Nu mai sunt nici ei precum cei de pe vremuri.

– Dar eu sunt lipsit de apărare, zise Max rugător.

– O să te omor, Max. Și o să fie autoapărare. Pentru că, dacă nu mă ajuți, sunt un om mort. Dar n-o să mă duc singur. Puse lama cuțitului la carotida lui Max.

– Pentru numele lui Dumnezeu, John, gândește-te la ce faci! Și mi-am pierdut soția de curând. Am pierdut-o pe Kitty.

– Și eu mi-am pierdut soția. Iar eu nu am avut-o lângă mine nici pe departe cât ai avut-o tu pe Kitty a ta. Dar, de altfel, probabil că tu ai fost cel care a plănuit detaliile atacului împotriva mea pe hârtiuța ta frumoasă.

– N-am avut nimic de-a face cu asta. Am aflat doar după ce s-a întâmplat.

– N-ai alergat însă să alertezi autoritățile, nu-i așa?

– Ce naiba voiai să fac? M-ar fi omorât și pe mine.

Stone apăsă mai tare lama de carnea bărbatului.

– Pentru un geniu, spui uneori chestii cam stupide. Vorbește-mi despre Rayfield Solomon până nu-mi pierd răbdarea. Pentru că totul se învâрте în jurul lui, nu-i așa?

– A fost un trădător și voi l-ați ucis, la ordin.

– Chiar așa am făcut, la ordin. Roger Simpson a zis că ordinul a venit de la vârf. Dar e evident că e mai mult decât atât. Mult mai mult. Solomon a fost nevinovat? Și, dacă a fost, de ce ni s-a ordonat să-l ucidem?

– Fir-ar să fie, John, renunță! Trecutul e mort.

Cuțitul lui Stone tăie pielea lui Max la un milimetru de arteră și o picătură de sânge se prelinse.

– A fost Solomon nevinovat?

Himmerling nu zise nimic. Stătea pur și simplu acolo, cu ochii închiși și pieptul zbatându-i-se.

– Max, dacă-ți tai artera asta, o să mori de hemoragie în mai puțin de cinci minute. Iar eu o să stau aici și o să te privesc.

Himmerling își deschise în sfârșit ochii.

– Am păstrat secrete timp de patruzeci de ani și nu am de gând să încep să vorbesc acum.

Stone măsură camera cu privirea, oprindu-se la niște fotografii de pe șemineu: un băiețel și o fetiță.

– Nepoți? întrebă el cu o voce tăioasă. Ce frumos!

Max, tremurând tot, îi urmări privirea.

– Nu... N-ai îndrăzni!

– Voi i-ați ucis pe toți cei pe care i-am iubit. De ce să aveți parte de o purtare mai bună? O să te ucid pe tine mai întâi. Arată înspre poze. Apoi pe ei. Și n-o să fie o moarte lipsită de durere.

– Ticălosule!

– Așa e. Sunt un ticălos. Construit, deținut și condus de CIA. O știi la fel de bine ca oricine, nu-i așa? Stone se uită încă o dată la fotografii. Ultima șansă, Max. N-o să te mai întreb încă o dată.

Și așa, pentru prima dată în patru decenii, Max Himmerling lăasă să-i scape un secret.

– Solomon nu a fost un trădător. Știa unele lucruri, dar nu știa totul. Unora le era frică de faptul că, dacă află adevărul, are să vorbească.

– Care unii? Gray? Simpson?

– Nu știu.

Stone mai făcu o creșătură pe pielea lui Himmerling.

– Max, îmi pierd răbdarea.

– A fost *fie* Gray, *fie* Simpson. Nu am știut niciodată care.

– Și secretul?

– Nici măcar eu nu știam asta. Avea de-a face cu o misiune executată de Solomon și de rusaica Lesya împotriva Uniunii Sovietice. Toată treaba a revenit în actualitate. Nu știu de ce.

– Încă o întrebare. Asta ar trebui să fie ușoară. Cine a ordonat lovitură împotriva mea?

– John, te rog...

Stone îl apucă cu violență de gât.

– Cine?

– Tot ce pot să-ți spun e că ai aceleași variante ca și la ultimul răspuns, răsuflă Himmerling.

Deci, Gray sau Simpson. Nu că ar fi fost surprins.

Stone își puse cuțitul la loc și zise:

– Dacă încerci să spui cuiva că am fost aici, știi ce-o să se-ntâmples. Gray va afla și-o să creadă că mi-ai spus unele lucruri. Și pe el nu poți să-l minți. Știe cum să scoată adevărul de la cei mai duri oameni, cu atât mai mult de la cineva ca tine. Și, când o să afle ce mi-ai spus, ghici ce, Max? Stone îi puse un pistol imaginar la cap și se prefăcu că apasă pe trăgaci. Să ai o seară plăcută în continuare.

– Chiar mi-ai fi ucis nepoții? întrebă Himmerling cu o voce tremurătoare.

– Bucură-te că nu trebuie să afle.

Capitolul 64

După ce Stone plecă, Max Himmerling scoase un suspin de ușurare; îi rămase însă în gât. *Paznicii. O să știe că a venit cineva. O să contacteze...* Fugi să-și împacheteze o valiză. Își pregătise de mult un scenariu de apocalipsă în care ar fi trebuit să fugă. Zece minute mai târziu se îndrepta spre ușă, cu biletul de îmbarcare printat și actele false în buzunar. Sunetul telefonului îl făcu să se oprească. Să răspundă? Ceva îi spunea să o facă. Ridică receptorul. Vocea de la celălalt capăt îi era foarte cunoscută.

– Bună, Max. Ce i-ai spus?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Max, ești un om genial, dar un mincinos foarte prost. Nu te învinovățesc. Sunt sigur că te-a amenințat și știm amândoi cât e de periculos. Deci, ce i-ai spus?

Încă o dată, Himmerling spuse tot ce avea pe suflet.

– Mulțumesc, Max. Ai făcut ceea ce trebuie. Legătura se întrerupse.

Himmerling scăpă telefonul din mână când ușa din spate se deschise.

– Vă rog, zise el. Vă rog.

Arma cu amortizor se declanșă și glonțul îl lovi în frunte. Cadavrul fu pus într-un sac negru. Într-un minut, camionul îl și luase. Oficial, Himmerling avea să primească pe neașteptate un post în străinătate. Când următorul elicopter american avea să se prăbușească undeva în lume, se va menționa la dosar că Max Himmerling fusese la bordul acestuia și arsese, făcând imposibilă identificarea. Astfel, se vor

încheia cei aproape patruzeci de ani pe care bărbatul îi petrecuse în slujba țării.

Măcar nu trebuia să-și mai facă griji că n-o să-i ajungă pensia.

În buncărul său, Carter Gray își lovi palma cu pumnul. Pierderea lui Himmerling era grea, chiar dacă inevitabilă. Gray ar fi trebuit să o anticipeze, dar nu o făcuse.

Se uită din nou la ecranul calculatorului din fața sa. Primise certificatele de naștere de la spitalele din orașele canadiene mai mari, emise în anul respectiv. Chiar și în format electronic erau voluminoase. Trebuia să separe grâul de neghină. Din fericire, îl cunoscuse bine pe Rayfield Solomon. Fuseseră buni prieteni și rivali în același timp. Într-adevăr s-ar putea spune că Solomon era singurul om al generației sale care putea egala abilitățile lui Carter Gray. Gray trebuia să recunoască faptul că, pe teren, Solomon i-ar fi putut fi superior. Așa că descoperirea urmelor sale nu avea să fie ușoară, dar deținea avantajul de a-l fi cunoscut îndeaproape.

Își concentrase atenția asupra numelui tatălui înscris în registre. Lesya nu și-ar fi folosit propriul nume, desigur. Nici numele fiului nu ar fi fost de ajutor, deoarece Gray era sigur că și-l schimbase. Așa că totul se reducea la tată. Rayfield Solomon era foarte mândru de originea sa evreiască. Deși datorită muncii sale nu-și permisesese să practice religia în mod tradițional – misiunile importante nu puteau fi întrerupte nici chiar de sărbători –, Solomon era un bun cunoscător al religiei sale. El și Gray purtaseră numeroase discuții pe teme teologice. Soția lui Gray fusese o catolică devotată. Gray nu fusese un om prea religios până când soția și fiica lui fuseseră ucise pe 11 septembrie. Solomon îi spusese adesea:

– Găsește ceva în care să crezi, Carter, altceva decât munca ta. Fiindcă, atunci când vei părăsi viața asta, lași munca în urmă. Dacă asta e tot ce ai, atunci nu ai nimic. Iar o eternitate fără nimic e lungă.

Înțelepte cuvinte rostise omul, deși atunci Gray nu le dăduse neapărat crezare.

Degetele sale alergară pe tastatură încercând diverse combinații de căutare. Lista de nume se reducea vertiginos. Continuă să citească numele până când privirea i se opri pe unul dintre tații mândri.

„David P. Jedidiah, II.“

Zâmbi. „Ți-ai dat în petic, Ray. Ai lăsat convingerile personale să câștige în fața celor profesionale.“ După moartea familiei sale, Gray devenise un cititor pasionat al Bibliei, așa că numele *acestui* tată avea o relevanță specială pentru el.

Solomon era *cel de-al doilea* fiu al lui David, primul lui copil legitim cu Bathsheba. Jedidiah era numele pe care Nathan, învățătorul viitorului Rege Solomon, îl striga. Iar în ebraică, Solomon însemna *pace*, de unde inițiala *P*. Rayfield Solomon folosisese numele de David P. Jedidiah, II, în registrul de nașteri. Carter Gray se uită la numele mamei, apoi la cel al fiului. Puse mâna pe telefon și transmise informația mai departe.

– Dați de urma fiului! ordonă el.

Închise telefonul și zise cu voce tare.

– Deci, unde ești tu acum, fiu al lui Solomon?

Capitolul 65

Era dimineată și în aer se simțea răcoarea. Harry Finn stătea singur, cu mâinile în buzunare, și se uita la groapa goală din Cimitirului Național Arlington, unde ar fi trebuit să se odihnească John Carr pentru eternitate. Asta fusese o minciună. Și de ce era Finn surprins? Guvernul mințea întotdeauna în legătură cu cele mai importante lucruri.

Deși crezuse inițial că John Carr era mort, Finn îi cercetase totuși istoria personală. Ca pușcaș marin, colaborase cu CIA la colectarea de informații. Folosindu-se de aceleași abilități cu care azi își câștiga existența, el dezgropase, încetul cu încetul, mare parte din istoria ultimelor zile din viața tatălui său, precum și trecutul oamenilor care fuseseră implicați în uciderea sa.

Poveștile lui Judd Bingham, Bob Cole și Lou Cincetti erau aproape la fel. Lucraseră pentru CIA, își făcuseră datoria, până când se pensionaseră, ducând o viață de confort și plăcere. Viață pe care Finn o curmase brusc.

Doar Carr era diferit. Oficial, acesta fusese omorât în timp ce făcea parte dintr-o unitate militară, într-un conflict de genul celor care se iscau din când în când în lume și la care Statele Unite trebuiau să răspundă, dacă nu direct, cel puțin din obligație morală. Înainte să devină membru al Diviziei Triple Six, John Carr fusese unul dintre cei mai decorați veterani ai Războiului din Vietnam, incluzând patru Inimi Purpurii și nici una dintre ele degeaba. Se vorbise chiar să primească Medalia de Onoare a Congresului, cea mai înaltă distincție militară. Fiecare soldat care o câștiga dobândea instantaneu un loc

nemuritor în ochii celorlați soldați, deși multora li se acordase onoarea postum. Acest fapt îi făcuse pe unii să o poreclească „Medalia pe care n-ai s-apuci vreodată s-o vezi“.

Carr păruse cu siguranță un om ideal pentru armată, echivalent unui medaliat de aur olimpic. Finn citise raportul original cu încântare și groază în același timp. Carr își salvase de unul singur plutonul prins într-un schimb de focuri ucigaș cu un număr mult mai mare de nord-vietnamezi susținuți de artilerie. Sergentul John Carr purtase personal patru oameni răniți în spate spre un loc sigur, întorcându-se în mod repetat în bătaia focului. Fusesse lovit de două ori de focul inamic și totuși reușise cumva să omoare o duzină de membri Viet Cong, trei în luptă corp la corp, iar pe alți câțiva împușcându-i din copaci cu un talent de lunetist pe care raportul îl descria ca fiind aproape supranatural.

În cele din urmă, folosindu-se de o mitralieră fixă, Carr respinsese atacuri repetate, supraviețuise mai multor salve de mortier care explodau în jurul poziției sale și mai reușise să cheme un atac aerian care-i făcuse pe inamici să dea înapoi, permițându-le astfel oamenilor lui să se retragă în siguranță. Părăsise câmpul de bătaie cu propriile picioare, în ciuda faptului că uniformă îi era îmbibată de sânge. Finn nu avea cum să nu-l respecte pentru asta. Se considerase întotdeauna un soldat excepțional, dar se gândea că poate John Carr îl depășea.

Și totuși, nu i se acordase medalia lui John Carr. Finn nu știa că motivul era mai degrabă politic decât legat de faptele eroice de pe câmpul de bătaie. Nu știa că poziția tot mai ambivalentă a lui John Carr în privința războiului îi întorsese pe superiori împotriva sa. Comandantul său nici măcar nu-l recomandase pentru medalie până când nu interveniseră alții. Însă, undeva în acest proces, oameni mai sus-puși în ierarhia de comandă împiedicaseră un soldat merituos să primească cea mai înaltă onoare militară.

În schimb, Carr dispăruse din rândurile armatei până când, ani mai târziu, reapăruse doar ca să moară în acel conflict minor și să fie îngropat, chipurile, la Arlington. Finn știa ce făcuse Carr în acest

timp. Ucidea oameni la ordinul guvernului. Și totuși, era un om care se confruntase și el cu moartea.

Doi ani căutase prin baze de date la care nu ar fi trebuit să aibă acces, dar Finn aflate în cele din urmă că soția lui Carr murise într-o noapte când se presupune că cineva le-a jefuit casa. Cuplul avea o fată, dar aceasta dispăruse pur și simplu. Finn era destul de deștept ca să citească printre rânduri. „Jaful“ purta semnătura CIA. Probabil că John Carr își supăraseră cumva superiorii. Inițial Finn se bucurase să afle că John Carr era mort. Nu era interesat să omoare eroi de război care nu-și primiseră niciodată recompensa cuvenită și nici pe un om care avusese curajul să se pună cu cea mai puternică agenție de spionaj din lume.

Dar poate că John Carr nu era mort. Și, dacă nu era, Finn știa ce are de făcut. Ce aștepta mama lui de la el. Fie că-i plăcea, fie că nu. Și indiferent ce fel de om ar fi fost John Carr, îl omorâse pe tatăl lui Finn. Degeaba.

Finn părăsi cimitirul. Avea de lucru.

Deocamdată, John Carr va trebui să mai aștepte.

Capitolul 66

Era o misiune de pătrundere neconvențională, așa că Finn îi luă pe doi tipi de la firmă care, în mod normal, stăteau în spatele biroului și analizau datele pe care de obicei le adunau el și echipa sa de specialiști. Însă clientul din acest caz dorea oameni fără antrenament, conduși de cineva care știa ce face – adică de Finn. Asta fiindcă instituția care producea vaccinuri împotriva unor germeni biologici creați artificial nu era considerată o țintă de prioritate înaltă pentru teroriști. Totuși, voiau să vadă cum face față. Intrară Finn și compania.

Nu întâmpinară probleme la trecerea gardului nepăzit din spatele clădirii, deși unuia dintre tipii de la birou, un băiat corpulent, pe nume Sam, nu-i fu ușor să-și ridice greutatea peste. În cele din urmă, cu ajutorul lui Finn, reuși.

Intrară prin spatele clădirii, pe o ușă descuiată. Ca o ușă să fie descuiată într-o clădire care adăpostește vaccinuri de valoare sună imposibil, dar cu toate astea se întâmplă în fiecare zi în țări din lumea-ntreagă. Într-adevăr, de ce ar lua cineva acasă un laptop cu datele personale a milioane de veterani, doar ca să-l vadă furat în timpul unui jaf? Asta le dădea de lucru băieților răi și-i făcea pe cei buni dependenți de antidepresive.

Ajunși înăuntru, se despărțiră, având pregătite dinainte poveștile care să le acopere prezența acolo. Finn își pusese un halat alb pe care-l scoase dintr-un rucsac. De șnurul de la gât avea agățată o legitimație. Avea la el și o agendă electronică, pentru notițe. Astfel echipat, își croi drum către zona intrării principale. Paznicului de acolo îi menționează numele unui om de știință care lucra în clădire. Finn luase

numele de pe internet, știind foarte bine că tipul era în vacanță. Informația asta o obținuse căutând prin gunoiul omului într-o seară și văzând o copie detaliată a itinerarului de călătorie pentru el și familia sa, pe care „geniul“ o aruncase. Când fu informat că savantul era plecat, zise:

– Așa e. Bill mi-a zis că merge cu familia în Florida.

Menționează apoi încă un nume pe care-l luase din anuarul instituției. Făcuse manevra aceasta cu paznicul pentru a câștiga credibilitate și, de asemenea, pentru a-l liniști pe tipul de la securitate. Ambele ținte erau de obicei îndeplinite prin plăsmuirea unei legături personale cu cineva care lucra în locul vizat.

– Pot să trec să-l văd doar două minute, îi zise el agentului de la firma de securitate privată. Știu drumul. Am niște rezultate de la teste comparative pe care le-au făcut săptămâna trecută, pentru cele două vaccinuri antimicrobiene noi. Ești la curent cu asta?

Paznicul, un tip abia trecut de douăzeci de ani, care purta cu mândrie la șold arma din dotare, zise:

– Nu, nu sunt la curent, și se întoarse la cafeaua sa și la ecranul computerului unde Finn zări pentru o clipă cele mai noi oferte ale unui serviciu de matrimoniale.

Finn așteptă cu răbdare în cabina liftului până când mai veni cineva. Ridică un card de plastic pe care tocmai îl trecuse prin fanta de la lift:

– Afurisitul ăsta de RFID iar nu merge, zise el, referindu-se la un card cu cip codificat de care era nevoie ca să pornești liftul. A treia oară pe luna asta. Și de fiecare dată au zis că l-au reparat. Da, vezi să nu.

– Știu cum e, încuviință celălalt, trecând cardul său prin slot și închizând astfel ușile. La ce etaj mergi? întrebă acesta.

– La cinci, răspunse Finn, punând înapoi în buzunar permisul de bibliotecă al fiului său.

Coborî la etajul cinci și găsi ușa pe care o căuta chiar lângă cele două lifturi. Și acolo avea nevoie de un card cu cod ca să intri. Se strecură într-o baie din apropiere și se stropi cu apă pe piciorul

pantalonului. În momentul în care auzi sunetul liftului, deschise ușa de la baie, prefăcându-se că-și șterge mâinile ude tocmai când se deschiseră și ușile liftului. Femeia coborî și trecu cardul prin ușa securizată, în timp ce Finn stătu în spatele ei cu permisul de bibliotecă în mână.

Femeia îi aruncă o privire și zâmbi.

– Se pare că ți-am luat-o înainte.

Finn își băgă cardul în buzunar.

– Nu am avut o dimineață prea grozavă. Mi-am vărsat cafea pe pantaloni în mașină, pe drum înapoi. Arată spre pata umedă.

Femeia zâmbi din nou.

– Pariez că asta te-a trezit.

– O, da, făcu Finn, intrând în urma ei.

– Vii la cineva anume? întrebă ea.

Finn scutură din cap și-i arătă legitimația falsă de la Departamentul de Securitate Internă.

– Doar o vizită inopinată. Federalii vor să știe cum se cheltuiesc banii din impozite.

– Știu cum e. O zi bună să ai! adăugă ea îndepărtându-se.

Finn trecu prin laborator, făcând pe ascuns poze cu camera de la butonieră și salutând personalul cu o mișcare a capului în timp ce-și lua notițe în tableta electronică cu *stylus*-ul din dotare. Era într-adevăr uimit. Dacă te încadrai în peisajul locului, nimeni nu te lua la întrebări. Le ceruse chiar câtorva persoane să-i dea detalii despre calitățile unor vaccinuri. Reuși să coboare la parter mulțumită unui alt bun samaritean care nu bănuia nimic. Când intră însă în holul principal, îngheță.

Sam, tipul grasuț de la el de la birou, era ținut la perete, iar paznicul îi făcea o percheziție corporală foarte neprofesională. Orice om cu antrenament ar fi putut lua arma paznicului într-o clipă, fără nici un fel de problemă.

– Ce se întâmplă aici? strigă Finn îndreptându-se într-acolo.

– Un spion, răspunse paznicul. L-am prins în flagrant. Chem poliția.

Finn nu avea de ales decât să scoată scrisoarea de acreditare și să-l alerteze pe omul de legătură din clădire că fuseseră descoperiți. Nu-i plăcea să dea astfel de telefoane, dar când aduceai boboci cu tine se mai întâmpla uneori. Cel puțin Finn ajunsese până unde trebuia să ajungă. Și așa s-ar fi sfârșit lucrurile dacă Sam nu ar fi făcut ceva incredibil de prostesc. Speriindu-se la vederea armei, îl împinse pe paznic și o luă la fugă.

Paznicul îndreptă pistolul spre spatele lat al lui Sam și strigă:

– Stai!

– Așteaptă, urlă Finn repezindu-se înainte. Paznicul trase un foc tocmai când Finn se izbi de el. Într-o clipă, Finn îi luă arma și-i băgă scrisoarea de acreditare în față. Sună-l pe John Rivers, de la securitate, el știe despre...

Se opri și se uită de-a lungul holului. Sam zăcea pe podea, cu sângele scurgându-i-se din rana din spate.

– Fir-ar al naibii! Finn se ridică și o luă la fugă spre Sam.

Capitolul 67

Ambulanța plecă treizeci de minute mai târziu. Finn oprise sângerea, apoi făcuse manevrele de resuscitare când colegul său încetase să mai respire și inima i se oprise, poate din cauza șocului. Paramedicii sosiseră și preluaseră pacientul. Sam avea să supraviețuiască, dar recuperarea avea să dureze ceva timp, deoarece se părea că glonțul îi afectase destul de grav câteva organe.

Finn privi luminile de semnalizare ale ambulanței până când acestea dispărură. Lângă el se afla John Rivers, șeful pazei, care-și ceruse în mod repetat scuze pentru că paznicul îl împușcase pe Sam în spate, deși acesta nu îl amenința.

– Slavă Domnului că te aflai aici, Harry, zise Rivers, altfel ar fi fost mort.

– Da, mă rog, dar nici nu l-ar fi împușcat nimeni dacă nu l-aș fi târât eu aici.

– Nu ni se alocă nici bani, nici timp ca să ne instruim paznicii, se plânse Rivers. Cheltuiesc milioane pe *tehnologia* clădirii și a sistemelor de securitate, iar apoi pun o armă în mâna unui golan care câștigă zece dolari pe oră. Nu e logic.

Finn nu-l asculta. Nu i se mai întâmplase așa ceva niciodată. Sam era băiat de treabă, dar strict un om de birou. Lui Finn nu-i plăcuse niciodată să ia cu el în astfel de ieșiri oameni lipsiți de experiență și-și exprimase această opinie de mai multe ori. Poate că acum aveau să-l asculte.

Se întoarse acasă cu mașina și mai târziu îl duse pe Patrick la antrenamentul de baseball, urmărindu-l în tăcere pe atletul său copil

mijlociu trimițând lung toate mingile care i se aruncaseră și apoi lovind fără milă mingile lansate automat în cușca de antrenament. Finn nu zise mare lucru pe drumul spre casă, lăsându-l pe Patrick, care era foarte însuflețit, să-i povestească despre cum a fost la școală. În timpul cinei, Susie recită partea ei din viitoarea piesă – deși se părea că nu li se dăduseră copacilor prea multe replici, fapt pentru care cei doi frați o tachinară. Ea primi gluma fără nazuri la început, dar în cele din urmă le spuse amândurora:

– Gura, tocilarilor!

Comentariul îi atrase un avertisment din partea lui Mandy, care avusese mult de furcă cu cei trei în ultima vreme din cauză că Finn fusese atât de prins cu munca.

David zise:

– Hei, tati, vii la meci vineri după-amiază? Antrenorul mă lasă să stau în poartă.

Finn răspunse absent.

– O să încerc, fiule. S-ar putea să fiu ocupat.

Trebuia să-și viziteze mama. Soția sa nu avea să se bucure.

Mandy îi dădu lui David bani de buzunar pentru a doua zi dimineața, când mergea în excursie cu clasa în centru. Luă o mică înghițitură din mâncare și-și privi soțul care, evident, era cu gândul în altă parte.

– Harry, ești bine?

El tresări.

– Chestii la muncă.

Incidentul nu apăruse la știri, deși chemaseră poliția, întrucât cei de la Departamentul de Securitate Internă interveniseră ca să pună călușul. Expunerea lui Finn în presă ar fi împiedicat serios munca de celulă roșie pe care firma sa o făcea pentru Departamentul de Securitate Internă, muncă vitală pentru securitatea națională. Avându-i pe aceștia de partea lui, poliția locală se dăduse rapid la o parte. Tânărul paznic nu fusese acuzat decât pentru prostie și instructaj insuficient și i se confiscase arma. I se dăduse o slujbă de birou și îi spusese că, dacă va vorbi cucineva despre cele întâmplare, avea să regrete tot restul vieții.

După cină, merse la spital să-l vadă pe Sam. Se afla la Terapie Intensivă după operație, dar starea sa era stabilă. I se administraseră medicamente puternice și nici măcar nu știa că Finn era acolo. Părinții săi fuseseră aduși de la New York în acea după-amiază și se aflau în sala de așteptare de la Terapie Intensivă. Finn stătu cu ei timp de o oră, explicându-le situația și minimalizând contribuția lui Sam la accident prin faptul că fugise în mod stupid de un puștan speriat, cu o armă mare.

Plecă de la spital și se plimbă o vreme cu mașina, ascultând postul de știri. Îl închise în cele din urmă, după ce știrile rele se transformă în știri îngrozitoare și apoi de-a dreptul sinistre. Ce lume mai lăsau pentru generația următoare!

Se îndreptă spre centru, pentru că nu voia să meargă încă acasă, în suburbiile Virginiei. Își dăduse seama după expresia lui Mandy la cină că ea voia să discute cu el, dar el chiar nu avea chef. Nu știa cum o să-i dea vestea că trebuie să-și viziteze din nou mama. Cu programul încărcat al copiilor, plecările sale o lăsau pe soția sa alergând în stânga și-n dreapta. Și, cu toate acestea, trebuia să o facă, având în vedere ce descoperise în legătură cu John Carr.

Trecu Podul Theodore Roosevelt și apoi pe lângă insula numită după același președinte. O ținu drept pe Constitution Avenue, probabil cea mai faimoasă stradă a capitalei, după cea cu numele de Pennsylvania. Virând stânga, se îndreptă spre Casa Albă înainte de a o lua pe F Street și a-și croi drum printr-un district aglomerat, cu magazine și firme, cu o bogată viață de noapte. La dreapta, se înălța scheletul de beton și oțel al unei construcții al cărei finanțator dăduse faliment. În timp ce aștepta la semafor, privi la noua clădire rezidențială de apartamente din stânga sa. Privirea-i urcă șapte etaje și-i rătăci apoi spre apartamentul de pe colț al înaltei clădiri de lux, și atunci trupul i se încordă ușor. Nu venise până acolo din întâmplare, ci cu un scop.

Luminile erau aprinse și o siluetă înaltă trecu prin fața uneia dintre ferestre.

Senatorul Roger Simpson din marele stat al Alabamei era acasă.

Capitolul 68

Annabelle stătea în picioare lângă Paddy, prăbușit pe un scaun în camera ei de hotel. Fiica îi făcu un semn din cap tatălui și, ca la un semnal, acesta ridică receptorul.

Înainte să formeze numărul, ea puse o mână pe umărul lui Paddy.

– Sigur ești pregătit pentru asta? îl întreabă ea.

– Sunt pregătit de ani de zile, zise el gata de acțiune, însă vocea i se înmuie ușor.

Nu părea pregătit, se gândi ea. Omul părea obosit și speriat.

– Mult noroc! îi ură Annabelle.

De îndată ce numărul fu tastat, Annabelle ridică un alt receptor și ascultă.

– Bună, Jerry, zise Paddy. Sunt Paddy Conroy. A trecut multă vreme de la ultima crimă. Sau poate că nu e tocmai așa. Am auzit că ai fost ocupat pe frontul ăsta.

Annabelle își fixă tatăl cu privirea. Întreaga comportare a lui Paddy se schimbase. Avea un zâmbet larg și vocea încrezătoare. Stătea măreț și neînfricat în scaun.

Bagger nu era omul care să se șocheze ușor. Dar, când auzi numele, simți cum i se înmoaie puțin genunchii. Următorul sentiment care-l încercă îi era mult mai familiar. Aproape că zdrobi telefonul în mână și țipă.

– Cum naiba ai dat de mine, ticălosule?

– Am căutat în cartea de telefoane la litera N, de la nemernici.

La această remarcă, Annabelle trebui să-și stăpânească râsul.

Ai mai văzut-o pe târfa de fiică-ta în ultima vreme?

– Am auzit că te-a secat serios. Îndeajuns încât să ajungă vestea la Comisia de Control din Jersey. Înseamnă că am învățat-o bine.

– Da, poate că tu ești în spatele afacerii. Și, dacă e așa, tot ce pot să-ți promit e o jupuială care o să dureze vreo două zile.

– Nu-mi mai vorbi murdar, Jerry, mă exciți.

– Ce vrei?

– Vreau să-ți dau o mână de ajutor.

– Nu am nevoie de la un escroc de rahat căruia i-a trecut vremea.

– Nu sări așa să tragi concluzii, Jer. Definiția ajutorului e atunci când eu am ceva ce vrei tu. Și chiar așa e.

– Ce anume?

– Vrei să ghicești?

– Vrei să-ți smulg coaiele?

– O am pe Annabelle. O mai vrei sau ți-a trecut supărarea că te-a făcut să pari cel mai mare idiot din lume?

– Ți-ai da fata pe mâinile mele știind ce am să-i fac?

– Nu cumva surzești? Asta am zis.

– Și de ce faci asta, că ai o inimă bună?

– Mă cunoști mai bine de-atât, Jerry.

– Deci, cât vrei pentru fetița ta?

– Nici un ban.

– Pardon? făcu Bagger, nevenindu-i să creadă.

– Nu mai am nevoie de bani.

– Atunci ce vrei?

– Trebuie să-mi promiți că, dacă ți-o dau pe Annabelle, n-o să mă mai urmărești niciodată. Mai am puțin timp rămas pe planeta asta și nu vreau să-l petrec uitându-mă peste umăr după cei ca tine.

– Stai să mă lămuresc. Mi-o dai pe Annabelle dacă te las în pace?

– Exact. Știu că ai fost cu ochii în patru după mine după ce te-am făcut de nenorociții ăia de zece mii de dolari. Și m-am săturat.

Bagger urlă la telefon:

– *Tu* te-ai săturat?

– Avem o înțelegere? Și vreau cuvântul tău. Pentru că știu că ai multe hibe, dar nu ți-ai luat niciodată cuvântul înapoi. O primești pe Annabelle și mă lași în pace pentru totdeauna.

Bagger se uită fix în podea, cu venele pulsându-i în gât.

– Vreau să aud asta de la tine, Jerry. *Trebuie* s-o aud de la tine.

– O să-ți dau milioane pentru ea.

– Da, sigur. Spune-o, Jerry. Spune-o sau înțelegerea cade.

Paddy se uită la Annabelle care-și ținea respirația, cu mâna încleștată pe telefon.

– De ce o urăști așa de mult? zise Bagger în cele din urmă.

– Pentru că m-a învinovățit în toți acești ani pentru ce i s-a întâmplat maică-sii. Tu ai ucis-o, iar eu am plătit prețul. Nimeni din lumea escrocheriilor nu m-a mai băgat în seamă de-atunci. Mi-a distrus viața. A venit vremea răzbunării. Răzbunarea *mea*. Paddy îi aruncă o privire lui Annabelle și zâmbi slab.

– Cum ai de gând s-o păcălești? Nu e proastă. Așa că știu că nu are încredere în tine.

– Lasă asta în seama mea.

– Nu am fost de acord cu nimic.

– Dar o să fii. Ești prea deștept ca să refuzi.

– Pot s-o prind singur. Am fost aproape seara trecută. Și poate și pe tine dacă am noroc.

– Atunci dă-i drumul. Și, peste două săptămâni, când o să-ți dai seama că ea a plecat de mult, n-o să poți zice că bătrânul Paddy nu ți-a spus adevărul. Deoarece cu cât aștepti mai mult, cu atât are mai mult timp să se ascundă, și amândoi știm că fata se pricepe. Nu te grăbi, gândește-te. O să sun din nou.

– Când?

– Când vreau eu.

Cu o mișcare la unison, Paddy și Annabelle puseră jos receptoarele.

Ea îl strânse de umăr.

– Te-ai descurcat grozav. L-ai momit exact cum trebuie.

El își așează mâna peste a ei.

– O să-i lăsăm puțin timp ca să rumege chestiunea. Asta o să-i ofere și prietenului tău timp să bage treaba în viteză. Tre' să zic că am fost surprins că a fost de acord să ne ajute, fără întrebări.

– Cum ți-am spus, nu e un agent obișnuit. Un singur lucru. Annabelle se opri o clipă, îngrijorată. „Oare tatăl ei chiar nu era în stare de asta?” N-ai încercat să afli unde stă Jerry.

El o privi cu un zâmbet pe buze.

– Nu mi-am pierdut priceperea, Annie, dacă la asta te gândești. Nu forțezi nota în prima rundă. Un profesionist bătrân ca Jerry o să-și dea întotdeauna seama. La următorul apel, îl las să vorbească primul. Apoi trec la atac.

– Scuze, nu am vrut să spun că nu știi ce faci.

– Nouăzeci la sută din munca asta stă în pregătire. Cealaltă parte de zece la sută e cum știi să te miști, să te adaptezi din mers.

– Dar fără acel zece, procentul de nouăzeci nu valorează nimic.

– Exact.

– Chestiile alea pe care i le-ai zis lui Bagger. Că ți-am distrus viața?

– Mi-am distrus-o singur, Annie. Acum încerc doar să iau înapoi o bucățică.

O apucă strâns pe fiica sa de mână. Acum arăta bătrân, bolnav și speriat; trupul i se prăbuși din nou în scaun.

– Chiar crezi că o să reușim?

– Da, minți ea.

Capitolul 69

Îmbrăcat în uniforma unui îngrijitor din echipa Capitoliului, Harry Finn stătea lângă Clădirea Hart a Senatului cu detonatorul în mână. Privi în sus la fațada edificiului până când ochii i se opriră pe biroul lui Simpson. În cealaltă mână avea un dispozitiv care semăna cu un iPod. De fapt, era unitatea de recepție a imaginilor de la camera miniaturală pe care o ascunsese în biroul lui Simpson. Imaginile de pe micul ecran erau clare ca lacrima. Simpson era într-o întâlnire cu câțiva membri ai personalului, raportându-le, fără îndoială, despre misiunea sa vitală „de investigație” în Caraibe.

Finn aștepta ca Simpson să rămână singur în birou, fiindcă doar Simpson avea să moară astăzi. Se încordă când angajații se ridicară și plecară. Îl privi apoi pe senator verificându-și părul și fața în oglindă, ajustându-și cravata și așezându-se la birou.

Sfârșitul venise. Degetul lui Finn era pe BlackBerry. Avea să trimită e-mail prima dată. O să-și dea seama după reacția lui Simpson de pe ecran dacă văzuse fotografia lui Rayfield Solomon, chiar înainte de a muri.

Degetul lui Finn coborî pe tasta BlackBerry-ului. „Adio, Roger.”

– Hei, tată!

Finn ridică privirea, recunoscând vocea.

– Fir-ar să fie, șopti el.

David Finn alerga spre el zâmbind.

– Ce faci aici?

Finn strecură repede dispozitivele în rucsacul de pânză de pe umăr.

Hei, Dave, ce faci *tu* aici?

Fiul său își dădu ochii peste cap.

– Devii senil, tati? Vizita cu școala de la Capitoliu? Tu ai semnat biletul de voie. Mami mi-a dat banii aseară, la cină, ți-amintești?

Fața lui Finn deveni palidă. „O, fir-ar.“

– Îmi pare rău, am o groază pe cap, fiule.

David observă hainele tatălui său.

– Care-i treaba cu uniforma?

– Lucrez, zise el încet.

David se luminează la față.

– Mișto, vrei să zici că ești sub acoperire?

– Chiar nu pot să vorbesc despre asta, fiule. De fapt, ai face bine să pleci. Nu e prea bine că ești aici. Inima lui Finn bătea atât de repede, încât era un miracol că fiul său nu părea să o audă.

David păru dezamăgit.

– Hei, sigur. Am înțeles. Chestii secrete.

– Îmi pare rău, David. Uneori mi-aș dori să am o slujbă normală.

– Da, și eu. David se întoarse în fugă la prietenii săi.

Când Finn se uită din nou la ecran, Simpson plecase de la birou.

Se uită la David și la prietenii săi. Fiul său își mai privi tatăl o dată, apoi își întoarse capul. Grupul de elevi mărșălui pe trotuar spre Capitoliu.

Finn porni în direcția opusă. Va trebui să încerce în altă zi. Acum trebuia să se vadă cu mama sa. Sperase să-i poată raporta vestea morții lui Simpson. Atât era de concentrat la ceea ce făcea, că nu-l văzu pe bărbatul care se ivi de după un copac din apropiere și porni în urmărirea lui.

După ce îi spusese Max Himmerling noaptea trecută, Oliver Stone venise și el să vadă biroul lui Roger Simpson, cel puțin de la distanță. Fie Gray, fie Simpson ordonase moartea lui Solomon și lovitura împotriva lui Stone. De vreme ce nu putea ajunge la Gray, Simpson era cea mai bună opțiune. Acum însă se ivise ceva neprevăzut. Stone îl auzise și văzuse pe Finn suficient timp ca să devină mai mult decât curios. Experimentatului Stone Finn i se păru bun. Alții din acea zonă, chiar și polițiștii, nu ar fi observat nimic suspect la tip. Dar

Stone nu era ca alții. Urmărise multe piste care nu duseseră nicăieri. Instinctul îi spunea că de data asta nu va fi așa.

Când Finn urcă în metrou din stația Capitol South, Stone făcu la fel. Cei doi bărbați meraseră până la Aeroportul Național. Stone îl urmă pe Finn înăuntru. Acesta din urmă intră într-o toaletă și ieși îmbrăcat în haine de stradă, cu rucsacul tot pe umăr. Acum Stone își dădu seama că intuiția îl dusesese la aur curat.

Finn cumpără un bilet dus-întors pentru un zbor scurt în nordul statului New York. Aflat la o distanță de la care putea să-l audă, Stone făcu apoi același lucru, folosind actele false și banii pe care îi dăduse Annabelle. Trecu prin verificarea de securitate, cu inima bătându-i un pic mai tare când agenții îi priviră cu atenție poza de pe buletin. Îi dădură drumul să treacă, iar el îl lăsă pe Finn să se îndepărteze din raza lui vizuală. Știa spre ce poartă se îndreaptă, la urma urmei.

Stone cumpără o cafea și o revistă. Zborul fu anunțat. Finn avea loc în față în avionul plin, iar Stone în spate. Patruzeci de minute mai târziu, roțile se ridicaseră. După mai puțin de o oră, aterizară. Acum problema se agrava. Aeroportul era mic și companiile aeriene puține. Finn părea preocupat, dar Stone nu putea fi sigur. Dacă el era tipul care alerga înapoi și-ncoace ca să ucidă alți asasini abili, Stone nu-l putea subestima.

Stone se gândea ce să facă atunci când o să-l surprindă Finn. Trecu pe lângă micul ghișeu al companiei de închiriat mașini, ignoră stația de taxi din față și se îndepărtă pe jos de aeroport.

Rămânând cu un ochi la el, Stone se apropie de un taxi și se aplecă pe geam.

– Am nevoie de un popas. E ceva în apropiere?

– Câteva locuințe, niște magazine, un sanatoriu, zise șoferul, citindu-și leneș ziarul.

– Sanatoriu?

– Da, vrei să te duci acolo pentru o mică hârjoneală în timpul popasului? chicoti acesta.

Stone se strecură pe bancheta din spate.

– Condu deocamdată, *încet*.

Șoferul ridică din umeri, lăsă ziarul, iar taxiul demară.

Capitolul 70

Herb Daschle era un vechi angajat al CIA. Făcuse muncă de teren ani de zile, văzuse lumea, lucrase la birou în ultimii zece ani și apoi acceptase postul actual. Nu era prea interesant și publicul habar n-avea de existența sa, dar era vital pentru securitatea CIA și, prin urmare, a națiunii. Sau cel puțin așa zicea manualul intern al Agenției.

De trei luni încoace, Daschle venea la acest sanatoriu de trei ori pe săptămână și stătea pe un scaun din camera privată a unui om care zăcea inconștient pe pat. Tipul avea o poziție înaltă în CIA, iar el cunoștea o mulțime de secrete care nu puteau fi niciodată dezvăluite publicului. Din nefericire, suferise un accident vascular cerebral și nu mai era el însuși. Putea să spună unele lucruri fără să-și dea seama, dezvăluind fără să vrea secrete de stat.

Așa ceva nu putea fi permis, deci oameni ca Daschle veneau și-i supravegheau pe angajații agenției care nu se mai aflau în deplinătatea facultăților și care posedau astfel de cunoștințe critice. Avuseseră un om în sala de operație când se făcuse intervenția pentru a reduce presiunea asupra creierului. Postaseră apoi un agent în salonul postoperatoriu, iar acum, la cămin, unde sperau că se va recupera, beneficia de supraveghere douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nici măcar cei din familie nu aveau voie să rămână singuri cu el. Aceștia resimțiseră vestea ca pe un șoc, deoarece nici măcar nu știau că acest soț, tată și bunic lucra pentru CIA.

Se făcu ora douăsprezece, și Daschle se ridică de pe locul său pentru ca un coleg, cel care venea să-l înlocuiască în tura următoare, să se așeze în locul lui. Cei doi bărbați se salutară, iar Daschle menționează

câteva chestiuni din timpul turei sale, nimic de importanță. Ieși din salon și, murind de poftă să tragă o țigară, o luă pe hol spre camera cu aparatele de snackuri ca să cumpere o doză de suc și niște biscuiți înainte să plece. Vocile care se auzeau dintr-o cameră pe lângă care trecu îl făcură să de oprească. Păreau să vorbească în rusă. Daschle cunoștea bine limba, fiindcă lucrase nouă ani la Moscova. Deși, dacă ceea ce auzea era rusă, era o versiune foarte ciudată. Suna de fapt ca un amalgam de mai multe limbi slave. El fusese detașat și în Polonia și Bulgaria o vreme. Se dădu mai aproape de ușa camerei, care era doar puțin întredeschisă, și mai ascultă un pic. Ce auzi fu destul ca să-l facă să iasă în goană din clădire. Și nu ca să fumeze.

De îndată ce omul plecă, Oliver Stone ieși de după colțul de unde asculta și el. Îl văzu pe bărbatul care o luase la fugă.

„Fir-ar să fie.“

În cameră, Lesya vorbea în vreme ce Finn stătea tăcut în scaun.

– Deci, acum John Carr s-a ridicat din morți ca pasărea Phoenix, bolborosi ea în rusă.

– Așa se pare, făcu Finn. Dar nu știu sigur.

– Și senatorul e încă în viață.

– Nu pentru mult timp.

– Dar Carr?

– Mă ocup de asta, ți-am mai spus. Dar habar nu am unde se află sau dacă e într-adevăr în viață. Doar ce i-au dezgropat mormântul. Nimeni nu știe nimic mai mult.

Ea tuși cu putere.

– Timpul se scurtează.

„Pentru tine sau pentru mine?“ se întrebă Finn. Se gândea încă la întâlnirea cu fiul său. *Cât pe ce. Mult prea aproape.*

– Dar vei afla. Te voi ajuta eu.

– Lasă-mă pe mine să mă descurc.

– Pot să-ți spun ce știu despre omul acela.

– Știu și eu deja multe despre el. Se opri o clipă. Nu cred că e ca toți ceilalți.

Ea îl privi aprig.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Cred că agenția a încercat să-l ucidă. Și că i-au omorât soția. Și poate și pe fiica sa. Cred că a suferit mult. A fost și el erou de război.

– E *exact* ca toți ceilalți. Un om rău. Un ucigaș!

– De ce, pentru că a urmat ordinele și l-a ucis pe tatăl meu și soțul tău?

– Habar nu ai despre ce vorbești, Harry. Habar nu ai.

– Știi, eram pe punctul de a-l ucide pe Simpson în dimineața asta, când a apărut David. Aproape că m-a prins.

– David, fiul tău? Finn încuviință din cap, iar mama sa se lovi cu mâna peste gură. Dumnezeu! A avut vreo bănuială?

– Nu, dar mi-am promis că n-am să las niciodată această parte a vieții mele să se amestece cu cealaltă. Și acum tocmai asta s-a întâmplat!

Lesya se așeză lângă el și-i luă mâna cu mâna ei osoasă. Finn simți o ușoară repulsie acum.

– Harry, fiul meu, fiul meu iubitor, totul o să se sfârșească în curând.

– N-ai de unde ști. Și s-ar putea să se sfârșească și cu mine mort. Ea își retrase încet mâna de pe a lui.

– Și acum ce-o să urmeze?

– Simpson și apoi Carr.

– O s-o faci. Juri?

Finn încuviință din cap.

Mama sa îl mai cercetă o vreme cu privirea, apoi își târî picioarele mai încolo, deschise sertarul și scoase o fotografie. I-o întinse lui.

– Pentru Carr, zise ea cu amărăciune, scuișând pe podea. Apoi se întinse pe pat. Hai să-ți spun o poveste, Harry.

El se lăsă în scaun, dar pentru prima dată n-o asculta.

Când ușa camerei se deschise, amândoi se întoarseră să se uite.

– Ce vrei? făcu Lesya furioasă în engleză. E cineva la mine.

Când omul începu să vorbească în rusă, respirația i se opri în gât.

– Cine ești tu? întrebă Finn în engleză.

– Mi se spunea John Carr, răspunse Oliver Stone. Se uită la Finn. Ai dreptate. Eu nu sunt ca toți ceilalți. Și trebuie să plecați amândoi de aici cât de repede puteți.

Capitolul 71

Când Paddy îl sună din nou, Bagger răspunde la al doilea apel.

– Da? făcu Bagger.

– Ai avut destul timp ca să-ți dai seama că am dreptate? Începu Paddy politicos.

– Știi de câte ori te-am ucis în mintea mea de când am vorbit?

– E plăcut să fii popular. Dar am nevoie de un răspuns.

– Cum vrei să procedăm? întrebă Bagger fără ocolișuri.

– Nu facem nimic până nu aud de la tine ce vreau să aud.

– Hai la mine la hotel și-o să-ți spun în persoană. Știu că ea e în D.C., așa că și tu trebuie să fii tot aici.

Paddy zâmbi și zise:

– Da, după ce mi-ai tras un glonț în cap? Nu prea cred. În plus, nu merg în părțile slinoase ale orașului, Jerry. Voi, bulangiii ăștia de cazinou, tot timpu' trageți către mocirlă.

– Da? Eu fac mai mulți bani într-o secundă decât faci tu în întreaga viață.

– Banii nu-s totul, Jerry. Nu pot cumpăra clasa. Nu-mi pasă nici dacă stai la Casa Albă, deși mă îndoiesc că-i lasă pe alde tine să intre pe ușă.

– Banii sunt totul dacă vrei să ai *vedere* la Casa Albă, cum am eu. Face o mie de parai pe noapte.

Paddy zâmbi și arată spre Annabelle, care îi făcu semnul de OK.

– Îmi dai cuvântul tău sau închid? Fiin'că odată ce am închis, nu te mai sun înapoi.

Bagger înjură printre dinți și apoi zise foarte încet:

– Dacă mi-o aduci pe Annabelle, îți dau cuvântul meu că nu o să te mai urmăresc niciodată, bine?

– Vreau să te aud, Jerry.

– De ce?

– Pentru că știu că, odată ce ai rostit vorbele astea, sunt într-adevăr în siguranță.

– Nici eu, nici oamenii mei n-o să-ți facem vreun rău niciodată. Îți dau cuvântul meu. Partea asta fu atât de dificilă pentru Bagger, încât izbi cu pumnul în masa de lângă el.

– Mulțumesc.

– Încă nu mi-ai explicat cum pun mâna pe ea.

– O să vină direct în brațele tale, Jerry. Am eu grijă.

Paddy închise și o privi pe Annabelle în timp ce un zâmbet i se furișa pe față.

– O mie de dolari pe noapte, cu vedere frumoasă la Casa Albă. Nu pot fi prea multe locuri din astea.

– Nu, fu Annabelle de acord.

Capitolul 72

– Poți să-mi faci rost de o listă cu hoteluri din D.C. care au vedere la Casa Albă și costă o mie de dolari pe noapte? îl întreabă Annabelle pe Alex în timp ce se aflau amândoi în aceeași cafenea ca la ultima întâlnire.

– De ce?

– Face parte din detaliile despre care ți-am vorbit.

– O să fac rost. Ai nevoie de ajutor?

Annabelle dădu să refuze, dar se răzgândi.

– Cât de bine te descurci cu improvizatul?

– Poftim?

– Gândești repede?

– Sunt agent în Serviciul Secret. Cu asta ne ocupăm.

– Atunci poți să mă ajuți.

Mai târziu în aceeași zi, Annabelle intră în al doilea hotel de pe lista pe care i-o dăduse Alex. Se apropie de recepție și-i arată discret legitimația falsă de FBI angajatului de acolo.

– Despre ce e vorba? întreabă acesta neliniștit.

– Posibil o mare problemă pentru hotelul vostru, dar s-ar putea s-o evităm dacă veți coopera. Am o echipă de intervenție care așteaptă afară.

Angajatul uimit se uită numai decît peste umărul lui Annabelle.

– Nu-i poți vedea, zise ea. Asta ne-ar cam da de gol, nu-i așa?

– Cred că ar trebui să-l chem pe șeful meu, făcu recepționarul emoționat.

– Nu, cred că ar trebui să rămâi pe loc și să-mi răspunzi la întrebări, William, zise ea încet, cu ochii la ecusonul acestuia.

– Ce fel de întrebări?

– Aveți un oaspete cu numele de Jerry Bagger?

– Nu vă pot oferi o asemenea informație. E confidențial.

– Bine atunci, cred că va trebui să alegem calea cea grea. Annabelle scoase o mică stație de emisie-recepție pe care o cumpărase de la un magazin de articole sport. Bravo One către echipa X-Ray. Sunteți gata să interveniți pe toate intrările? Afirmativ. Șefule, aplicăm regulile de intervenție, se trage doar dacă e absolută nevoie. Repet, doar dacă e absolută nevoie. Posibile victime colaterale în hol.

– Ce e asta? O glumă? sări recepționarul.

La un semn al lui Annabelle, Alex, care se ascunsese în spațele unui stâlp din hol, veni lângă ea. Agentul înalt îl privi de sus pe recepționar.

Își scoase legitimațiile de agent de la Serviciul Secret și lăsa să se vadă insigna și arma de la curea.

– E vreo problemă?

Angajatul arată spre Annabelle.

– A zis că e de la FBI și că îl caută pe un tip, și că o să trimită nu știu ce echipă.

Alex se aplecă spre bărbatul mai scund.

– Nu e nu știu ce echipă. E o echipă *de intervenție*. Și eu sunt șeful. Facem parte dintr-o unitate antitero comună. Am douăzeci și cinci de agenți echipați în armură din Kevlar, cu pistoale-mitralieră MP-5, gata să dea năvală înăuntru, fiindcă acest „tip“ e numărul doi pe lista celor mai căutați criminali, chiar sub Osama. Am fost pe urmele „tipului“ doi ani de zile din viața mea și n-am de gând să las un sfrijit ca tine să-mi strice treaba. Așa că fie pui mâna pe calculator și ne spui dacă e aici, fie te arestez pe tine primul pentru obstrucționarea justiției.

– Mamă! exclamă recepționarul. Poți să faci așa ceva?

– Cu zâmbetul pe față.

Alex se întoarce spre Annabelle și-i făcu un semn din cap.

– Dați-i înainte, agent Hunter.

Annabelle scoase niște hârtii din buzunar.

– Avem un mandat de percheziție și arestare pentru domnul Bagger și asociații săi. Îl privi cu asprime pe recepționar. Nu ne place să punem oameni nevinovați în pericol, William, dar Bagger ăsta e un criminal, face trafic de arme, de droguri și toate relele din lume. Dar, dacă vei coopera, putem să-l urmărim și să-l prindem pe ticălos *în afara* hotelului. Cred că șeful tău ar fi de acord.

William o fixă cu privirea câteva momente, apoi începu să apese mouse-ul.

– Nu avem nici un Bagger pe listă, zise el cu o voce tremurândă.

– M-aș mira să-și fi folosit numele adevărat. Annabelle i-l descrie pe Bagger în detaliu. Tot timpul umblă cu niște matahale după el.

Alex adăugă:

– Mă gândesc că un astfel de tip ar ieși în evidență aici, nu-i așa?

William dădu din cap.

– E *într-adevăr* cazat aici, sub numele de Frank Walters. Are cel mai bun apartament din hotel. O vedere minunată la Casa Albă.

– Sunt sigur. Bine, mulțam de ajutor, William. Dar să nu sufli o vorbă nimănui! M-ai înțeles?

– Absolut! Noroc, domnule ofițer! zise el c-o voce slabă.

Alex răspunse cu o înclinare a capului, îl bătu puternic cu palma pe braț și plecă cu Annabelle.

Afară, Alex chemă o echipă să se ocupe de supravegherea hotelului. Acum, unde mergea Bagger mergeau și ei.

Când să plece cu mașina lui Alex, Annabelle îi zise:

– Chiar *știi* să improvizezi. Te-ai descurcat grozav înăuntru.

– Venind din partea ta, ăsta e un adevărat compliment. Și acum ce facem?

– Acum apăsăm pe trăgaci.

Capitolul 73

Finn, Lesya și Stone nu făcură mult timp decât să se uite unul la altul. Apoi Lesya rosti o înjurătură și se ridică încet de pe scaun. Apucă o cutie mică de lemn de pe noptieră și păru gata să o arunce în capul lui Stone.

– John Carr, izbucni ea. Tu? Aici? Criminalule!

Stone se întoarse către Finn.

– Un om asculta la ceea ce vorbești. După expresia lui, a înțeles parțial sau în totalitate despre ce era vorba. A fugit. Am văzut din ce cameră a ieșit. M-am uitat înăuntru „din greșeală“. Mai era un tip acolo care-l supraveghea pe un pacient.

Finn nu mișcase nici un mușchi.

– Cine era bărbatul?

– La CIA le spuneam paznici de criptă. Un agent care a suferit leziuni cerebrale e supravegheat de alți agenți până când moare sau își revine. Cred că asta e situația și aici.

– CIA aici? șuieră Lesya, cu o expresie de neîncredere pe față.

– Iar celălalt bărbat era tot un paznic de criptă care probabil ieșea din tură. Ne-a auzit și a înțeles ce spuneam? se miră Finn.

– Limba pe care o vorbești era o acoperire bună. Aproape nimeni nu ar înțelege nimic.

– Dar tu ai înțeles? se interesă Finn.

Stone încuviință.

– Trebuie să ai talent pentru limbi în meseria asta. Și de asta trebuie să plecăm. Acum.

Finn îi aruncă o privire mamei sale care încă îl fixa pe Stone cu ură.

– Și de ce am avea încredere în tine? S-ar putea să ne atragi într-o capcană.

– Exact, făcu Lesya. O capcană. Exact cum au făcut și cu tatăl tău.

– Dacă asta mi-ar fi fost intenția, aș fi așteptat pur și simplu până ai fi plecat *tu*, zise Stone arătând spre Finn. Și te-aș fi împușcat pe drumul către aeroport. E un petic de pădure foarte convenabil pe ruta aceea. Cât despre mama ta, locul nu e bine păzit. O ușă descuiată, o pernă, o zbatere scurtă. Ridică din umeri. Și dacă aș fi lucrat pentru CIA, nu aș fi venit să vă avertizez. I-aș fi lăsat să vă ia pur și simplu.

– Cum de ai știut să vii aici? întrebă Finn.

– Te-am urmărit de la Washington. Te-am văzut în fața biroului senatorului Simpson azi-dimineață. Mi-ai părut suspect.

– Nu credeam că sunt așa de evident.

– Nici nu ai fost. Am fost antrenat cum să mă uit.

– Și de ce erai la biroul lui Simpson?

– Pentru că cineva mi-a spus, după ce l-am forțat, că problema lui Rayfield Solomon a devenit din nou o prioritate pentru CIA.

– Și de ce, mă rog? întrebă Finn, prudent.

Stone îl măsoară din priviri. Și-și făcu o impresie clară. „Îmi amintește de mine însumi, cu mulți ani în urmă.“

– Dacă ucizi din răzbunare, vrei ca victima să știe de ce. Așa că fie le trimiți ceva din timp, fie le dai chiar înainte de a apăsa pe trăgaci. Cred că așa s-a procedat cu Cincetti, Bingham și Cole. Și la fel cu Carter Gray. Iar acesta știa că are legătură cu Rayfield Solomon. Dar, desigur, Gray n-a murit.

– Ce? strigă Lesya privind apoi acuzator către fiul său.

Finn nici măcar nu clipi.

– Carter Gray e încă în viață? întrebă el.

Stone încuviință.

– Și nu încape îndoială că omul care a fugit de aici are să...

– Să-i transmită mesajul lui Gray, îi termină Finn fraza.

Apucă apoi geanta mamei sale de sub pat și-i îndesă în ea puținele lucruri pe care le avea.

– Ce faci? îl întrebă femeia.

Finn o apucă de braț.

– Să mergem.

– Unde?

– Plecăm de-aici, îi răspunse Stone.

Finn îi aruncă o privire.

– Cu avionul?

Stone scutură din cap.

– Fără îndoială că e deja sub lupă. Despre mine nu știu, cel puțin nu încă. O să închiriez o mașină de la aeroport. Mai știi peticul de pădure despre care vorbeam? Vă iau de-acolo în douăzeci de minute.

– Nu poți avea încredere în el, Harry! E un criminal. Ți-a ucis tatăl. Lesya rosti asta în rusă pură.

Stone îi răspunse la fel.

– Tot ce spui e adevărat. Eu am condus echipa care ți-a ucis soțul. Acum știu că era nevinovat. Și eu *mi-am* pierdut fiica și soția într-un mod violent din cauza muncii pe care am făcut-o pentru țara mea. Mi-am petrecut ultimii treizeci de ani din viață încercând să mă revanșez. Mă îndoiesc că mai am suficienți ani rămași ca să-mi plătesc datoria. Știu că nu ai de ce să te-ncrezi în mine. Dar îți jur că o să-mi sacrific viața ca să vă salvez pe amândoi.

– De ce? De ce ai face asta? zise Lesya, deși vocea ei era mai calmă acum și vorbea în engleză.

– Pentru că am urmat ordinele fără să le pun la îndoială. Pentru că am luat viața unui om și nu aveam nici un drept. Și pentru că ai suferit destul.

Cinci minute mai târziu, părăseau sanatoriul pe o ușă din spate. Chiar și cu cadrul, Lesya reușea să meargă destul de sprinten. Nu era pe-atât de neputincioasă în mișcări pe cât lăsase să se creadă.

Stone îi lăsă ascunși în pădure, se grăbi la aeroport și închirie o mașină folosindu-se de cartea de credit pe care i-o dăduse Annabelle. Vedeau deja în jurul său o agitație subtilă care nu le prezicea o evadare ușoară. Demară, îi luă pe cei doi în mașină și apoi, cu Finn citind o hartă și dându-i indicații, ajunseră, pe drumuri necirculate, la autostradă.

– Și acum încotro? întrebă Finn.

Spre Washington, răspunse Stone.

Capitolul 74

Jerry aproape tocise covorul din cameră de cât se plimbase de colo colo.

Când telefonul sună, sări să răspundă, apoi se calmă imediat. El era Jerry Bagger, iar familia Conroy era un nimic. Va trebui să se mulțumească însă cu fata, pentru că Paddy era de neatins acum. Gândul îl înnebunea pe Bagger. O să se răzbune pe Annabelle, provocându-i destulă durere cât pentru doi.

– Bună, Jerry, făcu Paddy. Ești gata să dansezi cu prințesa?

– O ai? Dovedește-o, răspunse Bagger.

– O s-o vezi destul de curând.

– Dă-mi-o la telefon.

– Ei bine, e puțin prinsă acum. Și legată cu bandă.

– Atunci dezleag-o, ceru Bagger hotărât. Vreau să-i aud vocea. Un minut mai târziu, aceasta vorbea la telefon, cu o voce sfârșită.

– Se pare că ai câștigat, Jerry. Mai întâi Tony, apoi eu.

Jerry zâmbi și se așeză.

– Annabelle, nici să nu vorbești despre tine în aceeași propoziție cu ratatul ăla. Voiam doar să știi că aștept cu nerăbdare să te văd.

– Du-te dracului, nemernicule!

– Te zbați până la sfârșit. E păcat, chiar e. Am fi putut face o echipă grozavă.

– Nu am fi putut. Mi-ai omorât mama.

– Iar tu m-ai jecmănit de patruzeci de milioane, târfo! urlă el. M-ai făcut să-mi pierd respectul. Toate lucrurile pentru care am muncit o viață-ntreagă.

– Și tot nu mi-a fost de-ajuns. Tot ce vreau e capul tău gras și urât într-o țeapă.

Cu un efort imens, Jerry se calmă.

– Hai să-ți spun ceva. O să trec remarca asta cu vederea. Oamenii care se apropie de moarte spun vrute și nevrute. Și să-ți mai spun ceva. Aveam de gând să te fac să simți dureri cum n-ai simțit în viața ta. Însă o să te termin repede, nu încet. *După* ce îmi spui unde sunt banii mei. Știi de ce fac asta? Din respect. Pentru talentul tău. Talentul tău *irosit*. Dacă ai fi învățat ce e respectul, poate că ai fi trăit mai mult.

– Spune-mi ceva. Cu cât l-ai plătit pe bătrânul ca să mă tragă pe sfoară?

– Asta e cea mai bună parte. Nu m-a costat nimic. Ești o marfă ieftină.

– La revedere, Jerry!

– Nu, nu la revedere, iubito. Țasta e doar începutul.

Paddy reveni la telefon.

– Gata, Jerry, ați sporovăit destul. Acum e timpul să trecem la afaceri.

– Unde și când? Și să nu-mi zici în față la Casa Albă sau Monumentul lui Washington sau alte porcării gen Hollywood, că înțelegerea cade. Pentru că am fost de acord să te las să scapi, vreau și eu puțină discreție.

Paddy zise:

– Se construiește un nou stadion în oraș lângă râul Anacostia.

– Am auzit. Ce legătură are asta?

– Se demolează ceva clădiri și cartiere pe-acolo. O groază de locuri abandonate. La unsprezece diseară te sun să-ți dau adresa unei clădiri de parcări. O să fie o mașină albă oprită la etajul doi. Înăuntru o să fie Annabelle învelită frumos într-un covor rulat. Cheile o să fie în contact.

Bagger închise și-și privi oamenii.

Mike Manson interveni:

– Ar putea fi vreo înscenare, șefu’.

– Serios, Mike, să mori tu? Nu că aș crede că pe Paddy îl interesează altcineva decât propria persoană, dar nu sunt prost. Se poate

să-i poarte pică fiică-sii pentru moartea mamei. Și se poate ca din cauza asta să vrea să mi-o ofere ca să-l las în pace. Dar nimic nu e sigur cu ticălosul ăla.

– Deci, cum procedăm?

– Așteptăm adresa. Apoi voi mergeți s-o luați la miezul nopții. S-o duceți undeva unde o să vă aștept eu. Un loc mai intim decât o parcare abandonată.

– Și plecăm pur și simplu cu ea în mașină? Dacă ne urmăresc?

Bagger zâmbi și luă ziarul.

– Zice aici că e o conferință a Băncii Mondiale azi în centru și apoi dineuri simandicoase și discursuri peste tot în oraș. Mahări care vin de peste tot din lume.

– Și?

– Și așa zice că e un moment grozav dacă ai o strategie de ieșire bună.

Capitolul 75

Carter Gray ieșise din nou din buncărul său și se întreba dacă iubita sa agenție devenise atât de slabă și de incompetentă încât să fie nevoit să apese el însuși pe trăgaci ca să-i ucidă pe Lesya și pe fiul ei. După o căutare la nivel național fără nici un rezultat, avuseseră o oportunitate minunată, de aur, la un sanatoriu chiar din nordul statului New York, și nu ieșise nimic. Camera era goală, mama și fiul – plecați. Și o a treia persoană fusese văzută cu ei. Ceva îi spunea lui Carter Gray că John Carr i se punea din nou de-a curmezișul după ce scăpase de oamenii lui și ajunsese la Himmerling. Și acum Gray trebuia să-și schimbe planul inițial ca să-i prindă pe toți trei.

Descrierea bătrânei nu lăsa loc de îndoială în mintea lui Gray că era vorba despre Lesya Solomon. Vârsta nu fusese blândă cu ea, nu mai era frumoasa și ispititoare spioană sovietică. Dar era Lesya, Gray o știa pur și simplu.

Însă ce o fi căutat John Carr tocmai cu oamenii care voiau să-l ucidă? Îi mințise în legătură cu identitatea sa? Îi luase cu forța? Își uniseră forțele? „Asta s-ar putea chiar să-mi facă treaba mai ușoară.“

Gray privea pe geamul elicopterului în timp ce acesta zbura peste zona rurală a Virginiei în drum spre Langley. Arzând de nerăbdare să folosească forța copleșitoare autorizată de președinte, avea să preia comanda căutărilor. Nimeni n-o să-i pună întrebări. Totuși, misiunea impunea delicatețe, acțiune în secret și, când ținta avea să fie găsită și ochită, o desfășurare de forțe de neoprit. Avea să le dea o lecție celor din armată cu privire la ce înseamnă șocul și groaza.

Studie topografia zonei. Carr, Lesya și copilul ei se aflau acolo, jos, undeva. Doar trei oameni se uniseră împotriva lui, unul dintre ei fiind o femeie de șaptezeci de ani. Gray avea oameni, resurse și fonduri nelimitate. Avea să fie doar o chestiune de timp. Fiul lui David P. Jedidiah era căutat acum cu puterea combinată a întregului imperiu de informații din America. Și mai exista o modalitate de a grăbi procesul. De îndată ce elicopterul ateriză la CIA, Gray începu implementarea atacului.

Cu Finn la volan, trecură în Maryland în acea seară. Lesya stătea pe bancheta din spate, arătând obosită și înspăimântată. Stone o auzea mormăind întruna în rusă.

– O să ne omoare pe toți.

Se uită la Finn, care privea drept înainte, dar Stone observă că își tot arunca ochii în oglinda retrovizoare.

– Ai familie? întrebă Stone.

Finn ezită, apoi spuse:

– Haide să ne concentrăm pe ce avem de făcut aici.

Lesya se aplecă spre locurile din față.

– Și ce anume e asta? Pe ce ne concentrăm acum? Spune-mi.

– Să rămânem în viață, răspunse Stone. Și cu Carter Gray pe urmele noastre nu o să fie ușor.

– Ți-au dezgropat mormântul, zise Finn în timp ce treceau pe centura capitalei.

– E mâna lui Gray, ca să mă scoată la lumină.

– Știa că ești în viață?

– Da. În ultima vreme am ajuns la o înțelegere. El mă lăsa pe mine în pace și eu pe el.

Lesya ridică un deget acuzator împotriva lui Stone.

– Vezi, vezi? Toți sunt aliați, fiule. Lucrează împreună. Suntem în mâinile dușmanului.

Stone se întoarse pe scaun ca s-o privească.

– Lesya, ai fost unul dintre cei mai mari spioni ai Uniunii Sovietice din toate timpurile. Se spunea că ai corupt mai mulți agenți decât oricine altcineva.

– Sunt rusoaică. Am lucrat pentru țara mea. Cum ai lucrat și tu pentru a ta, John Carr. Și ai dreptate, am fost cea mai bună.

Pe fața ei scofâlcită se putea citi mândria. Carr o lăsă câteva secunde să se bucure de sentiment, apoi izbucni:

– Atunci *comportă-te* ca atare! Încetează cu comentariile stupide și isterice, pentru că, dacă e să supraviețuim, o să avem nevoie de tot ajutorul pe care ni-l poți da. Sau o să stai pur și simplu cu mâinile-n sân și să-ți lași fiul să moară? încheie el abrupt.

Ea îl fixă cu răceală, ochii îngustându-i-se din pricina valului brusc de furie. Apoi expresia i se însenină. Se uită la Finn și apoi din nou la Stone.

– Ai dreptate, zise ea, practică. Mă comport prosteste. Se lăsă pe spate. Trebuie să construim un plan, având în vedere că Gray are la dispoziție resurse nelimitate. Doar că uneori resursele enorme nu se pot mișca rapid, dar noi putem. S-ar putea să-i surprindem cu o șmecherie sau două la care nu se așteaptă.

Finn își privi mama în oglindă. Nu mai auzise niciodată tonul ăsta în vocea ei, atât de plin de încredere și calm. Accentul rusesc îi dispăruse în întregime. Era parcă mai tânără cu treizeci de ani. Chiar stătea și mai dreaptă.

Lesya continuă:

– Se poate să nu știe de implicarea fiului meu, cel puțin nu încă, dar o să știe în curând.

– Cum? întrebă Finn.

– Vor verifica zborurile care au sosit pe aeroport astăzi. O să facă potrivirea între descrieri. E un oraș mic, n-o să dureze mult.

– Nu mi-am folosit numele real. Am avut un buletin fals.

– Camerele video de la aeroport, zise Stone. O să-ți caute fața în vreo bază de date. Presupun că se găsește cel puțin într-una. Finn încuviință. Atunci familia ta ar putea fi în primejdie.

– Sună-i acum! îl îndemnă Lesya.

Stone își dădu seama de presiunea sub care trăia bărbatul mai tânăr când apucă telefonul.

Cu o voce tremurândă, Finn zise la telefon:

– Te rog, draga mea, fără întrebări acum. Ia copiii și du-i la un motel. În sertarul de la biroul meu e un telefon. Folosește-l pe acela ca să mă suni. Nu poate fi urmărit. Retrage bani de la bancomat. Nu-ți folosi cartea de credit sau numele adevărat la motel. Stai acolo. Fără școală, jocuri de baseball, fotbal sau înot. Și să nu spui nimănui. Te rog. O să-ți explic mai târziu.

Stone și Lesya putură auzi răspunsurile disperate ale femeii.

O picătură de sudoare se prelinse pe fruntea lui Finn. Vocea îi deveni tot mai joasă și, în cele din urmă, soția sa se calmă.

– Te iubesc, draga mea. O să îndrept lucrurile. Îți jur!

Închise și se lasă în scaun. Lesya întinse o mână și-l strânse de umăr.

– Îmi pare rău, Harry. Îmi pare rău că-ți fac așa ceva. Eu... Eu... Vocea i se stinse. Își retrase mâna și-l privi pe Stone.

– Și zici că Gray știe că ești în viață, Carr? Te-a scos din mormânt cum s-ar spune. E cineva de care se poate folosi să ajungă la tine? Ca să te scoată din nou la lumină? Fiindcă, după cum spuneam, fără îndoială cineva de la sanatoriu ne-a văzut plecând împreună și a dat deja o descriere. Va ști că ești cu noi. Va ști că cea mai ușoară cale să ajungă la noi e prin tine. Deci, spune-mi, e cineva?

– Sunt oameni de care se poate folosi, dar i-am avertizat *înainte* de a merge la sanatoriu.

Ea scutură din cap.

– Un avertisment nu înseamnă nimic dacă nu se acționează cu pricepere. Sunt oameni capabili, care pot să-și poarte de grijă, să execute ordine, prietenii ăștia ai tăi? îl întrebă ea privindu-l atent. Nu înfrumuseța adevărul. Trebuie să știm exact cum stau lucrurile.

– Unul dintre ei da, și e împreună cu un alt prieten al meu. Dar mai e un al treilea...

„Caleb, te rog să nu faci vreo prostie.“

– Deci, acela e flantul pe care-l va exploata Gray. Spune-mi, cât de mult ții la prietenul ăsta?

– Foarte mult!

– Atunci îmi pare rău pentru tine și prietenul tău.

Stone se sprijini cu spatele de scaun și-și simți bătăile inimii. Nu-i plăceau cuvintele femeii, dar știa că are perfectă dreptate.

Aceasta continuă:

– Și, dacă se va ajunge la asta, ai să ne dai în schimbul prietenului tău?

Stone se întoarse și-i întâlni privirea. Nu mai văzuse una atât de sfredelitoare precum cea cu care îl țintuia Lesya acum. Nu, se înșela. Mai văzuse o asemenea privire o dată: la Rayfield Solomon, chiar înainte ca Stone să-l omoare.

– Nu, zise, n-o voi face.

– Atunci să ne asigurăm că nu se va ajunge la asta, John Carr. Și poate chiar *poți* să te revanșezi pentru că mi-ai omorât soțul.

Ea privi pe geam și zise:

– Și *chiar* am fost cel mai bun agent al Uniunii Sovietice. Dar Rayfield era și mai bun.

– De ce? întrebă Stone.

– Pentru că eu m-am îndrăgostit de el. Și el m-a făcut pe mine să schimb taberele.

– Ce? sări Stone.

– Nu știai? Eu lucram pentru americani când l-ați omorât.

Capitolul 76

Jerry Bagger dăduse întruna telefoane de când vorbise cu Paddy Conroy. Patronul de cazinou cugetase mult în ultimele ore și ajunsese la o decizie. În mod normal, în orice confruntare, instinctul Bagger îi spunea lui Bagger să dea lovitură după lovitură până când el sau oponentul său cădea. De data asta nu avea să acționeze așa, din mai multe motive. Cel mai important era faptul că o văzuse pe Annabelle în acțiune. Știa cât de bună, cât de convingătoare putea fi. Și ceva în adâncul minții sale îi reamintea că mai multe directe mergeau de minune urmate de un croșeu de stânga, o lovitură de knock-out care-i pusese pe mulți dintre adversarii săi la pământ permanent. Nu voia să fie el cel care le primea.

Însă nu putea să se convingă să *nu* accepte oferta, pentru că oportunitatea de a pune mâna pe Annabelle – în cazul în care Paddy era sincer – era prea bună ca s-o rateze. Dacă avea o șansă de-a o prinde pe doamnă, trebuia să profite. Însă trebuia să ai întotdeauna un plan de rezervă, fiindcă primul plan nu mergea aproape niciodată perfect. Și uneori mergea atât de rău, încât nu știai dacă te mai trezești a doua zi. Annabelle îl învățase o lecție prețioasă jecmănindu-l. Imprevizibilul era o forță puternică.

Îl sună mai întâi pe tipul care se ocupa de banii lui și-l instrui să transfere pe numele lui o sumă de bani într-un cont din străinătate, dar pe care nimeni să nu o poată găsi. Cu bani puteai face orice. Își trimise avionul înapoi la Atlantic City ca să-i mai aducă unele lucruri, inclusiv pașaportul, și să aterizeze apoi pe o pistă privată din Maryland.

Apoi îl sună pe un altul dintre asociații săi, un coleg de mare încredere, cu un talent unic. Putea face orice să explodeze. Bagger îi explică ce vrea, iar omul îi zise că i-l poate pregăti și livra în două ore. Bagger se oferi să-i plătească atât cât îi ceruse și adăugă un bonus de cinci mii pe deasupra.

– Înseamnă că ai mare nevoie de asta, îi zise colegul.

Așa era, Bagger avea, într-adevăr, mare nevoie de o explozie. În mod ironic, astfel de dispozitive aproape întotdeauna omorau oameni, mulți oameni. Însă, în cazul acesta, ar putea salva pe cineva.

„Pe mine.“

– Bine, le zise Annabelle lui Alex și tatălui său. Trebuie să mă duceți la mașina aia.

Paddy se ridică și scutură din cap.

– Mă tem că nu, Annie.

– Ce? făcu ea repede, aruncându-i o privire tăioasă lui Alex. Acesta părea la fel de nedumerit ca și ea.

– Nu tu vei fi în mașina aia, ci *eu*, explică Paddy.

– Asta nu face parte din plan. Jerry mă vrea pe mine, nu pe tine.

– O să-i spun că m-ai păcălit. O să mă creadă. Știe foarte bine cât ești de isteată.

– Paddy, nu-l las pe Jerry să se apropie de tine.

– Tu ai întreaga viață în față, Annie. Dacă ceva merge prost și eu mi-o iau în freză, ce mai contează?

– De ce nu mi-ai spus dinainte despre partea asta?

– Pentru că am știut că nu ai să fii de acord, de-aia. Acum am ajuns prea departe ca să mai dăm înapoi.

– Alex, vorbește tu cu el.

– Ei bine, ce zice el e logic, Annabelle.

– O să mă puneți în mașină, continuă Paddy. O să câștig ceva timp povestindu-i lui Jerry că m-ai păcălit, da' că pot încă să ajung la tine dacă-mi mai dă o șansă.

– Paddy, o să te omoare cum o să pună ochii pe tine.

– Îl cunosc pe Jerry de mai mult timp decât tine. Știu cum să-l joc, va trebui să ai încredere în mine.

– N-o să te las să faci...

– Trebuie să fac asta. Din multe motive.

Ea își plimbă privirea de la tatăl ei la Alex, apoi din nou la Paddy.

– Și dacă ceva merge prost?

– Atunci asta e, zise Paddy. Acu' hai să-i dăm drumu'. Nu întinerec stând aici. Ridică un deget către Alex. Un singur lucru. Fără cavalerie până când nenorocitu' recunoaște că a ucis-o pe Tammy.

La ora unsprezece primi telefonul cu adresa. La miezul nopții oamenii lui Bagger intrară în parcare supraetajată și găsiră dubița albă la nivelul doi. În spate, ascunsă frumos într-un covor rulat, se afla o persoană.

– Căcat! făcu Mike Manson când îndreptă lanterna spre capul persoanei. E un babalâc.

Desfăcură covorul și dădură de Paddy Conroy. Părea să fie atât de slăbit de la strânsoare, că trebui să-l sprijine ca să stea în picioare.

Manson îi băgă arma în fața transpirată.

– Ce dracu' se petrece? Cine dracu' ești tu?

– Se întâmplă că afurisita de fiică-mea mi-a făcut-o.

Un zâmbet se furișă pe fața lui Manson.

– Tu ești Paddy Conroy?

– Nu, sunt regele Irlandei, idiotule!

Manson îl aruncă în mașină, iar Paddy se lovi de peretele lateral și se chirci acolo. Manson puse mâna pe telefon și-i transmise știrile lui Bagger.

Patronul de cazinou fu încântat să pună mâna pe vechiul dușman, dar nu-i plăcu schimbarea asta bruscă de planuri. Nu, nu-i plăcu defel, fiindcă asta însemna că Annabelle era încă în libertate.

– Aduceți-l la mine! îi ordonă el lui Mike.

Manson închise.

– Acum mergem la o plimbărică. Dar mai înainte...

Cei doi bărbați îl percheziționară cu pricepere, căutând dispozitive de supraveghere.

Un minut mai târziu, dubița albă ieși în trombă din parcare, viră brusc la stânga, o luă pe o alee, apoi făcu dreapta și se opri în spatele a trei SUV-uri parcate în coloană.

Paddy fu împins de Mike Manson în cel din mijloc. Toate trei mașinile demarară și părăsiră în viteză aleea. Una o luă la stânga, a doua la dreapta, iar cea de-a treia drept înainte.

Vehiculele ajunseră toate la drumuri principale și atunci planul lui Bagger deveni repede evident. Peste tot erau parade de SUV-uri negre care-i duceau pe participanții la conferința Băncii Mondiale la și de la evenimente importante. Cele trei SUV-uri ale lui Bagger se amestecară repede în puzderia de mașini oficiale.

La zece treizeci în acea seară, Bagger plecase de la hotel împreună cu oamenii săi. Merseră cu mașina până la un depozit dezafectat pe care oamenii lui îl localizaseră într-o zonă industrială din Virginia. Acolo așteptară până când sosi SUV-ul negru, cu Paddy Conroy și Mike Manson.

De îndată ce dădu cu ochii de Paddy, Bagger se apropie de el și-i trase una drept în figură. Paddy căzu pe spate, lovindu-se de mașină, și apoi încercă să ajungă la Bagger, dar oamenii acestuia îl ținură.

– Asta a fost pentru cele zece miare pe care le-ai furat de la mine. Aștept de mult timp să-ți plătesc pentru asta.

Paddy scuipe sânge.

– Cea mai bună captură a mea.

– Da, o să vedem ce părere o să ai în câteva minute. Habar n-ai cât de bine mă simt. Vezi tu, fără Annabelle, înțelegerea de a te lăsa în pace e *nulă și neavenită*, cum zic bulangiii ăia de avocați.

Studie trăsăturile cenușii și sfrijite ale lui Paddy și hainele jerpelite.

– Se pare că viața a fost bună cu tine. Ești bolnav, sărac sau amândouă?

– Ce treabă ai tu?

– Sunt jignit. Tu chiar și când erai în floare poate nu erai suficient de bun. Crezi că a fost o mișcare deșteaptă să vii după mine tot în zdrențe și cu un picior în groapă?

Paddy se uită la bărbații înarmați care-l înconjura.

– În momentul ăsta, nu, nu pare o mișcare prea deșteaptă.

Bagger se așeză pe o ladă, fără să-și desprindă privirea de la fața lui Paddy.

– Deci, Annabelle te-a păcălit? Cum a reușit, Paddy?

– Cum am mai zis, cred că am învățat-o bine.

– Ești sigur de asta?

– Ce vrei să zici?

– Poate că tatăl și fiica și-au unit puterile ca să mi-o tragă. Ce zici de teoria asta?

– Fata mea nu mă poate vedea în ochi.

– Așa zici tu.

– Știu că e așa. Da' dacă aveai altă părere, de ce te-ai băgat în înțelegere?

– Știi de ce. Dar acum iată-te pe tine și nici urmă de Annabelle. Deci, ea unde e?

– Habar n-am, Jerry.

Bagger se ridică încet.

– Cred că poți mai mult de-atât. Deci, noi doi o să stăm puțin la taclale.

– Nu prea am chef de vorbe.

Bagger scoase un cuțit zimțat din buzunarul hainei și-și puse o mănușă de plastic.

– Pot fi foarte convingător. Se uită la oamenii săi și le făcu un semn din cap. O clipă mai târziu, pantalonii și lenjeria lui Paddy dispăruseră, iar Bagger îi ochea părțile intime ca să le taie.

– Am folosit tehnica asta cu un nenorocit pe nume Tony Wallace, în Portugalia, după ce am *discutat* cu oamenii pe care i-a angajat să-i țină vila pe *banii* mei. Și, dă-mi voie să-ți spun, a tot vorbit până i-am zdrobit creierii. De fapt, așa am reușit să dau de urma lui Annabelle. Și acum tu o să-mi faci același serviciu, bătrâne. Știi unde e Annabelle și o să-mi spui și mie. Și după aceea o să te omor repede, fără durere. Și dacă nu vorbești? Ei bine, nu vrei să se ajungă acolo, crede-mă.

Paddy se zbătu în mâinile răpitorilor, dar aceștia erau prea puternici. În vreme ce cuțitul se apropia din ce în ce mai mult de un loc unde nici un bărbat nu și-ar dori un obiect ascuțit, Paddy strigă:

– Pentru Dumnezeu, nu! Trage-mi pur și simplu un glonț în cap!

– Spune-mi unde e Annabelle și-ți promit că te omor repede. Asta e singurul târg la care sunt dispus acum. Și, dacă îți urăști într-adevăr fiica, n-ar trebui să-ți fie greu să-mi spui unde e, nu-i așa?

– Dacă aș ști, crezi că m-aș afla aici, idiotule?

Bagger îl plesni peste față.

– Arată-mi puțin respect.

– Poftim respect. Paddy îl scuipe în față. Asta a fost pentru Tammy.

– Exact, doamna ta pe care ai lăsat-o în urmă ca s-o gălesc eu.

– Eram în închisoare în noaptea în care ai omorât-o, nenorocitele! Altfel ar fi trebuit să treci mai întâi de mine. A fost singura ființă pe care am iubit-o în viața mea. Și jur în fața lui Dumnezeu din ceruri, înainte să se termine totul, plănuiam să-ți trag și *ție* un glonț în cap, cum ai făcut tu cu ea.

– Înainte sau după ce aveam să-ți omor fiica?

– Orice preț ar fi trebuit să plătesc ca să ajung la tine eram dispus să-l plătesc, urlă Paddy la el.

– Dar Annabelle a stricat totul, nu-i așa? Nu-i așa, bătrâne?

– N-o pot învinovăți că m-a tras pe sfoară.

– Fiindcă tot plănuiai să-mi faci felu', pentru că ți-am ucis soția, ce-ar fi să-ți povestesc ultimele minute din viața ei? Ți-ar plăcea?

– O să gălesc eu o cale să te omor, Jerry. Îți jur!

– Să înțeleg că da. Am intrat în casă și ea m-a recunoscut imediat. Și știi ce mi-a zis? Mi-a zis: „De ce faci asta, Jerry? De ce ai să mă omori? Eu nu ți-am făcut nimic“. Și știi ce i-am spus eu? I-am zis: „Pentru că găinațul de soț al tău m-a jecmănit și te-a lăsat pe tine cu punga în brațe. Așa te-a iubit el, muiere proastă“. Ş-apoi i-am tras un glonț drept în creier. Acu', mai vrei să știi și altceva înainte să încep să te ciopârțesc?

– Nu, cam asta e tot, zise o voce de femeie.

Toți se întoarseră și-i văzură pe Annabelle și pe Alex ieșind din spatele unui morman de lăzi. Alex avea arma îndreptată spre Bagger,

în timp ce opt pistoale, ținute de oamenii lui Bagger, îi ținteau pe el și pe Annabelle.

Bagger zise:

– Cum naiba ai ajuns aici?

– Am venit cu cei de la FBI, răspunse Annabelle.

– Nu se poate să-i fi urmărit cineva pe băieții mei.

– Nu pe ei. Pe *tine*. Locul e înconjurat, Jerry. N-ai cum să scapi.

– Da? Mai nou lucrezi pentru FBI? Uite ce e, iubito, mă păcălești o dată, e vina ta, da' să mă ia naiba dacă mă păcălești de două ori. Vocea bărbatului părea încrezătoare, dar privirea nu prea.

– Doamna spune adevărul, labagiule, strigă Alex. Așa că puneți armele jos înainte să n-o mai puteți face de bunăvoie.

– Omorâți-i, zise Bagger.

O sutime de secundă mai târziu toate ușile depozitului se deschiseră și două duzini de bărbați cu veste antiglonț dădură năvală înăuntru, cu pistoale-mitralieră în mână.

– FBI, jos armele. Acum!

Bagger scăpă cuțitul, iar oamenii săi puseră repede armele pe poada în fața copleșitoarei desfășurări de forțe a federalilor.

Privirea lui Bagger se plimbă de la Annabelle la Paddy.

– Doi escroci care lucrează cu federalii?

– Faci ce e nevoie, Jerry, zise Paddy, trăgându-și în grabă hainele pe el.

Bagger se uită la unul dintre agenții FBI și-și recăpătă aplombul.

– Târfa aia mi-a luat patruzeci de milioane. S-a deranjat să vă spună și asta în timp ce se juca de-a turnătoarea?

– Asta nu e treaba mea.

– O, da, și de ce sunt acuzat, mai exact?

– Pe lângă răpire și ultraj, ești acuzat de uciderea lui Tammy Conroy, a trei oameni în Portugalia și a lui Tony Wallace, care a murit ieri.

Bagger pufni.

– Am o duzină de martori oculari care o să declare că nici nu eram prin preajmă când oamenii ăia au fost uciși.

Annabelle îi arată un dispozitiv de înregistrare video.

– Avem mărturia ta chiar aici, Jerry. Trebuie să recunosc, vorbești foarte clar. Îi înmână dispozitivul agentului-șef.

Bagger se uită la agenții FBI, la Paddy, Alex, și apoi privirea i se opri la Annabelle.

– Păi înseamnă că asta a fost tot. Își strecură mâna în buzunar.

– Stai așa, făcu un agent FBI. Scoate mâna încet.

Bagger se supuse. Ținea ceva în pumn. Zise:

– Ăsta e un detonator, oameni buni. Dacă iau degetul de pe el, în SUV-ul din spatele meu e o bucată de C4 care o să ridice la ceruri pe toți și toate pe o rază de o sută de metri. Îi făcu un semn cu capul agentului-șef. Vezi și tu dacă nu mă crezi.

Agentul-șef îi făcu un semn unuia dintre oamenii săi. Acesta verifică portbagajul mașinii. Privirea pe care i-o aruncă superiorului spunea totul.

Bagger continuă:

– Acum uitate cum facem. Cu mâna liberă arată spre Paddy și Annabelle. Ei vin cu mine.

– N-o să pleci din clădirea asta, zise comandantul.

– Atunci ne trimit pe toți în viața de apoi.

– Nu prea cred, făcu agentul FBI.

– Tot ce pot spera e injecția letală, nu-i așa? Ei bine, n-am să mă duc de unu' singur. Așa că, dacă nu crezi c-o s-o fac, înseamnă că nu-l cunoști pe Jerry Bagger. Aruncă o privire la cei doi lunetiști care-i fixaseră punctele roșii pe frunte. Și dacă băieții tăi mă împușcă, n-o să mai pot ține oricum degetul pe detonator.

Comandantul îi privi încurcat pe Alex și Annabelle.

Aceasta făcu un pas în față.

– Bine, Jerry, ai câștigat. Să mergem.

Alex făcu și el un pas înainte.

– Merg și eu.

– Ba nu, Alex, sări Annabelle.

Bagger zâmbi malițios.

– Alex? Alex te cheamă, nu? Se pare că ți-ai găsit în sfârșit un prieten, Annabelle. Și eu nu vreau să te despart de prietenii tăi. Se uită la Alex. Felicitări, *labagiule*, vii și tu cu noi.

Bagger îi aruncă o privire comandantului.

– Ca să știi și tu, eu sunt un tip corect, așa că poți să-i reții pe câțiva dintre băieții mei ca să faci impresie bună. Arată spre Mike.

– Domnu' Bagger! dădu Mike să protesteze.

– Gura! izbucni Bagger înainte să se întoarcă spre Annabelle și spre ceilalți. Treceți în mașină. Câțiva dintre oamenii săi își recupeară armele și toată lumea urcă.

Alex, Annabelle și Paddy se strecurară pe locurile din mijloc. Bagger și cu un om al său intrară în față, și alți trei în spate.

Bagger lăsă geamul jos.

– Dacă văd vreo mașină în spatele nostru sau aud vreun elicopter, o să încep să-i găuresc pe ăștia, ne-am înțeles? Le făcu cu mâna agenților FBI în timp ce mașina ieșea din depozit.

– Încotro, domnule Bagger? întrebă șoferul.

– La aeroportul privat din vestul Marylandului, unde le-am spus să parcheze avionul. M-am gândit că poate o să fie nevoie să plec la repezeală. Sun acum ca să le spun din timp să-l încălzească. Îi aruncă o privire lui Annabelle. Îmi pare rău să vă spun că voi trei *nu* veți veni cu noi.

Capitolul 77

Carter Gray era un pescar remarcabil. Doar că nu prinsese peștele pe care și-l dorea ce-l mai mult, și asta din cauză că nu găsisese meala potrivită. Consumase mii de ore de muncă ale agenților și se uitase la un munte de dosare digitale până aproape i se închiseră ochii. Și, după toate aceste eforturi, nu se alesese decât cu un nume: Harry Jedidiah, fiul lui Lesya și Rayfield Solomon, cunoscut și ca David P. Jedidiah al doilea.

Încercase să găsească și trupa asortată de ciudați ai lui Oliver Stone: solidul Reuben Rhodes, fostul soldat pe care Gray și-l amintea de la Muntele Ucigaș; sfiosul librar Caleb Shaw, care nu mai trecuse pe-acasă sau pe la slujbă, la Librăria Congresului, în ultimele zile; și pe Milton Farb, geniul angelic care suferea de tulburare obsesiv-compulsivă. Gray avea un dosar despre fiecare dintre ei, dar aceștia dispăruseră pur și simplu. Farb și Shaw nu-și folosiseră telefoanele, iar Rhodes nu avea unul înregistrat pe numele său. Rhodes se mutase de curând și nu lăsase nici o adresă de corespondență. Adresa lui actuală nu figura în nici un registru al proprietarilor, oamenii lui Gray verificaseră. Totuși, cu resursele lui Carter Gray, nimeni nu trebuia să poată dispărea pur și simplu. Nu-i de mirare că celule inactive de teroriști se dovedeau aproape imposibil de descoperit. America era prea al naibii de mare și de *liberă*. Într-un fel, sovieticii făcuseră bine: *Spionează pe toată lumea, fiindcă nu știi când un prieten îți poate deveni dușman.*

Își îndreptă atenția asupra fiului Lesyei. Până acum se concentrase pe un aspect pe care-l considera cu rezistența cea mai slabă. Se ridică de pe scaunul din buncărul său și deschise televizorul. Apoi șeful serviciului de informații apăsă un buton al telecomenzii pe care o ținea în mână.

Scena pe care o urmărea era din Clădirea Hart a Senatului. Roger Simpson era în mod clar o țintă pentru fiul Lesyei. În acest caz, putea să-l atace pe senator acasă ori la birou. Gray verificase deja camerele de supraveghere din blocul lui Simpson și nu găsisese nimic folositor. Acum se ocupa de birou.

Se uită la ore întregi de filmări cu oameni care intrau și ieșeau din clădire. Erau mulți și numărul lor îi reducea pe toți la siluete fără importanță. Apoi Gray se gândi să încerce din alt unghi. Puse un alt DVD, se așeză în scaun și începu să urmărească holul din fața biroului lui Simpson. Petrecu astfel trei ore, verificând metodic fiecare persoană care intra în cadru.

În sfârșit. Se ridică în picioare și derulă. Omul care meșterea la ușa biroului lui Simpson. Apropie fața omului. Demascarea deghizărilor era un domeniu în care Gray se pregătise îndelung. Se vedea oare în oasele obrazilor puțin din Solomon? Bărbia, ochii Lesyei? Contrar cu ceea ce-i spusese președintelui, o știa bine pe femeie.

Dădu o serie de telefoane și povestea se clarifică în curând. Nimeni de la biroul lui Simpson nu chemase un meșter de la guvern ca să repare ușa. Recepționera lui Simpson însă povestise că asta îi spusese bărbatul – că i se ceruse să vină. Însă nu se vedea să fi intrat în birou pe filmarea pe care o avea Gray, iar vizionarea altor DVD-uri de la securitate nu dezvălui nimic în acest sens. Un câine polițist fu adus, dar nu găsi nimic. Nimeni nu se deranjă să verifice dacă sunt microfoane, pentru că microfoanele nu omoară pe nimeni.

Următorul pas era să ia fotografia lăcătușului, să o reducă la trăsăturile esențiale și să o treacă prin toate bazele de date guvernamentale. Se procedase la fel și cu înregistrările de la aeroport, și cu descrierile pe care le primiseră de la sanatoriu. Chiar dacă era computerelor grăbea infinit procesul, tot avea să dureze ceva timp, iar Gray nu avea prea mult. Capturarea Lesyei de către autorități nu era o opțiune. Putea să spună mult prea multe. Cu siguranță, îi transmisese cunoștințele fiului său. Iar dacă Carr era cu ei, nici unul nu mai trebuia lăsat în viață. Ar fi fost un cataclism pentru țară, pentru întreaga lume. Și pentru Carter Gray.

Capitolul 78

Bagger îi ordonă omului său să o ia pe o rută care trecea prin oraș, în loc să ocolească pe centura care ducea în Maryland. Se oprirea o dată și schimbarea plăcuța de înmatriculare a SUV-ului, în cazul în care cei de la FBI aveau numărul mașinii. Apoi își continuară drumul, în rând cu zeci de alte vehicule asemănătoare.

Bagger se lăsă pe spate cu o expresie mulțumită și apăsă un buton al detonatorului dezamorsând bomba.

Paddy stătea nemișcat pe locul lui, cu ochii la Bagger. Annabelle privea înainte. Ca și Paddy, Alex se uita la Bagger sau, mai exact, la degetul acestuia.

Annabelle zise:

– O bombă, Jerry? Și nu pare stilul tău să fugi așa.

El zâmbi.

– Tu m-ai învățat lecția asta. Imprevizibilă. Câteodată înveți mai mult când ți-o iei pe cocoasă decât când câștigi. Tu ai venit la mine cu farsa ta, în loc să ți-tești cazinoul. Așa că ți-am întors și eu jocul. Jerry Bagger nu dă niciodată înapoi, întotdeauna stă și luptă. Ei bine, nu de data asta, iubito. Și cât de bine e!

– Mă bucur că ți-am fost un exemplu atât de bun, zise ea sec.

– Și care-i planul? interveni Alex. Ne lași în pădure pe drum către avion?

– Ce dracu' te mai interesează? O să fii mort.

– Dar, odată ce scapi de noi, n-o să mai ai ostatici. Crezi c-o să te lase să-ți iei pur și simplu zborul?

– Nu au nici cea mai mică idee unde e avionul meu sau că e aici. O să ies de sub jurisdicția federalilor în câteva ore.

– Avem contracte de extrădare cu aproape toată lumea.

– Știu care sunt golurile, crede-mă.

– Și Pompei se duce la naiba.

Bagger se întoarce și rânji la el.

– Crezi că un tip ca mine nu are destui bani puși deoparte?

– Sunt sigur că ai. Dar tot n-o să scapi.

– Da, sigur. Cine zice?

– Eu.

– Chiar te afli în poziția să zici așa ceva! Bagger se uită la Annabelle și se băt看 pe tâmplă. Chiar ai un talent de clasa întâi, Annabelle. Mai întâi Tony Wallace și acum bulangiul ăsta.

– Vrei să știi de ce n-ai să scapi, Jerry? zise Alex.

– Da, spune-mi, mor să aflu.

Alex se uită pe geam. Traversau râul Potomac.

– Pentru că FBI-ul știe exact unde mergi.

– Da? Cum? Au puteri telepatice mai nou?

Alex și Paddy schimbă o privire, și trupul irlandezului se încordă.

Alex desfăcu câțiva nasturi de la cămașă și o deschise. Dedesubt se afla un fir.

– Ți-a trecut prin cap să verifici dacă ostaticii n-au microfoane, *tâmpitule?*

– La dracu', strigă Bagger tocmai când Alex se aruncă în față și-l izbi pe patron de șofer, lovindu-l pe acesta din urmă cu capul de geam. Paddy se întinse și smulse detonatorul din mâna lui Bagger. Șoferul căzu grămadă peste volan, piciorul apăsându-i în continuare pe accelerație. SUV-ul deraie, scăpat de sub control, și zbură pe cealaltă bandă.

Cu aceeași mișcare, Alex deschise ușa pasagerului izbind-o cu piciorul, o apucă pe Annabelle și sări. Annabelle se întinse după mâna tatălui său și o apucă strâns. O secundă mai târziu ea se rostogolea afară din mașină, în timp ce tatăl ei, cu o putere care o uimise pe fiica sa, își eliberă mâna.

Ultimul lucru pe care îl văzu Annabelle înainte să se lovească de asfalt fu tatăl ei privind-o cu detonatorul în mână.

În clipa următoare ea și Alex se izbiră de trotuar, ea aterizând deasupra lui. O secundă mai târziu, SUV-ul se izbi de marginea podului de beton, trecu prin aceasta și căzu în gol.

Alex și Annabelle săriră în picioare în timp ce explozia cutremură aerul. SUV-ul fu făcut bucăți în timp ce se îndrepta spre râul de dedesubt.

Alex o acoperi pe Annabelle cu trupul său când în jurul lor începu să plouă cu bucăți din SUV. După treizeci de secunde se ridicară, plini de vântăi și de sânge. Tremurând pe picioare, se îndreptară clătinându-se spre marginea ruptă a podului și priviră în jos. Ce mai rămăsese din SUV și din oamenii dinăuntru dispărea deja în râul Potomac.

Când ultima parte a mașinii dispăru în apă, Annabelle se întoarse și o luă încet pe drum. Părea în stare de șoc.

Oamenii opreau mașinile pe pod și se grăbeau să se holbeze peste margine. Alții alergară spre Alex și Annabelle.

Unul dintre ei zise:

– Ești rănit, domnule?

Altul, un bătrânel, exclamă:

– Ce naiba s-a întâmplat, doamnă?

Alex le arată insigna.

– Serviciul Secret. Urcați în mașini și vedeți-vă de drum. Acum! Apoi se grăbi înainte, o înconjură protector cu brațul pe Annabelle, arată insigna unui alt grup de gură-cască, pentru a-l da la o parte, și perechea se îndepărtă cu pași repezi în noapte.

Capitolul 79

Cei trei se aflau în pivnița unei clădiri care nu mai fusese locuită de mai bine de un deceniu. Era un loc urât mirositor, plin de șobolani, dar deocamdată era singurul loc unde se simțeau în siguranță. Lumina venea de la o lanternă pe baterii, iar scaunele erau niște mormane de vechituri. Țsta era refugiul final al lui Oliver Stone. Venea aici doar când nu mai avea unde altundeva să meargă.

Stone se sprijini de un perete de cărămidă rece și ud și se uită la Lesya care ședea pe un morman de covoare vechi, evident pierdută în gânduri. Finn rămăsese lângă ușă, în alertă. Stone își întoarse ochii către bărbatul mai tânăr.

– I-ai ucis pe Cincetti, Bingham și Cole și ai încercat să-l omori pe Carter Gray aruncându-i casa în aer cu un glonț incendiar după ce ai umplut-o cu gaz. Ai urcat pe stânci ca să ajungi la casă și apoi ai sărit de-acolo ca să scapi.

– Nu-i răspunde, zise Lesya tăios, aruncându-i lui Stone o privire suspicioasă. Am fost de acord să lucrăm cu omul acesta ca să rămânem în viață, dar asta nu înseamnă că trebuie să avem încredere în el.

– Nu așteptam un răspuns, continuă Stone. Îmi exprimam admirația. Nu e ușor să elimini astfel de ucigași.

– Deci, crezi că și tu meriți să mori? făcu Lesya tăios. Și tu ai fost unul dintre ei.

– Sincer să fiu, eu sunt mort de mult.

– Ți-au omorât soția, nu-i așa? îl întreabă Finn.

– Pentru că am vrut să renunț. Și m-au ucis și pe mine. De parcă asta nu ar fi fost de-ajuns, Roger Simpson mi-a adoptat fetița. N-a știut niciodată că eu sunt tatăl ei.

– Simpson! Lesya scuipe pe podea. Asta cred eu despre Roger Simpson.

– Ziceai că lucrai pentru noi pe-atunci, zise Stone. Dar ni s-a spus că tu l-ai corupt pe Solomon și că lucrați amândoi pentru sovietici. De asta s-a hotărât eliminarea lui, pentru că a fost un trădător.

– Te-au mințit, zise Lesya simplu.

– Acum știu asta. Dar, dacă lucrați amândoi pentru noi, de ce ar fi vrut să te ucidă pe tine? Sau pe el?

– Din pricina unei misiuni periculoase și confidențiale pe care o promisem eu și Solomon. Am dus-o la capăt cu succes, cu ajutorul unui grup de ruși care-mi erau loiali.

– Despre ce misiune e vorba?

– Nu am spus nimănui în toți acești ani, nici măcar fiului meu.

– De ce?

– Am fost spioană. Nu ne dezvăluim cu ușurință secretele.

– Dacă vrei să vă ajut, trebuie să știu adevărul.

– Tu, ucigașul soțului meu, tu ai pretenții de la mine?

– Nu avem cum să-l batem pe Carter Gray în materie de resurse. Însă împreună s-ar putea să fim mai deștepți decât el. Dar, înainte să te ajut, trebuie să știu *tot* adevărul.

Lesya nu părea convinsă.

Finn se puse în fața mamei sale.

– Deja mi-am speriat familia de moarte. Habar n-am dacă sunt într-adevăr în siguranță. Dacă încerc să merg la ei, s-ar putea să-l conduc pe Gray la ușa lor.

– Ți-am spus că vor exista riscuri multe.

– De parcă ar fi putut fi vreodată vorba să-ți întorc spatele, zise Finn furios. Toată viața m-ai pregătit pentru asta. Că era de datoria mea să fac dreptate. Că eu eram singurul care o putea face.

– Fiecare om are de ales, răspunse Lesya. Arată spre Stone. Ca omul ăsta. A ales să urmeze ordinele, în loc să le pună la îndoială, și a ucis un om nevinovat.

– Era soldat. A fost *antrenat* să urmeze ordine.

– La fel și Bingham, Cole și Cincetti, observă mama sa. De ce e el diferit?

– Pentru că a venit să ne avertizeze. Dacă nu era el, eram mort acum. Asta e diferența. Cred că ne-a câștigat încrederea. Și pe a *ta*.

– Nu am avut în viața mea încredere în nimeni, în afară de tatăl tău.

– Și de mine, zise Finn.

– Și de tine, admise ea.

– Ei bine, dacă ai încredere în mine, ascultă-mă! Nu poți să trăiești întreaga viață crezând că toată lumea e împotriva ta.

– Filosofia asta mi-a servit de minune mulți ani.

– Și dacă nu ai fi avut încredere în Rayfield Solomon?

Lesya rămase tăcută studiindu-și fiul îndeaproape, apoi își îndreptă încet atenția spre Stone.

– Cât de bine cunoști istoria Uniunii Sovietice?

– Am petrecut mult timp acolo, dacă ajută la ceva.

– Știi cine erau cei doi conducători ai Partidului Comunist înainte să vină Gorbaciov la putere?

Stone încuviință.

– Yuri Andropov și Constantin Cernenko. De ce?

– Liderii sovieticii erau renumiți pentru longevitatea în funcție. Totuși, Andropov a rezistat doar treisprezece luni, Cernenko cam tot pe-atât.

– Erau bătrâni și cu sănătatea șubredă, replică Stone. Pe post de umplutură după moartea lui Brejnev. Nimeni nu se aștepta să reziste prea mult.

Lesya își împreună mâinile.

– Exact. Nimeni nu se aștepta ca ei să reziste mult, așa că, atunci când au murit, nimeni nu s-a mirat.

– Vrei să zici că au fost uciși? întrebă Stone.

– Nu e așa de greu să ucizi niște oameni bătrâni și bolnavi. Nici măcar dacă sunt prim-secretari sovietici.

– La ordinele cui au fost asasinați?

– Ale guvernului tău.

Finn o privi uluit.

– Așa ceva e imposibil. Legea Statelor Unite prevede că e ilegal să asasinezi un șef de stat.

Ea pufni.

– Ce valoare are asta când încerci să previi un război nuclear care îi va ucide pe toți oamenii de pe planetă? Andropov și Cernenko erau bătrâni, desigur, dar niște comuniști convinși. Stăteau în cale. Nici o schimbare reală nu era posibilă sub conducerea lor. Iar Uniunea Sovietică se destrăma. Era cu spatele la zid. Se vorbea tot mai mult despre niște măsuri foarte desperate pe care conducerea Partidului Comunist le avea în vedere pentru a-i recâștiga locul de superputere. Așa ceva nu putea fi lăsat să se întâmple. Trebuia deschisă calea pentru Gorbaciov. Fiindcă, deși la început Gorbaciov părea la fel ca toți ceilalți lideri comuniști, *noi* știam că era foarte diferit. Știam că lucrurile se vor schimba sub conducerea lui. Tot comunist era și știam că nu o să dizolve Uniunea Sovietică, dar știam, de asemenea, că amenințarea războiului va scădea considerabil cu el la putere. Apoi a venit Elțin, la mult timp după Gorbaciov. Nimeni nu ar fi putut prezice asta, dar sub Elțin s-a destrămat Uniunea Sovietică. Dar a trebuit să scăpăm de vechii lideri ai Partidului Comunist. Am fost nevoiți! Și le-am împărtășit și americanilor vederile noastre în această privință. Au fost de acord cu noi. Și Rayfield gândea la fel. Știa la fel de multe despre cum mergeau treburile în interiorul Uniunii ca orice american de pe vremea aceea. Dar nu noi am pus la cale planul asasinării. Americanii au făcut-o. Se uită la Stone. Mă crezi că ăsta e adevărul, nu?

– Au mai fost asasinați șefi de state și înainte, admise Stone. Dar vrei să spui că Gorbaciov știa de complot?

– Sigur că nu. Doar câțiva dintre noi știau.

– Cum ați primit ordinele? se interesă Stone.

– De la omul de legătură cu americanii.

– Cine era ăsta?

– Nu ți se pare evident? Roger Simpson.

– Iar tu și echipa ta i-ați ucis pe Andropov și Cernenko?

– Să zicem doar că i-am ajutat să ajungă prematur în mormânt, da.

– Și Rayfield Solomon a fost implicat?

Foarte. Sovieticii credeau că lucrează pentru ei.

– De unde știi că guvernul SUA a aprobat așa ceva?

– Ți-am spus. Am primit instrucțiunile de la Simpson. El se ocupa de caz. Iar el îi raporta lui Carter Gray. Și Gray, șefului CIA.

– Deci, ați urmat ordinele, fără întrebări.

– Da.

– Și i-ați ucis pe Andropov și Cernenko, doi oameni nevinovați? Lesya și Stone schimbă o privire.

– Da, zise ea încet.

Finn zise:

– De ce l-ar fi ucis americanii pe tata și ar fi încercat să te ucidă și pe tine dacă v-ați îndeplinit misiunea cu succes? De ce ar fi încercat să vă scoată trădători?

Stone fu cel care răspunse.

– Pentru că guvernul american *nu* a ordonat asasinatelor. Se poate să fi fost CIA sau poate că Simpson și Gray au făcut-o de capul lor. Și, odată fapta comisă, trebuiau să-i discrediteze și apoi să scape de toți cei care știau de crime. Se uită la Lesya. Nu-i așa?

– Da, zise Lesya. Și de ce crezi că ar fi în stare ca să împiedice *acel* adevăr să iasă la iveală acum? Ar putea provoca un război între Rusia și Statele Unite. Ce crezi că ar fi în stare să facă? întrebă ea din nou.

Finn răspunse:

– Ar omorî pe oricine ar fi necesar.

– Și, din nefericire, noi suntem David, iar ei – Goliat, adăugă Lesya cu amărăciune. Americanii sunt întotdeauna Goliat.

– Dar David l-a înfrânt pe Goliat. Și noi o putem face dacă ajungem la ei primii, replică Stone.

– Doar noi trei? întrebă Lesya sceptică.

– Nu suntem singuri, zise Stone. Am prieteni.

Dacă mai sunt în viață.

Capitolul 80

Alex chemase un taxi, iar el și Annabelle plecară. Hotărâse să nu aștepte până apăreau și ceilalți agenți. Mașina carbonizată și cadavrele plutitoare care-i așteptau aveau să le explice singure situația. Îl sunase totuși pe comandantul unității și-i spusese ce se întâmplase și că el și Annabelle erau singurii supraviețuitori.

– Dacă e nevoie de noi, o să fim la mine acasă, îi spuse acestuia. Mă găsești în registru.

Comandantul protestă, dar Alex îl întrerupse.

– Ne-a ajuns pentru o singură zi. Du-te și fă curat și vorbești cu noi mai târziu. Doar n-ai să-l duci pe Bagger în instanță. Acum o să se prezinte în fața unui alt Judecător.

Taxiul îi lăasă la casa lui Alex din Manassas, o construcție fără etaj, în stilul fermelor californiene, cu un garaj pentru o singură mașină, izolat la capătul unei alei cu pietriș. Înăuntru se afla Corvetteul roșu aprins al lui Alex, din '69, complet refăcut, singura extravaganță pe care și-o îngăduise vreodată agentul de la Serviciul Secret. Mașina de serviciu era parcată în față.

– Ți-e foame? o întreabă pe Annabelle, dar aceasta scutură doar din cap. Să te întreb dacă ești bine ar fi cam stupid acum.

– O să-mi revin.

– Îmi pare rău, Annabelle.

Ea se așeză pe un scaun.

– Toți anii ăștia mi-am urât tatăl pentru că am crezut că a lăsat-o pe mama să moară. Apoi aflu că nu e așa... Vocea i se stinse.

– Și acum l-ai pierdut și pe el, termină Alex fraza. Dar cel puțin ai aflat înainte să moară, Annabelle. Și el a știut că știi adevărul.

– Ar fi putut să iasă din mașină. Ar putea fi în viață acum.

– Pentru încă șase luni în care să-l roadă cancerul?

Ea își ridică privirea spre el.

– Pentru încă șase luni pe care să le petreacă împreună cu mine. Aș fi avut grijă de el. Probabil a crezut că e o alternativă mai bună să se arunce în aer.

– Nu, poate că a vrut să-l omoare pe Bagger mai mult decât tine. Poate că a vrut să moară ca să-și răzbune soția. Pe mama ta. Și cel puțin trebuie să admiri curajul tipului.

– Îl admir, zise ea în cele din urmă. Dar tot îmi doresc să n-o fi făcut.

– Și ți-a mai lăsat și o cicatrice. Nu era cel mai grozav tată din lume.

– Dar era tatăl meu, zise ea încet.

– Și un infractor.

– Alex, și *eu* sunt o infractoare.

– Nu și pentru mine. Urmă o pauză stânjenitoare înainte ca Alex să adauge: Ai zis că nu ți-e foame, dar o să fac niște cafea. Și, când o să fii pregătită să vorbești, o să vorbim. Cum ți se pare?

– Pot să fac un duș mai întâi? Mă simt foarte, foarte murdară.

O conduse la baia în care se intra din dormitorul lui și apoi merse în bucătărie, se spală, puse de cafea și se curăță un pic. Pe când termină, ieși și ea de la duș. Intră în bucătărie înfășurată în unul dintre halatele sale.

– Sper că nu te deranjează, zise ea.

Părul îi era ud și atârna drept.

– Te simți mai bine după duș?

– Nici pe departe.

Băură cafeaua mai mult în tăcere. Apoi Alex făcu focul în semi-neul din sufragerie și Annabelle se așeză pe podea în fața lui, încălzindu-și mâinile la flacăra.

Ea vorbi pe un ton scăzut.

- Bănuiesc că FBI-ul va avea o grămadă de întrebări pentru mine.
- Câteva. Dar o să te ajut să faci față, dacă vrei.
- Mulțumesc pentru că m-ai ajutat.
- Și tu ți-ai riscat viața.

Ea își ridică privirea spre el.

- Vrei să stai cu mine? Doar un pic?

Alex se așează pe podea și rămaseră tăcuți în fața șemineului, în vreme ce flăcările se stingeau încet.

Carter Gray era posomorât. Nici unul dintre oamenii lui Carr nu fusese localizat. Apoi îi veni în minte o altă posibilitate: agentul de la Serviciul Secret, Alex Ford. El și Stone erau apropiați. Fuseseră împreună la Muntele Ucigaș. Știa la fel de multe ca și Stone despre ce făcuse Gray. Dacă ar pune mâna pe Ford să-l folosească pe post de momeală? Ar fi fost cam dificil. Tipul era agent federal. Nu putea să-l răpească pur și simplu. Sau poate că ar fi putut dacă l-ar fi discreditat mai întâi. Asta era tactica favorită a lui Gray. Să distrugă reputația victimei mai întâi – chiar așa, să-l facă să pară un infractor – și apoi să-l înhațe când e mai vulnerabil. Se putea face mult mai ușor decât ai fi crezut. Și până când se lămuria situația, nu mai conta. Gray dădu câteva telefoane și puse operațiunea pe roate.

Fu repede sunat de o cârțiță a sa de la FBI. Tipul avea vești interesante. Îi spuse ce se întâmplase în acea seară cu Ford și Jerry Bagger. Și, de asemenea, că Ford avea o femeie cu el, după toate aparențele una cu un trecut îndoielnic. Tocmai plecaseră de la locul unei explozii din Washington. Ford le spusese celor de la FBI că avea să vorbească a doua zi cu ei. Se presupunea că a mers acasă cu femeia.

Gray îi mulțumi spionului și închise.

Noua informație schimba lucrurile într-un mod remarcabil.

Cariera lui Alex Ford avea să o ia în curând la vale.

Capitolul 81

După ce Annabelle se duse la culcare, Alex rămase în bucătărie și mai bău încă o ceașcă de cafea. Din când în când, mai arunca o privire în direcția dormitorului, cugetând. Dar la ce era de cugetat? Cazul era încheiat, băieții răi fuseseră învinși. Aici se încheia filmul, rula genericul și poate se mai prezentau niște scene de la filmări. În lumea reală însă nu era atât de simplu. Trebuia să tai o mică pădure ca să ai destulă hârtie pentru toate documentele ce vor trebui completate. Și apoi o anchetă internă care să determine că nimic din ceea ce făcuse Alex nu a condus într-un mod nepotrivit la explozia care a ucis câțiva oameni pe podul peste Potomac. Se vor da explicații care apoi vor fi confirmate, și Alex era sigur că relativ curând, peste câteva luni, totul se va termina.

Însă el nu voia să se termine. Nu chiar. Pentru că în acest scenariu Annabelle va pleca. Oftă. Probabil că va pleca oricum. Și poate că era un lucru bun, cel puțin oficial. La urma urmei, ea era o escroacă, el polițist, ulei și apă în variantă umană.

Privi încă o dată în direcția dormitorului. „Nu, nu e așa de simplu, nu?”

Când se va trezi, ce putea el să facă? Să o roage să mai stea? Ar fi putut inventa o minciună. „Trebuie să rămâi până se încheie investigația oficială.” Chiar și lui i se părea o aberație. Annabelle și-ar fi dat imediat seama.

În secunda următoare nu se mai gândea la problema asta. Erau pe cale să primească oaspeți și, din câte se vedea, unii nepoștiți.

Alex se lăsă în jos, merse la fereastră și se uită afară. La capătul aleii, aproape ascunsă vederii, era o mașină pe care nu o recunoscuse. Era o dubiță neagră oarecare. Lui Alex nu-i plăceau dubițele negre oarecare. Înăuntru se aflau adesea oameni oarecare cu arme mari și maniere proaste. Îngrijorarea sa fu confirmată când luă un binoclu de noapte de pe o etajeră și-l folosi ca să se uite mai bine. Pe acoperișul dubiței era o mică antenă de satelit. Și, dacă mai persistau unele îndoieli, mișcările din tufișurile de lângă casa lui le făcură să dispară. Oameni în tufișuri, dube cu antene, poate sclipirea unei lunete în lumina lunii – nimic din toate acestea nu îl bucurau pe Alex acum. Crezuse că era suficient că aproape murise în seara asta.

Ce se întâmpla acum însă era un pic diferit de altercația cu Jerry Bagger. Aici se vedea că e vorba despre o echipă de intervenție a guvernului. Și de ce s-ar deranja guvernul să facă așa ceva unui om de-ai lor? Alex își răspunse aproape instantaneu la întrebare.

Carter Gray nu-l găsisese pe Oliver Stone și se hotărâse să arunce plasa în larg. Fie că era adevărat, fie că nu, Alex nu avea de gând să aștepte să afle. Mai avusese o confruntare aproape fatală cu Carter Gray la Muntele Ucigaș; nu voia să se înscrie în runda a doua.

Apucă un set de chei de pe un cui de deasupra telefonului din bucătărie și alergă spre dormitor. Acoperindu-i mâna cu gura, în cazul că ar striga, fiind trezită dintr-un somn profund, îi șopti lui Annabelle:

– E cineva afară. Îmbracă-te. Repede. Trebuie s-o luăm din loc.

Annabelle de-abia aruncase pe ea câteva haine și-și luase geanta, când doi oameni intrară pe ușa din față, și încă o pereche pe cea din spate. Aveau veste antiglonț și MP5-uri, iar pistolul lui Alex nu avea cum să le facă față. Așa că optă să iasă pe ușa care ducea din bucătărie la garaj.

– Stai pe loc! strigă după ei unul dintre bărbații în echipament din hol.

Alex nu intenționa să facă altceva decât să fugă mâncând pământul. Nu se deranjă să deschidă ușa garajului decât suficient cât să iasă Corvette-ul, poate doi, trei centimetri mai mult. Schimbă viteza și trecură ca fulgerul pe alcea de pietriș, pe lângă dubă, tocmai când

ușa de la intrare se deschise violent. În vreme ce Corvette-ul împrășca pietriș în toate direcțiile, focuri de mitralieră răpăiră deasupra capetelor lor. Annabelle se lăsă în scaun.

– Fir-ar să fie! strigă Alex.

– Ești rănit? zise Annabelle neliniștită ridicându-se din nou.

– Nu, dar cred că un glonț a lovit mașina.

Intră cu scâșnet de roți pe drumul principal, ținând piciorul la poadea. Se uită în oglindă și respiră ușurat. Nu se vedea nimeni.

– Alex, ce se petrece?

– Aș vrea să știu, Annabelle.

– Unde mergem?

– Și asta aș vrea să știu. Așteaptă.

Sună pe apelare rapidă unul dintre prietenii săi de la BTW sau Biroul Teritorial Washington, unde era el staționat.

– Bobby, Alex sunt. Se petrece ceva tare ciudat, omule.

– Cum adică?

Alex îl puse la curent.

– Nu știu cine erau tipii, da' aveau echipamente, nu glumă. Află ce poți și apoi sună-mă.

Închise și o privi pe Annabelle.

– Bobby e bun, o să găsească ceva care să ne ajute.

– De ce nu mergem la sediu sau cum îi spui tu? Ar trebui să fim în siguranță acolo.

– Așa aș face, doar că e o mică problemă.

– Care anume?

– Am mai văzut undeva uniforme pe care le purtau tipii ăia.

– Unde?

– La un exercițiu comun la care a participat și Serviciul la Camp Peary.

– Și asta e ceva rău? întrebă ea privindu-l neliniștită.

– E una dintre locațiile de antrenament CIA, cunoscută sub numele de Ferma.

– CIA!

– Unitățile lor paramilitare poartă genul ăsta de echipament.

- CIA are unități paramilitare?
- Da, e cumva un secret în afara capitalei?
- Deci, vrei să spui că se poate ca propriul guvern să fie pe urmele noastre?
- Exact.
- Am scăpat de un proprietar de cazinou psihopat, tata tocmai s-a aruncat în aer și acum CIA e pe urmele noastre?
- Cam ăsta ar fi rezumatul.
- Trebuie să-ți spun că ești destul de calm.
- Dacă nu altceva, măcar Serviciul își învață agenții să rămână calmi. Dar trebuie să recunosc, e tot mai greu cu fiecare minut.
- E plăcut să aflu că ești și tu om. Și-acum?
- Oricât de mult mi-ar dispăcea, trebuie să abandonăm mașina mea și să găsim un loc să ne adăpostim. Apoi așteptăm să primim vești de la Bobby și să sperăm că e de bine. Dar mă cam îndoiesc că va fi așa.

Capitolul 82

Abandonară Corvette-ul, luară un taxi spre cartierul Old Town din Alexandria și apoi meraseră pe jos până la un motel din apropiere. Annabelle se cază plătind cu bani gheață și folosind o identitate falsă, în timp ce Alex se ascunse afară. Urcară în cameră și traseră zăvorul.

O oră mai târziu, Bobby îi sună. Faptul că șoptea îi spuse totul lui Alex.

– Povestea oficială pe care tocmai am primit-o e că ai deschis focul împotriva unor agenți federali care voiau să facă o arestare la tine acasă. Și că adăpostești o fugară anonimă. Nimeni nu crede asta, Alex, dar directorul o ia razna. Umblă vorba că tocmai s-a răfuit cu directorul CIA la telefon.

– *Acei agenți federali încercau să mă omoare sau să mă răpească pe mine, Bobby!* Și singurul lucru pe care-l „adăpostesc” e o dorință puternică să tăbăcesc fundul cuiva ca să primesc niște răspunsuri.

– Hei, eu sunt de partea ta. Nu ai plecat pur și simplu azi de la birou și te-ai transformat în infractor. Dar tot ar fi mai bine să vii și să spui varianta ta. Se opri o clipă. Alex, *e* cineva cu tine?

Alex se uită la Annabelle care-l privi și ea neliniștită.

– Mersi, Bobby. Ținem legătura.

Închise și aruncă telefonul pe pat cu dezgust.

– Deci, e clar că am fost teleportați cu toții într-un univers paralel, unde toți băieții buni se duc la naiba.

Annabelle se așeză lângă el pe pat.

– Mulțumesc.

– Știi ce, nu prea am nevoie de sarcasm acum.

– Nu eram sarcastică. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața în seara asta. *De două ori!*

– Îmi pare rău, Annabelle. Nu mi-am dat seama ce turnură iau lucrurile până când nu a fost prea târziu.

– Dar de ce ar veni CIA după noi?

– Singurul lucru care îmi vine în minte e fiindcă am o legătură cu Oliver.

– Dar de ce să pornească după Oliver tocmai acum?

– Cu ceva timp în urmă, când președintele a fost răpit și Statele Unite se aflau în pragul unui atac nuclear...

– Oliver a fost implicat în asta!

– Amândoi am fost. Și nu pentru că ne-am dorit. Dar, când s-a întâmplat, Carter Gray era și el amestecat. Și nu în sensul bun. Din cauza lui, Oliver a trebuit să demisioneze în cele din urmă.

– Deci, Oliver știa ceva despre Gray și s-a folosit de asta ca să-l determine să demisioneze?

– Exact.

– Dar Gray e mort.

– Nu i-au găsit cadavrul.

– Poate că omul complotează de dincolo de mormânt.

– Așa s-ar părea. Iar noi suntem prinși la mijloc.

– Trebuie să-l găsim pe Oliver.

– N-o să fie așa de ușor. Dacă CIA e implicată, poți fi sigură că au constrâns celelalte agenții fie să colaboreze, fie să se retragă.

– Dar tocmai i-am ajutat pe cei de la FBI, argumentă Annabelle.

– Nu contează. Securitatea națională e mai importantă decât orice. Asta înseamnă că mișcările noastre vor fi foarte restricționate. Și, spre deosebire de seriale și filme, e aproape imposibil să fugi de poliție. Milioane de ochi privesc și cineva va vedea ceva, și atunci gata. Și știi prea bine cum arăt.

Annabelle își luă geanta.

– Pot face ceva în legătură cu asta. Treci în cabina de probă. Îl așeză pe Alex pe comodă în baie, în timp ce ea scoase o cutie mică

din geantă și pregăti câteva articole. Dură o oră, dar la sfârșit, Alex Ford nu mai arăta ca Alex Ford.

Acesta se privi în oglindă.

– Te pricepi la chestii din astea.

– Îmi e de ajutor. Măine-dimineață putem găsi un magazin cu peruci și să mai luăm ceva haine și alte chestii, ca să îmbunătățim deghizarea. Mai dă-mi un pic de timp să lucrez la tine și mă îndoiesc că doamna Ford o să-și mai recunoască soțul.

– Asta n-o să fie prea greu de vreme ce nu există o doamnă Ford. Ea împachetă trusa.

– Tocmai mi-am dat seama că mor de foame.

– Am văzut un McDonald's mai încolo pe stradă.

– O porție supersize, vă rog, făcu Annabelle.

În drum spre McDonald's primi un apel de la Stone.

– Bagger s-a dus, dar Gray aproape ne-a prins, îi spuse el lui Stone. Paddy a murit. Annabelle e destul de afectată.

– Îmi pare sincer rău să aud asta, dar mă tem că am nevoie de ajutorul tău, din nou.

Alex ascultă timp de câteva minute, apoi îi spuse lui Stone că el și Annabelle se vor întâlni cu el peste două zile, seara, când lucrurile se vor mai liniști puțin.

Închise telefonul și grăbi pasul spre McDonald's, unde luă porții mari pentru amândoi. Pe drumul de întoarcere, cu brațele pline de mâncare nesănătoasă, se întrebă dacă asta ar putea fi una dintre ultimele sale mese.

Capitolul 83

Ca în puține dăți în cariera sa, Carter Gray strigă, cuprins de o furie incontrollabilă, când i se spuse că Alex Ford scăpase.

Cu o privire dezgustată, îi concedie pe bărbații cu trăsături impasibile care stăteau în fața lui. Îi pierduseră pe Carr, Lesya și pe fiul ei, și acum asta! Așa incompetență nu ar fi existat pe vremuri, își spuse el. Când avea oameni ca John Carr...

După ce trase de trei ori adânc aer în piept, Gray era din nou stăpân pe situație. Era doar un obstacol, doar atât. Promise o informație revoluționară cu doar treizeci de minute în urmă. Descoperise de-a lungul anilor că veneau cu toptanul când veneau.

Găsiseră fața bărbatului într-una dintre bazele de date. Domnul care se afla împreună cu Carr și Lesya se numea Harry Finn, fost pușcaș marin care acum făcea muncă de consultanță pentru Departamentul de Securitate Internă, ca membru al unei celule roșii. Sau că *făcuse* parte dintr-o asemenea echipă. Gray nu putea vedea o continuare a carierei sale, fiindcă era, fără doar și poate, fiul Lesyei Solomon. Și asta însemna că e un ucigaș. Și trebuia să moară înainte să ajungă în fața instanței.

Gray trimisese deja o echipă acasă la Finn. Locuia într-o casă confortabilă din suburbie; avea o soție frumoasă și trei copii adorabili. Era antrenor de fotbal în timpul liber și, din toate punctele de vedere, un cetățean model. Și Gray era sigur că, atunci când oamenii săi vor ajunge acolo, casa va fi goală. Un telefon pe care-l primi zece minute mai târziu îi confirmă presupunerea.

Totuși, echipa sa nu se întoarce cu mâna goală. Într-un seif din garaj descoperiră niște detalii interesante. Găsiră, de asemenea, și documentele de la un mic depozit. Când ajunseră acolo, dădură peste oala cu galbeni. Locul era plin de informații despre trecutul lui Bingham, Cole și Cincetti. Și despre Carter Gray și Roger Simpson. Și, în sfârșit, despre John Carr. Deși nu se găsi nici cea mai mică mențiune despre Rayfield și Lesya, Harry Finn era, fără îndoială, omul pe care îl căutau. Doar că unde se afla el acum? Și unde se aflau soția și copiii săi? Se ascundeau, desigur. Și era treaba lui Carter Gray să-i scoată din ascunzătoare. Spera doar să aibă mai mult noroc data asta.

Și simțea că așa va fi. Deși împotriva oricărei logici, Gray simțea totuși că Stone, Lesya și Harry se aflau în apropiere. Și, dacă era așa, la un moment dat aveau să facă o greșală. Nu neapărat ei. Mai era un factor demn de luat în seamă: familia foarte normală a lui Finn.

Ridică receptorul.

– Pune în urmărire toate cărțile de credit și de debit și toate mobilele și telefoanele fixe înregistrate pe numele familiei Finn. Știți unde lucrează, așa că țineți-i sub supraveghere pe toți colegii săi, la fel și biroul. Supravegheați școlile copiilor și clubul de carte al mamei. Dacă ies la vedere, ridicați-i. Căutați sub fiecare piatră, dar găsiți-i.

Capitolul 84

Mai trecuse o zi de când stăteau în pivnița lor, și acum se lăsa seara. Stone, Finn și Lesya își petrecuseră timpul punând la cale un plan de acțiune. În noaptea următoare, echipa lui Stone avea să se întrunească și să pună în aplicare acest plan.

Finn, care se plimba în sus și-n jos într-o stare de agitație crescândă, zise dintr-odată:

– Trebuie să-mi văd familia. Acum.

Lesya dădu să protesteze, dar Stone întreabă:

– Unde sunt?

Finn îi spuse. Stone se întoarse spre Lesya.

– Rămâi aici. Eu o să merg cu el.

– Mă lăsați aici, singură? se plânse bătrâna.

– Numai puțin, adăugă Stone. O să fii în siguranță.

Cei doi bărbați ieșiră din pivniță.

– Cât de gravă e situația cu soția ta? întreabă Stone, odată ajunși afară.

– Gravă! Și cum s-o învinovățești?

– Putem să ajungem la ei cu metroul și apoi mergem puțin pe jos.

– Ai fost în Forțele Speciale ale Armatei în Vietnam, zise Finn.

M-am interesat.

– Și tu?

– De unde știi că am fost și eu undeva?

– Îmi dau seama.

– Pușcași marini. Uite ce e, avem nevoie de arme. Sigur mi-au percheziționat casa până acum. Am un depozit cu niște chestii, dar sigur l-augăsit și pe ăla.

– Am eu niște arme undeva, răspunse Stone.

Treizeci de minute mai târziu, Stone aștepta afară, în timp ce Finn intra într-o cameră de motel dintr-o zonă sărăcăcioasă din sudul Alexandriei.

Copiii alergară imediat la el, aproape zdrobindu-l de perete. Chiar și George, câinele, intră în joc, lătrând și sărind la stăpânul său. În vreme ce Finn își îmbrățișa strâns copiii și lacrimile tuturor se amestecau, își văzu soția printr-o mică deschizătură între David și Susie. Maddy suspina și ea, dar nu făcu nici o mișcare spre el.

După câteva minute de îmbrățișări și plânsete, Finn reuși să-i facă pe copiii săi să se așeze pe pat. Susie strânse la piept ursulețul pe care i-l dăduse bunica sa, cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii grăsuți. Patrick își mușca neliniștit unghiile sângerânde, mâncate până-n carne. Făcea asta înainte de fiecare test și de fiecare meci de baseball, Finn știa. Și îl durea că fiul său se comporta acum astfel din cauza faptelor tatălui său.

David își privi neliniștit tatăl.

– Tată, ce se întâmplă?

Finn trase adânc aer în piept. Era la fel de ușor să spună adevărul ca și să sară de la pământ la lună. Pe drum se gândise la ce minciună să recurgă, dar acum nu i se mai părea așa de plauzibilă. N-ar fi putut niciodată să le spună: „Sunt un asasin, copii, și mă urmărește poliția“.

Nu, n-o să le poată spune niciodată asta, pentru că ei erau copiii lui. Ei și Mandy erau tot ce avea pe lume. Să invoce pur și simplu dreptatea nu ar fi fost o apărare suficientă pentru ce făcuse.

– S-a întâmplat ceva la lucru, Dave, începu el în timp ce Mandy îi privea. În ochii ei se citea o frică extremă, dar încă ceva care-l tulbură pe Finn: neîncrederea. Întinse mâna spre ea, dar ea se retrase ușor.

Decise să abandoneze minciuna pregătită. Se ridică și se sprijini de perete. Când fu în cele din urmă gata să vorbească, îi privi direct în ochi.

– Tot ce știți despre bunicii voștri, despre mama și tatăl meu, e o minciună. Bunicul vostru nu a venit din Irlanda și nu a murit într-un

accident de mașină cu mult timp în urmă. Bunica voastră nu era canadiană. Și nu se află într-un cămin de bătrâni pentru că acolo trebuie să fie. Mai trase o dată adânc aer în piept și încercă să nu se concentreze pe nedumerirea unanimă a familiei sale.

Și apoi le povesti. Numele adevărat al bunicului lor era Rayfield Solomon. Fusesse spion american. Numele bunicii lor era Lesya, o rusoaică, spionând pentru țara ei până când trecuse de partea americanilor cu Solomon și se și căsătorise cu acesta.

– Li s-a înscenat ceva de către niște oameni de la CIA, zise el. Poza lui Rayfield Solomon e agățată la Langley, pe „Peretele Rușinii“, cum îl numesc ei. Dar nu merită să fie acolo. Aceiași oameni l-au și ucis, ca adevărul să nu iasă niciodată la iveală. Bunica ta a supraviețuit, dar de atunci a trăit ascunsă.

Spre lauda lor și ușurarea lui Finn, copiii săi părură să-i accepte cu ușurință explicațiile, fiind chiar emoționați de descoperire.

– Dar care e adevărul? întrebă David. Ce li s-a înscenat?

Finn scutură din cap.

– Nu pot să-ți spun, fiule. Aș vrea, dar nu pot. Și eu am aflat doar de curând.

– Unde e bunica? întrebă Patrick.

– O să mă întorc la ea după ce plec.

Susie se agăță de piciorul lui Finn.

– Tati, nu poți să pleci. Nu poți să ne lași, se tângui ea.

Sunetul îi sfâșie inima în două. Abia de mai putea respira văzând lacrimile care șiroiau pe obrajii fiicei sale. O ridică și o ținu în brațe.

– Îmi pare rău, puiule, dar îți promit ceva. Mă ascuți? Îl ascuți un pic pe tati? Te rog, puiule, te rog...

Susie se opri în cele din urmă din plâns. Ea și frații săi își priviră tatăl. Erau atât de liniștiți, încât păreau că nici nu respiră.

– Vă promit ceva: tati o să rezolve totul. Și apoi o să vin să vă iau pe toți și o să ne întoarcem acasă, și totul o să fie ca și înainte. Vă jur că așa va fi.

– Cum?

Toate privirile se întoarseră spre Mandy care acum se apropie de soțul său.

– Cum? zise ea din nou ridicând tonul. Cum o să rezolvi totul? Cum o să faci să fie totul ca înainte? Cum ai putea să rezolvi acest... coșmar?

– Mandy, te rog... Finn se uită la copii.

– Nu, Harry. Nu! M-ai mințit pe mine, pe copii, de câtă vreme? De câtă vreme, Harry?

– De prea multă, zise el încet, apoi adăugă: Îmi pare rău. Dacă ați ști...

– Nu, nu vrem să știm. O luă din brațele sale pe Susie, care se zbătu. Am sunat-o pe Doris, vecina de vizavi. Mi-a zis că astăzi au venit niște oameni și ne-au percheziționat casa. Când a încercat să afle ce se întâmplă, i-au spus că te caută pe tine, Harry. Că ești un infractor.

– Nu! Nu! strigă Susie. Tati nu e infractor. Nu e, nu e!

Începu să-și lovească mama. Finn o smulse pe Susie și o țină strâns.

– Susie, să nu mai faci niciodată așa ceva, să-ți lovești mama. Te iubește mai mult decât oricine pe lumea asta. Să nu mai faci așa ceva. Promite-mi.

Susie, în lacrimi, zise:

– Dar nu ești un om rău, așa-i?

Finn privi cu disperare la Mandy și apoi la fiii săi care îl fixau cu privirea, palizi la față și cu ochii măriți de frică.

– Nu, nu e, Susie. Tatăl tău nu e un om rău.

Se întoarseră cu toții spre Oliver Stone, care tocmai intrase în liniște pe ușă. Câinele nu scosese nici un sunet. Stătea pur și simplu lângă Stone, privind în sus la el.

– Cine ești tu? întrebă Mandy cu frică.

– Lucrez cu soțul tău ca să încercăm să reparăm niște greșeli. E un om bun.

– Ți-am spus eu, mami, zise Susie.

– Cum te cheamă? îl întrebă Mandy.

– Asta nu contează. Ce contează însă e că Harry v-a spus adevărul sau cel puțin atât cât a putut ca să vă știe în siguranță. A fost incredibil de periculos pentru el să vină aici în seara asta, dar a insistat. Și-a lăsat

chiar și mama, care e bătrână și slabă, ca să vină să vă vadă, fiindcă era atât de îngrijorat. Trebuia să vă vadă. Se uită la Mandy. Trebuia.

Privirea lui Mandy trecu de la Stone la soțul său. Finn își întinse încet mâna. Ea i-o luă. Degetele lor se prinseră într-o strânsoare tare ca oțelul.

– Se mai pot îndrepta greșelile astea? întrebă Mandy privind neliniștită la Stone.

– O să ne străduim din răputeri, zise el. E tot ce putem face.

– Și nu puteți merge la poliție, continuă ea.

– Aș vrea, dar nu putem. Nu încă.

Finn o lăsă pe Susie din brațe și ridică ursulețul pe care aceasta îl scăpase.

– I-am spus bunicii tale cât de mult îți place ursulețul. Susie îl cuprinse strâns cu o mână, și cu cealaltă – piciorul tatălui ei.

După douăzeci de minute, Stone îi spuse lui Finn că trebuie să plece. La ușă, Mandy își petrecu mâinile în jurul soțului său și se îmbrățișară, în vreme ce Stone și copiii păstrară o tăcere respectuoasă.

– Te iubesc, Mandy, mai mult decât orice pe lume, îi șopti Finn la ureche.

– Îndreaptă lucrurile, Harry. Îndreaptă-le și întoarce-te la noi. Te rog.

După ce plecară, Finn se întoarse către Stone.

– Îți mulțumesc pentru ce ai făcut acolo.

– Familia e cel mai important lucru.

– Pari să vorbești din experiență.

– Aș vrea să fie așa, Harry, chiar aș vrea. Dar nu e cazul.

Capitolul 85

David Finn era foarte supărat din pricina evenimentelor din seara precedentă, așa că primi cu bucurie oportunitatea de a ieși din camera de motel ca să meargă la magazin. Camera în care stăteau avea o chicinetă și mama lor le pregătea mesele acolo.

Așteptând la coadă ca să plătească, își dădu seama că nu avea destui bani, așa că scoase cartea de debit pe care mama sa i-o dăduse spre păstrare, dar pe care îi spusese să n-o folosească. Dar ce rău putea să facă? se gândi el.

Mult, după cum avea să se dovedească.

De îndată ce cardul fu trecut prin cititor, un semnal electronic fu primit într-o cameră la trei mii de kilometri depărtare. Apoi fu retrimis la sediul CIA și, de acolo, aproape instantaneu la Carter Gray. Într-un interval de două minute, trei bărbați fură trimiși la locul unde se folosiseră cardul.

David abia ajunsese la jumătatea drumului către hotel, când mașina se opri și din ea coborâră doi bărbați. Băiatul înalt fu înghițit între trupurile lor masive, aruncat în mașină și aceasta porni, totul în mai puțin de cinci secunde. Treizeci de minute mai târziu se afla la treizeci de kilometri depărtare, într-o cameră întunecată, legat de un scaun. Inima îi bătea atât de tare, încât abia mai respira.

Băiatul rosti cu voce scăzută:

– Tată, te rog, vino să mă ajuți. Te rog.

O voce îi răspunse din întuneric.

– Tata nu vine, David. Tata n-o să se mai întoarcă niciodată.

Stone, Finn, Lesya, ceilalți membri ai Clubului Camel, Alex și Annabelle se adunaseră în pivniță. Stând în picioare în mijlocul camerei, Stone făcu prezentările și le spuse întreaga poveste. Toți ascultară vrăjiți. Câțiva dintre ei le aruncau din când în când câte o privire Lesyei și lui Finn.

– Eu și echipa mea l-am ucis pe Rayfield Solomon, încheie Stone. Am ucis un om nevinovat.

– Nu știai asta, Oliver, protestă Milton, un răspuns pe care Reuben și Caleb îl susținură.

Stone observă cu recunoștință că tovarășii săi din Clubul Camel acceptaseră fără prea mare surpriză mărturisirea lui sinceră despre poziția sa de asasin al guvernului în cadrul diviziei Triple Six.

După cum remarcă și Caleb:

– Știam că nu ești vreun librar la pensie, Oliver. Eu îi miros pe tipii ăștia destul de ușor.

Lesya interveni.

– De ce-ți spun Oliver? Te cheamă John Carr.

Milton, Reuben și Caleb schimbă priviri curioase. Stone o privi pe Lesya și zise:

– Tu ți-ai păstrat numele adevărat în toți anii ăștia? Lesya scutură din cap. Ei bine, nici eu. Din motive evidente.

Stone își mută apoi privirea la Alex Ford.

– Alex, tu ești singurul om al legii de aici. Și, pentru că ceea ce vă propun eu nu e tocmai legal, poți să te retragi acum.

Alex ridică din umeri.

– Și eu țin la adevăr, ca oricare om. Îi aruncă o privire Lesyei. Dar, ca să fac pe avocatul diavolului pentru o clipă, de unde știm că povestea ei e adevărată? Nu avem decât cuvântul ei că toate astea s-au întâmplat. Dar dacă Solomon a fost într-adevăr spion? Dar dacă ea nu a trecut de partea americanilor? Vreau să zic, și eu am auzit de Rayfield Solomon. Și se pare că tipul era vinovat de toate acuzațiile.

Toți ochii se întoarseră spre Lesya.

Stone interveni.

– Am motivele mele s-o cred, inclusiv pe cineva la CIA care trebuie să știe.

– Să zicem, admise Alex. Dar cu toții riscăm tot ce avem în situația asta. Așa că aș vrea să știu că e pentru o cauză dreaptă. Adică, dacă era o spioană așa de grozavă, trebuie să fie și o mincinoasă bună.

Stone dădu să spună ceva, dar Lesya îl opri cu o mișcare a mâinii și se ridică.

– O să mă apăr singură, dacă nu te superi. Sunt chiar surprinsă că nu s-a ridicat întrebarea până acum. Apucă apoi cadrul, îl întoarse cu susul în jos, scoase capătul de spumă și desfăcu capacul tubului de plastic. Dinăuntru căzură două hârtii făcute sul.

– Acestea sunt ordinele scrise primite de la CIA. Am insistat să ni le trimită așa din pricina magnitudinii însărcinării.

Le citiră cu toții. Erau toate cu antetul CIA, adresate Lesyei și lui Rayfield Solomon. Prima le ordona să execute asasinarea lui Yuri Andropov; cea de-a doua, pe cea a succesorului lui Andropov, Constantin Cernenko. Amândouă aveau semnătura lui Roger Simpson la sfârșit. Toată lumea părea uluită.

– Să înțeleg că nu aveai încredere în Simpson, observă Stone.

– Nu aveam încredere decât unul în celălalt, răspunse ea.

– E semnătura originală a lui Simpson, constată Stone. O cunosc bine.

– Nu apare și contrasemnătura președintelui? zise Alex neîncrezător. Vrei să zici că ați ucis *doi* șefi ai Uniunii Sovietice la ordinele cui, ale unui manager de caz de nivel inferior?

– Tu crezi că președintele Statelor Unite și-ar pune semnătura pe un astfel de ordin? i-o întoarse Lesya cu aceeași neîncredere. Ne bazam pe ierarhie. Dacă primeam ceva pe cale ierarhică, trebuia să conținem pe faptul că venea de sus. Dacă nu ne puteam baza pe asta, nu ne puteam face treaba.

– Are dreptate în privința asta, confirmă Stone. Triple Six funcționa în același fel.

Examină scrisoarea la lumina becului. Îi aruncă o privire Lesyei.

– E o linie de cod lângă filigran.

Ea încuviință.

– Hârtia asta specială cu cod era disponibilă doar cel puțin un nivel deasupra lui Simpson.

– Carter Gray?

– Da. Știam că ordinele veneau, de fapt, prin Gray. Și știam din experiență că, dacă veneau de la Gray, veneau de sus. Nu aveam chiar atât de multă încredere în Simpson. Era cam necontrolat.

– Dar se poate că și Gray v-a folosit pe post de țapi ispășitori, observă Stone. Se poate ca președintele să nu fi autorizat asasinatetele.

Ea ridică din umeri.

– Se poate și asta. Îmi pare rău, dar nu am avut ocazia să merg la Casa voastră Albă și să-l întreb personal pe președinte dacă vrea să ucid doi lideri sovietici, adăugă ea pe un ton enervat.

– De ce nu ai adus atunci scrisoarea autorităților? se interesă Alex.

– Nu aveam motiv nici să mă gândesc la asta înainte ca Rayfield să fie ucis. Nici măcar după asta nu am știut că a fost ucis de americani decât mult mai târziu. Apoi cineva a încercat să mă ucidă când Harry era încă mic. La momentul acela știam că am fost trădați. A trebuit să ne ascundem. Am petrecut zeci de ani căutând adevărul, pe cei responsabili. Dar, chiar și așa, cum aș fi putut folosi dovezile? Eram o spioană rusă. Doar Rayfield, Simpson și Carter Gray știau că eram agent dublu. Dacă aș fi apărut din senin, chiar și cu dovezile astea, nimeni nu m-ar fi crezut. M-ar fi omorât pur și simplu. Ea se opri și-i privi pe fiecare în parte, în vreme ce ei o priveau la rândul lor cu oarecare neîncredere. Credeți că unii de-ai voștri ar avea rețineri în a face așa ceva? Se uită la Stone. Întrebați-l pe el.

– Te cred, Lesya, făcu Stone. Știu că lucrurile s-ar fi putut petrece exact așa.

– Eu și Rayfield ne-am căsătorit în Uniunea Sovietică. Eu eram deja însărcinată cu Harry. Nu puteam spune nimănui că ne căsătorisem, nici sovieticilor, nici americanilor. Ne-am asumat vieți duble, nume noi, ne-am stabilit în cele din urmă în America. Rayfield petrecea cât de mult timp putea cu noi. Când Harry era încă mic, Rayfield a întrerupt aproape orice legătură cu noi. Cineva era pe urmele lui.

Era conștient de asta. Temerea sa a fost confirmată la Sao Paulo. Lucra încă pentru americani, pentru țara lui. Iar ei l-au omorât.

– Nu s-a deschis o anchetă? adăugă Alex.

– Ce-mi păsa mie de anchete care n-aveau să ducă nicăieri? Nu voiam ca adevărul să fie ascuns. Voiam răzbunare. Îi luă mâna lui Finn. Amândoi voiam asta.

Alex zise:

– Oliver, nu am putea duce acum dovada autorităților?

– La asta mă gândeam și eu, interveni Annabelle.

Stone scutură din cap.

– Nu știm că CIA-ul și președintele de la acea vreme nu au ordonat asasinatetele. Dacă e adevărat, s-ar putea ca și alții, care sunt încă la putere, să știe.

– Iar noi ne facem apariția cu dovada în mână, zise Alex încet.

– Și n-o să ne mai audă nimeni de nume, adăugă Lesya. Uite ce-a pățit soțul meu, bietul.

– Și să faci informația asta publică acum ar putea însemna să începi un Al Treilea Război Mondial, remarcă Stone. La starea în care e Rusia acum și cu imaginea pătată pe care Statele Unite o au momentan la nivel global, mă îndoiesc că rușii o să reacționeze prea bine la faptul că le-am ucis doi conducători, chiar dacă asta a condus la căderea Uniunii Sovietice.

– Deci, care e planul? se interesă Alex.

– Trebuie să ajungem la Carter Gray, răspunse el. Și cred că știu cum să facem.

Stone tocmai începuse să-și expună planul, când telefonul lui Finn sună. Acesta ascultă, închise și-i privi pe ceilalți. Fața îi devenise foarte palidă.

– Era Mandy, David nu s-a întors de la magazin.

Lesya zise încet:

– Carter Gray a pus mâna pe el. Să-l folosească pe post de momeală.

Finn se ridică în picioare.

– Atunci înseamnă că s-a terminat totul. O să mă predau în schimbul fiului meu.

– Cu asta n-o să obții alt rezultat decât că o să muriți *amândoi*, îl contrazise Stone. Gray nu lasă niciodată martori în viață, dacă are de ales.

– Trebuie să-mi recuperez fiul, izbucni Finn.

– O să-l recuperăm, Harry. Îți promit, îl asigură Stone.

– Cum? exclamă Lesya. Cum o să faci asta dacă Gray îl ține prizonier? Tocmai ai zis că omul nu lasă supraviețuitori.

– Avem nevoie de altcineva pe care să-l oferim în schimbul lui David, cineva în afară de tine și de Harry.

– Și cine ar fi persoana asta? întrebă Reuben.

– Cineva pe care Gray nu-și permite să-l piardă.

– Roger Simpson, replică Lesya instantaneu.

Finn se întoarse brusc ca să-l privească pe Stone.

– Și știi exact cum să ajungem la ticălos.

Capitolul 86

Roger Simpson stătea la biroul său din Clădirea Hart, lucrând la ceva, când ecranul computerului se întunecă. O secundă mai târziu, pe acesta apărură o poză.

Simpson rămase cu gura căscată. Era imaginea lui Rayfield Solomon care se configura pe computerul său. *Cum era posibil așa ceva?*

Dedesubtul ei se iviră apoi niște litere: „Sper că-l mai recunoști pe vechiul tău prieten“.

– Ce naiba? făcu Simpson uitându-se în jur. Ce naiba e asta?

– Ce naiba e asta? se auzi o voce făcându-l pe Simpson aproape să cadă de pe scaun. Venea de la unitatea wireless pe care Finn o ascunsese când intrase prin efracție în biroul senatorului.

– Cine ești? *Unde* ești? întrebă senatorul temător.

– Ceea ce e important e că ai o bombă ascunsă în computer.

– Ce! exclamă Simpson, ridicându-se pe jumătate din scaun.

– Și, dacă încerci să ieși din cameră, o să se detoneze.

Simpson căzu imediat la loc.

– Dar mi-au verificat biroul de bombe.

– Desfă partea din spate a computerului. E o șurubelniță în sertarul de la birou, am verificat când am fost acolo.

– Dar eu...

– Fă-o!

Cu mâini tremurânde, Simpson scoase șurubelnița, deschise capacul din spate și se holbă la dispozitivul pe care Finn îl pusese acolo.

– E proiectat să se folosească de componentele chimice și electronice din unitatea centrală, ca să declanșeze o reacție în lanț și apoi o mare bubuitură. Apropo, să știi că văd tot ce faci, așa că, dacă încerci să dezarmezi bomba, te arunc în aer. Înțeles?

Simpson încuviință încet din cap.

– Nu da din cap, vreau să te aud. Ai înțeles?

– Am înțeles, pentru Dumnezeu, am înțeles!

– În curând o să vină un bărbat la tine la birou. O să-l urmezi fără să opui rezistență. Dacă încerci să avertizezi pe cineva, o să detonez bomba, și întregul tău birou dispare. Odată ce ai ieșit din birou, dacă încerci ceva, dacă spui ceva cuiva ca să încerci să scapi, soția ta e ca și moartă. Ai înțeles?

– Donna e cu tine?

– Fosta Miss Alabama se simte foarte bine deocamdată. Situația asta se poate schimba, în funcție de nivelul tău de cooperare. Ai înțeles?

– Da, răspunse Simpson pe un ton înfrânt.

– Bun. Acum adună-te și așteaptă să vină omul. Eu o să ascult și o să te privesc până atunci. O să-ți explice că te va conduce la o întâlnire de urgență la Langley, unde se discută o criză recent apărută, una de la care președintele Comisiei Speciale nu poate lipsi. O să le confirmi oamenilor tăi că e adevărat. Ai înțeles?

– Da.

Câteva minute mai târziu, se auzi o bătaie în ușa biroului lui Simpson. La scurt timp după, senatorul, palid, dar stăpân pe sine, fu escortat la lift de către Stone, îmbrăcat într-un costum negru; purta și ochelari de soare. Urcară într-o mașină condusă de Reuben. Când mașina demară, Stone își scoase ochelarii și-l privi ținând pe Simpson.

– Bună, Roger, nu ne-am văzut de mult.

– Te cuno...? răsuflarea i se opri în gât, sub privirea sfredelitoare a lui Stone.

– Văd că nu m-am schimbat atât de mult pe cât credeam, zise Stone. De fapt, cred că n-am îmbătrânit decât când lucram pentru tine și pentru Gray.

Simpson se bâlbâi.

– John, trebuie să mă crezi, nu am avut nici o legătură cu ce ți s-a întâmplat ție sau soției tale. Apoi adăugă repede: Și am avut grijă de Jackie. Am iubit-o foarte mult.

Stone îi trase un cot în coaste.

– Pe fiica *mea* o chema *Elizabeth*, nu Jackie.

– Gray ne-a dat-o nouă. Nu ne-a spus că e fiica ta. Mi-a spus adevărul doar de curând.

– Deci, cine a ordonat lovitura împotriva mea?

– Am unele bănuieli, răspunse Simpson.

– Gray?

Simpson zise încet:

– Se poate. A zis că voiai să ieși din Triple Six. Nu a fost deloc încântat. Ăsta e adevărul...

– Se pare că nici alții. Tu ai ordonat lovitura împotriva lui Andropov și a lui Cernenko, nu-i așa?

Simpson aproape că se înecă.

– Cine ți-a spus asta?

– Așa a fost?

– Asta s-a întâmplat în trecut. Dar, dacă aș fi făcut ceva de o asemenea magnitudine – ceea ce nu recunosc că e așa –, aș fi avut autorizațiile corespunzătoare de la cel mai înalt nivel posibil.

– Sunt sigur că ți-ai acoperit spatele. Am vorbit cu Max Himmerling înainte să moară.

Tâmpla stângă a lui Simpson începu să pulseze.

– Himmerling?

– Da. Presupun că Gray a ordonat să fie omorât pentru că era conștient că mi-a spus totul. Și Max știa unde sunt îngropate toate cadavrele.

– Și ce ți-a spus? îl întreabă Simpson neliniștit.

– Tot ce aveam nevoie să știu, răspunse Stone cu voce joasă. Că fie tu, fie Gray ați ordonat lovitura împotriva mea.

Simpson abia putea să mai vorbească acum.

Ai de gând să mă omori?

– Asta depinde de tine, nu-i așa? Stone își puse din nou ochelarii și se făcu mai comod. *Și cât de mult prețuiește Carter Gray prietenia ta?* Dacă nu mușcă momeala, nu valorezi nimic pentru mine.

– Aș putea foarte bine să fiu următorul președinte al țării! izbucni Simpson.

– Cum ziceam, nu valorezi nimic pentru mine.

Capitolul 87

Simpson vorbea încet în telefon. Citea de pe un bilet. Dacă l-ar fi încercat cumva dorința de a devia de la scenariu, Stone îi ținea o armă la cap, ca să-l descurajeze.

- Vor să se întâlnească cu tine, Carter, zise el cu o voce încordată.
 - Nu știu despre ce vorbești, răspunse Carter. La *cine* te referi?
 - Știi la cine!
 - Ei bine, să le spui, oricine ar fi ei, că, dacă cineva înregistrează conversația, le urez mult succes în a o folosi împotriva cuiva.
 - Carter, fir-ar să fie, m-au răpit!
 - Pot să sun la 112 dacă vrei. Ai idee unde te țin?
 - Au ceva ce tu îți dorești.
 - Chiar așa?
 - Știu că l-ai luat pe David.
 - Repet, nu știu despre ce vorbești.
 - Au ordinele pe care eu le-am semnat, știi tu care.
 - Nu, chiar nu știu.
- Simpson izbucni furios.
- Tu ai autorizat ordinul, Carter.
 - Încă o dată, fără să pot ști despre ce vorbești, pot încerca să aranjez un schimb.
 - Eu în schimbul băiatului.
 - Nu, în schimbul ordinelor.
 - Și eu?!
 - Ce-i cu tine?
 - O să mă omoare.

– Îmi pare foarte rău să aud asta. Dar ai trăit o viață destul de lungă și de împlinită. Unde vor să facă schimbul?

– Ticălosul naibii!

Stone îi luă telefonul.

– Te vom suna ca să-ți comunicăm locul și ora. Și o să ți-l dăm pe Simpson gratis. N-am nici cea mai mică dorință să-l păstrez.

– John, mă bucur să te aud. Ai idee ce greutăți mi-ai creat?

– Se pare că ăsta e singurul motiv pentru care mai trăiesc.

– Desigur, n-o să stai la pândă ca să mă ataci prin surprindere.

– Va trebui să-ți asumi riscul, la fel ca mine.

– Și dacă nu vin?

– Atunci ordinele de asasinare a lui Andropov și Cernenko vor fi trimise la cinci oameni din D.C., dintre care nici unul nu se numără printre prietenii tăi. Și apoi o să-l lăsăm pe distinsul senator să te vândă ca să-și salveze pielea. Cred că o să fie un martor grozav.

– După atâția ani crezi că-i mai pasă cuiva?

– Bine, dacă nu crezi că are vreo importanță, de ce să te mai deranjezi să vii? Noi o să le trimitem și ce-o fi o fi. Numai bine, Carter!

– Așteaptă!

Câteva clipe de tăcere trecură.

Stone zise:

– Nu aud nimic.

– De unde ai ordinele? De la Lesya?

– N-ai nevoie să știi. Roger le-a văzut. Și, judecând după paloarea pielii sale, aș zice că le consideră foarte importante.

– El a fost mereu un pic emotiv. Nu ca noi doi. În regulă, John, dar, dacă vrei într-adevăr să facem o înțelegere, trebuie să mai pui ceva de la tine. Vreau înregistrarea originală pe care ai făcut-o la Muntele Ucigaș.

– Asta nu se negociază.

– O, ba da. M-a costat cariera. O vreau înapoi. Și nu încerca să dai fuga să faci o copie. În ziua de azi avem tehnologia care ne arată asta.

Și dacă nu vreau?

– Nu cred că trebuie să-ți enumăr consecințele, nu?

Stone se uită la Finn.

– Bine. Te sun înapoi cu ora și locul. Și trebuie să fii acolo personal, altfel, înțelegerea cade.

– Atunci aș prefera să aleg eu locul.

– Știu, tocmai de asta o aleg *eu*. Încă ceva. Dacă David Finn pățește ceva, nu mai pleci de acolo viu.

– Nu mai ești ce erai odată, John. Am cincizeci de oameni la fel de buni cum erai tu.

– Mai bine-zis patruzeci și nouă. M-am întâlnit cu unul dintre *cei mai buni* acu' vreo lună, un fost Triple Six care-a devenit spion.

Gray puse jos receptorul și-și șterse câteva picături de sudoare de pe frunte.

Capitolul 88

Mandy și restul familiei Finn fură mutați la o altă adresă de către Reuben, Caleb și Alex în acea seară, după ce își luară toate precauțiile să se asigure că nu-i urmărea nimeni. O aduseră și pe Lesya să stea cu ei. Caleb fu lăsat de pază, cu instrucțiuni stricte să sune imediat dacă i se părea ceva suspect. Apoi Reuben și Alex plecară ca să-i ajute pe ceilalți cu pregătirile pentru schimbul lui Simpson cu David Finn.

Când se adunară toți în pivniță, Stone le explică foarte clar și fără întârziere că doar el și Finn aveau să fie direct implicați în schimb.

– Oliver, interveni Alex, nu știi câți oameni o să aducă Gray. Dacă mai ții minte, pe Muntele Ucigaș au fost o grămadă cu pistoale-mitralieră.

Stone zise însă:

– De data asta noi o să avem avantajul. Se uită la Annabelle. Avem nevoie de cineva care să-l conducă pe David afară. Din mai multe motive, tu ai fi bună. Te bagi?

Alex interveni:

– Așteaptă o clipă. Dacă merge cineva cu voi, acela o să fiu eu, nu Annabelle.

– Ea n-o să facă altceva decât să-l scoată pe David din clădire. Există o cale să facem asta evitând o confruntare cu Gray și oamenii săi. Se uită din nou la Annabelle. Știu că ai tupeu grămadă. Dar nu ți-aș cere să faci asta, dacă m-aș putea gândi la o altă cale. Apoi adăugă cu voce scăzută: Și nu ai nici un motiv să mă ajuți. Eu te-am abandonat la nevoie.

Annabelle se uită la el și apoi la Alex.

– Păi, înlocuitorul pe care l-ai ales cu mâna ta s-a descurcat destul de bine. Așa că mă bag. Unde se va desfășura toată trășenia?

Finn răspunse:

– La Centrul pentru Vizitatori al Capitoliului.

– Nu e terminat încă, observă Milton.

– Tocmai de aceea îl folosim, răspunse Stone.

Finn le explică:

– Compania pentru care lucrez eu l-a luat în colimator ca să încerce o spargere. Facem asta în baza unui contract cu cei de la Securitatea Internă, ca să evaluăm siguranța unui anumit obiectiv. Ne infiltrăm în aeroporturi, porturi comerciale, centrale nucleare; operațiuni strategice și foarte sensibile de acest gen.

– Dar centrul pentru vizitatori nici măcar nu e deschis încă, așa cum zicea și Milton, adăugă Reuben. De ce ar vrea cei de la Securitatea Internă să-i testeze acum apărarea?

– Pentru că exact așa ar putea gândi un terorist. Să lovească acum, până nu e dat în funcțiune. Dar motivul și mai important e că centrul pentru vizitatori e conectat prin tuneluri și de clădirea Capitoliului, și de Librăria Congresului. Teroriștii l-ar putea folosi ca să atace oricare din aceste clădiri din subteran. Am fost deja în mai multe misiuni de recunoaștere acolo. Știu o cale de intrare și o alta ca să-l scot pe fiul meu.

– Și când o s-o facem? se interesă Annabelle.

– Măine-seară, îi răspunse Stone.

Alex adăugă:

– Dar aia e seara în care o să avem simularea unui atac terorist pe Dealul Capitoliului. Ne-au anunțat cu ceva timp în urmă. Locul va fi un haos, Oliver. Ambulanțe, poliție, mașini de pompieri, victime, balamuc total.

– Haosul face evadările mai ușoare, observă Stone.

– *Dacă* aveți să reușiți, făcu Annabelle. Voi doi o să intrați într-o clădire neterminată, cu puține căi de ieșire, ca să dați piept cu o forță de asasini guvernamentali înarmați până-n dinți și conduși de un tip, după toate aparențele, cum nu se poate mai inteligent și mai lipsit de scrupule.

– Cam ăsta ar fi rezumatul, fu de acord Stone.

– De unde știi că Gray n-o să-l omoare pur și simplu pe Simpson? Se poate preface că e de acord cu schimbul, și apoi oamenii lui o să vă omoare pe toți. Toți ochii se întoarseră spre Milton care tocmai își termina replica. Dacă petreci suficient timp în preajma lui Oliver, tinzi să devii un pic paranoic.

Stone zâmbi înainte să răspundă.

– Milton, ai absolută dreptate. De fapt, nu cred că Gray ar avea vreo problemă să-l omoare pe Simpson și să dea vina pe noi. Dar am ceva ce-și dorește foarte tare. Și știam c-o să-mi ceară asta.

– Dovada pe care-ai folosit-o ca să-l faci să demisioneze, vorbi Alex.

– ăsta e de fapt singurul motiv pentru care vine. Ordinele pe care le avem îl leagă doar pe Simpson de asasinarea lui Andropov și Cernenko.

– Deci, Gray vine cu o armată de oameni și se face schimbul. Odată ce are ce și-a dorit, cum o să-l scoateți pe David și să ieșiți și voi de-acolo în siguranță? vru Annabelle să știe.

– Există o cale, îi răspunse Stone. Și vom avea nevoie de ajutorul tuturor ca să reușim.

Capitolul 89

Celula roșie din care făcea parte Finn pregătise un TIR ca să-l folosească în misiunea de la Centrul pentru Vizitatori. Planurile acestea fuseseră amânate din pricina incidentului în care fusese implicat Sam. Camionul însă era gata pregătit, și când Finn îi spuse lui Stone de ce era în stare acesta, fostul membru Triple Six răspunse scurt:

– Du-te și adu-l.

Și Finn făcu întocmai, fără prea mare dificultate, ținând cont că avea cheile de la TIR și acces la depozitul unde era parcat.

Traversa acum centrul capitalei cu el. Virând pe intrarea de la centru, văzu că pregătirile pentru simulare erau în plină desfășurare în jurul său.

Opri camionul pe o alee de la aprovizionare și coborî. Purta uniformă cerută și avea actele necesare și foaia de drum, toate false, dar destul de bune ca să păcălească un „pistolar“ al guvernului foarte plictisit. Îi arătă paznicului avizul de expediție și apoi deschise ușa din spate a TIR-ului. Paznicul inspectă încărcătura, ridicând chiar capacele de pe câteva cutii și aruncând o privire înăuntru înainte de a le închide la loc.

Finn sosise la șase și jumătate, știind că muncitorii erau programați să plece exact la ora șase, din pricina simulării de atac terorist. Tura următoare avea să intre a doua zi de dimineață. Schimbul cu Stone avea să fie stabilit pentru miezul nopții, de îndată ce Stone avea să-l sune, peste două ore. Asta le va oferi o șansă pentru a-și pune la cale planul de ieșire și îi va lăsa lui Gray foarte puțin timp ca să se pregătească și el.

Mai încolo, pe stradă, Milton aștepta într-o mașină parcată, cu un telefon mobil în mână. El era observatorul. Dacă i se părea că totul se duce de răpă, trebuia să sune la poliție, la FBI, la pompieri și la cine i-ar mai fi trecut prin minte. De vreme ce toți se aflau în apropiere, timpul de răspuns ar fi trebuit să fie foarte scurt, deși posibil nu destul de scurt. Caleb se afla în ascunzătoare, păzindu-i pe Lesya și pe restul familiei Finn. Reuben și Alex se postaseră în apropiere, așteptând ordinele lui Stone.

– O să dureze ceva, îl avertiză Finn pe paznic. Nu trebuie numai să descarc echipamentul, trebuie să-l și despachetez. Și ajutorul meu a sunat că e bolnav.

- Cât de mult înseamnă ceva? se interesă paznicul.
- Probabil o să fie după miezul nopții când termin.
- Păi atunci mai bine te-ai apuca de treabă, concluzionează paznicul, îndepărtându-se fără a se oferi să-l ajute.

Finn se folosi de un cărucior pe două roți să descarce cutiile cu echipamente pentru sistemul de aer condiționat și să le ducă în interiorul centrului.

Patru dintre lăzi aveau compartimente ingenios ascunse pe fund. Dintr-una ieși Stone, iar din alta, Annabelle. Dintr-o altă ladă îl scoaseră pe Simpson, legat și cu căluș la gură. Dintr-o a patra ladă, Stone și Finn își luară armele, inclusiv puști cu lunetă pe care Stone le folosisese pe vremea când făcea parte din Triple Six. Finn le privi cu îndoială.

– O să funcționeze foarte bine, îl asigură Stone. În ciuda... aerului vintage.

- Fără echipament de vedere nocturnă?
- Fără.
- Oamenii lui Gray o să aibă ultimul răcnet, zise Finn încet.
- Chiar mă bazez pe asta.
- Și echipament antiglonț de ultimă generație.
- Eu țintesc întotdeauna la cap.

Îl puseră pe Simpson, legat, în spatele unei lăzi cu plăci de tavan, iar Finn le arătă lui Stone și Annabelle încăperile din interior, dintre care cele mai multe neterminate.

Stone se opri la una dintre încăperi și privi în sus.

– Balconul?

Finn încuviință din cap.

– Aici e Sala Principală. Are vedere de sus la zona principală pentru vizitatori. Mai e și atriumul, amfiteatrul, galeria de expoziții, cinematografele și restaurantele.

– Îmi place camera asta, zise Stone hotărât, uitându-se la zidul de beton înalt până la brâu care înconjură balconul. Locurile înalte sunt întotdeauna bune. Arată-mi unde e cea mai apropiată sursă de curent.

După ce terminară, Finn îi conduse printr-o serie de uși care duceau la un hol închis.

– Țasta e coridorul subteran care duce la Capitoliu. E complet închis pentru moment.

– Deci, cum îl scot pe David de aici? întrebă Annabelle.

Finn făcu un semn din cap și arată spre tavan.

– Conductele de aerisire. Asta urma să fie punctul central al pătrunderii. Conducta aia de-acolo te duce direct în Capitoliu. Am desenat o hartă. I-o întinse lui Annabelle și-i explică mai multe chestiuni, inclusiv faptul că respectiva conductă dădea într-o mică încăpere de depozitare.

– Nu trebuie decât să străbați un coridor scurt și apoi e o ușă de ieșire. Nu e păzită și poți s-o deschizi dinăuntru. L-am pus pe unul dintre colegii mei să iasă pe-acolo în timpul uneia dintre incursiuni. A încăput cam greu, dar el e mai mare decât tine și David. Voi nu ar trebui să aveți probleme; sunteți foarte slăbuți amândoi.

Stone o privi pe Annabelle.

– De asta erai tu potrivită. Reuben și Alex nu ar fi încăput acolo. Caleb și Milton sunt destul de mici, dar...

– Știu, zise Annabelle. Dacă dăm de necaz, pot încerca să-i duc cu vorba.

– Alex și Reuben o să fie postați lângă ieșirea respectivă. În caz de nevoie, Alex poate să-și folosească legitimația de la Serviciul Secret ca să treacă de punctele de securitate.

– Și unde vrei să stau eu, Oliver? întrebă Annabelle.

– Chiar acolo, lângă gura conductei. Noi o să-l aducem pe David la tine.

Annabelle îi privi pe Finn și pe Stone, amândoi bărbați înalți și cu umeri largi.

– Dar nu pricep. E evident că tu și Harry nu încăpeți în conducte, deci cum aveți de gând să ieșiți?

– Lasă-ne pe noi să ne facem griji în privința asta, Annabelle, o linișteți Stone.

Capitolul 90

În următoarele două ore, Stone și Finn stabiliseră ce aveau să facă mai târziu în acea seară. Finn avea multă experiență în genul acesta de activitate, dar trebui în cele din urmă să recunoască față de sine însuși că, atunci când venea vorba de a-i ucide pe alții punându-te pe tine însuși în cea mai bună poziție pentru a supraviețui, Oliver Stone îi era clar superior.

Când, într-un sfârșit, lucrurile fură puse la punct, Stone îl sună pe Gray, își ocupară amândoi pozițiile și așteptară. Stone știa că Gray avea să trimită avangarda în recunoaștere. Cum era de așteptat, două ore mai târziu, apărură câțiva oameni care „amușinară“ în stânga și-n dreapta, agenții de pază din față fiind, fără îndoială, legați sau suficient intimidați de insignele acestora.

Apoi apăru omul nostru în persoană. Carter Gray arăta mai solid decât de obicei. De la postul său de tragere, Stone își dădu imediat seama de ce: echipament antiglonț. Faptul nu-l deranja câtuși de puțin pe Stone, deoarece, cum îi spusese și lui Finn, el țintea întotdeauna la cap. Oamenii nu au cum să supraviețuiască fără creier. Deși se părea că erau destule persoane în Washington care se descurcau de minune și fără.

Lângă Gray se afla un om care împingea un cărucior de marfă cu o geantă pe el. Deschise fermoarul genții și-l ajută pe băiat să iasă. David Finn era legat la ochi și avea căști antifonice pe urechi. Clătinându-se, stătu lângă Gray, care privi în jur la vastul interior în lucru al Sălii Principale.

Ei bine, făcu Gray către sala goală. Am venit.

Harry Finn intră în încăpere, ținându-l pe Simpson încă în legături.

– Dă-mi băiatul.

Gray păru ușor enervat că i se vorbea astfel.

– Harry Finn, fiul Lesyei și al lui Rayfield. Semenii mai mult cu mama decât cu tatăl tău.

– Dă-mi-l pe fiul meu!

– Unde sunt ordinele? Și unde mi-e înregistrarea?

Finn scoase niște hârtii și un telefon din buzunarul de la haină. Le ridică la vedere.

– Vreau să vină David lângă mine.

Finn îl împinse pe Simpson către Gray. Senatorul făcu în fugă ultimii pași. Când ajunse la Gray, acesta ordonă imediat să i se scoată legăturile și călușul.

Agentul de securitate îl împinse pe David spre tatăl său. Finn își îmbrățișă fiul.

– E în ordine, Davey. Te-am luat. Îi scoase legătura de la ochi și căștile.

– Tată! făcu David cu o voce tremurătoare, strângându-și cu putere tatăl în brațe.

Gray întinse mâna.

– Dă-mi-le. Acum!

Finn i le aruncă. Gray se uită la ordine.

– E greu de crezut că au supraviețuit atâția ani.

– Multe lucruri au supraviețuit atâția ani, inclusiv mama mea, zise Finn așezându-se în fața lui David. Simți că degetele tuturor se îndreptau spre trăgace.

Gray ascultă înregistrarea pe telefon, apoi i-o dădu tipului de lângă el care o introduse într-un mic dispozitiv electronic și o rulă din nou. Citi rezultatul afișat pe ecranul LED de pe marginea aparatului.

– E originalul, copiat o dată.

Stone îi mai dăduse lui Gray o copie înainte.

Gray zâmbi, puse telefonul în buzunar și se uită la Finn.

– Și ce mai face mama ta?

– E văduvă, mulțumită ție.

Gray privi în jur.

– John, știi că ești acolo. Poate că ai și regimentul tău pestriț cu tine. Dar, ca să înțelegi cum stă jocul, locul e înconjurat și închis etanș. Și am interzis accesul poliției, FBI-ului, Serviciului Secret și oricărei alte organizații pe care tu poate te bazai. Sunt sigur că știi că afară se desfășoară o simulare de atac terorist. Probabil că de aceea ai și ales locul acesta în seara asta. Ai sperat, fără îndoială, că te va ajuta să scapi. Însă, dacă se trag focuri înăuntru, nimeni de afară nu le va auzi, și dacă le vor auzi, nu se vor deranja să investigheze.

Gray își întoarse din nou privirea spre Finn.

– Și poate că vrei să-i mulțumești tânărului de aici, John. I-a ucis pe Bingham, Cincetti și Cole. Nu ai de unde să știi asta, dar cei trei foști colegi ai tăi au făcut parte din echipa trimisă să te ucidă. Au ratat, desigur, dar au prins-o pe soția ta. Cole a pretins că el a ucis-o, dar Bingham și-a asumat meritul. De fapt, s-au oferit să facă treaba voluntar. Se pare că nu te prea plăceau.

Lovitura directă a lui Gray nu primi răspuns.

Gray așteaptă un moment, apoi adăugă:

– Și poate că ai vrea să vezi peste cine am dat venind înapoi.

Capitolul 91

Lui Finn i se strânse inima când îl văzu pe Milton adus de doi oameni de-ai lui Gray.

În spatele zidului de beton al balconului, degetul lui Stone se ridică de pe trăgaci. Îi putea împușca pe amândoi înainte să apuce să-l atingă pe Milton. Singura problemă era că nu știa unde se află restul echipei de intervenție a lui Gray. Trebuia să-i scoată la lumină.

Finn vorbi pe-un ton scăzut.

– Cred că aici se încheie schimbul nostru.

Gray scutură din cap.

– De fapt, Harry, de-abia începe.

Le făcu un semn din cap oamenilor săi, iar aceștia se îndepărtară împreună cu Simpson. Când ajunseră la un loc sigur, Simpson strigă:

– Apropo, John, eu am ordonat lovitura împotriva ta. Nimeni nu pleacă din Triple Six de bunăvoie. Singurul meu regret a fost că nu te-am prins atunci. Dar lucrurile bune merită așteptate.

De la balcon, Stone privea locul de unde vorbea Simpson. Senatorul fusese destul de deștept încât să interpună un perete gros între ei. Pentru o clipă, mintea lui Stone se goli de orice gând, dar apoi își reveni. Avea o treabă de făcut și nimic din ce-ar fi putut spune Simpson nu avea să-i stea în cale. Alergă la o macara electrică pe care o instalaseră mai devreme.

La un semnal, Finn îl apucă pe fiul său și îl aruncă la pământ, scoțând o armă de la brâu și ferindu-l pe David cu trupul său. În clipa următoare, un obiect înalt căzu din tavan. Era o barieră de trafic grea

pe care o ridicaseră ei mai devreme. Stone îi dădu doar drumul și reveni în poziție de tragere.

Bariera lovi perfect locul marcat, aterizând la treizeci de centimetri de Finn și fiul său. Impactul aproape o rupse în jumătate, dar se adăpostiră imediat în spatele ei.

Cei doi oameni ai lui Gray îl ochiră pe Milton, ținta cea mai ușoară. Înainte ca degetele lor să apese trăgaciul, două focuri trase de Stone la o secundă distanță îi răpuseră.

Lângă Stone era un cablu conectat la un prelungitor. Apăsă un buton și întreaga încăpere rămase în întuneric.

Stone coborî în fugă din balcon. Memorase numărul de trepte și întoarceri, așa că întunericul nu-l încetinea prea mult. Sări pe un pat pe roți pe care-l găsiseră într-o cameră de depozitare, de genul celor pe care-l folosesc mecanicii ca să intre sub mașini. Alunecă pe podeaua Sălii Principale, îndreptându-se spre Milton. Planul original fusese să-i dea la o parte pe Finn și pe fiul său. Dar Milton se afla acum în pericol imediat.

Strigă:

– Finn! Acoperă-mă!

Finn începu pe loc să tragă.

Alunecând spre destinație, Stone clipi des, ca ochii să i se adapteze în absența luminii. Dădu peste un cadavru și agăță cu degetele o pereche de ochelari pentru vedere nocturnă de la centura mortului. Punându-i pe ochi, strigă:

– Milton!

– Aici, răspunse acesta slab.

Stone porni ochelarii și se uită în dreapta sa. Milton era întins pe jos, cu mâinile pe cap. Celălalt mort căzuse pe jumătate peste el.

Stone îl întrebă:

– Ești rănit?

– Nu.

Stone săltă cadavrul și, „suprapuși“ pe patul cu role, alunecară prin încăpere spre scările balconului, în vreme ce Finn mai goli două magazii de gloanțe ca să le acopere manevra de ieșire.

Stone i se adresă lui Milton:

– Te duc la Annabelle. Ea, tu și David o să ieșiți printr-o conductă care duce la Capitoliu. O să fie cam strâmt, dar încapi.

– Oliver, nu pot ieși pe-acolo.

– De ce nu?

– Sufăr de claustrofobie.

Stone oftă.

– Bine, atunci vii cu mine.

– Fără locuri strâmte, insistă Milton neliniștit.

– Aici suntem oricum la strâmtoare, Milton, se enervă Stone. Ai văzut câți oameni a adus Gray cu el?

– Doisprezece.

– Atunci i-au mai rămas zece.

Stone știa că următoarea fază a planului de scăpare implica traversarea în fugă a unui spațiu deschis destul de mare. Oamenii lui Gray așteptau, fără îndoială, să-i vadă cu ochelarii lor de vedere nocturnă. Stone conta de fapt pe asta. Ochelarii erau o unealtă grozavă, doar că aveau un călcâi al lui Ahile.

Stone își scoase ochelarii, se încordă și apăsă din nou butonul prelungitorului. Lumina invadă locul. Auzi voci care strigau de durere. Oamenii lui Gray. Când se aprindea o lumină puternică și te prindea cu ochelarii pe ochi, rezultatul era că nu mai vedeai nimic în afară de stele verzi cel puțin un minut.

El și Milton își încercară norocul și o luară la fugă.

De-abia ajunseră la adăpost, că oamenii lui Gray își reveniră și deschiseră focul, cu o forță nimicitoare. Stone îl lăsă pe Milton și fugi din nou înapoi. Finn și fiul său erau încă în spatele barierei, țințiți de rafale. Stone apucă de căruciorul de marfă motorizat, încărcat cu echipament pentru sistemul de aer condiționat, și se îndreptă spre Finn și David. Gloanțele trase de oamenii lui Gray ricoșau de metalul greu.

În spatele acestui scut ajunseră din nou la o poziție de securitate relativă și-l luară și pe Milton. Alergară pe un coridor trecând de mai multe uși și îl lăsară pe David, îngrozit, în grija lui Annabelle.

Annabelle îl văzu pe Milton și zise:

– Dumnezeu, tu ce cauți aici?

– E o poveste lungă și n-avem timp, zise Stone. Tu și David ieșiți pe conducte. Milton vine cu noi.

Finn își îmbrățișă fiul care plângea și-l strângea în brațe.

În sfârșit, Finn îi dădu drumul lui David și-i spuse băiatului că trebuie să meargă cu Annabelle.

– Trebuie să o ajuți pe mama, îl încurajă Finn. Eu o să mă întorc cât de repede pot.

– Tată, o să te omoare. O să te omoare.

– Am fost în situații și mai rele, crede-mă, îl asigură Finn reușind să zâmbească.

Annabelle se uită la Stone, îi luă mâna și i-o strânse.

– Să nu mori, Oliver. Te rog să nu mori.

O ajutară să intre cu David pe conductă. Finn îi conduse pe Stone și pe Milton la un alt tunel paralel cu cel în care fuseseră. Fusesse construit în caz că muncitorii ar fi trebuit să evacueze locul de urgență.

Se opriră în fața unei uși securizate. Stone trase un glonț în încuietoare, iar Finn deschise ușa, dând la iveală un pasaj lung.

– O să ne ducă la Clădirea Jefferson, zise Finn.

Stone încuviință din cap.

– Caleb mi-a arătat cum să ieșim de-acolo fără să ne vadă nimeni. Harry, tu mergi primul, Milton în mijloc, iar eu în spate.

Milton privi de-a lungul coridorului întins și întunecat.

– Ești sigur că nu e nici un pericol?

– Pe cât se...

Stone nici nu știu de unde veni lovitura. Abia dac-o auzi. Nu-l văzu pe Finn ridicând arma și trăgând. Nu-l văzu pe lunetist căzând.

Nu văzu decât expresia de pe chipul lui Milton. Ochii i se măriseră puțin, ca în fața unei ușoare surprize. Apoi căzu în genunchi, cu privirea încă la Stone. Sângele începu să-i picure din gură. Nu zise decât un cuvânt.

Oliver?

Apoi Milton Farb căzu cu fața înainte pe podeaua tare, trupul i se zvârcoli o dată, apoi rămase nemișcat, cu sângele scurgându-i-se din gaura din mijlocul spatelui.

Stone mai văzuse multe răni ca asta, toate fatale.

Milton era mort.

Finn privi cadavrul.

– Dumnezeu!

Stone îngenunche, ridică trupul prietenului său, îl duse într-un colț și-l lăsă încet jos. Îi închise ochii goi și-i puse mâinile mici, slabe peste pieptul nemișcat. Apoi se ridică, își încleștă degetele pe armă și trecu pe lângă Finn fără un cuvânt. Nu mergea spre adăpost. Se îndrepta înapoi spre centrul pentru vizitatori.

Harry Finn aruncă o privire la ușa către Clădirea Jefferson și către libertate. Fiul său era în siguranță. Putea să fie alături de el în scurt timp dacă pleca acum. Nu mai era lupta lui. John Carr îi ucisese tatăl. Ce-i datora el acestui om?

„Totul. M-a salvat pe mine, pe mama și pe fiul meu. Îi datorez totul.“

Își apucă strâns arma și fugi după Oliver Stone.

Capitolul 92

Omul care intrase în bătălie în acea seară nu era blândul îngrijitor de morminte, de vârstă mijlocie, pe nume Oliver Stone. Era o mașină de ucis, cu numele de John Carr, cu treizeci de ani mai tânăr, cu abilitățile și ferocitatea unei existențe petrecute curmând viețile altora prin metode inimaginabile pentru majoritatea oamenilor. Își folosi toate acele abilități în seara respectivă. Însă părea să fie și puterea divină la mijloc. Gloanțe care ar fi trebuit să-i curme viața de multe ori trecură la câțiva centimetri de el. Dezastrul care ar fi trebuit să lovească nu mai veni. Poate că era în sfârșit vremea să i se facă și lui dreptate. Însă la asta se va gândi doar mai târziu. În seara aceea, nu făcu decât să omoare. Iar Centrul pentru Vizitatori, neterminat încă, se înroși de sângele scurs. Finn mai ucise doar un om. Stone îi termină pe ceilalți șase, pe doi cu niște lovituri cum Finn nu mai văzuse vreodată cuiva. Tot nu putea să-și dea seama cum o făcuse. Se părea că bărbatul ghida gloanțele cu puterea voinței ca să-și găsească ținta.

Exista o altă explicație a felului în care Stone supraviețuise. Fără îndoială, oamenii lui Gray erau mai tineri, mai puternici, mai rapizi și admirabil antrenați. În vremurile astea se asigurau întotdeauna că au o forță copleșitoare înainte să atace. Uciseseră de mii de ori – la antrenamente.

Era însă cu totul altceva când trebuia să o faci de-adevăratelea. Și, incluzând și Vietnamul, Stone probabil ucisese mai mulți oameni decât toți agenții lui Gray la un loc. Și niciodată nu avusese o forță copleșitoare la dispoziție. De multe ori nu se avea decât pe sine. Chestiile astea te făceau pur și simplu mai bun decât oricine.

Când și ultimul om fu la pământ, Finn și Stone o luară pe ieșirea de urgență, ajungând la Clădirea Jefferson și plecând de acolo așa cum le explicase Caleb. Stone, îndurerat, purta trupul lui Milton pe umăr. În vreme ce el aștepta în spatele unor tufișuri împreună cu cadavrul, Finn reuși să se strecoare și să șterpească o uniformă de paramedic dintr-o mașină de recuperare a cadavrelor, staționată în apropierea epicentrului simulării atacului terorist. Puse apoi ochii pe o ambulanță parcată lângă bibliotecă, ce avea cheile încă în contact. Câteva minute mai târziu, trupul lui Milton fu urcat de către Stone și Finn cu targa într-o ambulanță, fața fiindu-i acoperită cu un cearșaf. Cu tot haosul din jur, nimeni nu putea deosebi un cadavru fals de unul real. Cu Stone în spate, Finn demară cu luminile ambulanței pornite.

Finn privi în oglinda retrovizoare. Stone stătea lângă prietenul său, cu capul plecat. Nu scăpase nevătămat din luptă. Un glonț îi despicasă brațul drept, lăsând o tăietură însângerată. Un altul lăsase o rană în partea stângă a capului. Omul nici nu le băga în seamă. Finn trebui să i le bandajeze cu pansament și bandă din stocul ambulanței, în vreme ce Stone privea doar în jos la prietenul său mort.

Stone ridică cearșaful, luă mâna caldă încă a lui Milton într-a sa și o strânse. Începu să rostească vorbe pe care Finn nu le putea auzi clar, dar știu instinctiv ce zicea acesta.

– Îmi pare rău, Milton. Îmi pare atât de rău.

O lacrimă se scurse pe fața lui Stone, arsă de soare, și căzu pe cearșaf.

Finn nu voi să întrerupă acest moment foarte intim, dar nu avu de ales.

– Unde vrei să-l duci pe Milton?

– Acasă. Îl ducem acasă, Harry.

Lăsând ambulanța la vreo trei străzi de casă, cărară trupul lui Milton prin pădurea din spatele cartierului. Stone îl așeză ușor pe pat și se întoarse spre Finn.

– Lăsa-mă un pic, te rog.

Finn încuviință respectuos din cap și se retrase din cameră.

Stone era un om care suferise mai multă durere în viață decât ar fi meritat orice ființă omenească. Suferise însă cu stoicism, încercând

să privească mai degrabă înainte decât către trecut. Însă, privind trupul prietenului său, amintirea tuturor tragediilor personale din viața sa îl asaltară din întuneric.

Și, ca de foarte puține ori în viața sa, Stone plânse fără reținere. Plânse atât de tare, încât genunchii i se înmuiară și căzu la podea, cu trupul strâns ca al unui copil îndurerat, suferind angoasa a milioane de coșmaruri care se adunaseră înlăuntrul său în atâtea zeci de ani, coșmaruri eliberate dintr-odată ca năvala apei peste un baraj prăbușit.

Treizeci de minute mai târziu, nu mai avu lacrimi de vărsat. Stone se ridică și atinse fața prietenului său cu mâna.

– La revedere, Milton!

Capitolul 93

După ce se făcuse schimbul, Gray și Simpson părăsiseră rapid zona Capitoliului.

Simpson zise:

– Cât de repede o să știi dacă John Carr și fiul Lesyei sunt morți?
– Nu mai durează mult. Știi, ai fost destul de tupeist să-i mărturisești lui Carr că tu ai fost cel care i-a ordonat execuția.

– Nu voiam să moară fără să știe. M-aș fi simțit neîmplinit.

– Totuși, eu n-aș fi făcut-o, reluă Gray.

Simpson luă vechile ordine de la Gray și le studie.

– Lumea o duce mai bine grație a ceea ce am făcut noi.

– Sunt de acord cu tine. Doi conducători sovietici morți. Am deschis drumul către pace.

– Nu am primit însă niciodată recunoașterea pe care o meritam.

Gray zise:

– Asta pentru că ordinul nu a fost autorizat. Am luat chestiunea în propriile mâini.

– Patrioții trebuie să-și facă datoria. Și acum ce urmează?

– Ordinele și telefonul vor fi distruse. Luă înapoi hârtiile de la Simpson.

– Ce e pe telefon? Nu am auzit.

– Fii bucuros că s-a întâmplat așa. Altfel ar fi trebuit să te omor și pe tine.

Simpson îl privi cu o expresie neîncrezătoare.

– Glumești.

Sigur că da, minți Gray.

La ora patru dimineața, Carter Gray primi veștile. Oamenii săi fuseseră eliminați. Carr și Finn scăpaseră. Carr, mașina de ucis, nu-și ieșise din mână, evident. Îl sună imediat pe Simpson.

– Ei bine? îl întreabă acesta.

– Exact cum am plănuit, Roger. Carr și Finn sunt morți. N-o să apară nimic la știri. O să mușamalizăm noi totul.

– Excelent. Acum putem să trecem în sfârșit peste toate astea.

Gray închise. *Sigur.*

Se întâlnește cu președintele mai târziu, după ce avu grijă să curețe centrul pentru vizitatori.

Comandantul-șef nu era prea fericit în privința celor întâmplătoare.

– Ce naiba s-a întâmplat acolo aseară? Mi s-a spus că au găsit sânge acolo și urmele unei răfuielei armate.

– Domnule, am reușit să dăm de John Carr și de fiul Lesyei la centrul pentru vizitatori.

– Dumnezeu, în mijlocul Capitoliului!

– Nu știu cum au intrat acolo, dar au reușit cumva. Am primit un pont, ne-am deplasat acolo cu un detașament paramilitar și am avut o confruntare armată puternică.

– Și ce naiba s-a întâmplat?

– Cei care trebuia au fost eliminați, răspunse Gray vag.

– Au fost victime și de partea noastră?

– Da, din păcate. Acum le anunțăm familiile.

– Unde sunt cadavrele?

– Le-am trimis cu avionul în străinătate, pentru discreție. Trebuie să trecem asta sub tăcere, domnule. Presa ar muri de bucurie să prindă așa ceva.

– Uite ce e, Carter, eu sunt președintele. Vreau să știu ce e *asta*. Și vreau să știu chiar acum.

Gray se relaxă în scaun. Desigur că se așteptase la asta. Scoase ordinele din buzunar. Distrusese telefonul, dar ordinele erau prea prețioase. Prețioase mai ales pentru că nu aveau numele lui înscris pe ele.

Președintele citi documentele.

– Roger Simpson?

Gray încuviință din cap.

– Dați-mi voie să vă spun întreaga poveste, domnule. Fură mai mult invenții, dar Gray o relatează cu atâta autoritate și siguranță de sine, încât, atunci când președintele se lăsă pe spătarul scaunului, era clar că le acceptase ca adevărate.

– Dar implicarea Lesyei și a lui Rayfield Solomon? întrebă președintele. Solomon a fost declarat trădător de țară. Chiar așa a fost? Dacă nu, trebuie să îndreptăm lucrurile cumva.

Gray ezită.

– N-aș putea spune cu siguranță că a fost un trădător.

– Dar tu ai zis că a fost eliminat. Ai zis că era un trădător.

– Pe vremea aceea părea clar că așa e. Acum, poate mai puțin. Va trebui să mai investighez.

– Așa să faci, Carter. Așa să faci. Și, dacă adevărul e că omul ăsta era nevinovat, o să îndreptăm lucrurile, m-ai înțeles?

– Nici nu se poate altcumva. Ray Solomon mi-a fost prieten.

– Dumnezeu, doi lideri sovietici asasinați de țara noastră. Nu-mi vine să cred.

– Puțini ar crede, domnule.

– Vrei să zici că tu nu știai? făcu președintele tăios.

Gray își alese cu grijă cuvintele.

– Lucrurile mergeau altfel pe vremea aia. Aveam dovezi în legătură cu existența unor comploturi sovietice de a ucide președinți americani, din când în când, dar am luat măsuri să le contracărăm. Adevărul nu trebuia scos la iveală pentru că ar fi putut conduce la un război nuclear. Nu au existat niciodată comploturi oficiale ale conducerii sovietice, înțelegeți, dar miza era mare în Războiul Rece.

– Și atunci cine naiba a ordonat asasinarea lui Andropov și Cernenko?

– Ordinele nu au venit prin mine.

– Vrei să spui că Roger Simpson care, dacă îmi amintesc bine, era doar un agent, a făcut asta de unul singur?

– Nu, deloc. Nu ar fi făcut niciodată așa ceva singur. Trebuie să fi primit autorizația pe alte canale superioare.

– Canale care te-au ocolit pe tine? De ce? Tu erai superiorul lui, nu-i așa?

– Nu în toate cazurile, domnule. Iar părerea mea despre asasinarea liderilor străini era cunoscută. Exista un ordin executiv care le scotea din legalitate, și acolo am tras linia.

– Ei bine, poate ar trebui să vorbesc direct cu Roger despre asta.

– Nu știu dacă ar fi înțelept, domnule. El candidează pentru Casa Albă. E colegul nostru de partid. Dacă începeți să faceți cercetări, vor apărea scurgeri de informații către presă și, în cele din urmă, totul va ieși la iveală. După cum știți, în ziua de azi e mai greu să păstrezi secrete.

– Informatori nenorociți; da, știu.

– Și ce ar zice senatorul Simpson? Semnătura lui apare pe ordine. Va pretinde că superiorii săi au ordonat asasinatele. Poate va spune chiar că eu am știut despre asta. Nu poți să-l învinovățești că încearcă să-și acopere urmele. Dar chestiunea s-a încheiat. Doi oameni au fost uciși. În mod ilegal? Probabil. A justificat rezultatul mijloacele folosite? Cred că omenirea va judeca și va trage concluzia că da. Eu zic să nu deranjăm câinii care dorm, domnule președinte. Să-i lăsăm să doarmă.

– O să mă mai gândesc la asta, Carter. Dar ține-mă la curent cu ce se întâmplă în continuare.

– Încă ceva, domnule.

– Da?

– Aș vrea să mă întorc la lucru. Ca șef al informațiilor. Vreau să-mi slujesc din nou țara.

– Păi, după cum știi, locul nu e ocupat pentru moment. Așa că e al tău, dacă într-adevăr îl vrei. Mă îndoiesc că Senatul va avea motive să nu confirme un om decorat cu Medalia Libertății.

– Chiar îl vreau, domnule președinte.

Acesta îi strânse mâna lui Gray.

– Apreciez sinceritatea de care ai dat dovadă astăzi, Carter. Ești un adevărat patriot. Mi-aș dori să avem mai mulți ca tine.

– Îmi fac doar meseria, domnule. De fapt, Gray se gândea că, atâta vreme cât Carr era în libertate, voia să fie înconjurat de cât de mulți oameni înarmați până-n dinți cu puțință.

– Știi, cred că ai fi un președinte bun.

Gray râse.

– Vă mulțumesc, domnule, dar nu cred că am calificările necesare. Ceea ce Gray nu rosti fu faptul că el se credea *supracalificat* pentru post. În plus, își dorea o poziție cu putere *adevărată*. Tot ce putea un președinte să facă de fapt era să pornească războaie, și astea nu erau prea dese. În afară de asta, slujba era lipsită de putere, după părerea lui Gray.

Părăsi Casa Albă și urcă în elicopterul său. Înălțându-se în aer, știa că ar trebui să se simtă bine, victorios. Însă nu se simțea. De fapt, rareori se simțise atât de deprimat.

Capitolul 94

Oliver Stone nu participă la înmormântarea lui Milton, deși majoritatea celorlalți fură prezenți și îndurerați. Caleb era atât de afectat de moartea prietenului său, încât fără ajutorul lui Alex și Annabelle nu s-ar fi putut ține pe picioare. Harry Finn ar fi vrut să vină, dar se ascundea încă împreună cu familia sa.

Alex își sunase șeful și afluase că toate problemele sale dispăruseră.

– Nu știu despre ce naiba a fost vorba, zise șeful său, și nici nu cred că vreau să știu.

Se adunară cu toții o săptămână mai târziu la apartamentul lui Caleb, ca să cinstească memoria lui Milton. De data aceasta, veniră și Finn cu Lesya.

– Nu pot să cred că Oliver nu a venit la înmormântarea lui Milton, zise Reuben, privind în paharul cu bere. Nu pot să cred, repetă el, cu ochii roșii.

Annabelle se uită la Alex.

– Nu ai nici o veste de la el?

Alex scutură din cap.

– Harry, tu l-ai văzut ultima dată. A zis unde merge? Ce are de gând să facă?

Finn scutură din cap.

– Știu că se învinovățește pentru moartea lui Milton.

Caleb zise furios:

– Și am citit în ziar că Gray va fi iar capul serviciilor de informații. Nu-i așa că-i minunat? Știm cu toții ce a făcut. Știm, dar nu avem

nici o dovadă. Se prăbuși pe un scaun și-și fixă privirea pe o fotografie a lui Milton pe care o plasase pe o etajeră, ca s-o vadă toată lumea. Pe obrazii plini i se prelingeau lacrimi.

Finn luă cuvântul:

– Eu și familia mea va trebui să plecăm din țară cumva. Gray n-o să se lase până nu ne prinde.

– Nu cred. E vremea să punem capăt acestei nebunii.

Toate privirile se întoarseră spre Lesya care stătea într-un colț.

Aceasta scoase ceva din geantă, un obiect pe care nu te-ai aștepta să-l aibă la ea o femeie în vârstă. Era un urs.

– Iubitul urs al nepoatei mele. Ursulețul frumoasei mele Susie, pe care i l-am dat când era foarte mică.

Toată lumea se holbă la ea, întrebându-se, fără îndoială, dacă nu cumva își pierduse mințile în acel moment.

– I-am cerut permisiunea lui Susie înainte să fac asta. Scoase un briceag din poșetă și tăie cusăturile plușului. Trase de o parte și de alta a tăieturii, băgă mâna înăuntru și scoase o cutie mică.

– Mi-a făcut-o un meșter din Rusia. Scoase o cheie, descuie cutia și scoase un dispozitiv electronic de mărimea unui deget mare de la mână, cu un port USB la capăt. Are cineva un computer?

Scena de pe ecranul computerului se desfășura într-o cameră mică și sumar mobilată. Patru oameni erau așezați la o masă de lemn. Lesya și Rayfield Solomon, mai tineri, stăteau pe-o parte. Vizavi era Roger Simpson pe vremea când era tânăr. Iar lângă Simpson se afla un alt bărbat care nu se schimbase chiar atât de-a lungul anilor.

– Carter Gray! exclamă Alex.

Lesya încuviință din cap.

– A fost ideea lui Rayfield să filmăm asta pe-ascuns. Misiunea era monumentală, înțelegeți.

Ei priviră cum cei patru discutau despre asasinat. Se părea că Andropov fusese deja ucis și acum se concentrau pe Constantin Cernenko ca singurul om care stătea în calea ascensiunii lui Gorbaciov la putere.

– V-ați descurcat minunat prima dată, Ray și Lesya, zicea Gray. Nu a existat nici cea mai mică îndoială că Andropov a murit din cauze naturale.

– Sunt otrăvuri care nu lasă urme, comentă Lesya. Și mai sunt și persoane sus-puse în Uniunea Sovietică pe care moartea bietului Yuri nu le-a întristat.

– Poate că la fel va fi și cu Cernenko, zise Simpson, acum că a fost numit secretar general.

Gray interveni:

– Dar mai așteptați un pic. Cel puțin un an. Asta ne va da timp să aranjăm lucrurile de partea noastră și să reducem suspiciunile. Toate indiciile arată că Gorbaciov va prelua puterea după ce moare Cernenko.

– Dacă mai așteaptă, Constantin s-ar putea să ne facă pe plac și fără otravă. Nu e un om sănătos, remarcă Solomon.

– Așa că îi mai dăm un an, zise Gray din nou. Atunci, dacă mai e încă în viață, tu și Lesya vă puteți asigura că lucrurile nu mai rămân așa mult timp.

– Și directorul, și președintele sunt de acord cu asta? întrebă Solomon.

Simpson răspunse:

– Absolut. O văd ca pe o chestiune esențială pentru pacea mondială și distrugerea Uniunii Sovietice. După cum știți, sunt mulți și de partea sovietică care-și doresc acest lucru.

Gray le zâmbea larg.

– Veți fi amândoi eroi, zise el și se întoarse către Lesya. Faptul că ai trecut de partea noastră a avut un impact major. Dacă va fi pace între Statele Unite și ce a mai rămas din Uniunea Sovietică, va fi în mare parte mulțumită ție. Și, deși nu vom putea dezvălui asta nicio dată publicului larg, tu vei fi câștigat eterna gratitudine a națiunii tale adoptive. Tu și Ray v-ați riscat de nenumărate ori viața pentru țara asta, și vin cu un mesaj personal din partea președintelui, în care își exprimă din toată inima recunoștința pentru ceea ce ați făcut voi pentru America.

Filmul mai dură câteva minute, apoi se opri. Lesya zise:

– N-am mai văzut în viața mea ființe omenești care să mintă așa de bine ca Roger Simpson și Carter Gray. Pe lângă ei, eu eram o biată amatoare.

– De ce naiba nu ne-ai arătat asta mai înainte? vru Alex să știe.

– Când ne-ai dat ordinele scrise, adăugă Finn.

– Doar proștii dau tot ce au din prima rundă. Tot timpul mai păstrezi ceva. Eu am rugat pe cineva să salveze filmul și să-l pună pe dispozitivul ăsta înainte să-l ascund în interiorul ursului și să i-l dau lui Susie.

– Dumnezeu, au murit totuși niște oameni, a murit și Milton, interveni Caleb pe un ton șoptit.

– Nu am putut face nimic în privința asta, zise ea simplu. Dacă le-am fi dat și asta, unde am fi fost acum? Oamenii aceia tot morți ar fi. Și prietenul tău la fel. Iar noi n-am avea nimic.

– Dar ce o să facem cu asta? se interesă Alex.

– Vreau să mă întâlnesc cu Carter Gray.

– Ce? exclamă Finn.

– Eu și Gray trebuie să discutăm față în față.

– Și dacă nu vrea? zise Alex.

Lesya zâmbi.

– Doar lasă-mă să vorbesc cu el la telefon. Atunci va vrea să mă vadă.

Capitolul 95

– Nu ne-am mai văzut de mult, Lesya, zise Gray, așezat vizavi de aceasta. Se aflau într-o cameră de hotel din Fredericksburg, Virginia. Te-ai schimbat foarte mult, adăugă el politicos.

– Având în vedere evenimentele recente, e clar că tu nu te-ai schimbat deloc.

– Ziceai la telefon că vrei să-mi arăți ceva?

– Știu că ai oameni afară. Tu întotdeauna ai oameni afară, Carter.

– Da, în meseria mea trebuie să fii precaut. Și ce voiai să-mi arăți? Nu am prea mult timp la dispoziție.

Lesya deschise laptopul pe care-l adusese cu ea. Gray urmări înregistrarea până când ecranul se întunecă. O privi pe Lesya.

– Filmul a fost ideea lui Rayfield?

– Da.

– Dacă bănuia care e adevărul, de ce a mai executat planul?

– Era loial. Tu nu. Dar a făcut-o de fapt ca să mă protejeze pe mine. Știa cât de vulnerabilă aș fi. El cel puțin avea acoperirea americanilor. Eu nu aveam nimic.

– Am regretat profund ce s-a întâmplat cu tine și cu Rayfield, Lesya. Din multe puncte de vedere, a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

– A avut încredere în tine, Carter. Eu nu, dar el da. În privința lui Simpson era tot timpul mai precaut.

– Știa să judece oamenii. Gray se aplecă în față, părând nerăbdător să spună în sfârșit adevărul. Lesya, nu eu am ordonat executarea lui. A fost mâna lui Roger. Eu nu i-aș fi făcut niciodată așa ceva lui Ray.

Niciodată. Am fost furios când am aflat, dar nu mai puteam face nimic. Și am încercat din răspuțeri să obțin înlăturarea numelui lui Ray de pe Peretele Rușinii de la CIA. Dar Roger a aranjat prea bine afacerea. A construit o poveste foarte convingătoare a trădării lui Ray. Și cum Ray era mort și incapabil să se apere nu am avut ce să fac.

– N-am nevoie de explicațiile tale, Carter. Ce s-a făcut s-a făcut. Nimic nu-mi mai poate aduce soțul înapoi.

– Dar s-a obținut rezultatul care trebuia. Tu mai ales înțelegi ce a însemnat asta pentru întreaga lume. Ray ar fi înțeles.

– O, da, așa e. Dar soțul meu a murit. Iar numele său e acum sinonim cu trădarea în țara în care s-a născut. A murit pentru țara lui și ei îl fac trădător. Cu asta nu mă pot împăca.

– Dacă aș fi putut face ceva în această privință, aș fi făcut. Dar aveam mâinile legate. Dacă l-aș fi dat de gol pe Roger, m-aș fi expus și pe mine. El știa asta. Poate că e necinstit, însă nu e și prost.

– Deci, nu te-ai fi demascat ca să salvezi reputația celui „mai bun“ prieten *al tău*? Nu ai renunțat la cariera ta pentru asta? Rayfield o fi fost cel mai bun prieten al tău, dar tu în mod clar nu ai fost prietenul *lui*.

– Recunosc că am fost slab și egoist ca să nu mă sacrific pentru Ray.

– Da, ai fost, zise ea tăios. Deci, asasinatele nu au fost autorizate de guvernul vostru, nu? A fost lucrarea ta și a lui Simpson și încă a câtorva. Nici unul în funcții politice de conducere. Știu că n-o să-mi răspunzi la întrebare, dar asta e adevărul. Am avut multe decenii la dispoziție ca să mă gândesc la asta. Ea se lăsă în scaun și-i cercetă trăsăturile. Atitudinea sa în mod normal increzătoare pălise considerabil.

El zise:

– Roger se temea că, dacă Ray afla că planul nu era autorizat, l-ar fi dat de gol. Și adevărul e că asta ar fi făcut Ray. Indiferent de răul pe care și l-ar fi cauzat lui personal.

– Ai perfectă dreptate. Soțul meu a fost un om de onoare. Și totuși, el a fost omorât, iar Roger Simpson are o carieră frumoasă de senator al acestei țări.

– Lesya, știi cum stăteau lucrurile pe vremea aceea.

Îl întrerupse cu o mișcare a mâinii.

– Lucrurile pe vremea aceea stăteau exact la fel ca și azi. Nimic nu s-a schimbat, cu excepția oamenilor. Și oamenii care fac jocurile astea sunt toți la fel. Vorbesc despre cum vor ei să facă bine, să facă lumea un loc mai bun. Nu sunt decât scorneli. E vorba despre putere și despre protejarea propriilor interese. Doar despre asta e vorba. Întotdeauna!

Gray se lăsă pe spate.

– Și ce vrei totuși? Sunt sigur că te-ai gândit și la asta în toate aceste decenii.

– O, da, m-am gândit. Și știu exact ce vreau. Și aștept de treizeci de ani ca să ți-o spun, nemernicule. Și tu ai să stai acolo și o să mă ascuți. Și apoi o să faci *exact* cum îți spun eu.

Când ea termină, Gray se ridică să plece.

– Aș putea să primesc filmul original și toate copiile în schimbul a ceea ce mi-ai cerut?

– Nu, n-ai putea. Nu ai decât cuvântul meu că o să-l duc cu mine în mormânt. Iar tu și Simpson ar trebui să vă considerați norocoși. V-aș putea distruge pe amândoi. Nimic nu m-ar face mai fericită. Dar sunt o persoană care se gândește și la alte lucruri decât la propria fericire. Și asta e singurul lucru care v-a salvat pe tine și pe mizerabilul de Simpson. Acum lasă-mă. Nu vreau să te mai văd niciodată. A, dar ai putea să-i transmiți ceva bunului senator din partea mea.

– Ce anume?

– Am auzit că vrea să devină președinte.

– Da, intenționează să candideze.

– Ei bine, poți să-i spui să-și schimbe planurile. Doar dacă nu vrea să explice conținutul acelui film poporului american. Să-i transmiți asta.

– Așa o să fac. La revedere, Lesya. Și, dacă mai contează câtuși de puțin, îmi pare rău.

Cu o mișcare a mâinii îl concedie pe omul care avea să conducă din nou, în scurt timp, imperiul serviciilor de informații din America.

Fotografia lui Rayfield Solomon fu dată jos de pe Peretele Rușinii de la CIA. Se invocă un motiv fals pentru asta. Era ascuns sub rubrica „Noi dovezi ieșite la lumină“. Apoi CIA secretiză dovezile. Savanții poate vor avea o șansă să le vadă peste vreo sută de ani sau cam așa ceva. Lui Solomon îi fu acordat postum cel mai mare premiu al CIA pentru muncă de teren. Numele său nu avea să mai fie asociat niciodată cu cel de trădător.

Lesya Solomon primi Medalia Libertății, primul spion rus căruia îi fusese acordată. Încă o dată, motivele din spatele acestei decizii rămaseră secrete, dar știrea ajunse totuși pe posturile naționale. Aceasta dădu chiar un interviu, elogiind progresul în relațiile ruso-americe. Încheie spunând că și-ar dori ca și soțul ei erou, care a făcut atât de multe pentru încheierea Războiului Rece, să fi trăit ca s-o vadă. Refuză orice alt interviu și, încă o dată, dispăru.

Deloc surprinzător, nominalizarea lui Gray ca șef al informațiilor trecu fără probleme prin Senat. Un elicopter îl ducea în fiecare zi de la locuința sa bine păzită din Maryland până la biroul din Virginia. Viața sa fu din nou plină de activități clandestine, decizii grele care influențau lumea întreagă. Un cuvânt din partea lui Carter Gray, și popoarele tremurau, se spunea. Omul se afla din nou în elementul său.

Dar pentru cei care-l cunoșteau bine, se schimbase. Personalitatea copleșitoare, intoleranța absolută pentru cea mai mică greșală, uimitoarea încredere care-l caracterizase în toți acești ani se diminuasera. Era văzut din când în când stând în biroul său, cu privirea fixată în perete și cu o fotografie veche în mâini. Nimeni nu văzuse ce fotografie era, fiindcă o ținea într-un seif.

În fotografie, Lesya, Rayfield Solomon și Carter Gray erau cu zeci de ani mai tineri și păreau fericiți și plini de viață. Făceau o muncă incitantă, își riscau viețile pentru ca miliarde de oameni să poată trăi în pace. Pe chipurile lor se vedea prietenia, chiar afecțiunea pe care și-o purtau. Stând acolo și privind fotografia, Carter Gray plângea din când în când.

Capitolul 96

Trecură șase luni și nimeni nu avea nici o veste de la Oliver Stone. Caleb se întoarse la slujba de la bibliotecă, însă cărțile vechi, care-i oferiseră atâta delectare, acum i se păreau, ei bine, niște cărți vechi. Reuben lucra din nou la platforma de încărcare și apoi venea acasă și se așeza pe canapea, cu berea în mână, din care însă nu sorbea niciodată. O turna în chiuvetă și se ducea la culcare.

Cu un membru mort și cu liderul dispărut, Clubul Camel părea să se fi desființat oficial.

Harry Finn se alătură din nou celulei roșii și începu să lucreze iarăși pentru Departamentul de Securitate Internă. Mulțumită solicitării pe care o făcuse Lesya și dovezii pe care o deținea, era sigur că Gray nu avea să mai facă vreodată vreo mișcare împotriva lui sau a familiei sale. Și tot la fel de sigur era faptul că Finn nu avea să fie niciodată judecat pentru uciderea a trei oameni și tentativa împotriva lui Carter Gray.

Însă Finn nu avea sufletul unui ucigaș și faptele comise îl bântuiau. Își luă în cele din urmă un concediu de șase luni. Își petrecu tot acest timp cu familia, transportându-și copiii la școală și antrenamente și ținându-și soția adormită în brațe. Păstră legătura cu mama sa, dar aceasta refuză să vină să locuiască împreună cu ei. El voia să ajungă să o cunoască într-un fel care nu presupunea secrete și morți violente, dar, aparent, mama sa nu-și dorea acest lucru. Dacă Finn se simțea rănit de acest fapt, n-o arăta.

Annabelle ar fi putut să plece din D.C. și să-și petreacă restul vieții trăind din milioanele pe care le furase de la Bagger, dar nu făcu

asta. După ce ea și Alex terminară de dat explicații la FBI despre Bagger și Paddy Conroy, explicații care nu incluseră păcăleala de mai multe milioane de dolari în defavoarea lui Bagger, doamna mai puse la cale o escrocherie. De data aceasta, ținta fu biserica ce deținea cabana lui Stone. Îi convinse că era fiica lui Stone și se offeri să se mute acolo și să îngrijească de starea cimitirului până când tatăl ei avea să se întoarcă din ceea ce ea numise o vacanță de care avea multă nevoie.

Repară locuința, aduse mobilă nouă, păstrând în același timp cu grijă lucrurile lui Stone. Apoi începu să se ocupe de cimitir. Alex venea adesea să o ajute. Seara stăteau pe verandă.

- Ai făcut un lucru extraordinar cu locul ăsta, aprecie Alex.
- Au fost oase bune la bază, răspunse Annabelle.
- Ca în majoritatea cimitirelor. Alex îi zâmbi pieziș. Deci, crezi c-o să mai rămâi pe-aici o vreme?
- Nu am avut niciodată un loc căruia să-i spun acasă. Mă luam de Oliver că locuiește în cimitir, dar îmi cam place aici.
- Pot să-ți arăt orașul. Dacă vrei.
- Mai întâi mă salvezi, apoi mă scoți în oraș? Oferi servicii complete ca polițist.
- Face parte din meserie.
- Exact. Eu sunt escroaca, ai uitat? E replica mea.
- Hai să zicem că ești una „pensionată“, bine?
- Absolut. De data asta însă nu părea la fel de convingătoare. Se lăsară în scaune și priviră către morminte.
- Crezi că mai e în viață? îl întrebă ea.
- Nu știu. Sper că da, dar chiar nu știu.
- O să se întoarcă, Alex?

El nu zise nimic, fiindcă doar Oliver Stone putea să ia acea decizie. Trebuia să-și dorească s-o facă. Și, cu fiecare zi care trecea, Alex devenea tot mai convins că nu avea să-și mai revadă niciodată vechiul prieten.

Capitolul 97

Când Carter Gray îl informase pe Roger Simpson în legătură cu solicitarea Lesyei, răspunsul inițial al senatorului fu predictibil.

– Trebuie să putem face ceva, se văită Simpson. Am muncit întreaga viață ca să candidez pentru Casa Albă. Îl privi pe Gray cu speranță.

– Nu văd ce s-ar putea face, răspunsese Gray.

– Știi unde e ea? Dacă putem...

– Nu, Roger. Lesya a suferit destul. Mai mult decât mine sau decât tine. Apucă și ea să-și trăiască restul vieții în pace.

După expresia lui Simpson, se vedea clar că nu era de acord cu asta. Gray îl mai avertiză o dată să abandoneze chestiunea, apoi plecă.

Trecură luni, dar Simpson era tot posomorât. Numele lui Solomon fusese reabilitat. Lesya primise o medalie! Gray era din nou la putere. Totul era atât de nedrept! Toate astea îl măcinau, făcându-l și mai urșuz și mai nesuferit decât de obicei. Într-adevăr, soția sa începu să petreacă tot mai mult timp în Alabama; prietenii și colegii îl ocoleau.

Într-o dimineață, în orele de dinaintea răsăritului, Simpson stătea prost-dispus, în halat de baie, după ce ridicase ziarul din fața ușii apartamentului. Soția sa era în vizită la niște prieteni din Birmingham. Acesta fusese un alt fapt care-l înfuriase. Nimeni nu-i răpise soția. Fusese doar o cacealma pe care Finn și Carr o folosiseră ca să-l ducă în liniște. Odată ieșit din birou și departe de bombă, ar fi putut să pună să-l aresteze imediat pe Carr. Doar că-i fusese prea frică. Asta nu făcea decât să-l înfurie și mai tare.

Ei bine, el râsese la urmă. Și Finn, și John Carr erau morți. Simpson nu se deranjase să-l mai verifice pe Finn, iar Carr *chiar* dispăruse. Însă era, de asemenea, adevărat că acum va rămâne doar un senator, șansa la Biroul Oval se dusesse. Distrugerea visului său de-o viață îl făcu pe Simpson să izbească în perete cu ceașca de cafea.

Se lăsă pe un scaun la masa din bucătărie și privi fix pe fereastră, în întuneric; mai erau câteva ore bune până ca soarele să răsară.

„Trebuie să existe o cale, trebuie, își spuse el.“ Nu putea să lase o fostă spioană rusoaică, după orice logică, moartă să-i refuze cea mai înaltă funcție din țară, o funcție pe care se simțea predestinat să o dețină.

Oftă, deschise ziarul și îngheță.

Din interiorul ziarului îl privea o fotografie care fusese lipită acolo. Simpson suspină și apoi se uită în jos, la piept. Sângele se scurgea din locul unde intrase glonțul după ce trecuse prin ziar, ascunzând exact identitatea femeii. După toate standardele, fusese o lovitură grozavă.

Ochii începură să i se zbată privind afară pe fereastră, pe unde sticla fusese crăpată de glonț. Se uită la scheletul clădirii de vizavi, cea care nu fusese terminată. Căzând înainte, mort, pe masa din bucătărie, Simpson se gândi la cine îl ucisese.

Capitolul 98

Reconstruind în grabă casa lui Carter Gray de pe stâncă, de deasupra golfului Chesapeake, se făcură mari eforturi ca șeful informațiilor să fie în deplină siguranță. Scopul, evident, era și de a preîntâmpina orice încercare de atac asupra clădirii. Având acesta în vedere și ținând cont de câteva dintre observațiile lui Oliver Stone, ferestrele erau acum făcute din sticlă antiglonț și regulatorul de gaz nu mai era accesibil din exterior. Paznicii dormeau tot în cabana de lângă casa principală, iar camera subterană și tunelul de ieșire fuseseră, de asemenea, reconstruite.

Gray se trezea devreme și se culca târziu în fiecare zi. Făcea mulți kilometri cu elicopterul personal care ateriza în locuri mai puțin accesibile la orice oră. Avea un avion particular la dispoziție care îl ducea peste tot în lume unde erau conflicte. Știa că avea să se pensioneze peste câțiva ani cu reputația intactă, ca unul dintre cei mai respectați funcționari publici, și asta însemna mult pentru el.

Furtuna se apropia repede de peste golf; bubuiturile tunetului ajunseră la Gray, care se îmbrăca în dormitor. Se uită la ceas; era șase dimineața. Trebuia să se grăbească un pic. Astăzi nu va putea lua elicopterul; vântul era prea puternic și imprevizibil, iar fulgerele începeau deja să lumineze cerul.

Urcă într-un convoi de trei SUV-uri; mașina sa era la mijloc. În Cadillacul Escalade se aflau șoferul și un agent; celelalte două SUV-uri transportau în total șase oameni înarmați.

Când mașinile ieșiră de pe proprietatea lui Gray și intrară pe drum, o ploaie ușoară începu să cadă. Gray studia un raport de informare

deschis în poală, pregătindu-se pentru prima întâlnire din acea dimineață, dar gândurile îi erau într-adevăr în altă parte.

John Carr era încă acolo, undeva.

Coloana încetini ca să ia o curbă, și atunci o văzu. Lăsă geamul jos ca să se uite mai bine.

În iarba de lângă drum se afla o piatră funerară cu un steguleț al Americii înfipt în pământ, în fața plăcii albe. Semăna cu cele din Cimitirul Național Arlington.

O secundă mai târziu, Gray își dădu seama ce făcuse. Înainte să apuce măcar să strige, un glonț îl lovi în tâmplă, punându-i capăt vieții.

Paznicii înarmați țâșniră din mașini, cu armele scoase și rotindu-se în toate direcțiile. Însă nu era nimic de văzut, nici un trăgător de ucis.

În vreme ce câțiva paznici alergară în direcția de unde venise probabil focul, un altul deschise ușa pasagerului și Carter Gray, însângerat, căzu într-o parte, cu centura de siguranță încă fixată.

— Fir-ar să fie, mormăi agentul, înainte să tasteze un număr pe telefon.

Capitolul 99

Oliver Stone îl împușcase pe Gray de la o distanță atât de mare, încât nu avu nevoie să fugă de bodigarzii acestuia. La drept vorbind, reușise lovituri și mai grele în cariera sa, dar nici una care să fi însemnat mai mult pentru el. O luă încet prin pădure spre casa mortului. Pe drum, ploaia începu să cadă mai cu putere, iar fulgereleacompaniate de bubuiturile tunetelor se întetiră.

Îl omorâse pe Simpson din clădirea în construcție de vizavi, cu carabina fixată pe un butoi de ulei. Poza pe care Stone o lipise în interiorul ziarului era cu soția sa, Claire. Voia ca Simpson să știe. Plasase fotografia într-un punct fix de pe pagină, țintise în concordanță, nemailăsând în urmă nici o dovadă a identității femeii din imagine.

Stone venise aici chiar după prima lovitură, pentru că trebuia să-l ucidă pe Gray înainte ca moartea lui Simpson să fie descoperită și Gray să se ascundă. Verificase prognoza meteo cu o seară înainte. Frontul de furtună care se apropia de pe mare era de-o importanță vitală. Elicopterele nu decolau pe o asemenea vreme. Asta îl limita pe Gray la mașini. Stone așezase piatra și steagul pe marginea drumului, convins că și un om atât de precaut ca Gray ar fi lăsat geamul jos ca să se uite mai bine. Stone nu avu nevoie de mai mult decât de acele câteva secunde. Cu telescopul și carabina de încredere și abilitățile de ucigaș pe care nu le pierzi oricât de mulți ani ar trece, era aproape sigur că avea să-l nimerească. Și chiar așa fusese.

Ocoli marginea proprietății lui Gray, cu pas egal, dar fără grabă. Știa că oamenii acestuia aveau să apară în curând, dar, din multe

puncte de vedere, așteptase acest moment întreaga sa viață de adult. Nu voia să-l grăbească.

Ajunse la marginea stâncii și se uită în jos la apa întunecată de dedesubt. Prin minte i se perinda imaginea unui tânăr îndrăgostit, ținându-și cu o mână soția și cu cealaltă fetița în brațe. Lumea părea să le aparțină. Potențialul lor părea nelimitat. Și totuși, cât de limitat putuse deveni. Pentru că următoarea imagine care-i veni în minte fu cea a lui John Carr ucigând, fugind de la o crimă la alta, timp de un deceniu.

Își construise viața pe minciuni, decepție și moarte rapidă, violentă, având drept singură justificare „aprobarea guvernului“. În final, îl costase tot ce avea.

Îl mințise pe Harry Finn atunci la sanatoriu. Îi spusese că el, John Carr, era altfel decât Bingham, Cincetti și Cole. Însă nu era adevărat. În multe privințe, era *exact* ca ei.

Se întoarse și se îndepărtă de margine. Apoi, răsucindu-se pe călcâie, fugi drept spre margine și apoi peste ea. Sări în aer cu brațele și picioarele larg desfăcute. Era în urmă cu treizeci de ani și el tocmai mai omorâse un om. Fusesse o lovitură reușită, doar că acum zeci de oameni încercau să-l omoare. Fugise ca vântul; nimeni nu-l putea prinde. Mai sprinten decât o căprioară. Alergase către marginea unei stânci de trei ori mai înaltă decât asta și, fără să se gândească de două ori, se aruncase în gol. Căzuse în apă, înconjurat de o ploaie de gloanțe. Lovise apa perfect, ieșise la suprafață și trăise ca să mai ucidă încă o zi.

În vreme ce apa gonia înspre el, brațele și picioarele lui Carr se reuniră într-o poziție perfectă. Unele lucruri nu se uită niciodată. Creierul nu mai trebuia să transmită un mesaj; trupul său știa ce să facă. Și aproape toată viața sa John Carr știuse ce trebuie făcut.

Cu o clipă înainte de a lovi apa, Oliver Stone zâmbi, apoi John Carr dispăru sub valuri.

NOTA AUTORULUI

Nu citi înainte de a termina cartea!

Sper că v-a plăcut *Rece ca piatra*. Adaug o notă, ca lumea să nu-mi trimită e-mailuri criticându-mă că am făcut o greșeală flagrantă: m-am jucat cu cronologia punându-i pe Yuri Andropov și Constantin Cernenko în funcția de lideri ai Uniunii Sovietice, ca să corespundă carierei lui Oliver Stone ca asasin al guvernului. Ca scriitor de ficțiune, am libertate totală să procedez în acest fel. E un drept acordat mie prin Legea Drepturilor Scriitorului, în subsecțiunea „De ce să te obosești să spui adevărul, când poți pur și simplu să inventezi?” Legea a fost aprobată de Congres, un prestigios corp legislativ ce are o experiență de invidiat în acest domeniu.

Mulțumiri

Lui Michelle, călătoria continuă și nu aș putea s-o fac alături de altcineva.

Lui Mitch Hoffman, în cinstea primului și a multor altora care vor urma.

Lui Aaron Priest, Lucy Childs, Lisa Erbach Vance și Nicole Kenealy care m-au lăsat să mă concentrez asupra scrisului. Și pentru că au fost mereu sinceri cu mine.

Lui David Young, Jamie Raab, Emi Battaglia, Jennifer Romanello, Martha Otis și tuturor oamenilor minunați de la Grand Central Publishing, pentru că mi-au fost alături la fiecare pas. Un nume nou, aceiași oameni minunați.

Lui David North, Maria Rejt și Katie James, de la Pan Macmillan, pentru că m-au ajutat să ajung în vârf, pe celălalt mal al „Heleșteului“.

Lui Grace McQuade și Lynn Goldberg, pentru un minunat nou parteneriat. Vă mulțumesc pentru toată munca depusă. A dat, într-adevăr, roade.

Lui Shane Drennan, pentru sfaturile de specialitate. Sper că le-am folosit cum se cuvine.

Le datorez scena de la masa de zaruri lui Alli și Anshu Guleria și lui Bob și Marilyn Schule. Mersi, băieți! Ne vedem la Vegas.

Lui Deborah și Lynette, echipajul navei stelare *Enterprise*.

Și milioanele de fani ai Clubului Camel, pentru că au văzut lumina acolo unde alții nu vedeau decât întunericul.

Oliver Stone și Clubul Camel se întorc în cea mai periculoasă aventură de până acum, un război pe două fronturi. Regele cazinourilor, Jerry Bagger din *Colecționarii*, o vânează pe Annabelle Conroy, frumoasa femeie care i-a furat milioane de dolari. Stone și colegii săi, Reuben, Milton și Caleb, își unesc toate resursele pentru a o proteja pe Annabelle. Însă toată priceperea lor s-ar putea să nu fie de ajuns când un nou dușman de moarte ridică pânda de pe trecutul misterios al lui Stone. Amenințarea lui Bagger pălește în comparație cu pericolul reprezentat de noul venit, Harry Finn. Aparent un familist obișnuit, Finn a ucis deja doi oameni și are alte ținte în vizor. Când Finn își îndreaptă atacul împotriva lui Stone, motivul pentru care o face va fi cu adevărat șocant și-i va determina pe cititori să-și reconsidere convingerile despre bine și rău. Pe măsură ce oamenii cad morți și instituțiile se prăbușesc, acțiunea se avântă spre un final tulburător care-i va schimba pe supraviețuitorii acestei povești explozive pentru totdeauna.

editura rao

ISBN 978-606-609-309-5

9 786066 093095

www.rao.ro
www.raobooks.com